Hery Benet Passport

HEATHER DEMETRIOS

Bad Romance

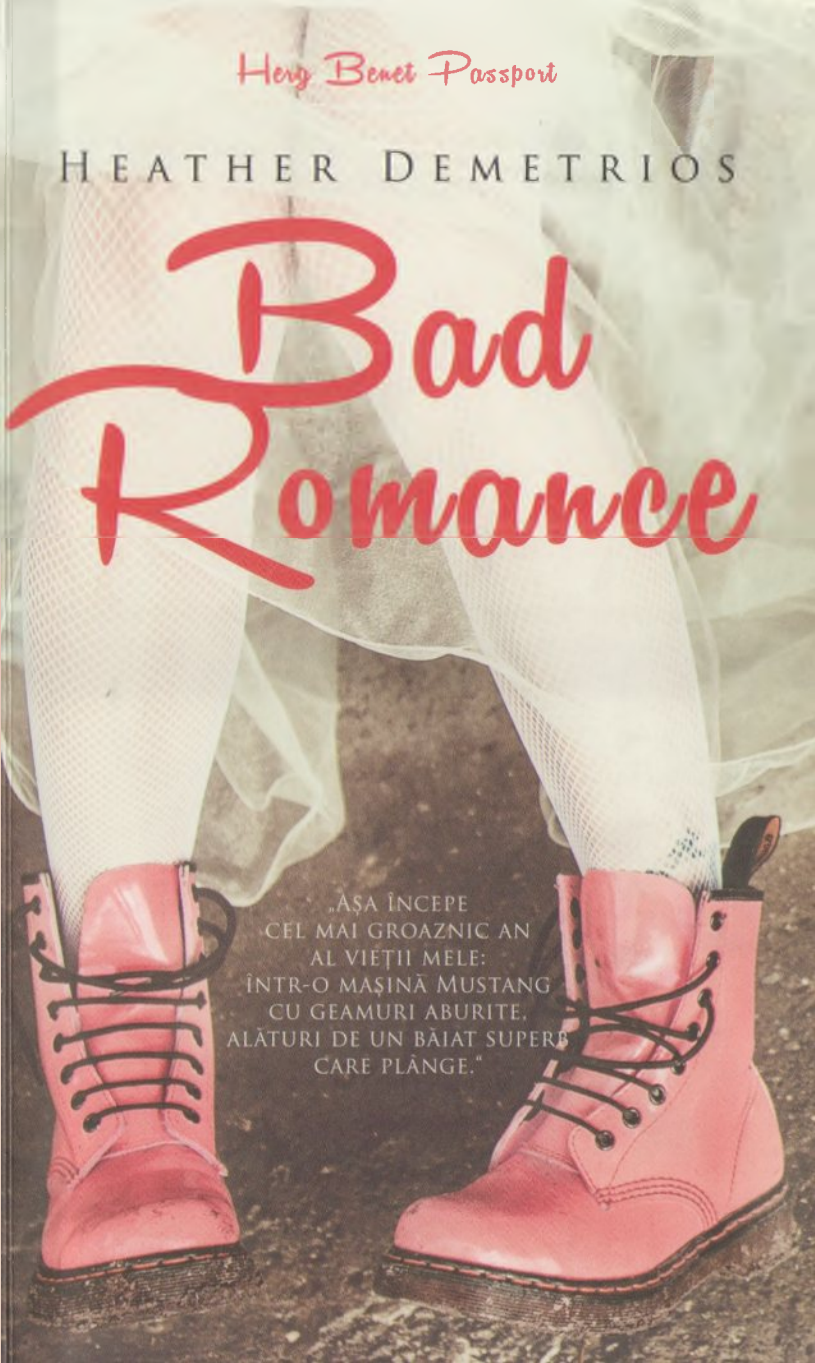

BAD ROMANCE

Heather Demetrios

PASSPORT
HERG BENET

Bad Romance
by Heather Demetrios

Text copyright © 2017 Heather Demetrios
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Smile | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEMETRIOS, HEATHER
Bad romance / Heather Demetrios ; trad. de Cristina Nemerovschi și Alexandru Voicescu. - București
Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-158-6

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)
II. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.111

Tipărit în România

HEATHER DEMETRIOS

Bad Romance

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI și ALEXANDRU VOICESCU

PASSPORT
HERG BENET
2018

Pentru Zach: soț, finalul fericit al
poveștii și reparator de inimi frânte
(Tsatmaeo)

I want your ugly
I want your disease
I want your everything
As long as it's free
I want your love
— Lady Gaga

Unu

CINCI SUTE DOUĂZECI și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șaizeci și șase de minute.

Atât îmi ia mie ca să mă vindec de iubirea ta. Un an. Patru anotimpuri ale iubirii noastre. Știi la ce musical mă refer, nu-i așa, Gavin? Pentru că e imposibil să fii iubitul meu și să nu știi asta, să nu știi că voi aduce *Rent* în discuție.

Cinci sute douăzeci și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șaizeci și șase de minute în care buzele tale le-au atins pe ale mele, în care șoapte s-au scurs în întuneric, în care m-ai luat în brațe și m-ai învârtit în aer, mi-ai răpit virginitatea și te-ai jucat cu mintea mea și mi-ai spus că nu valorez nimic, nimic, nimic.

Dacă aș compune un musical despre noi, nu aș începe din punctul în care suntem acum, la final. Aș vrea ca publicul să înțeleagă cum m-am îndrăgostit de tine – flacăra, arderea și apoi declinul. Fetele nu se îndrăgostesc de nemernici manipulatori care le tratează oribil și le fac să-și pună la îndoială toate alegerile de viață. Se îndrăgostesc de nemernici manipulatori (care le tratează oribil și le fac să-și pună la îndoială toate alegerile de viață) pe care la început îi văd în rolul de cavaleri pe cai albi. Ai intrat în viața mea pe calul tău alb nenorocit, aka un Mustang din 1969, iar eu am exclamat: eroul meu!

Dar am obosit să tot fiu o domnișoară aflată la ananghie, care să aibă nevoie să fie salvată. În viața mea viitoare, voi fi o prințesă ninja dată dracului. Și voi vâna căcați asemeni ție până ce voi vindeca lumea de ei. Te voi arunca în temniță și voi scăpa cheile în canal, iar fetele mele cavaler mă vor aplauda, și eu mă voi așeza pe tron, mulțumită, la dracu', da.

Dar nu pot visa prea mult cu ochii deschiși la viața mea viitoare pentru că trebuie să rezolv lucrurile cu tine în viața *asta*. Înainte să mă despart de tine, vreau să mă gândesc la tot. Vreau să trec prin povestea noastră de la început până la final și să o analizez bucată cu bucată. Vreau să-mi amintesc de ce am fost atât de nebunește îndrăgostită de tine. Vreau să aflu de ce mi-a luat atât de mult să înțeleg că ești otravă.

Așa că voi spune și eu, în stilul *Sound of Music*: *haideți să o luăm cu începutul, un foarte bun punct de pornire...*

Iată-mă deci pe mine terminându-mi micul dejun la masa din sufragerie. Sunt în clasa a unșpea. E iarnă. E marți, ceea ce e mai bine decât luni, dar nu la fel de bine ca miercuri. Încă nu suntem împreună, Gav, dar, așa cum spune prietena mea cea mai bună, Alyssa cea savuros de dusă cu capul, eu sunt atât de pregătită pentru tine. Tocmai mi-am terminat pâinea prăjită cu unt de arahide și mă gândesc cum te-am văzut ieri devorând un baton Reese de ciocolată cu alune și cum am vrut să-ți ling cu poftă crema care îți mânjise buzele. Pentru că ar fi fost cel mai minunat sărut – Gavin Davis cu gust de ciocolată Reese cu alune. Ești locul fericit în care mă retrag adesea, iar acum sunt acolo, încercând să-mi ignor tatăl vitreg (la care mă voi referi de acum înainte cu porecla Matahala). Se plimbă nervos prin bucătărie și mormăie, și îmi dau seama că ar vrea ca eu să-i sar în ajutor și

să-l întreb ce s-a întâmplat, dar n-o s-o fac, pentru că e un imbecil care are căcat moale în loc de creier (a fost exprimarea Alyssei, care e foarte creativă lingvistic) și nimeni n-ar trebui să aibă de-a face cu imbecili care au căcat moale în loc de creier înainte să-și ia porția zilnică de cofeină.

Matahala e nemulțumită.

— Unde dracu' e prânzul meu?, mormăie el, acum mai tare, în drum spre frigider.

Astăzi e ziua care îmi va schimba viața. Dar, desigur, eu nu știu asta. Nu am idee ce mă așteaptă. Ce îmi pregătești tu, Gavin. Tot ce știu e că acum Matahala îmi distruge fantezia cu tine și cu siguranță vreau să-mi umplu din nou cana cu cafea, dar nu am voie, pentru că așa au decis ei. Totul în casa asta e *pentru că așa am decis noi.*

Matahala trântește pe masă cutia în care își plimbă mereu prânzul și o deschide. Abia atunci îmi amintesc ce am uitat să fac cu o seară în urmă, înainte să mă culc.

Îmi închid ochii și îmi doresc să fi avut acum în spatele meu un cor dintr-o tragedie greacă, și ei să își ridice pumnii spre cer, sporind efectul dramatic, doar pentru că această mică neatenție a mea ar putea să mă coste pierderea unui întreg weekend.

— Îmi pare rău, murmur eu. Am uitat să-l fac.

Îmi plec capul, ca și cum aș fi rușinată. Sunt imaginea Femelei Supuse și Resemnate, pentru că asta își dorește Matahala să vadă. Dar e doar pe dinafară.

Pe dinăuntru, unde Matahala nu poate ajunge, oricât ar încerca, sunt ceva de genu': *să te ia mama dracului, fă-ți singur prânzul, și dacă tot faci asta, mai spală-ți naibii și mașina și mai ales rufele, în special chiloții împuțiți, și oare aș putea să nu mai fiu eu cea care trebuie să facă ordine în baie, pentru că părul tău pubian împrăștiat peste tot îmi face greață?*

Îmi joc acest rol de fată care își regretă comportamentul și e obedientă doar pentru că îmi e teamă. Sunt îngrozită, de fapt. Puțina libertate pe care o am e ca un pahar de cristal așezat pe marginea mesei, gata să se spargă oricând, la orice mișcare, chiar și delicată. Nu a fost mereu așa. Înainte ca mama să se mărite cu Matahala, casa noastră era plină de veselie, erau petreceri și dans, aventură. Dar nu mai este așa acum. Locuiesc într-un regat condus de un tiran a cărui preocupare e să mă distrugă.

Matalaha înjură și eu mă gândesc: *la naiba, nu te-ar ucide să-ți faci un amărât de sandviș.* Pe bune. Pâine, friptură, muștar și pac – iată sandvișul. Christoase.

Aud o ușă deschizându-se în hol și apoi mama pășește înăuntru, cu versiunea ei de Femelă Supusă și Resemnată pe moacă. Mama crede că murdăria pe care nu o poți vedea cu ochiul liber e reală, că dezastrele se ascund la fiecare colț. Crede că Doamna cu Coasa stă pitită în crăpăturile gresiei, pe sertarele nesterse de praf, în vasul de toaletă. Mama nu se simte chiar bine.

— Ce se întâmplă?, întreabă ea, uitându-se de la mine la Matahală și înapoi.

Colțurile buzelor i se lasă în jos când se uită la mine, ca și cum aș fi deja o dezamăgire pentru ea și nu e încă nici opt dimineața.

— Fiică-ta nu mi-a pregătit prânzul *din nou*, așa că va trebui să arunc bani la restaurant *din nou*, asta se întâmplă.

Se uită și el la mine și aproape că-i pot vedea gândul formându-se în cap: *nu ești copilul meu, așa că mi-ar plăcea să te cari din casa asta odată pentru totdeauna.*

— Ai face bine să nu-ți faci planuri pentru vineri seara cu Natalie și Alyssa. Adio mers la film, adaugă el.

Ca să vezi, ce surpriză. Să ghicesc – babysitting.

Nu mă înțelegeți greșit: deși Sam e pe jumătate al Matahalei, îl iubesc la nebunie. De fapt, e și greu să urăști un copil de trei ani. Nu-i vina lui că Matahala îi e tată, la fel cum nu e vina mea că taică-miu e un fost/posibil actual dependent de cocaină, care locuiește în alt stat și uită de aniversarea mea în fiecare an.

Maică-mea îmi aruncă o privire iritată și trece pe lângă mine fără niciun cuvânt, intrând în bucătărie. Atinge încurajator brațul Matahalei, apoi scoate o cană pentru cafea. Pe ea scrie *Mama nr.1*, care e ironic în toate felurile posibile. Mi-aș dori ca producătorii de căni să fie oameni mai cu picioarele pe pământ. Adică, de ce n-ar exista și căni pe care să scrie *O mamă cândva ok, dar care s-a recăsătorit și acum nu mai dă doi bani pe copii*? Știu că sunt multe cuvinte, dar dacă folosești caractere de doișpe, chiar poți imprima mesajul acesta pe o cană.

Matahala nu trece pe lângă mine în drum spre ușă, ci mă împinge, aproape dărâmându-mă și lovindu-mă cu spatele de prag. Simt o durere surdă, dar el nu pare să-mi observe crisparea. Sau poate observă. Nenorocitul. Imediat ce trântește ușa în urma lui, mama se întoarce spre mine.

— Ce ți-am spus eu despre îndeplinirea atribuțiilor?, zice. Încep să mă satur, Grace. Mai întâi, nu clătești cum trebuie vasele, apoi uiți să faci prânzul lui Roy sau să strângi jucăriile lui Sam.

Ridică un deget spre mine, așa cum fac dictatorii din întreaga lume:

— Ar fi bine să-ți bagi mințile în cap, domnișoară. Mergi aici pe o gheață foarte subțire.

Nu e nevoie să-mi spună ce se va întâmpla dacă acea gheață îmi va crăpa sub picioare. Tata a promis să mă ajute să plătesc tabăra de teatru la vară în Interlochen, o

chestie de vis din Michigan. Am economisit şi eu bani ca disperata, muncind ture duble în weekend-uri la Honey Pot ca să-l ajut pe taică-miu să adune nişte sute de dolari – atâta costă evadarea din iadul suburban pentru câteva săptămâni.

Îmi las capul şi mai mult în jos şi devin Fiica Ruşinată. E verişoara Femelei Supuse şi Resemnate, dar ceva mai obosită. Dacă ăsta ar fi un musical, Fiica Ruşinată s-ar întoarce spre public şi ar cânta ceva în genul *Am avut un vis*, din *Mizerabilii*. N-ar rămâne nici măcar o singură pereche de ochi fără lacrimi în public.

— Îmi pare rău, spun din nou, cu vocea îndulcită.

E provocarea supremă de voinţă să nu permit frustrării care se adună înăuntrul meu să se strecoare în vocea mea, în gură, în mâini. Ca să pot rămâne mai departe Fiica Ruşinată, îmi ţin ochii lipiţi de bocancii mei roz Doc Martens, pentru că a lăsa ochii în jos transmite că eşti de acord că nu valorezi doi bani, ceea ce îl face pe cel din faţa ta să se simtă mai bine în pielea lui şi cresc şansele ca acea fiinţă să fie mărinimoasă cu tine. M-ai întrebat odată care este povestea bocancilor mei şi ţi-am spus cum i-am găsit într-un second hand de pe Sunset Boulevard şi cum am fost convinsă că fata care îi purtase înaintea mea scria poezii şi dansa pe muzica celor de la Ramones, pentru că de fiecare dată când îi încălţam mă simţeam mai artistă. *Betty şi Beatrice sunt sufletele mele pereche în materie de încălţăminte*, am spus, iar tu m-ai întrebat dacă dau nume tuturor perechilor, iar eu am spus că nu, doar ăsteia. Cât de tare, ai zis, apoi a sunat de intrare, iar eu am visat la conversaţia aia de câteva secunde tot restul zilei.

Aşa că, deşi maică-mea e odioasă în dimineaţa asta, bocancii mei reuşesc un pic să-mi ridice moralul. Adică, vreau să zic, până la urmă totul nu are cum să sfârşească

decât bine atâta timp cât există bocanci army roz pe lume. Într-o bună zi, îți voi da și ție replica asta, iar tu mă vei trage spre tine și vei spune *Te iubesc al naibii de mult*, iar eu mă voi simți de milioane.

— Îți pare rău, pufnește maică-mea. Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată când ai spus asta...

Se uită la ceas.

— Hai, pleacă, altfel o să întârzii.

Îmi apuc rucsacul și un pulover, care e tot ce ai nevoie în iarna din California. Mă gândesc să trântesc și eu ușa, dar mie nu-mi va aduce nimic bun, așa că o închid cu grijă și mă grăbesc pe alee înainte ca maică-mea să găsească vreun motiv să mă întoarcă din drum.

Trebuie să merg în locul fericit din mintea mea. Acum. Nu pot lăsa ca mizeriile astea să-mi dicteze ziua. Trebuie să mă scutur de ele, în stilul lui Taylor Swift, așa, ca-n piesa *Shake It Off*.

Liceul Roosevelt e la mai puțin de zece minute depărtare și îmi țin căștile în urechi tot drumul până acolo, ascultând soundtrack-ul de la *Rent*, probabil cel mai bun lucru rămas din anii nouăzeci. Mă poartă în New York, în mijlocul unei găști de prieteni boemi, în viitorul meu. Unii oameni aleargă sau meditează când sunt stresați; eu mă duc cu mintea în Village, New York. Mă imaginez mergând pe străzile orașului, trecând pe lângă coșuri de gunoi, șobolani înnebuniți, cafenele cochete și buticuri cool. Sunt oameni peste tot. Sunt înconjurată din toate părțile de clădiri de cărămidă cu scări de incendiu, și sar în metrou, apoi mă preling pe sub oraș în drumul meu spre Nederlander Theater, unde regizez o piesă sau un musical. Poate chiar și o reinterpretare la *Rent*. Până ajung la școală, muzica vibrează prin mine (*Viva la vie Boheme!*). Mama și Matahala și locul care îmi e casă se

dezintegrează şi sunt înlocuite de adevărata mea familie, distribuţia din *Rent*: Mark, Roger, Mimi, Maureen, Angel, Joanne.

Sunt bine.

Pentru moment.

Te caut din priviri imediat ce intru în campus. Ştiu că eşti imposibil de ratat.

Eşti ca Maureen din *Rent*: *De cum am ajuns la pubertate, toată lumea se holba la mine – băieţi, fete. Nu am ce să fac, baby.*

Ai această aură de sexoşenie care îi face pe oameni să-şi dorească să îngenuncheze în faţa ta, să aprindă o lumânare. Sfântul Gavin. Pe unde mergi, parcă sar scântei din tine. În urma ta, aerul sfârâie şi se aprinde. Iei tot oxigenul, iar eu rămân fără aer, gâfâind, înfierbântată.

Aş vrea să fur carnetul ăla de piele pe care îl porţi cu tine peste tot. Probabil că acolo sunt cântece, şi ceva poezie, şi poate schiţe. Toate ieşite din mâna ta, cu scrisul tău pe care nu l-am văzut niciodată, dar mi-l imaginez ca fiind frumos. Dacă aş putea, m-aş strecura în Mustang-ul tău vintage, maşina ta de băiat rebel, şi m-aş încovriga pe locurile din spate, aşteptându-te acolo cuminte să mă răvăşeşti sau măcar să-mi cânţi ceva. Nu mă pot sătura de pasul tău dezinvolt, de felul în care părul tău negru e ciufulit atât de perfect. Tricoul jerpelit cu Nirvana şi blugii care îţi atârnă, pălăria neagră, dată pe spate, fără care nu te-am văzut niciodată. Ai ochii ăştia care mă duc cu gândul la Polul Nord, atât de albaştri încât mă aştept să văd în ei valuri sau gheţari. Apoi, e expresia aia misterioasă, ca şi cum ai avea milioane de secrete încuiate înăuntru. Îmi doresc să am cheia. Îmi place de tine cel mai mult atunci când cânţi la chitară, aplecat în faţă, cu piciorul stâng ridicat deasupra celui drept, braţele tale musculoase trimiţând magie sonoră în

aer, mesajul care iese din acele degetele lungi și subțiri. Și vocea ta – miere și pietre amestecate, puțin din Jack White, puțin din Thom Yorke. Cântecele pe care le compui sunt poezie pură. Închizi ochii, deschizi gura și ceva începe să se învârtă în mine, tot mai repede și mai repede, și aș putea face orice pentru tine, orice mi-ai cere. Atunci când cânți, îmi imaginez buzele mele apăsate peste ale tale, limba ta în gura mea, mâinile tale peste tot.

Ești chestia cea mai exotică din orașul nostru de căcat. Un zeu rock, abandonat de soarta crudă într-un avanpost dintr-o suburbie, unde e cu cel puțin douăzeci de grade mai cald ca-n iad. Îmi place să cred că eu, ca tipă din LA obligată să se mute aici, te-aș putea înțelege mai bine decât oricine altcineva. Știu cum e să auzi claxoanele mașinilor și elicoptere și muzică pe toată durata nopții. Știu cum e să gonești cu mașina pe o autostradă iluminată în multe culori și să găsești artă stradală în cele mai neașteptate locuri. Știu cum e să te simți viu. Tu îți dorești toate astea, îmi pot da seama. Te uiți la tot ce te înconjoară la fel cum o fac și eu – cu o disperare mută.

Totul în Birch Grove are un inedit pe care numai orașele din California îl pot oferi – centre comerciale apărute ca ciupercile după ploaie, școli și gospodării ivite acolo unde înainte fusese o plantație de căpșuni sau un lan de porumb. Chiar dacă mai avem și noi câte un Starbucks și câte un Target, totuși suntem acel gen de orășel provincial care găzduiește un rodeo anual. Avem un singur magazin de antichități și mall-ul este opusul Disneyland-ului: Cel Mai Trist Loc Din Lume. Partea cea mai rea e că totul aici seamănă: casele, oamenii, mașinile. Nu există provocare. Nu există abandon sălbatic.

Urăsc Birch Grove cu pasiune.

Una dintre puținele chestii care îmi plac totuși aici

este școala noastră. Orele de teatru, cursurile de dans, profa de franceză, care e pe jumătate egipteană și fumează țigări lungi și subțiri în spatele sălii de sport. Îmi place până și clădirea în care e școala. Are o anumită familiaritate, ceva uman care o face să pară a doua casă. Îmi place cum tot spațiul liber e scăldat de soare, peluza uriașă din centru, terenul de sport descoperit, cu tribunele lui care îl fac să arate ca un Hollywood Bowl în miniatură. Este o școală californiană idilică, deși uneori mi-aș dori să fiu la un internat de pe Coasta de Est, genul ăla de clădire din cărămidă, acoperită de iederă. Dacă aș fi acolo, aș purta pulovere colorate, asortate cu fustele, și aș avea un iubit pe nume Henry, care joacă hochei și al cărui tată este un medic renumit. Totuși, lumea aia este una în care nu voi trăi niciodată. Ca o cafea cu lapte și aromă de dovleac copt.

Când domnișoara B m-a ales pe mine regizor și pe tine în rolul principal din *Ce înseamnă să fii onest*, am dat fuga acasă și am pus-o de-o petrecere cu dans în camera mea. Voiam să mă agăț de tine, la fel ca fetele din piesă, și să exclam *Al meu ești!* Cam atât de bucuroasă eram să fiu la numai câțiva metri de tine, în fiecare zi după ore, timp de șase săptămâni. Dar acei metri nu erau de ajuns. Voiam să se transforme în centimetri. Milimetri, chiar. M-ai îmbrățișat la un moment dat, ai râs la o încercare de-a mea de glumă. Ai acceptat guma pe care ți-am oferit-o. Mi-ai zâmbit pe holurile școlii. Oare știi că ești tot ce poate avea mai sexy un zâmbet: o parte aroganță, o parte mister? Sigur că știi.

Te-am întrebat cândva de ce un zeu rock noaptea și un actor de teatru ziua, iar tu mi-ai zis că ai dat o probă pentru *Cântând în ploaie* pentru că pierduseși o provocare, și ai primit rolul principal, iar maică-ta te-a făcut să accepți. Și ți-a plăcut să joci. Mă gândesc dacă nu cumva în

secret toate starurile rock nu sunt niște răsfățați sensibili care vor să-și facă mamele mândre de ei.

Te iubesc, Gavin. Poate că în cel mai superficial mod, ca atunci când îmi vine să sar pe tine când îți scoți pălăria neagră și îți treci degetele prin păr. Când îți ții degetele băgate în buzunarele din față ale blugilor, când mergi de-a lungul holului, spre clasă. Mă întreb, dacă le-ai scoate din buzunare și le-ai pune pe pielea mea dezgolită, oare aș simți bătăturile pe care le-ai căpătat cântând la chitară? Oare degetele tale ar fi calde sau reci? Mi-ar plăcea să cunosc senzația palmei tale lipite de a mea, ca în *Romeo și Julieta*, când palmele celor doi se unesc și se sărută.

Încă nu pot crede că mă saluți când mă vezi pe coridor. Crezi că e mișto că vreau să devin regizor, așa că nu trebuie să îndur separarea actorilor de staff-ul tehnic, cum se întâmplă de obicei. Ajută și că prietenele mele cele mai bune sunt și ele în piesă. Vorbim despre filme și despre regizorii mei preferați – Julie Taymor și Mike Nichols. Despre muzică și trupele tale preferate – Nirvana și Muse. Te trag pe nas ca și cum ai fi aerul meu.

În drum spre prima mea oră, care e franceza, nu te văd pe nicăieri. Mi-am ales-o pentru că e limba în care vreau să vorbesc cu viitorul meu iubit francez, pe care sigur o să-l cheme Jacques. Natalie și Alyssa cred că sunt o ciudată. Prietenele mele merg la ora de spaniolă, care, așa cum spune și Matahala, poate fi folosită în lumea reală (de parcă Franța nu ar face parte din lumea reală). Mi-e puțin greu să mă concentrez la ce spune Madame Lewis, pentru că e Valentine's Day și, deși m-am îmbrăcat în tricou cu *Je t'aime*, fustă roz cu volane și ciorapi roșii până la genunchi, nu am iubit și sunt deprimată ca dracu'.

— *Bonjour*, Grace, îmi spune Madame. *Ça va?*

— Ce? Ăăă, da. *Oui, ça va.*

Cred că ar trebui să afli că n-am avut niciodată iubit de Valentine's Day. Fie mă despărțeam de ei înainte de asta, fie ne cuplam după. Iar prin *ei*, de fapt vreau să zic unul singur – Matt Sanchez, într-a noua. Devine o problemă din ce în ce mai mare acum, să nu ai iubit de Ziua V. Înainte de liceu era de ajuns să mă îndop cu dulciuri în formă de inimă, cu prietenii mei și să vedem *Shakespeare îndrăgostit* de un milion de ori, dar acum Natalie trebuie să-și revină după tipul pe care l-a întâlnit în tabără vara trecută, iar tot ce are legătură cu iubirea o deprimă de nu se poate, iar Alyssa refuză să facem orice împreună în ziua asta, pentru că o consideră o capcană capitalistă a corporațiilor, care vor să le supună pe femei unui ideal romantic.

În fine.

Dacă ai fi iubitul meu, pariez că mi-ai compune un cântec sau mi-ai face un suvenir artizanal. Nu pari genul de tip care s-ar mulțumi să-mi ia flori și ciocolată. Mi-ai face prăjituri pe care le-ai arde, dar care mie tot mi-ar plăcea la nebunie, sau poate mi-ai scrie o scrisoare de dragoste de zece pagini, în care să înșiri toate motivele pentru care mă iubești. Astea sunt acceptabile, apropo.

Cam mor de curiozitate să știu ce i-ai luat lui Summer. Ce ți-a luat și ea ție. Sunteți împreună de un an, așa că pariez că e vorba de ceva special. E într-a doișpea, ca tine, o roșcată focoasă care a transformat și corul bisericii în ceva sexy, pentru că e ea acolo. Mi-ar plăcea să cred că dacă lucrurile ar fi stat diferit m-ai fi ales pe mine în locul ei, dar e destul să-i arunci o privire lui Summer ca să vezi că probabil greșesc. Mama spune că am o figură interesantă, ceea ce e doar un mod amabil de a spune că nu sunt drăguță. Îmi pare rău, zice ea, *semeni mai mult în partea lui taică-tu*.

Se sună de pauză și ies din clasă, îndreptându-mă spre ora următoare – engleză, cu domnul Jackson. Pe coridor e îmbulzeală, toți elevii se scurg din sălile de clasă. Merg ridicată pe vârfuri și mă uit după pălăria ta neagră, chiar dacă îmi spun că nu te urmăresc ca o fană disperată. De obicei sunt cadorisită cu privelișteа ta în timp ce merg spre informatică, pentru că tu ar trebui să fii în clasa de vizavi, dar acum nu te văd.

Mă scufund în scaunul meu, resemnată, când sună de intrare. Probabil ești pe undeva cu Summer, chiuliți ca doi îndrăgostiți. Eu sunt prinsă aici, încercând să nu mă gândesc la cum tu ești acum alături de tipa pe care o iubești.

Domnul Jackson stinge luminile ca să ne putem uita la finalul de la *Romeo și Julieta*, în versiunea lui Baz Luhrmann, de care ne-am apucat cu două zile în urmă. E cu Leonardo DiCaprio pe când era tânăr și sexy.

În timp ce distribuția curge pe ecran, jumate din clasă încearcă să ascundă că plânge. Romeo și Julieta sunt întinși pe jos, morți. E ca și cum, deși știam ce avea să se întâmple, tot ne-a lovit până în adâncul sufletului.

Doi

SUNĂ PENTRU PAUZA de masă, și îmi croiesc drum spre sala de teatru. Sunt melancolică și singurul leac pentru asta sunt următoarele patruzeci de minute. Sala unde pregătim piesele la Liceul Roosevelt e sanctuarul meu personal. Iubesc draperiile din catifea neagră, cum atârnă acolo ca o promisiune, și bucățile de lemn brut pe care le folosim ca mese, scaune, bănci. N-ai crede că suntem în miezul Californiei, Mecca agriculturii americane. Aici creăm regate, povești de dragoste urbane, aici sunt lăcașurile zeilor și ale monștrilor.

Asta e partea mea preferată a zilei. Deschid ușa masivă de metal, care e foarte înaltă, pentru a ne permite să aducem și decorul, și mă scufund în amestecul de voci, râsete și cântat.

Suntem cei care dăm tonul muzicii și cei care visăm toate visele.

Suntem dramatici, exuberanți, râdem tare și des, vorbim unii peste alții, completându-ne frazele, suntem un munte de entuziasm. *Priviți-ne*, le spunem celor din jur. *Lăsați-ne să vă distrăm, lăsați-ne să vă facem să zâmbiți.*

Nu așteptăm în schimb decât aplauze.

De fiecare dată când pășesc în încăperea asta știu că într-o zi, chiar dacă ziua aia pare acum imposibil de departe, voi ajunge la New York. O fată dintr-un oraș

mic, dar care poartă stele în privire, ca în *Rock of Ages*. Dorința mea de a fugi de acasă, de o mamă care stoarce toată viața din mine și un tată vitreg care e mereu pregătit să-mi dea o palmă nu e ceva inedit pe lume – merg cât pot de repede pe o potecă deja bătătorită de alții. Sunt fata disperată să fugă din orașul ei mic și sufocant, care știe că, dacă n-o va face, va muri. Știe că sufletul va începe să-i putrezească, asemeni unui fruct stricat.

Încă un an, îmi spun. Încă un an până la absolvire. Pot rezista atât.

Cred.

Intru pe ușă și expir adânc, dau afară aerul pe care nici nu știam că-l am în plămâni. Toată gașca e aici, concentrată pe repetițiile pentru musicalul din primăvară, *Chicago*. Sunt managerul de scenă. Potrivit domnișoarei B, e o piatră de căpătâi către a regiza. Pentru prima dată după mult timp, mi-ar plăcea să fiu acum la audiții, nu la treabă propriu-zis. Nu am idee dacă felul în care sunt îmbrăcată azi e potrivit pentru un manager de scenă – un overall sexy și plasă neagră pe deasupra. Dar mi-am dorit ca tu să mă vezi îmbrăcată așa. Înainte să plec de acasă, i-am spus maică-mii că vreau să dau o probă pentru musical.

Dar nu poți cânta, mi-a zis ea.

Maică-mea a învățat la o școală catolică super strictă. Se mândrește că e Mega Realistă. Nu încearcă să fie rea – încearcă să mă ajute. Doar că, uneori, cuvintele ei seamănă cu loviturile unei călugărițe, care îți dă cu linia peste degete.

Grace și speranțele ei deșarte, spune Matahala de fiecare dată când aduc vorba despre a regiza piese pe Broadway. El se mândrește cu a fi un Mizerabil. Matahala are un motto de viață, care spune așa: *Banii conduc lumea*. Este

codul după care trăiește. Evident, nu avem viziuni comune când vine vorba despre lumea artistică.

Așa că, în loc să fiu în distribuție, ajut la pregătirile scenei și decorului. *Luminile cu numărul 47, aprins. Microfoanele din stânga, deschideți. Stop.* Mă simt destul de dură, ca și cum aș fi un controlor sau ceva.

Astăzi, zâmbesc și râd alături de ceilalți, dar nu sunt prea atentă, nu chiar, pentru că, pe lângă problema de a nu avea niciun băiat îndrăgostit de mine (și mai ales nu pe tine), mă mai frământ și cum aș putea da o fugă până la bufet să mănânc, fără ca altcineva să vină după mine. E greu să te furișezi când ești îmbrăcată în roz. Vedeți voi, prietenii mei își cumpără mâncarea cu banii jos, în timp ce eu am tichete mici și verzi, genul pe care le primesc copiii amărâți ca să mănânce gratis la școală. Aș putea plăti cu banii mei, dar am nevoie de ei pentru haine, cărți și deodorant, pentru că Matahala în mod sigur nu mi-ar cumpăra așa ceva.

Gașca își vede de treburile ei obișnuite. Peter imită vocile personajelor lui preferate din desene animate. Kyle stă drept, cu nasul pe sus, arătând ca Bruno Mars în tinerețe, și din când în când începe să cânte. Doar trei din gașca noastră sunt într-a doișpea. Tu (solistul trupei Evergreen și iubirea vieții mele), Ryan (cel mai bun prieten al tău și basistul Evergreen) și iubita ta, Summer (scorpia naibii).

Natalie și Alyssa discută despre avantajele și dezavantajele colanților purtați ca pantaloni, nu ca dresuri. În mod normal, mă implic în discuții când vine vorba de modă, cu argumentul că eu citesc în fiecare lună *Vogue*, dar azi doar ascult. Sunt prea pierdută în spațiu ca să intervin.

— Fac pe oricine îi poartă să pară mai gras, spune Lys.

Arată cu o mișcare a capului la un grup de boboace care trec prin dreptul ușii.

— După cum vezi.

Nat o pocnește în joacă pe Lys peste mână.

— Fii amabilă. Nu e frumos.

Lys ridică din umeri.

— Nici colanții nu-s frumoși.

Cele mai bune două prietene ale mele sunt contraste din toate punctele de vedere. Nat se îmbracă în rochii aproape în fiecare zi, are un machiaj fără cusur și părul îl poartă cu vârfurile întoarse spre exterior, ca și cum am fi în anii '50. Poartă un lănțișor subțire cu o cruciuliță pe el și un inel special care arată tuturor că vrea să aștepte să facă sex abia după căsătorie. Spune totuși că îl dă jos când se prostește cu iubiții ei, LOL. Mi-o pot imagina ca Primă Doamnă într-o bună zi, cu perle la gât și ochelari în stilul lui Jackie O.

Lys își poartă părul într-un bob rebel, părul ei decolorat până la o nuanță platinată, aproape albă, și poartă haine sexy, inspirate de manga, aducând un pic cu Sailor Moon. Mereu are probleme fiindcă încalcă codul vestimentar al liceului – are o obsesie pentru fustele în carouri purtate de fetele de la școlile catolice. Uneori mai poartă tul, ca și cum ar fi jucat într-un balet psihedelic, culori neon și imprimeuri trăznite. Bănuiesc că eu sunt la mijloc între ele: fata care poartă țoale vintage, eșarfe în păr și gloss cu aromă de căpșuni.

Peter trece de la personajele din desene animate la Britney Spears, căreia îi imită mișcările de dans din clipurile mai vechi. E obsedat de Britney, mai nou. Luna trecută fusese Katy Perry. Nu e gay – pur și simplu are câte o obsesie pentru staruri pop, obsesie pe care o duce la extrem.

— *Hit me baby one more time*!

— Acum, nu că ai fi fost vreodată un tip cool, dar tocmai ți-ai distrus speranțele de a te cupla cu cineva în viitorul apropiat, spune Lys.

Poartă o rochie neagră de tul peste colanți verde neon, și are niște platforme extravagante în picioare. Pe tricoul ei e un desen cu un cuțit care trece printr-o inimă.

— Hater la orizont!, zice Kyle și se strâmbă la Lys, care își dă peste cap ochii ei de Cleopatra.

Scanez elevii care trec prin dreptul ușii noastre, un bun punct de observație, de altfel. Tot sper să reperez o anumită pălărioară neagră.

— L-ați văzut pe Gavin?, întreb și încerc să par cât pot de detașată.

Cel puțin, sper că n-a sunat în stilul oamenilor obsedați care se țin după câte cineva.

— Probabil i-o trage lui Summer, spune Ryan.

E prietenul tău cel mai bun, așa că probabil știe ce vorbește. Mușcă dintr-un burrito cumpărat din campus și ignoră expresia de oroare de pe fața mea.

Simt cum mă înțeapă inima, de parcă ar fi o pernuță cu ace. E un fel de atac de cord, dar mai rău, un atac de inimă pentru iubiri neîmpărtășite. E o chestie medicală: când o fată aude că băiatul de care este îndrăgostită este implicat într-un act sexual cu o altă fată, inima îndrăgostitei se transformă într-o pernuță de ace. Știință pură.

— Și-o trag? Eww. Nu prea mi-o imaginez pe Summer făcând sex, zice Natalie și își încrețește nasul.

Sper că ea are dreptate. Sper ca lucrul cel mai rău care se întâmplă între voi doi e acela pe care-l vedem cu toții pe culoarele școlii – vă sărutați trântiți peste dulapuri, îi atingi talia, îți strecori degetele sub bluza ei. Pentru că până și asta e destul de nasol. Numai că tu arăți ca cineva

care face sex destul de des. Nu mai sper de mult că te păstrezi cumva pentru mine.

— Ah, pardon, spune Ryan. Preferai să zic că *fac dragoste*?

— Sau că el îi dă la buci?, face Kyle.

— *Se dau în bărci*?, adaugă Peter.

Într-o încercare de a-i izola pe băieți, eu, Alyssa și Natalie ne strângem mai aproape unele de altele.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-am născut lesbiană, spune Lys.

Lys ne-a dezvăluit tuturor asta anul trecut, și încă își mai caută o iubită. Mă întreb dacă de asta tot susține că Valentine's Day e o invenție socială a bărbaților.

— *Oh, baby, baby, how was I supposed to know...?*, cântă Kyle și Peter lângă noi.

— Amintiți-mi și mie de ce pierdem vremea cu proștii ăștia?, întreabă Natalie.

— N-am habar, spun eu.

Lys scoate din rucsac tema la trigonometrie.

— Am lucruri mai bune de făcut, oricum.

Le mai aruncă băieților o ultimă privire dezaprobatoare.

— Dacă erați curioși, să știți că arătați ca o gașcă de ratați. Sper că nu plănuia vreunul din voi să își piardă virginitatea curând.

— Ah, la naiba, zice Ryan.

Stomacul îmi scoate sunete ciudate, așa că mă ridic și pornesc spre bufet.

— Mă întorc într-o secundă.

Ies și mă amestec cu mulțimea de elevi, în mișcare, înainte ca cineva să apuce să mă oprească. Deși îmi doresc să fiu invizibilă, o parte din mine e tristă pentru că băieții nici nu mi-au observat plecarea. Niciunul nu

pune cine știe ce preț pe mine, punct. Asta e de rahat, dar în același timp sunt o tipă dramatică și știu cam care este rolul meu pe scena mare pe care ne urcăm în fiecare zi. Nu sunt inocenta, fata drăguță, cea plină de viață. Aia e Natalie. Summer. În schimb, eu pendulez mereu pe margini: ale talentului, popularității, inteligenței. Sunt în clasele pentru elevi eminenți, dar trebuie să muncesc de două ori mai mult decât ceilalți ca să țin ritmul. Singurul motiv pentru care sunt prezentă la orele de teatru este fiindcă accept rolurile pe care nimeni altcineva nu le vrea: manager de scenă, asistent de regizor, fata bună la toate. Am fost șefa clasei anul trecut, dar a fost doar noroc – am avut un discurs amuzant, iar asta mi-a adus voturi. Îi cunosc pe cei populari, dar nu fac parte din găștile lor. De abia îmi aruncă câte o privire în pauze. Să te cunosc pe tine, Gavin Davis, e o minune care demonstrează că Dionysos există, zeul protector al dramei și distracției.

Am timp la fix cât să înfulec acea felie de pizza pe care guvernul o plătește elevilor amărâți și să mă întorc în sala de teatru, înainte să se sune. Merg spre ușă, apoi mă opresc. Cumva, în numai câteva minute, un nor negru a coborât și a acoperit soarele.

Summer e acolo *sans toi*, iar părul ei arămiu arată azi ca dracu', ciufulit și uscat. Are sub ochi cercuri adânci, negre, iar fața îi e roșie și umflată de la plâns.

O mică parte din mine – aia rea – jubilează. Oare te-ai despărțit de Summer?

— Ce s-a întâmplat?, întreb cu o voce joasă, apropiindu-mă de ei.

Energia găștii a scăzut de la un zece la zero, în decurs de numai câteva minute. Kyle o strânge în brațe pe Summer. Pare... afectat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de serios.

Natalie vine lângă mine.

— E vorba de Gavin, şopteşte ea.

Stomacul mi se strânge. Nu-mi place felul în care îţi rosteşte numele, oroarea de pe faţa ei.

— Ce-i cu el?

— Păi... A încercat să se sinucidă.

Cuvintele îmi aleargă prin minte, iar şi iar, de colo până colo, ca un câine care se chinuie să-şi muşte coada. *A încercat să se sinucidă.* Clopoţelul sună din nou şi noi rămânem acolo, pierduţi.

Nu poate fi adevărat.

Cei ca tine nu se sinucid, poate doar după ce ajung faimoşi. Atunci, şi numai atunci, poate că iau o supradoză de heroină, sau merg prea repede cu o maşină scumpă pe Mulholland, sau fac ceea ce fac de obicei zeităţile rock de o termină cu viaţa.

Mai târziu aveam să aflu că Summer încercase să se despartă de tine, iar tu merseseşi acasă la ea şi îi plânseseşi pe verandă, apoi o ameninţaseşi că te vei omorî. Iar ea nu ţi-a deschis uşa. Îmi va lua mult timp – peste un an – ca să înţeleg că încercarea ei de a se despărţi de tine fusese un act de curaj.

Aşa că plecaseşi de la ea, cu Mustang-ul tău scoţând foc pe nări. Mai târziu în acea seară părinţii tăi te-au găsit în cadă, îmbrăcat. Ceea ce te salvase fusese felul în care îţi tăiaseşi venele, greşit, pe lat, aşa că leşinaseşi înainte să duci treaba până la capăt.

Aflu toate chestiile astea pe drumul de cinci minute până la ora de istorie. Natalie, Kyle şi Peter îmi spun tot ce ştiu ei despre tine. Nu le vine să creadă că Summer a fost atât de fraieră încât să-ţi dea papucii. Şi pentru ei eşti un zeu, la fel ca pentru mine, în secret. Între ei e o competiţie – fiecare crede că deţine adevărul despre relaţia ta

cu Summer. E o luptă pentru statut, de fapt: cel care știe mai multe e mai aproape de a fi cel mai bun prieten al tău. În secret, și eu cred că Summer e nebună fiindcă vrea să renunțe la tine. Numai că tac, pentru că se presupune că eu nu te știu atât de bine. Dar vreau să te știu, și poate că asta e șansa mea.

Scot o foaie de hârtie, dintr-o dată hotărâtă să-ți scriu o scrisoare. Nici acum nu știu exact de ce am făcut-o. Bănuiesc că perspectiva unei lumi fără Gavin Davis era îngrozitoare.

Știu că nu ne cunoaștem foarte bine...

Dacă vreodată vei avea nevoie de cineva cu care să vorbești...

Sunt aici pentru tine.

Nu îmi dau seama, dar ăsta este momentul.

Momentul în care restul vieții care mi-a mai rămas de petrecut în liceu – restul întregii mele vieți, poate – se va schimba radical. Clipa în care încep să pierd o parte din mine, pentru care va trebui să lupt cu dinții s-o iau înapoi. Cinci sute douăzeci și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șaizeci și șase de minute va trebui să lupt ca s-o recuceresc.

Totul din pricina unei scrisori de dragoste mascată.

După istorie, când îl văd pe Ryan pe hol, îi dau scrisoarea pentru tine. Voi doi vă aveți ca frații – știu că se va întâlni cu tine în ziua aia sau în următoarea. Spre seară, aflăm că ai ajuns internat într-o clinică de psihiatrie, fiindcă ai încercat să-ți iei viața. Centrul de Recuperare Birch Grove e locul în care ajungi dacă faci lucruri care seamănă cu sinuciderea, cum ar fi să-ți tai venele în cadă. În mod normal, nu e o chestie chiar atât de sexy, sau nu ar trebui să fie, dar e frumos și tragic ca un băiat să aibă inima atât de sfâșiată. Imaginația mi-o ia razna – fac o poveste în minte despre cât de mult probabil că suferi.

Capeţi imediat o semnificaţie mitologică, eşti un Byron care s-a predat agoniei iubirii. Eşti Van Gogh care şi-a tăiat urechea.

Sigur că sunt îngrijorată pentru tine, şi tristă, dar cumva şi puţin entuziasmată, ceea ce poate că e greşit, dar aşa simt. Să te sinucizi pentru mine înseamnă să-ţi iei viaţa în propriile mâini, ceva curajos, pasional. Nu eşti doar muzicianul şi actorul pe care-l adoră toată lumea, cel despre care suntem convinşi că va ajunge celebru când se va muta în Los Angeles. Brusc, eşti Romeo, respins de Rosaline. Sau Hamlet, înjunghiat de săgeţile destinului: *A fi sau a nu fi, aceasta e întrebarea.*

Sunt fascinată de romantismul morbid al faptului că o fiinţă din lumea noastră – lumea fast food-urilor, a slujbelor de duminică şi a balegilor de vacă – a făcut ceva ce vedem de obicei numai pe scenă. Ceva din interiorul meu aplaudă refuzul tău de a participa la prozaicul vieţii. Admir din suflet curajul de a pune punct. Numai artiştii care trăiesc intens fac asta, şi să fii un artist autentic e visul meu secret.

Ştiu cum se simte lipsa de speranţă. Ştiu cum e să te lupţi cu ea. O simt în fiecare zi acasă, când mama se poartă cu mine ca şi cum aş fi sclavul ei personal şi Matahala îşi ridică ameninţătoare mâna, doar ca să mă vadă tresărind. Când tata sună şi e beat şi de abia poate vorbi, şi face promisiuni pe care n-o să le respecte niciodată, spune minciuni pe care chiar le crede. Uneori, îmi doresc şi eu să ies din viaţa mea definitiv. Un fel de *Hei, e bine aici, dar mi-a ajuns. Pace.*

Te înţeleg atât de bine...

Ştiu că acum pare ca şi cum...

Chiar contezi, deşi îţi vine greu să crezi...

Eşti cea mai talentată persoană pe care eu am...

Mai târziu, o să-mi spui cum ai citit și recitit scrisoarea. Singura declarație de dragoste de Valentine pe care ai primit-o. Cum vorbele mele au fost o plută de salvare. Cum, oricât de imposibil ar părea, te-ai îndrăgostit de mine în timp ce erai ținut captiv la Birch Grove, în camera cu pereți albi și moi, când încheieturile îți erau bandajate strâns.

Bănuiesc că nebunia e molipsitoare.

Trei

N-AI MAI VENIT de o săptămână la școală și absența ta nu pare ceva normal. Nu e un lucru cu care să mă obișnuiesc. E ca și cum cineva a estompat toate culorile lumii. Totuși, noi restul trebuie să ne ducem mai departe viețile banale. Pentru mine, asta înseamnă ture la Honey Pot, după orele de la școală.

Mall-ul este plin, așa că avem coadă la casă. Suntem doar două persoane pe tură, iar Matt, colegul și fostul meu iubit, este în spate și prepară fursecuri, eu am rămas singură la tejghea, și pendulez printre tăvile cu prăjituri, încercând să servesc clienții. Folosesc o spatulă lungă ca să transfer prăjiturile din tavă în pungile cumpărătorilor și încerc să am răbdare cu toți, să aștept până ce se hotărăsc ce vor să cumpere. Sunt relativ scumpe, dar merită fiecare bănuț. Preferata mea e aia cu zahăr brun topit. E bună și cu glazură, și fără. Nu poți spune că ai mâncat o prăjitură cu zahăr topit până ce nu ai gustat delicatesa rafinată, dulce și cremoasă care se cheamă Sugar Daddy și pe care o găsești numai la Honey Pot. Uneori, când chiar vreau să-mi fac de cap, pun și înghețată deasupra.

Avantajul e că pot mânca prăjituri toată ziua și pot bea cantități obscene de suc. Iau câte o mini-gogoașă și o arunc în gură când nu se uită nimeni. Întind coca pe hârtia cerată, o așez în forme și o dau la cuptor. E o mică

fereastră deasupra cuptoarelor și nu e un secret că puștanii care se plimbă prin mall aruncă uneori câte o privire la noi, când ne aplecăm să băgăm sau să scoatem tăvile. Nu-mi dau seama dacă îmi place asta sau nu.

Când coada devine interminabilă, dau o fugă în spate.

— Sanchez! Ajutor, mă sufoc aici, spun.

De lângă cuptor, Matt ridică privirea spre mine, și trebuie să mă abțin să nu-i șterg făina de pe nas. Noi doi nu mai suntem împreună și ăsta e un lucru bun, dar uneori am chef să mă giugiulesc cu el. Nat spune că e perfect normal.

Mă salută cu mâna la frunte.

— Să trăiești, Căp'tane.

Pe la ora cinei, coada se mai micșorează și putem respira.

— Frate, a fost nebunie, spune Matt.

— Să știi.

Într-a noua, eu și Matt am ieșit împreună două luni. Eram în aceeași clasă la engleză și ceea ce a început ca un flirt banal s-a transformat în opt săptămâni de declarații și certuri și ciudățenie. Îi plac fotbalul pe calculator și comediile cu proști. Eu urăsc sportul și îl iubesc pe Shakespeare. Nu a fost să fie. Cu toate astea, am rămas prieteni și eu l-am ajutat să-și găsească un job aici, la Pot. Era oarecum amuzant să fiu cu el – nu era nici iubire tragică, nu erau nici inimi frânte.

Acum, sunt pregătită pentru o iubire adevărată. O relație serioasă. *Dragoste.*

Alarma piuie și el fuge la cuptor, ca să scoată o tavă nouă de prăjituri. Aerul se umple de mirosul lor dulce – nuci de macadamia și ciocolată albă. Sunt cât pe ce să fug să iau una, când te observ pe tine cu colțul ochiului. Tu nu mă vezi. Mergi în urma părinților tăi, cu capul în jos,

și te îndrepți spre Applebee's. Porți un cardigan lung și subțire, peste un tricou cu Muse. Ești cam singurul tip în afară de Kurt Cobain care arată sexy într-un pulover cuminte, închis cu nasturi. Ochii mei te urmăresc. Observă cum tatăl tău te bate pe spate, cum mama ta se întinde și te apucă de mână. Un nod mi se pune în gât.

— Grace? *Chica*, hei...

Mă întorc și-l văd pe Matt ținând în mână o cutie deschisă.

— Comanda aia specială... câte prăjituri cu macadamia voiau?

— Șase, spun eu.

Ochii mei zboară din nou spre restaurant, dar ai dispărut. Le dau un mesaj lui Nat și Lys, le spun că te-am văzut. Amândouă îmi răspund cu emoticoane. Nu prea îmi dau seama ce înseamnă în cuvinte o față confuză, un coif de petrecere și un palmier.

Tot trag cu ochiul spre intrarea de la Applebee's, pe întreaga durată a turei mele, dar tu nu mai apari. Sunt agitată. Dacă tu crezi că sunt o ciudată fiindcă ți-am trimis scrisoarea aia? Sau dacă nici măcar nu ai citit-o?

Roșesc, gândindu-mă la cum ți-am scris acolo că ești cea mai talentată persoană pe care am întâlnit-o. Cât de evident o fi că m-am îndrăgostit de tine?

— Scuze, îmi zice cineva de dincolo de tejghea.

Mă întorc, pregătită să zâmbesc fals, dar acolo sunt Nat și Lys.

— Băi, nebunelor! Am crezut că s-a întors tipa aia nesuferită de săptămâna trecută.

Pe scurt, o clientă mă făcuse înfumurată. Făcuse mare caz din asta.

Lys își încrucișează brațele la piept și își sprijină bărbia de raftul cu prăjituri, cu ochii ei – machiați cu

albastru şi roz – plini de milă pentru mine.

— E de căcat să fii sclav pentru un salariu amărât.

Deşi nu ai spune asta doar privind-o, Lys are o familie foarte bogată. Probabil că nu va avea nevoie să muncească o zi în viaţa ei. Decât dacă îşi va dori neapărat.

— Îmi place să-mi spun că-mi formează personalitatea, zic.

Arăt apoi spre prăjituri cu spatula din mână.

— Ce să fie, doamnelor?

— Cu ciocolată. Sunt pe stop, spune Nat.

Lys scanează oferta.

— Eu vreau ca de obicei.

Pun negrese cu ciocolată într-una din pungi şi fursecuri moi cu scorţişoară şi cacao în cealaltă.

— Dacă aş lucra aici, aş deveni o umflată, zice Nat.

Are o siluetă perfectă şi o postură impecabilă, după o copilărie în care a făcut nonstop balet.

— Mda, maică-mea mi-a zis că a văzut ceva coajă de portocală pe picioarele mele, zilele trecute, zic eu. Aşa că o să iau o pauză de la delicioşeniile astea.

Lys se holbează la mine.

— Maică-ta chiar a zis aşa ceva?

Nat îşi dă ochii peste cap.

— De ce te miră? Nu ştii cum e?

Matt iese pe uşa care se dă de perete; poartă pantaloni scurţi şi un tricou. Ne face cu mâna.

— *Adios, chicas.* Plec, zice el.

— Nu e uneori ciudat să munceşti împreună cu el?, întreabă Lys, după ce Matt a ieşit din peisaj.

Scutur din cap.

— Nu, chiar ne înţelegem.

Nat priveşte peste umăr, în direcţia Applebee's.

— Uite, o s-o spun direct. Lăsând la o parte tentativa

de sinucidere, Gavin Davis e din nou disponibil pe piață.

Lys rânjește și ea la mine.

— Deci, când ai de gând să te dai la el?

— Drăguț, Lys. Elegantă exprimare, zic eu și pufnesc în râs.

— Gagico, ești îndrăgostită de el de... trei ani? Acum e șansa ta, îmi spune.

Nat ridică mâna.

— Pot spune și eu ceva?

Noi două încuviințăm din cap.

— În calitate de cea mai responsabilă persoană dintre noi trei, îți zic să încerci, categoric, dar să ai grijă, totuși.

— De ce ești tu cea mai responsabilă?, vrea să știe Lys.

Nat o privește pe Lys de sus până jos, insistând pe colanții ei în colurile curcubeului, pe tenișii cu platformă și pe cordeluța roz de pe cap.

— Bine, mă. Fii tu aia responsabilă, cedează Lys.

Rup o bucățică dintr-un fursec cu unt de arahide.

— Ce vrei să spui, de fapt? La ce să am grijă?, întreb.

— O perioadă, n-o să fie sută la sută în toate mințile, după asta, spune Nat și face un semn cu degetul arătător spre tâmplă.

Lys dă și ea din cap.

— Să știi că da. Până la urmă, tipul a încercat să se omoare.

— Frate, apreciez că aveți atâta încredere în mine, dar serios acum. Nu sunt șanse ca Gavin să mă vadă vreodată în felul ăsta. Așa că sfaturile voastre nu-mi folosesc.

Ochii lui Nat lucesc brusc de furie.

— Crezi asta din cauza rahaturilor pe care ți le spune maică-ta.

— Cum ar fi?

Începe să numere pe degete:

— Potrivit ei, ai coajă de portocală pe picioare, nu ești fotogenică, nu ai voce...

— Ok, ok. Pricep.

Ochii mei fug spre Applebee's. Poate că tu și părinții tăi ați ieșit pe cealaltă ușă.

— Dar, uite, vorbim aici de Gavin Davis, acel Gavin Davis. Care o să ia un premiu Grammy înainte ca vreuna din noi să termine facultatea. Și, în plus, dacă mă compari pe mine cu Summer...

Lys mă întrerupe.

— Te rog, lasă-mă să te lămuresc din perspectiva mea lesbi. Summer e simpatică și amuzantă, dar nu e așa de sexy pe cât crezi. Eu, de pildă, n-am avut niciodată fantezii cu ea când m-am masturbat.

— Oh, Doamneeee, zice Nat și arată șocată.

Obrajii i-au devenit un roz aprins. Lys ridică dintr-o sprânceană.

— Ce faci, iei numele Domnului în derâdere?

Râd atât de tare, că aproape mă înec cu fursecul.

Chiar atunci apare o femeie, o clientă, și încerc să capăt o expresie serioasă cât timp îi pun prăjiturile în cutie. Se încruntă la noi trei, de parcă am fi niște ciudățenii, și insistă în special cu privirea pe outfit-ul colorat al lui Lys. Într-adevăr, e o nebunie că o lesbiană cu tendințe socialiste și o fată dintr-o familie religioasă sunt cele mai bune prietene. Dar așa trecem noi trei prin viață, împreună, oricât de diferite am fi. Ne-am împrietenit într-a noua, când am lucrat împreună la un musical pentru ora de artă dramatică. Am hotărât să cântăm *The Schuyler Sisters*, din *Hamilton*, și ne-am apropiat în timp ce mergeam la cumpărături de corsete pentru costumele noastre. Până azi,

unii oameni mai cântă *The Schuyler Sisters* atunci când ne văd. Am senzația că prietenia noastră e ca acele ținute pe care le vezi în *Vogue*, unde nimic nu se potrivește cu nimic, dar cu toate astea arată impecabil. Suntem o combinație de buline cu dungi și carouri.

Imediat ce clienta pleacă, mă întorc din nou spre Nat și Lys și le privesc serioasă.

— I-am scris o scrisoare, spun și îmi fac de lucru cu fursecurile pe care le strâng din vitrină și le pun la păstrare pentru a fi vândute a doua zi.

Mall-ul se închide într-un sfert de oră.

— Lui Gavin?, întreabă Nat.

Dau din cap că da.

— Și... și probabil că n-a citit-o. Sau, dacă a citit-o, o crede că sunt cea mai penibilă persoană care a existat vreodată.

Mi se pune un nod în gât numai când mă gândesc la asta.

— Sunt cam șocată că am făcut-o. Nu știu ce m-a apucat.

Telefonul lui Nat scoate un piuit și ea se uită să vadă ce este.

— Ei bine, o să afli totul mâine. Kyle spune că Gav se întoarce la școală.

— Mâine?, întreb eu.

— Dap.

— La naiba, mormăi. De ce oi fi scris scrisoarea aia idioată?

— Pentru că ești a dracu' de tare și a dracu' de sexy, iar el sigur știe asta, căcat, și are nevoie doar de un prilej ca să se combine dracului cu tine, spune Lys.

Nat dă din cap.

— Sunt de acord cu tot ce spune, mai puțin

înjurăturile.

— Ai fost nebună după el de când te știu, mă lămurește Lys. Acum ține doar de soartă.

— Sau de voia Domnului, spune Nat.

— Sau de a lui Buddha sau Mohammed sau Dalai Lama, ce contează. Pariez zece dolari că Gavin se va îndrăgosti de tine până termină liceul, comentează Lys.

— Zece dolari pentru mine dacă n-o va face, propun eu, întinzându-mi mâna.

Nat face ghemotoc punga din care a mâncat prăjitura și o aruncă în coșul de gunoi.

— Fie ca fata cea mai bună să câștige.

★

Te întorci astăzi la școală. Te văd pe culoar, glumind cu alți băieți de la orele de artă dramatică și cu cei din trupa ta. Sunteți ca un grup de cățeluși plini de energie, niciodată nu stați locului. Cumva, tu te integrezi perfect în aceste două lumi diferite – băieții cool și rebeli care cântă și tocilarii care pun în scenă piese de teatru.

Au trecut nouă zile de când ai încercat să te sinucizi și, de unde privesc eu, pare că te-ai întors la normal, Gav. Îți porți tricoul cu Nirvana, iar obișnuita ta pălărie neagră îți e dată pe spate. Pălăria aia mă termină, mă intrigă. Nu știu la ce mă așteptam. O beretă și haine seci, în locul ținutelor tale obișnuite? Un cor de tragedie greacă, să cânte în urma ta când te îndrepți spre clasă? Poți din nou același pulover în care te-am văzut la mall și mă întreb dacă e pentru a-ți ascunde încheieturile. Știu sigur că nu sunt singura din școală care se întreabă dacă sub el există bandaje, cicatrici sau ambele.

Inima îmi bate mai repede și dintr-o dată mă simt ca

o proastă. Ce naiba, am fost posedată, de am scris scrisoarea aia? Dacă vei crede că am depășit granițele, că sunt o ciudată? Dacă...

Te întorci spre mine.

Sunt zeci de elevi între noi, fiecare grăbindu-se, pentru că urmează să sune dintr-un minut în altul de intrare. Îți ții rucsacul aruncat pe un umăr și te oprești din mers în clipa în care mă vezi. Îngheți. Ochii ți se fac mari (albaștri, albaștri ca marea tropicală), apoi colțurile buzelor ți se ridică un pic.

Cum faceți chestia asta, voi, băieții? Cum ne puteți face corpul să ia foc doar privindu-ne?

Îmi strâng la piept cartea, Sandy din *Grease* întrebându-l pe Danny Zucko, cu privirea, *Ce e de făcut?*

Nu o știu încă, dar aceste momente dintre noi sunt coregrafia pentru filmul vieții tale. Chestia pe care o faci – privirea, faptul că te-ai oprit brusc, mirarea de pe chipul tău – le-ai furat direct din *Pride and Prejudice*, versiunea BBC. Îl parodiezi pe Colin Firth fără efort și nici măcar nu-ți dai seama. Ești la un pas de a ieși din lac, purtând o cămașă albă, udă, lipită de piept. Abia mai târziu o să observ că îmi servești replici învățate pe de rost, zâmbete studiate și bine sincronizate, suspine și lacrimi care vin exact în momentul potrivit. Peste exact un an, voi urla cuvintele *Du-te dracu', DU-TE DRACU'*, dar într-o pernă udă de lacrimi, pentru că nu voi avea curajul să ți le spun în față.

Dar, chiar acum, un băiat se uită la mine mirat din capătul holului și, deși nu scoate un cuvânt, m-a câștigat deja.

Sunt un teritoriu nou și ți-ai înfipt acolo steagul.

Patru

INTRU PE UȘA CLASEI de artă dramatică fix când sună clopoțelul. Mă simt ca și cum am și eu unul pe interior, care sună și el. Continui să rememorez expresia de pe fața ta când m-ai văzut. Zâmbetul tău. Țâr, țâr, țâr!

Peter își perfecționează accentul britanic pentru scena pe care urmează să o joace – am uitat din ce piesă. Alyssa o ajută pe Karen cu pașii de dans pentru concertul de primăvara asta. Kyle cânta *Lily's Eyes*, din *Secret Garden*, pierdut complet în lumea lui, și îl ascult pentru un moment, pur și simplu fascinată. Are genul ăla de glas care face totul în interiorul tău să se reașeze. Dacă Dumnezeu și-ar fi făcut cunoscută nouă vocea, ar suna precum a lui Kyle.

Traversez încăperea și mă așez lângă Natalie, care stă pe mochetă cu picioarele încrucișate, conversând cu Ryan. Din expresiile lor preocupate, suspectez că vorbesc despre tine, analizând cum a fost prima zi în care ai revenit la școală. Aș vrea să-i spun cum te-ai uitat tu la mine. Vreau să găsesc cuvintele care să descrie acea jumătate de zâmbet.

— Cum se simte?, întreb, în schimb.

Ea clatină din cap.

— Nu-mi dau seama. Summer spune că părinții lui sunt speriați. Nu voiau să-l lase să se întoarcă așa devreme.

— Păi, e de înțeles. A încercat să... știți voi.

— Mda, spune ea, încet.

E atât de ciudat să te gândești că viața ta va reveni acum la normal, că vei avea temă la mate și vei alerga la educație fizică. Ești deasupra chestiilor ăstora acum.

Domnișoara B iese din biroul ei, care e chiar alături de sala pentru teatru. Nu avem scaune aici, doar un spațiu larg în care să ne facem de cap. Ne întoarcem spre ea și o salutăm. Ne-a ajutat în ultimele zile – pauzele dintre ore s-au transformat în adevărate ședințe de terapie, în care ne-a vorbit despre tine și despre cum sinuciderea nu e o soluție.

— Cine vrea să joace în *Chicago today*? Vreau să văd mâinile ridicate!

Mă uit în jur. Aproape toți au ridicat mâna.

— Excelent, spune ea și zâmbește. Aduceți un casetofon și îmbrăcați-vă comod, ca să puteți dansa.

Natalie îmi apucă mâna. Nu are motive să fie emoționată – e al naibii de talentată. În plus, e foarte drăguță, chiar dacă n-o știe, ceea ce face ca frumusețea ei să fie și mai autentică.

Domnișoara B ne dă foi pe care sunt scrise replicile, iar eu ajung în grup cu Nat și Lys, ca întotdeauna. Avem roluri de majorete. Sunt încântată de acest rol, pentru că mi-am dorit mereu în secret să fiu majoretă. Nu contează pentru mine că, în calitate de tipă deșteaptă și pasionată de artă, ar trebui să le detest. Să fii majoretă mi s-a părut mereu un mod de a-ți schimba radical viața, să devii o chestie strălucitoare pe care nimeni să n-o poată trece cu vederea.

La începutul anului, Nat și cu mine chiar am fost la audiții pentru a deveni majorete. S-a dovedit că eram prea sărace pentru a fi cooptate în echipă. Trebuia să-ți

cumperi multe rujuri într-o anume nuanță, pantofi speciali, uniforma, costume pentru antrenament... Bănuiesc că ăsta e motivul pentru care toate fetele bogate sunt în gașca majoretelor.

Dar nimic din lucrurile astea – majorete, popularitate, fete care strălucesc și nu pot fi ignorate – nu mai contează acum, când tu te-ai întors, când tu ești vulnerabil.

— Crezi că o să vină și Gavin la preselecții?, o întreb pe Natalie.

— Nu am idee.

Oare cum trebuie să te simți știind că, în timp ce vei cânta și vei dansa, toată lumea se va gândi la ce ai încercat să faci?

— Hai să citim scenariul, spun eu și ridic foaia în dreptul ochilor.

Ne aruncăm în frenezia piesei, ca și cum ar fi o piscină atrăgătoare, într-o zi toridă. Purtăm pielea altor oameni și ne ajută să ne uităm propriile vieți. Ne ajută să ne prefacem pentru scurt timp că suntem în regulă.

*

Camera unde mergem să dăm probele pentru roluri e plină ochi. Mă așez la polul opus față de domnișoara B și scanez încăperea. Caut o singură persoană.

— Bună.

Cineva se așază foarte aproape de mine. Mă întorc. Dintr-o dată, aerul devine dens, aproape imposibil de inspirat.

— Gavin, salut.

Totul se aprinde în mine ca beculețele de Crăciun.

Nu am mai fost singuri până acum, nu am avut o conversație la care să nu participe și alții. Când ne mai

găseam împreună la repetiții, vorbeai mai mult cu băieții. Cu excepția a vreo două discuții despre muzică și regie, am schimbat cuvinte despre nimicuri. Ultimul subiect pe care mi-l amintesc au fost piticii de grădină. Dar acum pot simți cum scrisoarea mea plutește între noi, umplând aerul.

Te înțeleg atât de bine...

Știu că acum pare ca și cum...

Chiar contezi, deși îți vine greu să crezi...

Ești cea mai talentată persoană pe care eu am...

— Ești gata să mergi acolo pe scenă și să-i arăți domnișoarei B ce poți?, întreb.

Te apleci, ca pentru a-mi dezvălui un secret, și fruntea ta aproape o atinge pe a mea. Îmi faci cu ochiul, și e cel mai nenorocit de sexy gest pe care l-am văzut vreodată.

— Rolul e ca și luat deja.

Vocea ta are același ton nepăsător ca de obicei, dar ești un actor excepțional și poți lăsa să se vadă puțin din tensiunea de sub această nepăsare studiată. Mă las și eu dusă de val și îți țin isonul – dacă vrei să te prefaci că totul este în regulă, așa să fie.

— Nu ești foarte modest, așa e?, întreb.

Râzi. Observ că, atunci când o faci, lași ochii în jos și scuturi ușor din cap. În curând, gesturile astea îmi vor deveni atât de familiare. Îmi vor deveni dragi.

— O să-mi pui o vorbă bună?, mă întrebi.

— O să iau în considerare.

E rândul meu să-ți fac cu ochiul.

— Minunat.

Te întinzi și îmi atingi ușor puloverul. E acoperit de paiete pe piept, genul ăla de tricot luat la reducere de la H&M.

— Ești singurul tip care nu e gay și care spune *minunat*.

Rânjești.

— Asta pentru că și eu sunt minunat.

Prima rundă de preselecții se desfășoară sub ochii noștri. Cei mai mulți cântă foarte prost. Chiar te crispezi la un moment dat și te lași pe spate, ca și cum te-ar durea fizic să-i asculți. Îmi place totuși că nu te comporți ca un nesimțit – nu ești răutăcios, doar te pricepi prea bine ca să nu fii ironic.

— Mulțumesc, îmi spui dintr-o dată. Scrisoarea ta... într-un fel m-a salvat.

Roșesc și simt fericirea invadându-mi pieptul. Încă nu o știu, dar în scurt timp în interiorul meu va înflori o adevărată grădină de trandafiri.

Cu spini.

— Ah, spun.

Brusc, în minte parcă am numai expresii de la ora de franceză, nimic altceva. *Je suis un ananas.* Sunt un ananas? Nu-i pot spune asta.

— Mă bucur. Dacă te-a ajutat, ăăă...

Îmi mușc buzele și mă uit în jos, la foile pe care le țin în mână. Nimic nu-mi iese vreodată bine. Mi-aș dori ca vreun orator faimos să locuiască în gâtul meu și să ia cuvântul în situații din acestea.

— Chiar m-a ajutat. Pe bune, spui tu.

Ceva în tot corpul meu mă avertizează că este un moment important.

Domnișoara B îți strigă numele înainte ca vreunul din noi să mai apuce să mai spună altceva. Îmi întinzi foile tale, pe care scrisul tău de mână e surprinzător de ordonat, apoi te îndrepți spre scenă. Îi dai o foaie cu notele pianistului, apoi ne privești cu un rânjet.

Brusc, te transformi în Billy Flynn, interpretezi excepțional rolul avocatului uneltitor. Oricine și-ar mai fi

dorit rolul probabil că a renunțat în secunda în care ai început să interpretezi tu. E atât de al tău.

Ăsta e Gavin, Regele Teatrului. Sufletul petrecerii, băiatul care nu ia nimic și pe nimeni în serios. În special pe el însuși. Spre deosebire de el, Gavin, rock star-ul, va fi aiurit, vulnerabil, cu schimbări dese de dispoziție.

În ciuda zâmbetului de pe fața ta și a magnetismului care explodează în jurul tău când ești pe scenă, pot simți încordarea celor din sală. Toți se apleacă în scaune. Aproape că văd becul fosforescent de deasupra capului tău, care clipocește *Sinucidere, sinucidere, sinucidere.*

Cânți *One Song Glory* din *Rent* și mă întreb dacă asta e ce ai vrut să interpretezi inițial sau e doar un mod al tău de a ne spune că ești în regulă acum. Nu e genul de muzică rock plină de anxietate pe care o cânți de obicei cu trupa. E... frumoasă. Delicată și brută, are o eleganță clasică. Vreau teribil de tare să mi-o trag cu tine chiar acum.

Un cântec, avea lumea la picioarele lui,
Glorie, în ochii unei tinere fete, unei tinere fete...
Eu sunt fata aia.
Doar că nu o știu încă.

Cinci

BĂIEȚII PE CARE-I CUNOSC de la școală sunt excitați tot timpul. Ocupația lor preferată este să-și dea seama care ar fi numele noastre, ale fetelor, dacă am juca în filme porno. Mă gândesc că multe vedete din filmele pentru adulți își folosesc cel de-al doilea prenume, pe care-l alătură numelui străzii pe care locuiesc. Cum ar veni, eu aș fi Marie Largă.

Nefericit, sau perfect, știu.

Tu, Kyle, Peter și Ryan credeți că e cea mai mortală chestie că locuiesc pe Strada Largă. E un nume perfect pentru o starletă porno. Te văd cum râzi și asta mă face fericită, așa că nici nu-mi mai pasă că voi patru vă gândiți la o posibilă carieră a mea în domeniul sexului. Dacă n-o să reușesc să fiu regizoare, o să am cel puțin o variantă de rezervă.

Gavin Davis, la naiba!

Nu mi te pot scoate din minte. Atmosfera din jurul tău pare schimbată, după ce s-a întâmplat. Pare mai grea, mai încărcată. Tu pari mai în vârstă, așa cum se întâmplă cu oamenii care au trecut prin ceva care i-a marcat. Nu încerci să-ți ascunzi cicatricile. Aproape că te mândrești cu ele. Le porți ca pe niște medalii. Îmi place. Pare un lucru înțelept.

Ca și cum ai aflat răspunsul la o întrebare care te

obseda de mult. Vreau și eu să știu răspunsul.

Cuvintele pe care ți le-am scris cu două săptămâni în urmă îmi fac degetele să ardă. Mi le duc la buze și mă gândesc, dintr-o dată, cum ar fi să te sărut. Summer a trecut de la teamă și tristețe la ură împotriva ta. Nici măcar nu mai vine în preajma noastră. Lys, care plănuiește să devină psiholog, ca părinții ei, spune că Summer trece prin toate etapele durerii de după o despărțire.

Summer spune că ești posesiv, că te deranja că ea avea și prieteni băieți. Probabil că nu e prea frumos că erai gelos, dar totuși și ea flirtează cu aproape oricine. Până și eu am observat.

Voia să fie tot timpul cu mine. Voia să fie cel mai important lucru din viața mea, spune Summer despre tine.

Îmi pare rău, nu mi se pare ceva negativ. Dacă ai fi iubitul meu, nu-mi imaginez cum aș putea să nu-mi doresc să stau cu tine tot timpul. Dacă e o nebunie, pe mine nu mă deranjează. Leagă-mă de tine cu superglue, nu mă supăr.

Sună și de finalul ultimei ore, iar sunetul mă face să tresar și să mă rup de gândurile mele, mă aduce la Acum, iar Acum nu e un loc prea fericit. Inima mi se lasă grea în piept. Urăsc partea asta a zilei, când știu că trebuie să merg acasă.

Clasa, în schimb, scoate sunete de bucurie.

— Faceți-vă tema sau o să ajungeți vagabonzi care mănâncă din gunoaie. Repetați după mine: trigonometria e bună și folositoare, ne spune domnul Denson.

Mormăim cu toții că trigonometria e bună.

Îmi dau seama că n-am auzit absolut nimic din ce a vorbit profu toată ora. Mi se întâmplă mereu. Mă pierd în gânduri și visez cu ochii deschiși.

Revino cu picioarele pe pământ, îmi spune de obicei mama.

Casa mea e la doar câteva blocuri distanță de campus, așa că ajung foarte repede. Avantaje – nu trebuie să merg aiurea și să pierd timpul pe drum. Dezavantaje – ajung acasă mai devreme de cât mi-aș dori. De fapt, când mi-aș dori să ajung? Niciodată. Probabil că știți sentimentul ăla de lehamite pe care îl avem uneori duminica, un fel de oboseală și plictis? Așa mă simt eu când mă întorc acasă. Așa mă simt în fiecare clipă pe care o petrec alături de familia mea.

Nu sunt foarte sigură de ce maică-mea m-a avut pe mine. Nu am fost un copil-accident, în genul, ah, la dracu', am rămas gravidă. Chiar m-a dorit și m-a planificat. Ceea ce e ciudat, având în vedere că acum nu pare să mă mai vrea. Mă simt uneori ca și cum nu sunt binevenită, ca și cum mama și Matahala ar avea un semn cu *Proprietate privată* și un gard de sârmă ghimpată care îi înconjoară pe ei și pe Sam. Mereu mă lovesc de gardul acela.

Nu mă vor aici. În timpul celor mai urâte certuri ale noastre, când o amenințe pe mama că mă voi duce să trăiesc alături de drogatul de taică-miu, îmi spune: *Ia du-te, să vezi ce o să-ți mai placă*! Nu-mi dau seama ce vrea să zică. Că nu-i pasă și că vrea să plec, sau că e atât de convinsă că îmi oferă o viață mult mai bună decât aș putea avea cu tata? Chiar și în a doua variantă, nu e mare brânză să-mi oferi o viață mai bună decât ar putea un dependent de droguri, nu? Ștacheta e coborâtă foarte jos.

Pentru mama și Matahala, sunt în primul rând o bătaie de cap. În al doilea rând, sunt un fel de servitoare. Abia în al treilea rând sunt o ființă umană. Viața mea alături de ei e o listă lungă de îndatoriri. Ca să enumăr doar câteva: să curăț rosturile plăcilor de faianță și gresie din baie, să organizez gunoiul pentru a fi reciclat (ceea ce presupune să strivesc fiecare conservă sau doză de bere și

suc), să ud peluza, să șterg praful, să dau cu aspiratorul, să împăturesc lenjeria, să pregătesc cina, să spăl ferestrele, să fac toate paturile din casă, să spăl vasele și să am grijă de copil. Mama nu suportă murdăria. Totul trebuie să fie fără pată, la locul lui, și e treaba mea să mă ocup de asta, indiferent dacă am teme sau prieteni care mă așteaptă să ies cu ei. Matahala beneficiază și el de serviciile mele, bineînțeles. Trebuie să-i spăl mașina în fiecare săptămână și să-i curăț până și lenjeria.

Eu și prietenele mele i-am spus Matahala pentru că are ceva foarte asemănător cu un căpcăun. Bea votcă tonic și are o voce care îți ridică părul pe mâini. Cuvântul lui e lege. Casa noastră e plină de urlete și lacrimi. Noroc cu pereții, care ascund astea de vecinii noștri. Când își propune, Matahala poate fi și amabilă și prietenoasă. Cum iese din casă, căpcăunul din el se deghizează într-un cetățean de treabă. Lumea îl crede un tată excepțional. Are o afacere în care mai mult investește decât câștigă, dar chemarea lui e teatrul, mai degrabă – se preface impecabil că este un om bun.

Locuim într-o casă cu un etaj și trei dormitoare. Eu îmi împărțeam camera cu sora mea mai mare, Beth, de asta există două paturi suprapuse. Îmi plăcea acela de jos, pentru că mi se părea ca o vizuină în care te poți ascunde, când lucrurile mergeau insuportabil.

Pe peretele de lângă pat, am îngrămădit poze cu oamenii care înseamnă ceva pentru mine. Am una cu tine, stând pe marginea scenei și zâmbindu-mi larg. Am fotografii și ale idolilor mei – Julie Taymor (cea mai bună regizoare ever), Walt Whitman. Acolo e și citatul meu preferat, pe care profa de engleză dintr-a noua îl ținea inscripționat pe un poster, deasupra tablei.

Medicina, dreptul, economia sunt necesare pentru a susține

viața. Dar poezia, frumusețea, iubirea – astea sunt lucrurile pentru care trăim.

E motto-ul meu în viață.

Citatul e din *Dead Poets Society*, partea în care Robin Williams le predă elevilor ceva de Shakespeare. Pe mine nu a fost nevoie să mă facă cineva să-mi placă Shakespeare. Am învățat pe de rost *Romeo și Julieta*. Am înțeles cât de lipsiți de libertate se simțeau, cât de mult își doreau să evadeze. În clasa a opta, purtam cartea cu mine peste tot, și citeam cum aveam puțin timp liber. Exemplarul meu e jerpelit ca naiba, dar probabil ar fi prima chestie pe care aș încerca s-o salvez dacă ar izbucni un incendiu. Paginile sunt boțite și deja îngălbenite, pătate cu speranța care mi-a sângerat din degete. O fată nouă într-un oraș nou, căutând ceva memorabil care să-i apară în viață.

Îmi amintesc ziua în care ne-am mutat aici din Los Angeles. Mama și Matahala erau proaspăt căsătoriți. Eu și Beth stăteam treze noaptea, plângând. Era mult prea liniște. Ne lipsea zgomotul de pe autostradă, cel al elicopterelor. Mirosea ciudat: a balegă, a praf și a vise sfărâmate. Am făcut o listă cu tot ce iubeam mai mult la LA și apoi am lipit-o pe perete. Încă mai e acolo – plaja Venice, cafenelele retro, patinoarul Pickwick Ice, mâncarea mexicană.

Îmi las rucsacul pe podea, în holul casei, și imediat își face și Sam apariția. Deși îl iubesc, și deși nu e vina lui, Sam e blestemul vieții mele. Mama deja m-a anunțat că slujba mea din vara asta (neplătită și neapreciată) va fi să am grijă de el în fiecare zi, atunci când nu sunt la Honey Pot. Beth și cum mine obișnuiam să ne împărțim sarcinile, dar acum totul a căzut pe mine. Sunt dădacă, servitoare, sac de box. Mama profită de programul ei flexibil

pentru a petrece mai mult timp la Magia Mineralelor, compania de cosmetice pentru care organizează petreceri. Încearcă să le bage pe gât produse de machiaj prietenelor ei și prietenelor acestora.

— Gace!, urlă Sam.

Încă nu poate pronunța r-urile. Își aruncă brațele în sus, iar eu îl iau în brațe și îl învârt. Îmi place felul în care își dă capul pe spate și cum râsul lui pornește din stomac. În momentul de față, nu mai e chiar blestemul vieții mele – e adorabil și dulce, singurul lucru bun din casa asta.

— Grace!

Maică-mea. Deja mă strigă, nerăbdătoare, nervoasă. E vremea să-mi fac îndatoririle, știu asta. Îl rotesc pe Sam astfel încât să-l port în spate și mă îndrept spre bucătărie. Mama își prepară băutura ei ritual – gheață, apă, concentrat de lămâie, îndulcitor. Trebuie puse mereu în pahar în ordinea asta. I-am preparat băutura de un număr infinit de ori. Uneori, mă striga să vin din camera mea și să i-o fac, chiar dacă eu lucram la teme. De parcă aș fi fost un nenorocit de barman. O dată m-a prins că agitasem sucul de lămâie prea mult – visam la tine și pierdusem contactul cu realitatea. A urlat că am prăpădit ingredientele, apoi a vărsat conținutul și m-a pus s-o prepar din nou.

— Am nevoie să te duci să plivești curtea din spate, îmi spune. Ia-l pe Sam cu tine și nu-l pierde din ochi.

Fără *Hei, cum ți-a fost ziua? Ai teme? A mai încercat vreun prieten de-al tău să se sinucidă?*

Încă de săptămâna trecută am tot vrut să vorbesc cu ea despre tine, pentru că uneori adulții știu lucruri, însă acum îmi dau seama că nu ar avea niciun rost. Urăsc cât de instabilă e relația mea cu ea. Uneori mă simt apropiată

de mama, de parcă am fi doi soldați într-un tranșeu, strângându-ne puștile la piept, pregătite să le încărcăm din nou când se apropie inamicul.

Alteori, ea e inamicul.

Și încercarea mea de a nu avea cea mai oribilă după-amiază din lume:

— Trebuie să fac o grămadă de trigonometrie înainte să plec la muncă...

Își ridică mâna.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te apuce lenea săptămâna trecută. Uite câtă treabă s-a adunat!

Furia din mine se ridică până la suprafața pielii. E chiar acolo și așteaptă. Mai am doar o oră în care să-mi fac temele, înainte să plec la muncă, la Honey Pot. Acum, mi-o răpește până și pe aia.

— Mamă, nu e corect. Am muncit și weekend-ul trecut, pe urmă am avut și proiectul ăla pentru engleză, nu mai ții minte?

— Nici nu vreau să aud.

A început să urle. Nu-i ia mult să ajungă în faza asta. Sam se face mic în spatele meu, de parcă ar încerca să se ascundă. Mama e înfuriată tot timpul. Când îmi vorbește, își încleștează dinții și mormăie. Sunt prea mare ca să fiu bătută la fund – dar fața mea, brațele, ceafa sunt părți din corp la îndemână. Mi-aș dori să nu fiu pălmuită azi. Mi-aș dori să n-o urăsc.

— Bine, îi spun, cu vocea dintr-o dată învinsă, resemnată.

Fiica Înfrântă. Îmi privesc bocancii roz. Doar că de data asta se pare că nu reușesc să-mi ascund prea bine frustrarea.

— Mergi pe o gheață foarte subțire, domnișoară, spune. Mai am puțin și te închid în casă.

Potrivit ei, mereu sunt pe gheață subțire. E geografia vieții mele. Rece, aproape de a se fisura, mereu nesigură.

— Îmi pare rău, spun, de parcă ea ar fi Iisus și eu îi cer iertarea păcatelor.

Dacă mă închide în casă, o să-mi pierd jobul. Vreau doar să se termine astea. Confruntarea perpetuă e epuizantă. Mama are trei stări principale – furioasă, deprimată și dezechilibrată. Prin dezechilibrată vreau să zic că se hotărăște să pregătească decorațiunile de Crăciun încă din iulie – la trei dimineața.

Sunt atât de obosită.

Când încerc să le explic prietenelor mele cum e la mine acasă, când le vorbesc despre teama pe care o simt continuu că îmi voi pierde și bruma de libertate pe care o am acum, pare atât de banal. Biata de mine. Și mila lor nu e ceea ce-mi doresc. Aș vrea să fie și ele furioase. Aș avea nevoie de cineva care să vină și să-mi bată la ușă, să le spună maică-mii și Matahalei că sunt norocoși. Iau numai note mari. Sunt virgină. Singura formă de alcool pe care am consumat-o vreodată a fost vinul de împărtășanie, când bunica ne-a dus pe mine și pe Beth la biserică. N-am fumat niciodată iarbă, nici măcar țigări obișnuite, și nu am fost în locuri unde ele sunt la îndemână. Nu traversez pe roșu, nu chiulesc, nu o mint pe maică-mea. Pe scurt, chiar sunt un copil al naibii de ascultător. Dar ei nu văd asta. Ei văd doar că viața lor ar putea fi mai bună fără mine prin preajmă.

Te rog, nu mă pedepsi. Astea sunt cuvintele care mi se învârt în cap acum. Am fost pedepsită jumătate din luna trecută pentru că nu am spălat cum trebuie baia maică-mii și a Matahalei, înainte să mă întâlnesc cu Nat. Întârziam, așa că am dat puțin rasol, sperând că n-o să observe. Dar a observat, sigur că da. Era un fir de păr

rămas pe capacul veceului (*Asta numești tu curățenie?*) și puțin mucegai între două plăci de gresie *(Și asta! Nu sunt chioară, Grace.)* Pedeapsa mea – două săptămâni închisă în casă, care au și coincis cu renovarea pe care o punea Matahala la cale.

Mă scuz degeaba, maică-mea e indiferentă.

— Când termini, poți să pleci.

— Și mă mai duci cu mașina?

Mall-ul e la jumătate de oră distanță de casă, iar maică-mea refuză să-mi dea voie să-mi iau carnetul, deoarece crede că nu sunt destul de matură ca să conduc (doar că am numai note mari, fir-ar să fie, sunt virgină, nu beau și nu mă droghez!).

— Să vedem mai întâi cum te descurci cu peluza.

Rămân doar cu speranța că totul va fi bine și nu-mi voi pierde jobul. După-amiaza mea oricum e futută. Dau supusă din cap și hotărăsc să mă apuc de treabă.

Îmi schimb rochia vintage cu o pereche de blugi jerpeliți și un tricou, apoi mă îndrept spre ușa care dă în curtea din spate, luându-l pe Sam cu mine. Îl strâng prea tare de mână și el țipă, iar eu mă răstesc la el, cu furia mea de mai devreme dezlănțuită. Iată, nu sunt nici eu mai bună decât maică-mea. Vina mă copleșește imediat.

— Iartă-mă, prietene, îi șoptesc lui Sam când ieșim în curte.

Îl așez în leagăn, apoi îmi pun mănușile de grădinărit.

E al dracului de greu să ai șaptișpe ani și doi părinți cu idei fasciste. Ajungi să simți că nimic nu-ți aparține, cu excepția gândurilor din capul tău și micilor momente de libertate furată.

Nu te mai victimiza, ar spune mama.

Dar eu nu sunt supărată pentru că am de îndeplinit niște sarcini nenorocite sau pentru că trebuie să am grijă

de frate-miu după ce vin de la şcoală. E vorba doar că totul a ajuns să fie apăsător în permanenţă, astfel că şi cea mai banală chestie mă face să izbucnesc. Uneori, mi-aş dori să am o buză spartă sau vânătăi pe corp pe care să le arăt psihologului şcolii, pentru că e mult mai dificil fără ele să explici cuiva tortura de a locui în casa asta, ţipetele continue şi pisălogeala şi umilirea. Înainte, când Matahala mă bătea cu cureaua şi îmi lăsa urme, eram prea mică pentru a şti cum să le folosesc în avantajul meu. Acum mi-ar plăcea să le arăt psihologului sau chiar directorului şi să spun: *Vedeţi? Nu mai pot trăi aşa.* Sunt prinsă în capcană şi mă sufoc. Să locuiesc în casa asta e ca atunci când eram în piscina verişorului meu şi pluta uriaşă cu care se jucau toţi a venit deasupra capului meu, prinzându-mă dedesubt. Pentru câteva secunde, am fost convinsă că urma să mă înec.

Nu pot spune că e un iad sută la sută din timp, dar, dacă se întâmplă şi ceva bun, mereu îmi este scos pe nas. Sunt şantajată şi trebuie să plătesc pentru chestiile la care ţin. Timpul petrecut cu prietenele, hainele, biletele la film, o seară în oraş – pe toate le plătesc scump. Dacă mă distrez într-o vineri seara, va trebuie să compensez cu o mie de corvezi casnice şi cu babysitting. Îmi amintesc cum o dată Lys a încercat să-mi explice cum nu era normal ce mi se întâmpla, cum părinţii ar trebui să facă chestii drăguţe pentru copiii lor pentru că îşi doresc, pentru că îi iubesc. Nu se punea problema aşa: îmi datorezi asta, mie ce-mi iese? Părea prea minunat ca să fie real.

Încep să smulg buruienile din curtea din spate, iar soarele îmi arde spatele. E prea cald pentru vremea asta, deşi suntem obişnuiţi cu zăpuşeală în partea asta a Californiei – peste treizeci de grade, deşi e abia martie. Stăm prost cu banii, însă, aşa că nici în casă nu e mult mai

răcoare. În astfel de zile, mama dă drumul aerului condiționat doar noaptea. E prea scump să-l lase pornit întreaga zi. Fac o pauză de la buruieni și privesc cerul. Același cer care e acum și deasupra Parisului. Pentru o clipă, îmi imaginez că sunt acolo – mă plimb pe malul Senei. Port o fustă șic și o bluză și am în mână un coș de picnic, în care port o baghetă, brânză și o sticlă cu vin. Și, desigur, îl țin de mână pe iubitul meu (Jacques sau Pierre).

Sau poate sunt în New York și mă plimb pe Fifth Avenue, de mână cu tine...

Maică-mea deschide ușa și zbiară la mine să fiu atentă – Sam s-a urcat în picioare pe leagăn. În fiecare minut, trebuie să-l trag pe frate-miu departe de ceva: furtunul, uneltele de grădinărit, grătarul. N-o să termin în ritmul ăsta niciodată. Mă uit la ceas, e deja patru și un sfert. Tura mea începe la cinci. O sun pe Beth și sora mea veșnic ocupată de data asta chiar răspunde.

— Bună, surioară, zice ea, iar eu izbucnesc în lacrimi. Ah... Ce-au mai făcut de data asta?

Îi spun despre gheața subțire, despre cât de speriată sunt că mama și Matahala nu mă vor lăsa să merg la Interlochen. Îi zic despre tine și despre plivitul peluzei și despre cât sunt de obosită.

— De ce trebuie să îngreuneze ORICE?, o întreb.

— Știi, îi e greu și ei. Cu Roy. Cred că mama nici nu-și dă seama că se poartă așa, spune Beth.

Sora mea a cam devenit vocea rațiunii de când a plecat la facultate. Ca și cum distanța o face să vadă cu mai multă claritate ce se întâmplă acasă. Nu știu ce simt în legătura cu schimbarea ei. Nu cred că e ok să fim așa îngăduitoare cu maică-mea. Îmi plăcea când eu și Beth eram aliate și suportam totul împreună.

— Tu te distrezi de minune acolo?, o întreb.

Chiar dacă e doar în Los Angeles, pare a fi la milioane de kilometri depărtare. Mi-e dor să bârfim în miezul nopților toride, când nu putem dormi din pricina căldurii și absenței aerului condiționat. Mi-e dor să spălăm vasele împreună, umăr lângă umăr. Mi-e dor să trecem de la plâns la râs isteric, care ne face stomacul să doară.

— Chiar da. Și te vei distra și tu. Mai e doar un an. Capul sus, ok?

— Bine.

Când termin cu grădina, fug în casă și fac salata și pun masa. Mă uit la ceasul de deasupra cuptorului – 4.40. Chiar sper ca maică-mea să nu mă pună acum să merg și pe jos. N-aș ajunge la timp, e clar.

Alerg în camera mea și îmi îmbrac uniforma pe care o purtăm la Honey Pot, apoi îmi înșfac poșeta.

4.45.

Maică-mea merge în bucătărie să inspecteze ce am făcut, și în timpul ăsta vorbește la telefon cu o prietenă. Râde.

— Ah, nu e nicio problemă. Grace îl poate supraveghea pe Sam, iar eu o să vin la tine să planificăm petrecerea. Sâmbătă seara la șase? Perfect.

Urăsc când face asta. Pur și simplu, pune un mare X peste weekend-ul meu. Poate că aveam planuri pentru sâmbătă seara la șase. Noroc că discuția cu prietena ei pare să se termine, și sper că va închide. Așa aș putea ajunge la timp la muncă. Dar nu... merge în sufragerie și începe să aranjeze obiectele care sunt deja la locul lor.

Nu ar fi prima dată când aș întârzia la muncă, sau în oricare altă parte, din fix motivul ăsta. Parcă mor pe dinăuntru (*trebuie să plec, trebuie să plec acum*). De ce dracu' face mereu așa? Știe că trebuie să fiu la cinci acolo. Știe că nu poți întârzia la muncă. Nu pot spune nimic, deși mă

abțin cu greu. Dar nu ar avea niciun sens. Mă va reduce la tăcere printr-o mișcare a mâinii, de parcă aș fi o musculiță enervantă.

Fug în camera mea și urlu în pernă, ca să mă eliberez de o parte din ceea ce simt. Când mă întorc în bucătărie, a închis telefonul și s-a apucat să spele tăietorul de legume.

— Mama?

Mă uit la ceas. 4.55. Mai bine aș fi mers pe jos.

— Crezi că am putea...

— Nu las casa asta ca pe o cocină de porci, spune. Ce ți-am spus să cureți în urma ta?

E un amărât de plastic pe care tai legumele, atâta tot. Unul pe care l-am spălat deja, după ce am tăiat pe el ceapa pe care am pus-o într-o salată pe care nici măcar n-o voi mânca, pentru că nu am timp de asta, și prefer să plec nemâncată numai ca să ajung naibii la muncă. O să întârzii din cauza bucății ăleia de plastic? Cum explici asta șefului tău? *Știți cum este, a fost o situație îngrozitoare cu un tăietor de legume.*

În afară de plasticul ăla, casa e curată lună. Ai putea să lingi de pe jos. Pune-ți niște mănuși albe și trece degetele peste mobilă – vor rămâne albe ca zăpada.

Știu că există un termen medical care descrie perfect problema pe care o are maică-mea, dar mie îmi vine acum în minte doar *nebună de legat.*

Acestea sunt cele mai oribile momente. Când știu că nu pot spune nimic, pentru că un lucru important pentru mine atârnă de un fir de păr. De câte ori am pierdut evenimente sau am întârziat ca naiba din cauza unei farfurii murdare sau pentru că ea s-a apucat să șteargă praful, să organizeze un dulap sau să ude iarba. Mi-am învățat lecția – bate-o la cap, și rezultatul va fi: *gata, ești*

pedepsită, stai acasă!

4.58 – dacă plecăm în secunda asta, nu voi întârzia decât zece minute. E acceptabil. Poţi da vina pe trafic.

4.59. Mama îmi dă cheile maşinii.

— Du-te şi ia-l pe fratele tău, urcă-l în maşină.

Îl apuc pe Sam şi alerg ca descreierata.

Șase

TE VĂD ÎN FIECARE ZI, după școală, timp de patru ore. Cea mai mare parte din ele stau aplecată deasupra hârtiilor cu scenariul și notez tot ce mi se pare important să-și aducă aminte actorii când vor fi pe scenă. E o treabă serioasă să fii manager de scenă. Aș putea strica întreaga piesă. Așa că, spre deosebire de tine și ceilalți actori, nu prea am timp de socializat.

Joci rolul lui Billy Flynn, desigur. Nu e nicio surpriză. Prima dată când te-am văzut jucând a fost când l-ai interpretat pe Don Lockwood din *Singin' in the Rain*. Eram o boboacă modestă, mută de admirație pe scaunul ei, în public. Când tu ești pe scenă, nimeni nu-și poate desprinde privirea. Ai chestia aia, tot ce-ți trebuie. Ești un star, un idol. *Je ne sais quoi*.

Ceva se întâmplă acum între noi, dar nu știu exact ce. Te surprind uitându-te la mine, priviri pe care mi le arunci, destul de lungi cât să le observ. Parcă îți dorești să te surprind privindu-mă. Îmi zâmbești ușor și mă faci să roșesc.

Apoi, mai sunt și îmbrățișările. Când ne vedem, când ne luăm la revedere, după repetiții. Îmbrățișări care durează mai mult decât ar trebui, în care îți simt căldura corpului. Din ce în ce mai des vii și te așezi lângă mine, și îți faci temele, dacă nu urmezi imediat pe scenă. Sau, mai

degrabă, te prefaci că îți faci temele – scrii notițe haioase pentru mine.

Când intru în încăpere, magneții din interiorul nostru fac imposibil să stăm departe unul de altul. Dar nu vorbim despre asta. Nu ne dăm telefoane, nu stabilim întâlniri, nimic. Doar acești magneți.

Mă îngrijorez ca nu cumva să fie totul în capul meu. Să fie o fantezie. Adică, pe bune, vorbim despre Gavin Davis. Nu sunt genul de tipă care ar putea avea un iubit ca tine.

Și totuși.

Nat mă ia de mână și mă trage într-un colț izolat.

— Am auzit ceva, îmi zice.

— Nu-mi spune că Dumnezeu ți-a vorbit din nou.

Din când în când, Nat spune că Dumnezeu i-a atins inima, ceea ce în creștineză înseamnă că Domnul a comunicat direct cu ea. De obicei, îi dă indicații – trebuie să spună ceva, să facă un lucru sau altul. Lys crede că e înfricoșător. Eu nu sunt sigură, mi se pare drăguț.

— Nu, spune ea. Poate n-ar trebui să-ți zic.

Are brusc o privire secretoasă.

— O să-ți ofer primul meu născut, să faci ce vrei cu el, dacă-mi împărtășești secretul tău.

Râde.

— Bine. Uite, Gavin le-a spus lui Peter și lui Kyle că ești sexy.

Mă prefac jignită, dar pe interior mor de fericire.

— Și pare așa șocant?

— Ah, mai taci. Normal că nu e șocant. Dar cred... cred că se îndrăgostește de tine.

— Nu-mi mai da speranțe deșarte, îi spun.

Dar speranțele mele deja sunt undeva prin norișori. Totul o să escaladeze rapid.

— Minunaţii mei împătimiţi de teatru!, strigă domnişoara B, cu un accent britanic, pe care nu-l are de obicei. Adunaţi-vă aici, ca să vă spun cum stăm cu programul.

O ador pe domnişoara B. Pare că respiră teatru. Lumea întreagă e scena pe care se desfăşoară. Are un zâmbet de TV, o tunsoare bob fermecătoare şi, când vorbeşte, îşi foloseşte mâinile la fel de mult pe cât o fac şi eu. Are părul negru ca pana corbului, cu o şuviţă subţire albă în faţă. Pe scurt, e genială.

Îmi prinzi privirea şi eu nu mă mai pot uita în altă parte. Schimbăm nişte zâmbete prosteşti, dar minunate.

Nat îmi şopteşte la ureche:

— Cred că-şi imaginează că face sex cu tine chiar acum.

Faţa mi se înroşeşte şi o lovesc uşor peste mână, dar Nat mă trage după ea până în capătul opus al încăperii, unde tu, Kyle şi Peter staţi întinşi pe spate unul lângă celălalt. Tu eşti proptit în coate, regele Liceului Roosevelt. Îţi întorci capul ca să mă priveşti. Îmi zâmbeşti. Am obrajii îmbujoraţi.

— Aşa cum bănuiam, îmi şopteşte Nat.

— Taci din gură, nu se întâmplă nimic, încerc să o calmez.

Dar, dacă nu se întâmplă nimic, de ce simt cum explodează totul în mine? De ce apar stele acolo unde înainte era doar întuneric?

Domnişoara B face anunţul – avem să mai repetăm câteva săptămâni aici, apoi ne vom muta la teatrul mare şi elegant din centru. Sunt atât de entuziasmată. Aş putea să fac pipi pe mine de bucurie. Odată ce vom începe repetiţiile la acel teatru, nu va trebui să merg acasă mai devreme de ora zece. E singura libertate până la următoarea piesă pe care o vom pune în scenă, care va fi abia

în luna octombrie. Apare și doamna Menendez, profa de dans, care va fi coregrafa spectacolului.

Când începe să le spună actorilor ce trebuie să cumpere pentru show, mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt și eu în distribuție. E tare nasol să fii falită. Cel mai mare răsfăț pe care și-l permite familia mea este să cumpere duminica cheeseburgeri de la McDonald's, doi la preț de unul. La ultima mea zi de naștere, a trebuit să intru în banii trimiși de bunici, ca să-i duc pe ai mei la un film, altfel am fi stat acasă și nu am fi făcut nimic. Știu că oamenii mor de foame în Africa și e greșit să mă plâng, dar e greu să vezi cum prietenii nu înțeleg situația în care ești. Am auzit de milioane de ori replica *Banii nu cresc în copaci, Grace*. Nici nu-mi pot aminti care a fost ultimul lucru pe care să mi-l fi cumpărat mama sau Matahala. Ah, ba da... Matahala mi-a împrumutat bani să-mi iau un suc, la Costco, săptămâna trecută. Da, mi-a împrumutat nouăzeci și nouă de cenți – nu glumesc.

După repetiții, mă îndrept spre casă și merg cât de încet pot. O plimbare lălăită îmi ia cam zece minute, spre deosebire de mersul normal, care mă duce acasă în cinci. Mereu mi-e teamă de clipa în care mă apropii de ușă. Nu știu niciodată ce mă așteaptă dincolo de ea. Poate că deja sunt în vreo belea și n-am aflat încă. Îmi bag căștile în urechi și încep din nou să visez la New York, la cafeneaua Life unde stau cu prietenii mei boemi...

Mă claxonează cineva și mă întorc. Mustang-ul tău oprește lângă mine, cu motorul pornit. Un albastru închis, clasic.

— Hei, pisi, spui cu o voce voit înfricoșătoare, cu ochelarii de soare lăsați în jos pe nas. Vrei să dai o tură cu mașina mea?

Mă aplec pe geamul mașinii și rânjesc.

— Mămica mi-a spus să nu vorbesc cu străinii.

Ridic mâna când tu deschizi gura să spui ceva ironic.

— Să nu îndrăznești să faci o glumă porcoasă cu maică-mea, Gavin Davis.

Tu râzi.

— Bine. O să rezist tentației, dar numai de data asta.

Dai muzica mai încet – un post de radio cu indie rock, ceva puternic și melodios.

— Deci, spui tu.

— Deci..., zic eu.

Zâmbesc. Mă înroșesc. Repet de la capăt.

— Nu vrei să te duc până acasă?

Prin stomac mi se plimbă fluturi.

— Oh, chiar stau la doi pași de aici. La propriu doi pași. Chiar în *cul-de-sac.*

Folosesc termenul franțuzesc pentru fundătură. Vreau să sugerez că îmi doresc mai mult decât orice să fiu în Paris cu tine. Dar nu mă pot urca în mașină. Și chiar nu vreau să explic de ce. *Uite, maică-mea are regula asta...* Am obosit să tot explic nebunia care este familia mea.

Ridici o sprânceană. Chiar nu știam că oamenii reali pot face asta.

— E bine de știut, spui tu. Unde locuiești, adică.

Fluturi în stomacul meu, din nou.

— Să nu folosești informația asta în scopuri infame.

— Nu promit.

Zâmbești.

— Știi, chiar aș mânca o înghețată cu aromă de Pepsi acum, spui.

Faci un semn spre mine și apoi spre locul de lângă tine.

Și eu aș mânca. La naiba, mă inviți la o întâlnire? Ce

se petrece?

Trag aer adânc în piept, apoi îmi recit poezia:

— Nu știu dacă... Nat sau Kyle sau altcineva ți-a povestit despre familia mea ciudată. Una din cele un miliard de reguli ale maică-mii e că nu am voie să merg cu o mașină condusă de o persoană pe care ea nu o cunoaște.

— Nici măcar până la benzinăria de peste drum?

— Nici măcar.

— Ce de căcat. Și nu ai carnet?, mă întrebi.

— Nu. Ai mei nu vor să-mi plătească asigurările, bla, bla, bla.

— Nasol.

— Cam da... Dar tu vezi-ți de treabă, eu sunt obișnuită.

— Auzi, nu pleca nicăieri. Promiți?, mă întrebi.

— Ăăă... bine?

Te întorci în parcarea școlii, lași mașina, apoi te întorci pe jos la mine. Îmi place să te privesc venind spre mine. Cămașa ți se ridică un pic și îți pot vedea pielea. Pari atât de cool.

— Gavin, chiar nu trebuie să mă conduci acasă, spun, când ajungi lângă mine.

— Nu te conduc. Cât crezi că ne ia până la înghețată?

— Gavin... Pe bune...

— Jumate de oră până acolo, jumătate înapoi?

Douăzeci și șase de minute, de fapt.

— Doar că nu pot..., spun eu. Trebuie să cer voie. Iar maică-mea e...

— Mă pricep să discut cu părinții.

Mă apuci de mână și mă tragi spre propria mea casă.

Mă ții de mână, la naiba, MĂ ȚII DE MÂNĂ.

Nu prea avem timp să vorbim pe drum, dar tu numi dai drumul la mână și mă îngrijorez că a mea o să

transpire și încerc să nu mă gândesc la asta, dar cu cât încerc mai mult, cu atât transpiră mai tare, și sper ca tu să nu-ți dai seama. La naiba. Mă stresez și mă simt ca-n iad, dar cu priveliște ca de paradis.

Nu sunt o persoană credincioasă, dar mă rog efectiv la oricine ar fi acolo sus ca mama să nu urle la Sam sau să fie în toiul unei certe cu Matahala când vom ajunge noi acasă – cât de groaznic ar fi?

Când păşim însă pe aleea din faţă, e totuşi suspect de liniște. Casa noastră nu e niciodată liniștită. Descui uşa şi tu te strecori în hol, atât de aproape de mine încât îți pot simți căldura trupului. Nu mă pot bucura însă de apropierea ta, pentru că suntem la mine acasă şi mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla. Dacă maică-mea o să te vadă, poate că mă va strânge de gât. Nu permite să aduc persoane străine în casă, decât dacă a făcut curăţenie special pentru vizita respectivă.

— Ai poze cu tine de când erai mică, de care te ruşinezi? Vreau să le văd, spui tu, şi eşti atât de sexy.

— Îmi pare rău. Avem o politică a casei care nu permite păstrarea pozelor din copilărie, spun eu şi iau cartea de trigonometrie din mâna ta.

— Nu ştiu de ce, dar cred că mă minţi.

Îmi dau ochii peste cap, deschid uşa dormitorului meu şi îmi arunc rucsacul înăuntru, la fel şi cartea.

— Casa ta miroase a lămâi.

— A limonadă. Pine Sol, de fapt, spun eu.

Casele altor oameni miros în schimb a viaţă – a mâncare, a lumânări, a căţei sau pisici.

— Nu ai animale?, mă întrebi.

Încep să râd.

— Maică-mea probabil ar face un atac cerebral dacă ar intra un animal în casa ei.

Mi-o imaginez găsind păr de câine pe jos.

— Cred că putem merge, zic.

E o aventură pe care probabil o s-o plătesc scump mai târziu, dar merită. Înainte să ies, văd un bilet pe masă, cu scrisul lăbărțat al maică-mii.

Ne-am dus la Costco. Lenjeria trebuie împăturită, apoi curățate veranda din față și aia din spate. Ai uitat să ștergi praful de pe șipci în sufragerie, așa că trebuie să le faci lună până ne întoarcem. Pune friptura la cuptor și fă o salată.

Nenorocitele de șipci. Ochii vigilenți ai maică-mii și praful invizibil pentru oamenii normali. Și nici nu poți discuta cu ea. Doar speli, freci, speli.

— E pe bune?, mă întrebi, citind biletul peste umărul meu.

Ești atât de aproape încât îți inspir parfumul, o apă de colonie cu miros de lemn și mirodenii.

— Mda.

Urăsc când oamenii își dau seama cum e familia mea.

Fac ceva calcule în minte. Nicio excursie până la Costco nu durează mai puțin de o oră, iar lista de sarcini pe care mi-a lăsat-o sugerează că va fi plecată o vreme, poate chiar va face și alte comisioane. Asta înseamnă pe puțin încă douăzeci de minute. Dacă ea și Matahala ajung acasă înaintea mea, le pot spune că repetițiile au durat mai mult. Ceea ce nici n-ar fi o minciună, chiar am depășit timpul cu cinci minute.

Te împing pe ușă afară.

— Ar trebui să mergem repejor.

— Pff, am fost în Cartea Recordurilor pentru mers repejor, zici tu.

În cele cincizeci și șapte de minute pe care le petrec cu tine în seara aia, aflu trei lucruri.

Unu – ești singura persoană pe care o cunosc, în

afară de mine, care se uită la cer și își imaginează că e în altă parte.

Doi – amândoi am plâns la finalul lui *Hamilton*.

Trei – ai vrut mereu să mă cunoști mai bine, dar erai intimidat.

— Intimidat?, zic eu. Intimidat de ce, de abilitățile mele de a fi un bun director de scenă?

Ridici din umeri.

— Ai tu chestia asta...

Începi să cânți din Billy Joel: *Are ceva numai al ei, nu știu ce e exact, dar știu că nu mai pot trăi fără ea...*

Îmi place să fiu în apropierea unui băiat care cântă tot timpul. Și care cântă piese vechi, pe care le știu părinții tăi.

E o primă întâlnire perfectă, chiar dacă știu că nu e chiar o întâlnire romantică. Mă plimb ametită prin casă, mai târziu, și când găsesc un măr pe care vreau să-l mănânc, mă trezesc că fac acel joc care mă pasiona când eram mică. Îi învârt codița, și fiecare răsucire e echivalentul unei litere din alfabet. Litera corespunde numelui unui băiat. A pentru Andrew, B pentru Brian etc.

Codița se rupe la G.

Șapte

IES ÎMPLETICINDU-MĂ DIN BAIE și mă arunc pe pat, slăbită, aproape leșinată. Cred că am terminat de vomitat. Sunt în faza cea mai nasoală a gripei, când tot corpul mă doare.

A început în mijlocul nopții, o greață atât de puternică, la pachet cu amețeală. De abia la amiază am reușit să le scriu un mesaj fetelor – nu am vrut ca domnișoara B să creadă că am dat bir cu fugiții și am renunțat la spectacol. Când nu vomit sau nu stau încovrigată de durere, încerc să-mi imaginez ce se întâmplă la repetiții. Îmi imaginez cum glumești relaxat cu băieții, sau cum repeți scenariul, de unul singur. Le văd pe Nat și Lys exersând pașii. Domnișoara B pare ușor istovită.

Adorm și mă trezesc brusc, apoi adorm iarăși. Când mă uit pe geam, observ că s-a întunecat – repetițiile se vor termina în curând. Sunt enervată că am ratat o zi întreagă în care puteam să te văd. Mi-ai trimis un selfie la prânz – în el, pari de-a dreptul deprimat. Mi-ai scris: *Locul ăsta e naspa fără tine.* Câteva ore mai târziu, în timpul unei excursii ale mele la baie, mi-ai lăsat un mesaj înregistrat în care interpretai un cântec marinăresc cam deocheat. Îl ascult pentru a cincea oară, sprijinită pe două perne. E o dovadă a felului în care ne-am apropiat în ultimele câteva săptămâni. Până nu demult, nici măcar nu

ne ştiam numerele de telefon. Acum am sute de mesaje de la tine. Las telefonul lângă mine şi mă aşez pe o parte, potrivind pernele ca să stau confortabil.

Sună cineva la uşa de la intrare şi o aud pe maică-mea mergând repede pe hol. E paranoică atunci când vine vorba de boală. Nu poate suporta nici ideea că există microbi, aşa că sunt un fel de prizonieră în camera mea. Toată ziua, a vorbit cu mine prin uşă şi mi-a lăsat la intrare o tavă cu biscuiţi, apă şi sirop pentru stomac deranjat, cu bismut, care mă îngreţoşează numai când îl văd. Nu am voie să deschid uşa până ce ea nu s-a îndepărtat. Cred că mai are puţin şi cheamă o asociaţie care să mă bage direct în carantină.

Sunt cât pe ce să adorm din nou, când aud o bătaie în uşă.

— Grace?, spune mama. Eşti îmbrăcată?

— Ce? Mda.

Port o pereche de pantaloni scurţi de pijama şi un maieu pe care mi l-a cumpărat bunică-mea când a fost în Wisconsin, pe care scrie *Cineva din Racine mă iubeşte*[1]. Cam atât de sexy sunt. Îmi dau seama că am nevoie de un duş.

Aud un mormăit dincolo de uşă, apoi se deschide. Mă ridic în coate, cu părul ca un cuib de cuci şi cu ochii plini de urdori.

Eşti tu.

— Acum, să ştiţi că închid uşa doar fiindcă nu vreau ca Sam să intre aici şi să se îmbolnăvească, spune mama.

Mă holbez la ea şi nu-mi vine să cred. Nu ştiu cum ai vrăjit-o de te-a lăsat în casă, darmite până în camera mea.

---

1. Racine este un oraş din Wisconsin şi în acelaşi timp numele dramaturgului francez, motiv pentru care mesajul de pe maieu are un dublu înţeles.

— Bună, frumusețe, spui tu, după ce ușa se închide.

Surpriza de a te vedea la mine-n cameră m-a făcut să uit până și că arăt ca o moartă. Stai, oare tocmai mi-ai zis *frumusețe*? Tocmai realizez că nu port sutien. Mă rog să nu miros ca și cum aș fi vomitat nonstop în ultimele cincisprezece ore.

— Gavin, ce...

— ...fac aici? Ca și cum nu aș fi vrut să mă conving cu ochii mei că ești bine! Drept cine mă iei?

Îți lași pe jos rucsacul, o pungă cu cumpărături și chitara, apoi te descalți și te așezi pe pat. Te așezi în fața mea, cu picioarele încrucișate, cu mâinile odihnindu-ți-se pe genunchi.

— Ăăă, să știi că ar putea fi contagios ce am eu.

Ridici din umeri.

— Un amărât nu trebuie lăsat niciodată singur.

Simt un junghi puternic în stomac, așa că mă las pe spate, pe perne.

— Scuze, mă doare și să stau în fund.

Te întinzi și tu lângă mine. Eu mă ghemuiesc în poziție de fetus și pentru un moment ne uităm unul la celălalt. Nu îți porți pălăria, și părul îți cade peste față. Am un impuls de a ți-l da pe spate.

— Toată lumea ți-a simțit lipsa.

— Cum au fost repetițiile?

— O nebunie. Haos total. Producția asta n-o poate scoate la capăt fără tine.

— Mă bucur că sunt indispensabilă, spun și zâmbesc. Cum de ai convins-o pe maică-mea să te lase aici?

— I-am spus că am nevoie de ajutorul ei ca să fac un gest romantic de neuitat. Am și amenințat-o că o să-i cânt o serenadă.

Râd.

— Nu-mi vine să cred că ai vrăjit-o pe mama. E chiar ceva imposibil.

Te pricepi la femei, recunosc asta, Gavin. Știi exact ce ne dorim să auzim, nu-i așa?

— A părut amabilă, dar...

Te încrunți și pari să cauți cuvântul potrivit.

— Aparte.

— Ai prins-o într-o zi mai bună, pufnesc eu.

Ți-am povestit câte ceva despre familia mea, dar nu toate detaliile înfricoșătoare. M-am tot gândit cum aș putea să te prezint maică-mii, fără să fac mare caz din asta. Într-un fel, îmi pare bine că s-a întâmplat așa.

— Îmi place părul tău, spui și îmi atingi șuvițele încurcate, nepieptănate.

— Nu toată lumea se poate trezi dimineața arătând ca James Dean, spun eu.

Tu râzi.

— Tot te simți ca naiba?

— Cred că am depășit și stadiul ăla.

— Am ceva care ți-ar putea fi de folos.

Te ridici și cotrobăi prin sacoșa de cumpărături. Ridici o sticlă care pare plină cu bere de ghimbir și un castronel de plastic în care pare să fie supă.

— Supă de pui?

— Am rugat-o pe maică-mea să îți facă, spui tu. E un leac miraculos.

Ochii mi se lărgesc de mirare.

— Ți-ai pus mama să-mi facă mie supă de pui?

Lași castronelul pe biroul meu.

— Yup. Azi a avut zi liberă. Îți jur că o să te simți mai bine după ce o s-o mănânci.

— Asta e... Tu ești minunat.

— Ei, mulțumesc.

Zâmbeşti în continuare.

— Cred că i-am promis în schimb să te aduc într-o seară la cină, când gripa ta nu va mai fi contagioasă.

Stomacul îmi tresaltă. Să dea dracii, chiar vrei să-ţi întâlnesc părinţii.

— Îţi promit că nu muşcă.

Ridici lingura cu supă spre mine.

— Ţi-e foame măcar un pic?

— Mai bine mai aştept. Doar dacă nu ai o pasiune din a vomita cineva pe tine.

Zâmbetul tău devine şi mai seducător.

— Nu, acolo trag linia când vine vorba despre fetişurile mele.

Priveşti în jur.

— Deci, asta e camera ta.

Încerc să o privesc şi eu prin ochii tăi. Un poster cu o fotografie a New York-ului făcută de sus, un poster cu *Rent* pe care l-am luat de pe eBay, o hartă a Parisului. O bibliotecă burduşită cu romane poliţiste cu Nancy Drew şi exemplare vechi din *Vogue*. Scoici adunate de pe plaja din Malibu, jucării de la Happy Meal-uri pe care mi le-a făcut cadou Sam.

— Îmi place, spui.

Ochii ţi se opresc asupra colajului de fotografii de lângă patul meu. Te tragi mai aproape. După o secundă, vezi acolo şi poza cu tine, iar obrajii mei se înroşesc.

— Aia a fost o zi mişto, spui.

Tocmai terminasem repetiţiile la *Ce înseamnă să fii onest* şi comandasem pizza, pe care o mâncasem cocoţaţi pe decor.

Arăţi pe urmă spre o poză cu mine şi cu Beth, în care sărim în aer, cu picioarele strânse sub noi.

— Cine e?

— Sora mea, Beth. E cu doi ani mai mare ca mine. E la facultate acum. Universitatea din California.

— Şcoala mea de vis, spui tu.

— Pe bune?

— Am dat un interviu acolo în toamna asta. Ar trebui să primesc veşti curând.

Va trebui să ţin minte asta. Indiferent ce se întâmplă între noi acum, nu poate dura. Te vei muta în LA când eu voi intra într-a doişpea. Dar nu vreau să mă gândesc la asta.

— O să fii admis, îţi spun.

Ridici din umeri.

— Poate. Crezi că poţi bea asta?, zici şi îmi faci un semn spre bere.

Dau din cap că da şi apuc sticla, recunoscătoare.

— Maică-mea m-a ţinut pe apă toată ziua.

— Care-i treaba cu ea? M-a făcut să mă simt de parcă aveam nevoie de un costum de protecţie ca să pătrund aici.

Scot un suspin, în loc de explicaţie.

— Aşa e maică-mea. E foarte speriată de microbi.

Mă întind, te apuc de braţ şi te strâng uşor.

— Mulţumesc că ai grijă de mine.

Îmi zâmbeşti.

— E partea cea mai frumoasă a zilei.

Îmi muşc buzele şi încerc să mă uit în altă parte, nu doar la ochii tăi fascinanţi.

— Ce mai e în pungă?, întreb.

— A, da.

Apuci punga, apoi te aşezi din nou pe pat, aproape de mine. Scoţi din pungă câteva cărţi cu poze.

— Când eram mic şi mă îmbolnăveam, maică-mea se muta în camera mea şi îmi citea din cărţile astea. Chiar

făceau timpul să treacă mai repede.

Spre deosebire de maică-mea care, atunci când mă îmbolnăvesc, nu știe cum să facă să stea mai departe de mine.

— Și o să-mi citești povești?

Pentru că, la naiba, e cel mai drăguț lucru pe care...

— Pe care vrei s-o auzi prima?

Îți prind privirea și tu zâmbești. Apoi îmi atingi cu degetele obrazul. Pentru o secundă, uit să respir.

Îmi arăți povestirea *Noapte bună, Lună.*

— Asta era preferata mea.

— Atunci, pe ea o vreau, spun.

Te sprijini pe pernele mele, apoi mă tragi spre tine, astfel că stau cuibărită lângă brațul tău. Îmi pun o mână pe pieptul tău.

— Stai bine?, mă întrebi.

— Perfect, încuviințez eu.

Îți simt inima bătând sub degetele mele. Îți dregi ușor vocea, apoi începi, iar răsuflarea ta îmi mângâie părul.

— În camera verde și mare era un telefon...

Pierd șirul, nici nu mai știu câte povești îmi citești. Imiți vocile personajelor. Dacă apare un cântec, mi-l cânți. Mă trag tot mai spre tine astfel că, la final, îmi țin capul pe pieptul tău. Mirosul tău e ca heroina pentru mine – parfumul tău și ceea ce te face pe tine să fii *tu*. Dacă nu mi-aș fi petrecut întreaga zi vomitând, poate că aș fi avut curaj să te sărut. Sau poate că nu.

— Te simți un pic mai bine?, murmuri după ce termini de citit *Omida înfometată.*

Dau din cap și ridic privirea spre tine.

— Sper doar că nu ți-am dat și ție gripă.

Zâmbești și îți treci degetele prin părul meu.

— A meritat oricum.

Vreau să rămân în această clipă, suspendată pentru totdeauna. Încă nu știu că tandrețea asta dintre noi va face lucrurile atât de dificile. Încă nu am idee cât de tare mă vei răni.

Mai stai încă vreo oră și îmi cânți la chitară, iar eu mănânc. Supa de pui pe care a făcut-o mama ta e delicioasă.

Când se face ora nouă, maică-mea bate în ușă.

— Grace? Trebuie să te odihnești, dacă vrei să fii în stare să mergi mâine la școală.

— Bine, strig eu.

Te ridici de pe pat.

— Aparent, trebuie să mă car.

Insiști să îmi găsesc o poziție confortabilă, apoi îmi strângi mâna.

— Cum de poți fi bolnavă și frumoasă în același timp?

— Nu mă mai flata atât.

Dai din cap.

— Noapte bună, domnișoară Carter.

— Noapte bună, domnule Davis.

Închizi ușa în urma ta, iar eu rămân întinsă pe o parte, apoi sting veioza. Perna mea miroase a tine și e încă puțin caldă, acolo unde te-ai rezemat pe ea. O iau în brațe.

Adorm în câteva secunde.

Opt

DUPĂ SEARA AIA, îmi dau voie să mă gândesc că poate şi tu te îndrăgosteşti de mine.

Nu prea o pot crede pe de-a întregul, dar ar putea fi real. Sunt acele priviri ale tale care mă topesc. Îmbrăţişările pe care le păstrezi pentru mine, şi pentru nimeni altcineva. Felul în care îţi faci drum pe lângă dulapul meu în pauze. Mesajele în care îmi scrii chestii de genul: *Mulţumesc că m-ai ajutat să trec cu bine de ziua asta.* Sau mesajele amuzante – când mergi în spatele meu, îmi scrii: *Drăguţ fund, domnişoară Carter.* Micile daruri – înghеţată cu aromă de Pepsi în timpul repetiţiilor, o lanternă ca să pot vedea în spatele scenei când e lumina stinsă, mâncare, atunci când vin direct din turele mele la Pot.

Şi un cântec.

Mă apuci de mână şi mă tragi după tine într-o sală de clasă goală, înainte să mergem la repetiţii. Ai chitara acustică în mână.

— Ţi-am compus o piesă, îmi spui, fără altă introducere.

Mă holbez la tine. Chiar l-am auzit pe Gavin Davis spunându-mi că mi-a scris un cântec?

— Încă e neşlefuit. N-am putut dormi noaptea trecută, şi am...

Îţi scarpini uşor ceafa, iar obrajii îţi devin roz.

— Cumva roşeşti?, spun, pe jumătate râzând, pe jumătate topită complet.

— Taci din gură.

Rânjeşti şi începi să te joci cu primele acorduri, un tempo care îmi aminteşte de Ed Sheeran.

— *Nu am crezut vreodată...*

Te opreşti şi tuşeşti uşor.

— La naiba, mă faci să am emoţii.

Zâmbesc şi mă strecor în spatele tău, atât de aproape încât aş putea să-ţi sărut gâtul – ceea ce chiar aş vrea să fac.

— E mai bine aşa, şoptesc, cu buzele aproape de urechea ta.

Cine e felina asta sexy care iese la iveală din mine şi unde o fi stat ascunsă până acum? Te întorci spre mine, şi acum stăm din nou faţă în faţă.

— Trebuie să te privesc atunci când îţi cânt. Asta e partea cea mai grozavă.

Respiri adânc, îmi dai drumul la mână, apoi:

Nu am crezut vreodată să întâlnesc o fată ca tine
Cineva care să mă facă să simt că am renăscut
Nu mă priveşte niciodată de sus
Nu încearcă dracului să mă schimbe
Nu pleacă fără să spună la revedere

— Încă mai e nevoie de lucru la el, spui.

Mă holbez la tine şi în ochii tăi văd ceva ce seamănă cu panica.

— Am spus prea mult, mormăi tu. E de căcat piesa, nu? Ştiam eu că al doilea vers e nasol rău.

Încerc să-mi găsesc vocea.

— Nu, l-am... l-am adorat. E... Gav, eu...

Rânjeşti brusc.

— Ce e?, întreb.

— Ador când îmi spui Gav.

Nici nu mi-am dat seama că am făcut-o.

Ăştia suntem noi acum. Ultimele câteva săptămâni m-am tot învârtit în jurul cozii, fără să vreau neapărat să definesc ce suntem unul pentru celălalt. Un mister în formă de inimă roşie. Dar oamenii au început să observe. Văd multe sprâncene ridicate, în special ale lui Nat şi Lys.

— Deci. Tu şi Gavin. Scuipă tot, spune Nat.

Încercăm mişcări noi pentru ora de dans, iar eu îmi tot ratez partea, fiindcă nu sunt atentă, mă gândesc la ultima noastră îmbrăţişare. A fost lungă şi atât de intensă.

— Chiar nu ştiu ce se întâmplă cu noi, spun, sinceră. Cred că mă place, dar...

— *Crezi*? Tipul ăla e leşinat după tine, oricine poate vedea asta, spune ea.

— Pe bune?, întreb eu, fericită.

— Păi, pe bune. Cine s-ar fi gândit... Tu şi Gavin Davis.

E ca şi cum aş fi câştigat la loterie.

— Da, cine ar fi crezut?, zic şi eu.

Spui că sunt singura persoană care te înţelege. Singura care nu te judecă. Putem vorbi despre orice. Şi încă nu suntem împreună. Nu ne-am sărutat – m-ai pupat doar pe obraz, şi de câteva ori mi-ai sărutat mâna. E ca şi cum am şti că dacă ne vom săruta pe bune, asta va fi. Nu ne vom mai putea minţi părinţii, prietenii şi nici pe noi înşine. Chiar acum, putem spune că o luăm încet, cu paşi uşori, că poate ştim că nu e neapărat potrivit pentru tine să fii într-o relaţie acum. Le-ai promis părinţilor tăi că nu vei mai fi cu nimeni până ce termini liceul. Ceea ce se va întâmpla peste câteva luni – iar asta ne duce la următorul motiv pentru care nu ar trebui să fim împreună.

Băieții care merg la facultate de obicei nu au iubite de liceu.

Apoi se întâmplă asta:

— Vreau atât de mult să te sărut, spui.

Te sprijini cu spatele de dulapuri și mă privești, în timp ce încerc să nimeresc cifrele ca să-l deschid pe al meu.

— Dar nu ar trebui, spui. Suntem acum ca... amibiți.

— Amibiți?

Am uitat deja ce numere trebuia să tastez.

— Mda, știi tu. Amici care sunt aproape iubiți. Amibiți. Și amibiții nu se sărută pentru că atunci ar fi iubiți.

— Ești atât de ciudat.

— Ești atât de perfectă.

Cu fiecare săptămână care trece ne apropiem mai mult de... ceva. Pot simți asta, ca un val care mă trage în adâncul mării.

În seara premierei, te trag într-un colț întunecos, în spatele scenei. E mijlocul lunii aprilie și plouă, tunetele se aud puternice afară. Bunica mea spune mereu că atunci când tună, Dumnezeu joacă bowling. Toată lumea e îngrijorată că nu vom avea spectatori din cauza ploii, și mi-am petrecut jumătate din după-amiază liniștind actorii panicați. Dar acum am nevoie și eu să mă liniștească cineva.

— Care-i motivul adevărat?, te întreb, din senin.

Îți ridici o sprânceană.

— Motivul adevărat?

— Pentru care nu suntem împreună.

Îți netezești cravata de Billy Flynn și te uiți în jur, apoi spre scenă. Nu e nimeni prin preajmă. Îți sprijini palmele de peretele din spatele meu, prinzându-mă ca în

capcană. O mișcare clasică și sexy.

— Grace, crede-mă când spun că nu-mi doresc nimic mai mult decât pe tine.

Ești atât de aproape, încât buzele tale aproape le ating pe ale mele.

— Atunci, de ce?

— Încerc să te apăr de mine.

— Asta ce vrea să însemne?

Te uiți în altă parte, nu la mine.

— Dacă m-ai vedea... pe mine cel adevărat, poate că nu ai vrea...

Îți pun un deget pe buze.

— Taci, îți șoptesc.

Aud pe cineva tușind lângă noi și tu, în loc să te îndepărtezi de mine, îți apeși buzele pe degetul meu, și abia apoi te întorci să vezi cine este.

— Ce e, Nat?, spui.

Ea se uită la mine ca și cum și-ar cere scuze.

— Scuze că vă... întrerup. Domnișoara B te caută, nu poate găsi ultimul costum al lui Roxie.

Dau din cap și mă îndepărtez de tine.

— Vin acum.

E prea întuneric ca Nat să vadă că am roșit sau că am ochii plini de mândrie. *Crede-mă când spun că nu-mi doresc nimic mai mult decât pe tine.*

După spectacol, ea și Lys mă prind singură și mă înghesuie în cabina de machiaj. Suntem înconjurate de obiectele de decor folosite pe scenă – un revolver, cuțite, un pui de găină din cauciuc. Deschid gura să vorbesc, dar Nat ridică mâna și mă oprește.

— Ei bineeee... cumva v-ați sărutat mai devreme, acolo, în spate?, întreabă ea.

— Nu. Încă nu. Îți jur, v-aș fi spus.

— Dar ce naiba așteaptă tipul ăsta?, întreabă Lys.

Își lasă pe masă geanta ei uriașă și scoate din ea o eșarfă, pe care și-o aruncă teatral în jurul gâtului.

— E complicat, spun eu. Din cauza a... știi tu. Părinții lui vor ca el să nu se mai combine până la absolvire.

Nat îmi aruncă o privire speriată.

— Încă mai vrea să se sinucidă?

— Doamne, nu. Acum se simte ok, spun eu.

Cel puțin, e ceea ce sper. Îmi spui mereu că eu sunt antidepresivul tău.

Nat și Lys schimbă între ele priviri.

— Ce e?

— Știi că noi două suntem pro tu-și-Gavin, dar credem în același timp că poate ar trebui să iei în considerare cum e el... adică, e chiar intens, spune Nat. Sigur ești pregătită pentru asta?

— Nu vrem să fii rănită, adaugă Lys. Summer încă nu și-a revenit după despărțire.

— *Trăiesc* pentru a fi intensă, spun eu. Îmi doresc un tip care să-mi compună cântece și care să fie obsedat de artă, boem și care să mă înțeleagă, știți? Cineva din lumea noastră.

Lys își mușcă buza.

— Și dacă îți va face și ție ce i-a făcut lui Summer?

— Să încerce să se sinucidă?, întreb și stomacul mi se strânge.

Lys încuviințează din cap.

— N-o s-o facă, zic eu.

Ne spunem atât de multe chestii, dar încă nu mi-ai povestit despre ziua aia. Mi-e teamă să te întreb. Nu știu dacă e cutia Pandorei – poate ar trebui s-o lăsăm în pace. Ești bine acum. Ai trecut peste... peste ce te-a făcut să-ți dorești acel lucru. Nu-i așa?

Nat pare că vrea să mai spună ceva, dar apoi Kyle ţâşneşte înăuntru, cu o mască înfricoşătoare pe faţă, găsită în vestiar, şi toate ţipăm.

— Bună seara, doamnelor, spune el, rânjind.

— Nesimţitule, te aud spunând de pe hol, dar râzi şi tu alături de ceilalţi băieţi.

Domnişoara B ne conduce până în parcare şi eu sar în maşina lui Nat, pentru că tu mergi împreună cu Peter şi Kyle. Îţi fac cu mâna, dar tu priveşti în jos, la telefon, şi nu mă observi. Câteva clipe mai târziu, mobilul meu piuie.

Motivul adevărat este că nu te merit.

Inima îmi tresaltă, aşa cum face de fiecare dată când spui sau faci o chestie atât de perfectă. Îţi răspund imediat.

E un motiv stupid şi ştii asta.

Merg la facultate la anu'.

Ok, dar mai sunt şase luni până atunci.

Părinţii mei nu-mi dau voie să mai am o relaţie.

Minte-i. Se pare că funcţionează pentru ceilalţi iubiţi din lumea asta.

Mai puţin pentru Romeo şi Julieta.

Sunt o poveste didactică. Promit că n-o să mă otrăvesc dacă vei fi exilat la Mantua.

Promit că n-o să fiu nici eu atât de prost încât să cred că ai băut otravă adevărată.

Deci, ne-am înţeles. Următorul motiv?

— Vă scrieţi porcoşenii?, întreabă Lys.

Roşesc.

— Nu. Eu nu scriu porcoşenii.

— Încă, spune Lys.

— Cred că un tip e pe cale să intervină între noi, spune Nat. Ar trebui să jurăm, fetele înainte de...

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu trebuie să aleg. Vă iubesc, gagicilor, știți asta.

Lys începe să cânte din Spice Girls.

Dacă vrei să fii iubitul meu, trebuie să te înțelegi cu prietenele mele/Fă-o să dureze, prietenia nu se termină niciodată.

Nat i se alătură și dansează pe scaun, în timp ce conduce.

Nebunele din mașină cântă Spice Girls.

La dracu', asta e chiar belea.

Când Lys termină, se așază în spate, apoi se apleacă și mă pupă umed pe obraz. Sunt convinsă că mi-a lăsat pe față urme de ruj cu sclipici.

— Doar că nu vrem să te răpească Gavin din mijlocul nostru, spune ea.

— Și nu vrem să fii doar colacul de salvare al cuiva, adaugă Nat.

Din privirile pe care le schimbă cu Lys, îmi dau seama că e o chestie pe care au discutat-o deja ele două.

— Auzi, dar ce e cu voi, de ce vorbiți căcaturile astea pe la spatele meu?

Expresia aia... *colacul de salvare.* O urăsc. De fiecare dată când îmi intră în minte, o gonesc de acolo, dar, iată, cât de insistentă este – acum țopăie peste tot, la vedere.

— Nu vorbim căcaturi, zice Lys. Doar ținem la tine, asta e tot. Unii tipi sunt un fel de grenade, știi?

— El nu e grenadă, răspund eu, țâfnoasă.

— Dar poate că nu e sută la sută refăcut după faza aia, spune Nat și ochii ei căprui mă privesc atenți când oprim la stop.

Nu mă simt judecată. Văd în privirea ei doar iubire. Prietenele mele îmi vor doar binele, iar asta e o chestie pentru care într-o zi, nu departe de acum, tu le vei urî.

— Poate că nu, zic eu. Poate că din cauza asta a

început totul. Dar chiar acum... știți, e ceva special. E chestia aia adevărată și mișto.

— Doar nu uita că tipul are niște rahaturi nerezolvate, mă avertizează Lys. Și nu e treaba ta să le repari.

Mă întorc spre ea.

— Știi, ai început să vorbești de parcă ai fi un psiholog pe bune.

Radiază de bucurie.

— Mersiiiii.

Sunt un colac de salvare. Asta e?

Îți ia prea mult să răspunzi și ceva în interiorul meu e pe cale să se frângă. Dar apoi:

Scuze, Kyle încercase să-mi ia telefonul. NU ești un colac de salvare, crede-mă.

Dar poate că Nat și Lys chiar au dreptate. Poate ar trebui s-o luăm mai încet.

Care e motivul real?

Rămân fără răspunsuri.

Deci...

Deci.

Mă las pe spate și suspin.

— Băieții sunt ciudați.

— Uite, asta e o chestie asupra căreia suntem cu toate de acord, zice Nat și face cotul pe strada mea.

— Mie îmi datorezi zece dolari, spune Lys.

Mă întorc spre ea.

— Pentru?

— Îmi amintesc că am făcut un pariu, parcă. Am spus că Gav se va îndrăgosti de tine...

Îi rânjesc.

— E un pariu pe care sunt fericită să-l pierd.

Imediat ce intru în casă, o sun pe soră-mea.

— Surioarăăă, ce faaaci?, întreabă ea, nu chiar beată,

dar în curs de.

Pot auzi voci și muzică pe fundal. Viață de cămin, visul meu.

— Spune-mi adevărul. Crezi că sunt un colac de salvare?

— Al lui Gavin?

— Al cui altcuiva...

— Adevărul? Da, probabil, spune ea. Uite, nu-l cunosc personal pe Gavin, dar pare genul de adolescent care face din orice o dramă.

— Cum adică?

— Adică, ia totul în tragic, dramatizează. Ca puștii emo.

Îmi dau ochii peste cap.

— În primul rând, Gavin îi detestă pe emo...

— Ce vreau să zic e că tipul ăsta e ca un personaj din Shakespeare. Și nu te bucura, nu o spun într-un sens pozitiv. Oamenii care încearcă să se sinucidă au probleme. Ia pastile?

— Nu știu. E ceva foarte personal, nu pot să-l întreb pur și simplu.

— Hm, ba da, poți. Dacă într-adevăr vrea să fie cu tine, ai nevoie de niște garanții că n-o să se apuce s-o facă pe Byron și să fie vai de fundul tău.

Decid că nu e un moment potrivit să-i spun că eu îl cam ador pe Byron.

— Chiar vreau să fiu cu el, îi spun.

— Păi, dăăă, nu e greu de înțeles. E super hot și mai și cântă într-o trupă rock. Poate că ar trebui să vorbești cu Summer, să afli ce s-a întâmplat între ei. Stai puțin.

Aud o conversație pe fundal, apoi revine:

— Băi, trebuie să fug. Uite... fă ce-ți spune inima, dar ține-ți ochii larg deschiși. Bine?

— Bine. Te iubesc, Bets.

— Te iubesc, Gracie.

Înainte să mă culc, mai primesc un ultim mesaj de la tine.

E 11.11, pune-ți o dorință.

Îmi doresc să fii al meu.

Nouă

ÎȚI ADOR PĂRINȚII.

Practic, tremur din toate încheieturile când mă apropii de ușa casei tale, îngrijorată că ei vor crede despre bocancii mei roz și cocurile de Prințesa Leia că sunt ciudate, dar e prea târziu să mai merg acasă și să mă deghizez într-o tipă normală. Port o rochie babydoll din dantelă care ție îți place, jacheta mea de blugi și dresuri negre cu inimi roz, pe care le-am luat la reduceri pe Target. Aud muzică de pian și zdrăngănitul unor oale, iar imediat cum bat la ușă, cățeaua ta Frances începe să latre. Mă întreb dacă-mi poate mirosi teama.

Îmi deschizi chiar tu ușa. Ai părul încă ud, după duș. Mă privești de sus până jos și apoi clatini din cap.

— Va trebui să mă abțin din greu să nu sar pe tine în timpul cinei.

Încep să râd și mă mai relaxez. Nu a mai sărit nimeni pe mine niciodată. Am un nou scop în viață.

— Am un presentiment că ai tăi nu vor fi de acord să faci asta.

Mă conduci înăuntru și imediat mă simt ca acasă. Casa ta arată ca acele cărți pentru copii în care animalele trăiesc în copaci, sub pământ sau unde au chef și totul e confortabil și sigur. Scaunele au multe perne, pe pereți sunt tablouri drăguțe, iar podeaua de lemn e acoperită

cu covoare groase. Miroase a lasagna și îmi place cum pe spatele unui scaun e pus un pulover, iar pe masa din sufragerie a rămas un joc de șah neterminat. Rucsacul tău e sprijinit de canapea, iar pe o măsuță joasă stă un teanc de reviste. E o dezordine cuceritoare. Frances sare în jurul meu, fericită că îi dau atenție, așa că mă las în genunchi și îi scarpin urechile ei de labrador și îi dau voie să mă lingă.

— A, iat-o!, spune tatăl tău și se oprește din cântat la pianul din sufragerie.

Se ridică – e foarte înalt, dar în afară de asta arăți exact ca el – și, în loc să-mi întindă mâna, mă înlănțuie într-o îmbrățișare strânsă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Davis, spun eu.

— Și eu, draga mea.

Aruncă o privire spre tine.

— Nu știu ce vezi tu la derbedeul ăsta.

Încep să râd.

— Ei, nu e așa de rău, odată ce ajungi să-l cunoști.

Tu pari a străluci.

— Ți-am spus că e perfectă, zici, iar eu rămân fără cuvinte.

Mama ta țâșnește din bucătărie – poartă un șorț pe care scrie *Sărută bucătarul.*

— Grace! Sper că Frances nu te-a umplut de bale peste tot.

— Nu, doar atât cât trebuie.

Mama ta mă îmbrățișează și ea.

— Ești pur și simplu adorabilă! Cina e aproape gata. Îl las pe Gavin să-ți arate casa, până atunci.

Locuința ta e tot ce am visat eu vreodată să fie o casă. Pe un perete e o fotografie sepia cu voi îmbrăcați în cowboy, genul pe care le faci la Disneyland. Aveți un raft

întreg de bibliotecă plin cu jocuri de jucat în familie. Pe mobilă e un strat subțire de praf – minunatul praf! – iar pe jos sunt împrăștiate jucăriile lui Frances, roase și sparte. Un alt raft al bibliotecii e plin cu cărți SF și fantasy. În curte văd o piscină, și sunt și ierburi crescute, iar mobila din foișor a avut și zile mai bune, chestie care îmi place. Un strat de viață așternut deasupra obiectelor. E evident că mama ta nu te pune să cureți și să pliveşti și să uzi grădina până îți vine rău.

— Și aici, spui tu, deschizând ușa dormitorului, e unde se întâmplă toată magia.

Ai patru chitare – una acustică și trei electrice. Un poster cu Jimi Hendrix și unul, bineînțeles, cu Nirvana. Un calendar cu mâțe, pe care băieții ți l-au făcut cadou în glumă de Crăciun. E deschis la ianuarie, deși suntem deja în aprilie. Nu ai prea multe cărți în camera ta, dar ai *Alchimistul*. O ridic. Înăuntru are un bilet împăturit.

— Cartea ta preferată?

Roșești, sau poate mi se pare mie.

— Mi-au dat-o ai mei când am... după ce... știi tu.

— Ah.

La dracu', acum ce să mai spun?

Îmi iei cartea și o deschizi la o pagină care pare roasă de câine, apoi îmi arăți un pasaj subliniat.

— M-am gândit la tine când am citit asta, îmi spui.

Citesc cuvintele subliniate.

Niciodată nu vei putea fugi de inima ta. Așa că e mai bine să asculți ce are de spus.

— E așa frumos.

Vreau cu disperare să aflu ce ți-a spus inima. Vreau să știu de ce cuvintele astea te-au făcut să te gândești la mine.

Dai din cap și îmi întinzi hârtia împăturită între

paginile romanului.

— Dar nu la fel de frumos cum e asta.

— Ce e?

Îmi zâmbești, iar eu iau biletul. Îl deschid și îmi recunosc imediat propriul scris.

Te înțeleg atât de bine...

Știu că acum pare ca și cum...

Chiar contezi, deși îți vine greu să crezi...

Ești cea mai talentată persoană pe care eu am...

Scrisoarea mea.

Hârtia e încrețită, ca și cum ai citit-o de sute de ori. Înghit cu greu, din pricina nodului din gât.

— Mi-a fost teamă că vei crede că sunt o ciudată fiindcă am scris-o.

— Nici pe departe. Știi, părinții mei ar fi vrut să mai stau acasă încă o săptămână după tot ce s-a întâmplat, dar n-am putut. Trebuia să te văd.

Mă uit la tine și inima parcă stă să-mi sară din piept.

— Adevărat?

Îți sprijini fruntea de a mea.

— Cât se poate de adevărat.

— Gavin! Grace! Haideți la masă, strigă mama ta.

Mă iei de mână și mă duci acolo unde este pusă masa, un colț de bucătărie care se continuă în sufragerie. O tavă uriașă cu lasagna stă pe masă, lângă salată și un coș cu pâine.

— Sper că ți-e foame, draga mea Grace, pentru că am făcut mâncare cât să hrănesc zece fete ca tine, spune maică-ta.

— Arată delicios – mulțumesc.

Tu îmi strângi mâna, apoi ne așezăm. Cina cu familia ta e așa cum mi-am imaginat dintotdeauna o masă în familie. În locul Matahalei care să o certe pe maică-mea

că n-a gătit bine și să mă întrerupă pe mine de fiecare dată când vreau să spun ceva, sunt voie bună și conversație inteligentă, în care adulții chiar sunt atenți la ceea ce spui. Taică-tu o numește pe maică-ta o zeiță a bucătăriei, iar tu ești de acord din tot sufletul. În timpul ăsta, ea se comportă ca o mamă – îți tot umple farfuria și îți mângâie părul.

— Cât timp mai aveți până când trebuie să fiți la teatru?, întreabă mama ta.

E greu de crezut că mai avem doar două spectacole. Timpul zboară.

Te uiți la ceasul cu cuc pe de perete (aveți un ceas cu cuc, cât de cute e asta?).

— Vreo două ore, spui. Grace trebuie să fie acolo înaintea celorlalți. Eu trebuie doar să arăt bine și să spun câteva replici, dar ea face toată munca adevărată.

Îmi faci cu ochiul și sper că părinții tăi nu-și pot da seama că sunt excitată.

— Așadar, Grace... Gavin ne spune că practic tu ai în grijă tot spectacolul, zice tatăl tău.

— Da, e o chestie super. Dar și faptul că actorii sunt foarte buni contează enorm.

— Vă bucurați că mâine seară aveți petrecerea actorilor? Mama lui Kyle mi-a spus, zice mama ta.

Și, uite așa, toată bucuria pe care o simt se duce naibii.

— De fapt... eu sunt pedepsită.

Simt cum mi se înroșește fața și mă simt din ce în ce mai aiurea.

— Așa că, după piesă, eu voi merge acasă.

— Ah, îmi pare rău, spune maică-ta.

— Ei, nu are nimic, mint eu.

— Întreab-o pentru ce e pedepsită, spui tu și nici nu încerci să-ți ascunzi furia din voce.

— Gav... E în regulă, spun eu.

— Ba nu e.

Îți lași furculița din mână, scuturi din cap, și ador că ești atât de ofticat fiindcă am eu de suferit pe nedrept.

— E pedepsită pentru că a uitat să pornească robotul de spălat vase. Nenorocitul de robot.

Tatăl tău pare brusc căzut pe gânduri, de parcă ar încerca să găsească soluția la o problemă complicată de matematică.

— Ăăă, ce?, întreabă el.

— Asta am zis și eu, spui tu. S-a spetit muncind la piesa asta și...

— Gav, serios, nu e mare chestie, spun.

Mă întorc spre părinții tăi, sperând că nu vor încerca să te țină departe de mine din cauza familiei mele nebune.

— Mama avea nevoie de niște farfurii curate pentru un eveniment organizat de ea, pentru compania de produse cosmetice. A trebuit să le spele de mână și aproape a întârziat, așa că... oricum, e în regulă.

Când ți-am povestit, la prânz, nici tu nu m-ai crezut când am zis că nu e mare chestie. Dumnezeule, deja mă cunoști atât de bine. *Nu trebuie să te prefaci de față cu mine*, mi-ai zis. *E o mizerie și maică-ta e o psihopată, și cu asta basta.*

Mi-e atât de teamă că familia mea te va pune pe fugă într-un final.

— Ei bine... Evident, tot ce putem face acum e să servim un profiterol delicios, spune mama ta și se ridică de la masă.

Te întorci spre mine și îmi zâmbești.

— Așa face față familia mea tuturor crizelor apărute.

Mâncăm câte un profiterol cu un munte de înghețată, fulgi de ciocolată și vișine. Mama ta îmi povestește

puțin despre adolescența ei – avusese și ea părinți rigizi ca ai mei.

— Aaron m-a ajutat să depășesc toate astea, spune ea și îi pune o mână pe umăr tatălui tău.

— Stați așa, sunteți împreună încă din liceu?, mă mir eu.

— Dezgustător, nu-i așa?, glumește tatăl tău și îmi face cu ochiul.

Mai stăm cu părinții tăi cam o oră și timpul zboară pe nesimțite. Sunt amuzanți și de treabă, și, când vine vremea să plecăm, mama ta mă strânge în brațe și îmi dau seama că am și uitat când maică-mea a făcut asta ultima dată. Îmi simt ochii plini de lacrimi, dar clipesc des ca să le alung.

— Va fi totul bine, Grace, îmi șoptește mama ta. Dacă ai nevoie vreodată să vorbești cu cineva, știi unde mă găsești.

Mă simt în siguranță aici. E atât de multă iubire în casa asta. Nimeni nu adoarme plângând seara și nimeni nu-și pune întrebarea ce s-ar întâmpla dacă și-ar îndesa niște haine într-un rucsac, ar ieși pe ușă și nu ar mai privi înapoi.

— Crezi că părinții tăi ar fi de acord să mă adopte?, glumesc eu în timp ce pornim spre teatru.

— Ar fi, dar nu pot permite asta, căci ar însemna să comitem incest, spui, iar eu râd.

— Da, cred că asta ar fi scârbos.

— Apropo, i-ai fermecat complet pe ai mei. Pun pariu că diseară, când o să vin acasă, încă vor vorbi numai despre tine.

— Voi nu vă certați niciodată?

Clatini din cap.

— Nu chiar. Părinții mei sunt deschiși la minte și mă

respectă. Eu îi respect pe ei. E totul ok.

— Nici măcar nu-mi pot imagina o astfel de familie.

Se lasă liniştea pentru un moment.

— Mi-aş dori să te pot apăra de ai tăi, spui încet.

Îţi zâmbesc.

— Chiar o faci. De fiecare dată când suntem împreună, uit complet de ei. Tu eşti... locul meu cu fericire.

Zâmbeşti şi tu.

— Asta sună un pic pervers.

Te lovesc în glumă.

— Ştii ce vreau să zic.

Opreşti la semafor, apoi îmi apuci mâna şi îmi săruţi palma. Îmi ţin respiraţia. Buzele tale sunt calde pe pielea mea şi simt fiori în tot corpul.

— Şi tu eşti locul meu cu fericire.

Îmi reazem capul pe umărul tău, aşa cum a făcut mama ta cu tatăl tău, şi mă întreb dacă noi vom fi vreodată aşa, stând la cină acasă la noi cu fiul nostru adolescent şi cu fata care e îndrăgostită de el.

Acum mă uit înapoi la fata aia care te adoră, care crede că e în siguranţă cu tine, şi îmi doresc să urlu la ea să sară din maşina aia şi să fugă cât o ţin picioarele.

Pentru că nu vei mai fi locul ei cu fericire pentru mult timp.

Zece

CÂND ERAM MICĂ, mama ne numea *Cei trei amigos*. Eu, sora mea și ea. În fiecare weekend ne trezeam sâmbăta devreme și făceam ceva neașteptat. O numeam ziua noastră dedicată aventurii. O plimbare cu bicicleta pe faleză. Mers cu mașina prin canionul Topanga, doar condus și atât, cu multe sticle pline cu apă la noi. Hoinărit prin mall. Chiar dacă nu aveam bani, ne holbam la vitrine, luam o gustare și era de ajuns.

În Los Angeles, aproape de unde stăteam noi, era o casă urâtă zugrăvită mov, și de fiecare dată când treceam pe lângă ea, spuneam în cor: „Câh, uite casa mov!". Îmi plăcea asta. Uneori, o ziceam pe un ton cântat, exprimându-ne dezgustul. Nu-mi mai amintesc nimic altceva legat de casa aia, doar că era mov. Un mov aprins, de parcă ar fi fost o decorațiune de Crăciun, ieftină și de prost gust. Era una din chestiile noastre, o parte din Cei trei amigos.

Când Matahala a intrat în viețile noastre, ne-a răpit casa mov. Și aventurile de sâmbătă. Și zâmbetele. Am învățat să supraviețuim fără chestiile astea. Cu privirea coborâtă, cu buzele strânse, cu pumnii strânși în poală. Am devenit o tresărire nesfârșită, așteptând în orice moment ca mâinile să pălmuiască pielea, cuvintele aspre să taie până la os.

Beth şi cu mine am tot întrebat de ce de ce de ce şi tot ce ne-a răspuns mama a fost *Îl iubesc.*

Iar eu m-am gândit: şi cum rămâne cu *Câh, uite casa mov*?

Matahala a fost motivul pentru care ne-am mutat aici, el ne-a forţat să părăsim Los Angeles-ul şi familia noastră de acolo, unde se întâmplau minuni la fiecare colţ. Ne-a obligat să venim aici, în subsuoara Californiei, într-o aşezare suburbană dintre San Francisco şi LA.

Ne-a făcut pe mine şi pe sora mea să ajungem să-i cerem lui orice, să implorăm. Bani, timp liber, transport cu maşina la muncă. Ne-a spus că suntem norocoase şi că o ducem ca-n puf. *Ca-n puf* însemna pentru el şi că o împinsese pe Beth să dezvolte o tulburare alimentară, după ce s-a lăsat de volei. Corpul ei a trecut de la formele băieţeşti la curbe ameţitoare, iar Matahalei nu i-a plăcut asta. De fapt, sora mea e superbă, cu părul lung şi bogat şi ochi căprui, migdalaţi. Şi are cea mai minunată voce atunci când cântă. Când râde, râde cu tot trupul, aplecându-se în faţă şi ţinându-se de stomac, în timp ce-şi scutură capul. Dar Matahala nu vedea nimic din toate astea – vedea doar o fată grasă.

Cam aşa erau cinele noastre obişnuite:

Sora mea se întinde să ia untul.

— Chiar mai ai nevoie de unt?, spune Matahala, ironic, privindu-i stomacul.

Faţa lui Beth se înroşeşte. Mama râde şi îl loveşte în glumă peste mână, dar are o tristeţe disperată în privire.

Nu spune un cuvânt.

Mâna lui Beth se îndepărtează de unt, iar sora mea se uită fix în farfurie. Părul castaniu îi ascunde ochii.

Ruşine. Funcţionează de fiecare dată.

— Băi, ăla e un mare căcat, îi spun, după cină.

— Să-l fut, zice ea.

— Aia e treaba lu' mami, spun.

Râdem ca fetele rele, ca tipele ironice. Suntem noi împotriva lor.

Dar nu a contat cât de mult i-am spus lui Beth să-l ignore, cât de mult am făcut-o să râdă. Cuvintele lui răuvoitoare şi-au găsit un adăpost adânc înăuntrul ei. Mai întâi au apărut hainele largi menite să-i ascundă formele, apoi am observat cât slăbise, şi cum pantalonii căzeau de pe ea.

Acasă a devenit un loc în care nu mai eram în siguranţă, şi la fel a rămas şi astăzi.

E luni seara târziu când sună telefonul. Matahala urlă din sufragerie la mine să răspund eu, deşi eu sunt în dormitor, în capătul culoarului, iar el e numai la câţiva paşi de aparat. Arunc manualul de istorie pe pat şi mă duc spre telefon, care e ataşat de peretele din sufragerie.

Matahala se uită la mine de pe canapea, de unde urmăreşte un meci de golf. E probabil cel mai lipsit de sex appeal bărbat din lume. Nu, nu-i chiar aşa. Bănuiesc că arată decent, dar mi se pare mie urât. Păr blond cu firul subţire, o barbă ca de ţap. Dacă îi dai o pereche de coarne şi o furcă va fi leit diavolul.

Nu ne spunem nimic, doar schimbăm o privire când trec pe lângă el.

Ridic telefonul şi imediat cum spun *Alo*, aud:

— Bună, iubire.

— Tata.

Îmi aud nesiguranţa din voce. Afirmaţia mea sună mai mult ca o întrebare. Chiar eşti tu, tata? Ce minciuni mai ai de gând să-mi spui?

Mă gândesc la ce-ţi voi spune ţie despre taică-miu, în caz că vei întreba. Chestiile importante: s-a înrolat în

Marină după atentatul din 11 septembrie şi l-au trimis în Irak de trei ori şi în Afganistan o dată. Când s-a întors, nu mai era tatăl meu. Cineva îi înlocuise temperamentul mereu optimist şi pus pe şotii cu al unui bărbat tot timpul furios şi trist.

El şi mama au divorţat la scurt timp după asta, pe când eu aveam şase ani.

Nu ştiu exact ce s-a întâmplat în timpul războiului, dar l-a transformat pe tata într-un dependent. Whiskey. Cocaină. Heroină. După ce tata a intrat într-o clinică de reabilitare, pentru prima dată, am auzit termenul de stres posttraumatic.

Războiul mi-a tras-o bine de tot, l-am auzit zicând o dată, pe când aveam opt sau nouă ani.

Acum, nu-l vedem prea des.

— Ce mai faci, scumpete?

— Bine.

Nu am prea multe să-i spun cuiva care este doar puţin mai mult decât o umbră la periferia vieţii mele. Cuiva care nu-şi respectă niciodată promisiunile. Locuieşte într-un alt stat, e doar o voce la telefon – acum e tipul amabil, în următoarea secundă pare un puşti furios şi plin de anxietate. Mi-ar plăcea să nu-l iubesc, dar nu pot. E greu să desprinzi de tine propriul sânge şi propria carne, chiar dacă ele ţi-au frânt inima.

— Ce bine, ce bine. Şi eu o duc mişto. Mi-am luat o slujbă nouă. În construcţii. Nu câştig mare lucru, dar măcar e ceva pe termen lung.

— Drăguţ.

Dar inima mi se face tot mai grea. Aruncă repede cuvintele, ca şi cum i-ar fi frică să nu le piardă. Nu pot spune dacă e beat sau drogat de data asta. Cred că ştiu de ce a sunat.

— Nu știu cât de drăguț... Am niște probleme. Dar o să fiu bine.

Face o pauză.

— Nu mai am deloc bani acum. Pentru chestia aia. Cu teatrul. Îmi pare rău, iubito.

Lacrimile încep să-mi curgă, fierbinți. Știam că tabăra de teatru de la Interlochen era un vis frumos, prea bun ca să fie adevărat, dar tata a insistat că e ceva realizabil. N-ar fi trebuit să am încredere în el. Să cred că va putea sta departe de tentații mai mult de câteva săptămâni, cât era nevoie ca eu să ajung în tabără.

— Ce probleme?, întreb, deja obosită.

Știu ce urmează.

— Eh, știi tu, medicul mi-a dat pastilele astea nenorocite. Dobitocul ăla de medic nu știe ce căcat face.

E cursul normal. Se enervează, la început. Începe să înjure, de parcă ar fi din nou în război, alături de ceilalți soldați. Nu pot face nimic altceva decât să ascult până ce îi pot pasa telefonul maică-mii, ca să se certe între ei legat de pensia alimentară. Apoi vor urla unul la celălalt și își vor închide telefonul în nas.

După douăzeci de minute din monologul furios al lui taică-miu despre medicul de la clinica de reabilitare, încep să visez cu ochii deschiși. Sunt în New York, mă plimb prin parcul Washington Square. Sunt la facultate acolo și merg la orele mele de artă dramatică... Tu ești cu mine, mă ții de mână. Te apleci și mă săruți, blând, ca și cum...

— Mă fac să-mi fie somn tot timpul, spune tata.

Ai vorbit oare serios când mi-ai spus că n-o mai iubești pe Summer, că nici nu știi dacă a fost ceva real între voi? Pentru că...

— Heeei!, urlă tata.

— Scuze, spun. Ce e?

— Am spus că rahatul ăla de pastilă mă face să adorm dracului la muncă și eu...

— Tata, spun, de data asta pe un ton serios. Nu mai lua pastilele. Sau cel puțin ia-le noaptea, ca să poți dormi.

— Da, da, poate. Ascultă, maică-ta mă bate la cap cu pensia. Crezi că ai putea s-o mai potolești tu?

Sunt atât de plictisită de asta. Un părinte spune una, celălalt spune alta. Totuși, trebuie să-i acord mai mult credit maică-mii aici – nu-l vorbește de rău și nici nu mă pune la mijloc. Probabil că se abține tare mult. Mă întreb dacă o fi din cauza că o mică și ascunsă parte din ea încă îl mai iubește. Sau poate că doar îi pare rău pentru el. S-au căsătorit atât de devreme și doar ea a învățat cât de cât cum să fie un adult.

— Suntem faliți, tata. Adică, de asta insistă mama cu pensia.

Lăsând la o parte faptul că un tată ar trebui să le asigure copiilor existența. Trenul ăla a plecat de acum un milion de ani.

— Ai un iubit?, mă întreabă, din senin.

Îmi iei mâna și mi-o întorci cu palma în sus. Îmi săruți palma.

— Nu. Nu am iubit.

Și chiar nu am. Încă, din nefericire.

— Păi, lasă-mă să-ți spun ceva, dulceață. Tot ce vor băieții e să le faci o muie. E mai bună ca sexul.

Stomacul mi se revoltă. De ce naiba îmi spune chestiile astea?

— Tata...

Râde.

— Vorbesc serios!

Ce mama naibii a luat?

— Tata. Câh, terminã.

— Trebuie sã afli chestiile astea. Bãieților nu le pasã decât de țâțe și futut.

— De fapt, nu-i așa. Nu tuturor le pasã doar de asta.

Mã gândesc la tine, cum stai în spatele scenei cu carnețelul tãu, compunând cântece. Cum îmi dai una din căștile tale, ca sã ascultãm împreunã câte o piesã. Felul în care dansezi într-un mod exagerat, fãcându-i pe toți sã râdã. Perfecționismul tãu când vine vorba despre muzicã.

— Ba da, dulceațã, ba da. Întreabã-i și o sã vezi. Țâțe și futut, toatã ziua, în fiecare zi.

— Tata, pe bune, nu vreau sã vorbesc despre asta. Serios, nu ți se pare nepotrivit?

Râde și atât.

Am patru amintiri vii cu tata și ele sunt cam așa:

Când eram micã, foarte micã, m-a ținut la el în weekend. Locuia în San Diego pe atunci, aproape de baza militarã. Am mers la plajã și am stat acolo toatã ziua, fiindcã plaja e versiunea lui taicã-miu pentru paradis. M-am distrat. Apoi însã am ajuns acasã și mi-am dat seama cã mã durea tot corpul. Pielea mea palidã se transformase într-un roșu turbat. Mi-au apãrut bășici peste arsuri. Am plâns toatã noaptea. Tata uitase crema de protecție, dar nu și cutia frigorificã plinã cu bere.

Când eram în clasa a șasea, tata a fost trimis în Afganistan. Înainte sã plece, am apucat sã-l vãd intrând într-o încãpere plinã cu soldați, și toți ridicându-se și salutându-l. Mândria îmi umpluse pieptul. După asta am mâncat înghețatã – cu mentã și ciocolatã.

Îmi amintesc și ziua în care a plecat. Maicã-mea m-a târât dupã ea pe pista de unde pleca avionul, spre rândurile de bãrbați care așteptau îmbarcarea. *Unde-s banii?*, a urlat ea. *Nu pleci așa, sã lași fetele pe drumuri!* Eram în

deşert, unde noaptea se face foarte frig şi vezi mii de stele pe cer. Sub nisip, se ascundeau uneori şerpi. Dacă nu eşti atent, colţii lor ţi se înfig în piele, rapizi ca fulgerul.

Cea mai recentă amintire cu tata e de când am fost să-l vizitez în vara în care treceam în clasa a opta. Băuse mult, şi stăteam în sufrageria apartamentului său înghesuit. Eram aşezată pe un scaun pliant de plajă, pentru că altă mobilă nu îşi permitea.

Am omorât oameni – tipi răi. Puneau bombe de-a lungul drumului, îi omorau pe ai noştri, îmi spusese, cu ochii sticloşi. *Mi-am văzut mulţi prieteni murind. Pur şi simplu... nu mai sunt.*

Mama intră în bucătărie şi astupă receptorul cu mâna.

— E tata, îi spun.

Ea suspină şi întinde mâna să-i dau telefonul, iar eu mă supun, apoi fug în curtea din spate ca să găsesc un colţişor ascuns în care să stau să plâng.

E deja tradiţie.

Vreau atât de mult să te sun, să-ţi povestesc despre Interlochen şi despre tata. Vreau să-ţi aud vocea, spunându-mi că o să fie ok. Dar dacă familia mea te va face să-ţi iei gândul de la mine? Te va îndrepta în direcţia opusă? Ştiu că familia mea nu-i normală. Suntem defecţi. Sunt convinsă că există fete care nu-s defecte şi care te-ar putea face fericit.

Mă aşez pe un petic de iarbă. Mintea îmi fuge de la tine la tata, apoi din nou la tine. În locul excursiei promise, mă gândesc cum ai venit tu pe la spatele meu pe holul şcolii şi m-ai îmbrăţişat. Mă gândesc la cum m-ai ţinut de mână în secret, în spatele scenei. Faci parte dintr-o altă lume decât cea pe care o am eu acasă. O lume în care sunt văzută cu adevărat, în care există blândeţe, în care inimile bat la unison.

Risc şi te sun. Răspunzi neaşteptat de repede.

— Ce face tipa mea preferată din întreaga lume?, mă întrebi.

— Uau. Statutul meu a evoluat de când am vorbit ultima dată.

— Nu, eşti de mult timp tipa mea preferată din univers.

— Pe bune?, zic eu.

— Pe bune.

Izbucnesc în plâns. Nu-mi pot opri suspinele. Mă întrebi ce s-a întâmplat şi când îţi spun totul – despre tata şi Interlochen şi cât de aiurea e totul – tot ce vrei să faci e să vii încoace. Dar nu poţi.

— Mâine avem şcoală. Maică-mea are regula asta...

— Ce mama naibii e cu atâtea reguli?, scrâşneşti tu.

Din moment ce nu poţi veni, alegi următoarea cea mai bună variantă. Îţi iei chitara şi îmi cânţi *Somewhere Over The Rainbow*, imprimând piesei ceva din furia lui Kurt Cobain. Nu mă pot dezmetici... Gavin Davis chiar îmi face serenade la telefon. Îmi spui că eşti supărat că nu mă poţi vedea chiar atunci. Că sunt fata ta preferată din întreaga lume.

— Te simţi mai bine?, mă întrebi după ce termini de cântat.

— Mă simt perfect, acum. Eşti incredibil.

Tu râzi încet.

— Scoţi tu chestiile astea la suprafaţă din mine. Tot ce e bun.

Faci o pauză, apoi zici:

— Vreau să fim împreună, ştii asta, nu?

Artificii se aprind în mine. Îmi apăs telefonul şi mai mult pe ureche, de parcă în felul ăsta te-aş putea aduce mai aproape.

— Chiar așa?

— Da, la naiba, da. Doar că nu vreau să ne grăbim și eu să stric totul, știi?

— Da, spun încet. Știu.

Mai vorbim încă o oră și eu stau în curte, ghemuită în leagănul lui Sam. Îmi spui bancuri răsuflate și tot felul de bârfe, și toată nefericirea din mine parcă se împrăștie, ca și cum sunetul vocii tale ar putea să dea la o parte tot ce e rău.

Stăm la telefon până ce maică-mea mă strigă să vin înăuntru. Dar, chiar înainte să adorm, mă suni din nou.

— Te cunosc eu, spui. O să stai în pat și să te gândești la Interlochen toată noaptea. Așa e?

Recunosc că da.

— Nu și dacă pot schimba eu asta.

Te aud acordându-ți chitara.

Viața mea a devenit o poveste. Tatăl vitreg un căpcăun, tu, un prinț deghizat.

Îmi țin mai departe telefonul lipit de ureche și te las să-mi cânți, până ce în final adorm cu vocea ta în minte, cu vorbele tale minunate pe care încă nu mi le-ai spus față în față.

Unsprezece

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU:

Aud o bătaie în fereastra dormitorului meu și mă trezesc, speriată. Dar ești tu. Îmi faci semn să-ți deschid. E trei dimineața. Port o pereche de pantaloni scurți minusculi și un top de bumbac. Nu am sutien. Ar trebui să pun pe mine ceva decent, dar n-o fac.

Trag cu urechea, să văd dacă se aude maică-mea. Sau Matahala. Dar dorm profund. Deschid geamul și ochii tăi se plimbă pe picioarele mele, pe coapse, pe sfârcurile vizibile prin maioul subțire. Te sprijini de tocul ferestrei.

— Ce-mi faci tu e tortură. Intenționată.

Zâmbesc. Îmi muşc buzele. Mă aplec spre tine (cine e fata asta?).

— Și funcționează?, te întreb.

— Da, gemi tu.

Buzele tale sunt aproape de ale mele. Încă nu ne-am sărutat.

— Ai chef de o aventură?, mă întrebi tu, iar ochii îți lucesc.

Dau din cap că da. Pentru că sunt convinsă că va include și un sărut.

Dar va presupune și mințit și ieșit pe ascuns din casă. Încă mai țin minte cum m-am simțit când eram mică și am mințit pentru prima dată – rușinea și teama, pentru

o amărâtă de prăjitură. Grija că voi fi prinsă, apoi chiar să fiu prinsă. Prăjitura aia cu biscuiți nu meritase toate astea. De atunci am tras concluzia că e mai bine să nu mint.

O dată, când Matahala m-a prins cu minciuna – am spus că era o întâlnire după ore pentru cursurile de teatru, dar de fapt m-am văzut la o înghețată cu fetele –, am fost pedepsită o lună întreagă. Așa că... nu prea mint. Aproape niciodată. Dar apoi ai apărut tu. În ultima vreme, mă surprind mințind tot timpul, mici abureli care să-mi ofere câteva minute în plus cu tine. Dar nu mă mai simt vinovată, mă simt mai liberă. Să fiu fata bună nu mi-a adus cine știe ce avantaje până acum. Așa că îi dau o șansă și fetei rebele din mine. Fiecare minciună pe care o spun e ceva al meu, ceva ce mama și Matahala nu-mi pot răpi. Fiecare minciună îmi amintește că sunt o persoană adevărată, cu drepturi și dorințe și abilitatea de a face alegeri. Fiecare minciună îmi dă putere și control asupra propriei mele vieți.

Așa că mă strecor afară, urmărindu-te, urmărind acea putere a mea nou descoperită. Sunt aproape dezbrăcată. Mă apuci de mână și alergăm de-a lungul străzii, acolo unde ți-ai parcat mașina, departe de casa mea.

— Să nu-mi distragi atenția când conduc, sireno.

Ridic mâna.

— Pe cuvânt de cercetaș.

Străzile sunt pustii. Noaptea e în întregime a noastră. Oprești în fața unei case aflate în construcție. Iei o pătură din mașină și mă tragi după tine. Așezi pătura pe jos, într-un colț întunecat, în care nu ajunge lumina lunii. Deasupra noastră nu e un acoperiș, e doar cerul. Doar niște bârne a ce va fi casa într-o zi. Mă tragi peste tine și între noi nu mai rămâne nici măcar un centimetru. Mă vrei, pot simți asta. Ai erecție și mă tragi tot mai mult

peste tine, eu îmi muşc buza, iar tu gemi.

— Stai lângă mine, mai bine, îmi spui.

Ador că te înnebunesc în felul ăsta.

— De ce?

Mă împing şi mai tare în tine şi îţi închizi ochii pentru o clipă.

— Pentru că sunt la numai două secunde distanţă de a te sfâşia complet, spui.

Nu aş avea o problemă cu asta, dar râd şi mă dau jos de pe tine. Stăm pe spate şi ne uităm la stele. Apoi, o stea căzătoare. Scoatem sunete de mirare în acelaşi timp, iar tu îmi apuci mâna.

— N-am mai văzut una niciodată, spun eu.

Tu zâmbeşti.

— E un semn.

— Că ce?

— Că suntem meniţi să fim împreună.

Duci mâna mea la buze şi ţi le plimbi de-a lungul pielii, în timp ce mă priveşti în ochi. Îmi laşi mâna şi îţi muţi buzele aproape de ale mele. Nu mai pot respira. Îţi pui un deget pe buzele mele şi te apleci, studiindu-le.

— Ai face bine să mă săruţi, Gavin Davis.

— Serios?, zici, zâmbind.

— Mda.

Râzi şi îţi sprijini greutatea în coate, stând deasupra mea. Mor. Vreau să ţip.

— Asta e partea cea mai frumoasă.

— Care?, întreb eu.

— Cea de dinainte.

Îţi apropii buzele de urechea mea.

— Sigur vrei asta?

— Da.

Nu am pic de ezitare în voce.

Buzele tale îmi mângâie lobul urechii, coboară pe linia maxilarului și când într-un final le găsesc pe ale mele suntem înfometați și vrem mai mult, mai mult. Îmi deschid gura să te primesc. Ai gust de scorțișoară. Ne răsturnăm și acum eu sunt deasupra ta, sărutându-te ca și cum lumea e pe cale să se sfârșească. Mâinile tale îmi intră sub maieu.

— Spune-mi când să mă opresc, îmi șoptești, apoi îmi tragi maieul peste cap, scoțându-ți și cămașa imediat.

Nu vreau să te oprești niciodată.

Uit totul legat de părinții mei și de reguli, și de promisiunile pe care le-am făcut de a o lua încet. Nu pot gândi, sunt ametită. Mâinile tale sunt peste tot. Sunt o ușă dată de perete și te primesc complet înăuntru. Ne sărutăm, ne sărutăm și iar ne sărutăm.

— La dracu', spui tu, am lăsat prezervativele în mașină.

Tremur și te țin foarte aproape de mine.

— N-ar trebui s-o facem, oricum. Până nu... până nu știm exact ce relație avem.

Nu vreau să-mi pierd virginitatea cu un tip care nu e iubitul meu. Nu-mi pasă cât de mult te plac și te vreau. Și, la naiba, până la urmă de ce nu ești iubitul meu?

— Vocea rațiunii, murmuri tu și buzele tale le găsesc din nou pe ale mele.

Toată dorința din ultimele săptămâni se scurge acum din noi, golindu-ne. E ceva ce voi învăța cât timp voi fi cu tine – nu acum, ci mai târziu: sunt mai multe felurile în care poți să te îneci.

*

E prânzul și suntem în clasa de teatru. Ești pe cale să pleci

din campus și Lys te-a surprins pupându-mă pe obraz, șoptindu-mi nimicuri dulci la ureche.

— Oh, la dracu', spune Nat de unde stă trântită pe podea, folosindu-și rucsacul pe post de pernă.

Te uiți la ea, mirat.

— Ăăă...?

— Ai înjurat, îi spun lui Nat, rânjind.

E împotriva înjuratului, crede că numai oamenii needucați fac asta.

— Situația o cerea, spune Nat și se ridică.

Își netezește părul și se întoarce spre Lys.

— E timpul să facem chestia de care am vorbit.

— Dap. A venit timpul, încuviințează Lys.

— Tu, spune Nat și-ți apucă mâna, vii cu noi chiar acum.

— Da?, întrebi tu, neîncrezător.

— Daaap, zice Lys și își încrucișează brațele pe piept.

Reușește să arate intimidant, în ciuda rochiei de Alice în Țara Minunilor pe care o poartă și a platformelor înalte care fac parte din stilul ei obișnuit.

— Vrem să știm care sunt intențiile tale vizavi de prietena noastră cea mai bună.

Îmi dau ochii peste cap.

— Of, Doamne, fetelor!

Și totuși, pe bune, care sunt intențiile tale? Pentru că deja m-am cam plictisit să ne tot fofilăm. Dar îmi e prea teamă s-o spun. Nu vreau să te îndepărtez.

— Vă asigur că intențiile mele sunt cât se poate de onorabile, spui tu.

— Bine, bine, zice Nat și începe să te tragă afară din încăpere.

— Fetelor, serios, nu fiți nesimțite!, le strig.

— O să ne mulțumești mai târziu, îmi aruncă Lys

peste umăr.

Tu te uiți la mine, amuzat.

— Dacă nu mă întorc până se termină pauza, anunță poliția.

Îmi arunci zâmbetul ăla al tău atât de sexy, apoi dispari.

Sună de intrare, aproape o oră mai târziu, și tu nu te-ai întors. Un ghem de griji mi se zbate în piept – sper ca prietenele mele să nu-mi distrugă relația care nici n-a început bine. Pornesc spre ora de engleză și cineva mă apucă de mână pe culoar, fără să se oprească din mers. Ești tu.

— Ai supraviețuit?

Îmi ții mâna în public, nu ne ascundem și ăsta e un semn bun. Înseamnă că fetele mele nu te-au pus pe fugă.

— Da, am reușit s-o fac, spui. Deși m-au amenințat că mă vor castra dacă îți voi frânge inima.

— Da, par a fi cuvintele lor.

Râzi cu poftă.

— Tipele alea chiar nu se încurcă.

— Nu cred că vreau să știu despre ce ați vorbit, mi-e și frică.

— Să spunem doar că au fost mulțumite de răspunsurile date de mine.

Mă tragi din avalanșa de elevi într-un colț retras, lângă laboratorul de biologie. Nu e nimeni prin preajmă. Buzele tale le acoperă pe ale mele în secunda următoare. Mă împingi blând în perete și îți strecori limba printre buzele mele, iar mâinile îți urcă sub bluza mea. Mă împing în tine și gemi, sunetul vibrându-mi în gură, în timp ce sărutul devine și mai intens. Se sună de intrare, dar nu-mi pasă. Nu mai mi-e frică nici că o să fiu prinsă.

— Doamne, te vreau așa mult, spui tu, iar buzele ți

se mută pe gâtul meu.

Încep să tremur. Cred că te doresc şi eu la fel de mult. Poate mai mult. Nu am vrut niciodată ceva atât de tare. Trebuie să mă abţin să nu-ţi bag o mână în pantaloni, ceea ce mi se pare o nebunie pură. Simt că zâmbeşti, apoi te desprinzi de mine şi îmi arunci o privire misterioasă.

— Ce e?, te întreb eu, cu respiraţia tăiată.

Îmi iei mâinile şi mi le strângi.

— Am o surpriză pentru tine. În seara asta.

Îmi muşc buza şi brusc devin nesigură.

— Nu ştiu ce să zic, Gav. Mă tot furişez în fiecare noapte. Dacă mă vor prinde ai mei, sunt moartă. Părinţii mei nu sunt ca ai tăi... Viaţa mea chiar va fi în pericol dacă o să se întâmple asta.

Tu şi părinţii tăi sunteţi o echipă perfectă. Ei te adoră şi îţi dau toată libertatea din lume. Ultima dată când am fost la tine acasă, taică-tu s-a aşezat la pian şi a cântat ceva de Lady Gaga, iar apoi mama ta a insistat să avem o petrecere dansantă. Nu sunt genul de părinţi care îşi pedepsesc copilul pentru tot restul vieţii lui. Tu nu ai Matahală sau praf invizibil în viaţa ta. Nici nu poţi înţelege cum este.

— Te rooog, spui, implorându-mă în felul acela sexy al tău, cu bărbia în jos şi ochii mari, rugători.

— Mă manipulezi, ştii asta. Că nu-ţi pot rezista.

— E un da?, mă întrebi, cu ochii plini de speranţă.

— Nu e un nu. Surpriza asta nu poate fi dezvăluită ceva mai devreme?

Scuturi din cap.

— La naiba, nu. Surpriza mea nu poate avea loc decât la ora la care ies la viaţă starurile rock. Deschidem la miezul nopţii fix.

Nu mă enervez că ţie nu pare să-ţi pese de consecinţele

surprizei tale și că nu te sinchisești de problemele pe care le pot avea eu cu ai mei. Așa ești tu – îți clădești castelul în nori, rupându-mă de Matahală, de maică-mea. După ani întregi în care am fost prizonieră în propria casă, sunt în final salvată. În povești, prințesa nu-i spune cavalerului pe cal alb că a venit într-un moment nepotrivit.

Nu observ cât de bun ești la a mă manipula cu fața ta superbă și cu insistența ta blândă, dar constantă. Îmi va lua luni să învăț să nu mă mai las păcălită. De. Fiecare. Dată.

Acum, te văd doar pe tine.

Și nu-mi pot desprinde privirea.

— Nu-ți pare rău că te-ai îndrăgostit de cineva care nu are voie să iasă după ora unsprezece? Și care are părinți psihopați?

— Nope. Îmi oferi o sursă de inspirație pentru muzica mea, spui.

— Nu pricep.

— Ce anume?

— Ai fi putut avea orice fată din liceu – ba chiar și dintre băieți. De ce eu?

Îți dai capul pe spate și mă studiezi.

— Tu mă înțelegi. Nimeni nu mă înțelege ca tine. În plus, nu strică nici că ești cea mai sexy fată din liceu.

Pufnesc pe nas.

— Te-am crezut până ai ajuns la partea cu *cea mai sexy*.

— Stai așa. Tu nu vezi ceea ce văd eu?

Te uiți la mine analizându-mă atent, și simt cum roșesc.

— Gavin, asta e... Chiar nu-i adevărat.

— Crezi că nu ești sexy din cauza părinților tăi futuți, care îți distrug încrederea în tine. Nu te apreciază.

Nu te văd cu adevărat.

Mă uit în depărtare, ferindu-mi privirea, și mă gândesc la asta. Îmi amintesc cum au ales Crăciunul trecut o poză pe care s-o înrămeze, și eu nu eram în ea. Mama a spus că nu a găsit una în care să arătăm cu toții bine, așa că s-a mulțumit cu o poză în care erau doar ea, Matahala și Sam.

— Nu știu, spun.

— Știu eu. Ești perfectă, la dracu'.

Îmi pui un deget sub bărbie și îmi ridici capul ca să te privesc.

— Vorbesc serios, adaugi.

Petrec restul recreației cu buzele lipite de ale tale și nu ne oprim din sărutat până ce nu sună din nou.

— Ne vedem diseară, îmi șoptești.

Îți zâmbesc și mă simt beată de tine.

— Sper să merite surpriza.

Rânjești fericit.

— O, da. Merită.

Doisprezece

AUD O BĂTAIE UȘOARĂ în geam.

O așteptam. Mă dau jos din pat, îmbrăcată cu rochia mea de vară cea mai scurtă și mulată, acum că suntem în mai și nopțile sunt foarte călduroase. Îți fac cu mâna și tu zâmbești, scoțându-ți pălăria ca un adevărat gentleman.

Ezit când ajung la ușă și trag cu urechea. E liniște. Mă uit pe geam, gata să-ți spun s-o lăsăm baltă, dar tu ești deja în fața casei, așteptând ca eu să ies. Am făcut asta în fiecare noapte de când m-ai sărutat prima dată, avem deja un ritual.

Băiatul ăsta chiar merită?, m-a întrebat Beth la telefon, când i-am povestit cum mă strecor afară din casă nopțile.

Merită să intru în bucluc? Merită să fiu pedepsită pentru tot restul vieții mele?

I-am spus că da. Băiatul ăsta merită. Tu meriți.

Nimeni n-ar putea înțelege ce simțim unul pentru celălalt, cât de puternice sunt sentimentele noastre. Nu ți-a luat mult până să devii cea mai importantă persoană din viața mea. Cel mai important lucru. Nu spun asta nimănui, cu atât mai puțin ție, dar sunt convinsă că ești sufletul meu pereche. Îmi place să-mi imaginez cum vom îmbătrâni împreună, cum mâinile noastre pline de pete, riduri și de vene proeminente încă vor mai fi înlănțuite. Îmi place să cred că nu te vei putea abține nici atunci să

mă privești, deși vei purta ochelari cu lentile groase și vei avea cataractă.

Mă strecor afară din camera mea și merg în vârful picioarelor pe hol, atentă să nu calc pe porțiunile de dușumea care scârțâie.

— Unde mergem de data asta?, îți șoptesc, odată ce ne-am îndepărtat de zona periculoasă.

— O să vezi.

Mergem în zigzag pe stradă, ascunzându-ne în spatele umbrelor. A devenit un joc – cine poate sta mereu la adăpostul umbrelor? Cinci minute mai târziu, suntem în fața școlii. Mă tragi înspre zid, în întuneric, tocmai când o mașină de poliție trece pe lângă noi. În suburbia noastră, nu e deloc neobișnuit ca polițiștii să oprească orice adolescent care e pe stradă după ora zece seara. Apoi, la știri înștiințarea: *E ora zece seara, sigur știi pe unde umblă copiii tăi?*

Aproape că suspin de teamă. Nici nu vreau să mă gândesc la pedeapsa pe care aș primi-o dacă aș fi prinsă. Îmi forțez norocul, știu asta.

— Gav, poate că n-ar trebui...

— Aproape am ajuns, șoptești tu și îmi strângi mâna.

— Pe bune, chiar n-ai idee în ce rahat m-ar putea băga asta.

— De ce ți-e teamă?, mă întrebi și îți treci un deget pe obrazul meu.

— De tot.

Să fiu cu tine e ca și cum aș fi în cădere liberă, fără vreun loc de aterizare la vedere.

— Exact de asta trebuie s-o facem. N-o să-ți pară rău, îmi spui și mă săruți pe frunte.

Mi-aș dori să fiu curajoasă ca tine. Aș vrea să am o inimă de aventurier. Stau pe loc, trag aer în piept, și mă

întreb și eu: *Merită băiatul ăsta?*

— Bine, șoptesc.

— Așa te vreau.

Mă vrei.

Mă conduci spre amfiteatrul de afară.

Luna e aproape plină și scaldă campusul într-o lumină argintie. Fără haosul provocat de elevi, școala pare misterioasă și magică. Mă simt de parcă am fi într-o scenă din *Visul unei nopți de vară*. Mă tragi de mână, spre scenă.

— Ok, stai chiar aici, mă inviți.

Cobori chiar până la ultimul rând al tribunei și îți iei chitara de acolo – cea acustică, căreia îi spui Rosa.

Dacă aș regiza piesa asta, m-aș pune pe mine să cobor și mai mult, ca să nu stau cu spatele la public. Lumina ar cădea pe tine – una puțin albastră. Eu și restul spectatorilor am rămâne în penumbră.

La naiba, e așa de bună că ar trebui jucată pe Broadway.

Gavin și Grace se privesc unul pe celălalt de pe scenă. Ea pare deodată intimidată și își încrucișează brațele la piept. El îi zâmbește și se apropie de ea.

Gavin:

(cântă la chitară și are vocea asemănătoare cu a lui Jack White)

Pereți albi

Inimă neagră

Mintea mi se destramă

Hârtie mototolită

Cerneală albastru închis

Cuvinte direct din inima ei

Care mă trag departe de margine

Marginea nebuniei
Anotimpul pierderilor
Trebuie să te iubesc, scumpo,
Nu am nevoie de un motiv

Sărutări blânde
Mâini fierbinți
Ea mă recompune
Pune fiecare piesă la loc

Cuvintele ei sunt lipici
Ea mă face să merg mai departe
Ochii ei mă inspiră
Focul îmi renaște

Sărutări blânde
Mâini fierbinți
Ea mă recompune
Pune fiecare piesă la loc

Așa că spune-mi, iubito,
Spune-mi adevărul
Și eu te fac pe tine să te simți
Ca și cum ai fi renăscut?

Ia-mi mâna
Hai să facem asta
Să fim împreună
Nu-mi pasă în ce fel

Marginea nebuniei

Anotimpul pierderilor
Trebuie să te iubesc, scumpo,
Nu am nevoie de un motiv

Marginea nebuniei
Anotimpul pierderilor
Trebuie să te iubesc, scumpo,
Nu am nevoie de un motiv

Nu am nevoie de un motiv

Gavin:

(Se oprește din cântat. Face câțiva pași spre Grace, apoi se lasă în genunchi):

— Grace. Fii iubita mea.

Grace începe să plângă, iar Gavin se ridică în picioare și o îmbrățișează.

Gavin:

(îi șoptește):

— Nu a meritat riscul?

Ea îi dă pălăria pe spate și își apasă buzele de ale lui.

Grace:

— Da, a meritat.

O voce neidentificată:

— Hei!

Gavin:

— Căcat.

O apucă pe Grace de mână și fug împreună, iar un gardian îi urmărește cu o lanternă. Cei doi fug prin campus, trec de bibliotecă și de sala de mese. Când ajung la mașina lui, Grace râde și nu se mai poate opri.

*

Deci, suntem împreună.

Nu sunt în al șaptelea cer, sunt în al șaptezecilea. E suprarealistă fericirea asta. Mi-e teamă că universul va observa și mi te va răpi. Pentru că nu e corect să mă simt atât de minunat.

Nu am idee ce sacrificii se aștern înaintea mea. Sunt atât de lipsită de orice fel de idee, Gavin.

— Hei, spui tu. Trebuie să te întreb ceva.

Stăm în mașina ta. Au trecut doar câteva ore de când mi-ai cântat în amfiteatru, dar cerul deja se luminează. Va trebui să merg acasă în curând.

Te pup pe nas.

— Bine.

— Acum, că suntem împreună, cred că ar trebui să ne destăinuim ce am făcut cu alte persoane.

Îmi ia un minut să-mi dau seama ce vrei să zici.

— Adică... chestiile fizice?

Dai din cap că da.

— Doar ca să știm că am terminat cu asta, că am vorbit despre, știi?

Stăm pe locurile din față, fiecare pe o parte, cu mâinile înlănțuite pe deasupra frânei.

— Nu știu, Gav...

Simt că mă strângi mai tare.

— Păi, nu cred că ai făcut așa multe chestii... nu?, întrebi.

Simt o undă de panică în glasul tău.

— Nu, nu prea.

— Bine, păi, atunci...

Eu tot nu spun nimic, așa că te ridici și mă privești atent.

— Vreau să ne putem spune orice. Știi asta?

Mă gândesc la maică-mea și la Matahala, la secretele pe care le au unul față de celălalt. *Nu-i spune maică-tii*, zice Matahala. *Ceea ce Roy nu știe nu-l poate afecta*, zice mama. Nu vreau să fim ca ei. Niciodată.

— Nu-i mare chestie, spui. Uite, o să zic eu primul.

Îmi povestești despre Summer. Cum ați făcut de toate, în afară de sex. Sunt șocată că ești încă virgin. Nu aș fi crezut niciodată.

— De ce n-ați făcut sex?, te întreb.

Te joci cu cheile de la mașină, cu ochii la ele.

— E o tipă religioasă. Și... nu a părut ceva potrivit.

Trag aer adânc în piept și îți spun despre cei trei băieți cu care m-am sărutat. Despre tipul mai în vârstă pe care l-am lăsat să-mi bage degetele în chiloți, pe când eram în clasa a opta.

Observ că te faci palid.

— Și tu... tu i-ai făcut ceva?

Noaptea asta perfectă dintr-o dată e pe cale să se destrame. Pot vedea că ai un conflict interior. Ți se citește în ochi. Te gândești dacă mai vrei să fii cu mine. Poate că îmi vei da papucii la ore, chiar azi.

— Da, șoptesc.

Îți spun cum a fost primul penis pe care l-am văzut, cum l-am ținut în mână. *Uite ce mi-ai făcut*, îmi spusese tipul.

— Îl omor dracului, spui tu.

— Gav! A fost demult, e așa departe el acum.

— De unde știi că e departe? Ați păstrat legătura?

— Nu, Doamne, nu. A fost ceva de o vară. În tabără.

Mă întind și-ți strâng mâna.

— Acum o veșnicie.

Mă simt brusc vinovată, ca și cum te-aș fi înșelat. Nu

mă privești și pari a fi la kilometri distanță, ca și cum ce am făcut în trecut cu tipii ăia a ridicat un zid între noi. Mă simt murdară. Mă întreb dacă tu crezi că sunt o târfă. Fără vreun semnal, izbucnesc în lacrimi.

Te uiți la mine, șocat.

— Grace! O, Doamne, îmi pare atât de rău. Ş̦ş̦t.

Mă tragi spre tine și acum stau la tine în poală.

— Nu plânge, iubito. Tot rahatul ăsta e trecut. Acum suntem doar noi doi. Asta contează.

— Dar pot să-mi dau seama că ești îngrețoșat de mine, spun.

— Îngrețoșat?

— Pentru că, gen, am făcut chestii cu alți băieți.

Îmi mângâi părul.

— Nu sunt deloc îngrețoșat. Sunt furios. Și nu pe tine. Urăsc gândul ca altcineva în afară de mine să te atingă în felul ăla.

Mă săruți, tandru, dulce. Apoi îți sprijini fruntea de a mea și spui cuvintele care îmi vor pecetlui destinul pentru următorul an:

— Doamne, te iubesc.

— N-o spune dacă... N-o spune ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Grace. Chiar te iubesc. Pricepi?

Ochii tăi albaștri sunt aproape înlăcrimați. În lumina asta, parcă ai fi de catifea, complet. Ceva în interiorul meu se deschide și cuvintele curg afară.

— Și eu te iubesc.

Așa începe cel mai groaznic an din viața mea – într-un Mustang cu geamurile aburite, alături de un băiat frumos care plânge.

Treisprezece

OBIȘNUIAM ÎNTR-O VREME SĂ FANTAZEZ că am fost schimbată la naștere. Ani întregi mi-am imaginat că eram fiica unui grec, un magnat posesor de iahturi, sau o prințesă dintr-o țară mică dar bogată. Poate moștenitoarea unei familii renumite – Vanderbilt sau Rockefeller – m-a născut pe când era adolescentă și m-a părăsit la spital. Oamenii cărora le spuneam mama și tata nu și-au dat seama că nu eram a lor sau poate că, poate că...

Bunicul meu era sportiv. Mama e și ea genul care iubește sportul. Sora mea, la fel. Fotbal, tenis, volei. Mușchi supli, bine conturați, ochii pe tabelele de marcaj, așa sunt toți membrii familiei mele. Eu? Moale și ușor adusă de spate, visătoare, cu ochii la stele, cu capul în nori.

Sunt cea care nu se potrivește.

Nu există intelectuali în familia mea. Nu am mătuși nebune care trăiesc în Europa și pictează. Nu am un tată care a cochetat cu jazzul. Aici, unde locuiesc eu, nu există vreun turn de fildeș. Nimeni nu folosește concepte ca serendipitate sau existențialism. Nimeni nu poartă eșarfe cu imprimeu înflorat, nimeni nu citește Brecht și nici nu are bijuterii cumpărate în Barcelona. Nimeni nu a cântat în vreo trupă, nu a jucat în vreo piesă, nimeni nu a luat lecții de dans.

Mi-e un dor fizic și tânjesc după ceva ce nu am

cunoscut niciodată – străzile din New York, Parisul noaptea, Moscova iarna. Piatră cubică, felinare aprinse în întuneric, sărutări în ploaie. Sunt lucruri pe care nu le poți găsi în Birch Grove, așa că încerc să mi le imaginez cu atâta forță de parcă ar putea prinde-viață în jurul meu. Ascult muzica lui Mendelssohn în întuneric, cu lumina slabă a câtorva lumânări. E o simfonie care mă face să plâng. Mă face să suspin după un timp și un loc despre care nu știu mare lucru. Închid ochii și sunt acolo. Citesc poezie, iar ochii mei înfometați absorb fiecare rând cu entuziasm, iar inima îmi bate brusc în pentametrul iambic. Acum este iarna vrajbei noastre.

Când mă simt captivă, înspăimântată, singură, trebuie doar să privesc cerul și să-mi spun: asta e ceea ce văd și oamenii din Maroc atunci când se uită în sus. Și cei din India, Tailanda, Africa de Sud. Coreea, Chile și Italia. Lumea, îmi spun mereu, este a mea, doar să am curajul să prind toate oportunitățile care mi se oferă. Știu că lucrul ăsta există în mine, nu știu ce este, dar știu că îl posed. Walt Whitman a spus-o cu mult timp în urmă, pentru că e un adevărat profet și înțelege de ce e așa de greu să fii în locul meu.

E sinele meu secret. Partea din mine de care am grijă de parcă ar fi la fel de prețioasă ca un toporaș cules de pe o câmpie primăvara. Acea Grace care stă întinsă în pat noaptea și își imaginează cum este orașul Verona, își recită în minte monologurile lui Romeo și declarațiile Julietei: *Jură-mi iubire și nu voi mai fi o Capulet.* Acea Grace care învață franceza, visând la o excursie la Paris. *Je m'appelle Grace. J'ai dix-sept ans. Je veux le monde*[2].

Prima dată când m-ai rănit a fost atunci când mi-ai luat acest sine secret și mi l-ai strivit între degetul mare

2. *Mă cheamă Grace. Am șaptesprezece ani. Îmi doresc lumea întreagă.* (fr., în original).

şi arătător de parcă ar fi fost o insectă.

Nu ai vrut, dar aşa am simţit.

Stăm pe marginea piscinei tale, cu picioarele atârnând în apă. E mijlocul lunii mai. Primăvară. Noi începuturi. Soarele apune în curând şi căldura s-a mai domolit. Tu eşti soarele meu, şi străluceşti atât de tare încât uneori nu te pot privi direct în faţă. Îmi dau voie să sper că poate eu sunt luna ta – luminoasă şi enigmatică, dar...

— Nu eşti foarte profundă.

Spui cuvintele astea tăioase căzut pe gânduri, de parcă ai vorbi cu tine, ca şi cum ai fi surprins de descoperirea ta.

Mă lovesc undeva sub coaste vorbele tale.

Pe dinăuntru sunt Fata Distrusă Spulberată în Particule Minuscule. Simt o explozie, nu una aducătoare de lucruri bune. Un fulger care culcă la pământ tot ce era îndrăzneţ şi visător. Aşa cum mă temeam, nu sunt o fire destul de artistică încât să stau la braţul lui Gavin Davis.

Pe dinafară rămân Iubita Uşor Plictisitoare şi Calculată. Căldura îmi îmbujorează obrajii şi mă uit în depărtare, către capătul mai puţin adânc al piscinei.

Mai puţin adânc. Superficial.

Mă gândesc la aplicaţia mea de pe telefon, dicţionarul pe care trebuie să-l folosesc de fiecare dată când citesc cărţi cum ar fi *Maestrul şi Margareta.* Sau când n-am ştiut ce înseamnă *impuber* într-un test de vocabular. Sau cum nu le înţeleg deloc pe fetele care o adoră pe Jane Austen. Ai dreptate. Nu sunt foarte profundă.

— Da, spun. Ştiu asta.

Cuvintele mă dor, deşi Matahala îmi spune aceleaşi lucruri de ani de zile. Doar că foloseşte sinonime: *grea de cap, prostănacă, foloseşte-ţi neuronul, Grace.*

Sau mama: *Facultăţi de top, pentru tine? Fii realistă, dragă.*

Nu ştiam ce înseamnă *ogoire* şi cum se scrie exact.

L-am citit într-o carte, nu-mi mai amintesc care, și recunosc că am crezut prima dată că vine de la *ogor*. Știu acum că înseamnă *a alina*, dar nu am folosit niciodată cuvântul acesta și nici nu am auzit pe cineva pronunțându-l. Familia mea nu are un vocabular foarte bogat în discuțiile de zi cu zi, poate doar atunci când mama îmi spune că sunt *nătângă* sau *obtuză*. Nu am știu mult timp diferența dintre o *epifanie* și o *epitomă*. Învăț cuvinte noi în special din cărți. Dacă înțeleg greșit sensul unui cuvânt, mă rușinez când îmi dau seama de asta.

Așa cum se întâmplă și acum.

Lași deoparte cântecele scrise de tine în carnetul tău cu copertă neagră, cele al căror sens nu l-am înțeles când mi le-ai citit cu câteva minute în urmă. Te-am dezamăgit. Încercai să-mi împărtășești ce simți, ce ai pe suflet – mie, iubitei tale, persoana care ar trebui să te înțeleagă, dar nu reușește. Nu mă ridic la înălțimea așteptărilor tale. Treaba asta mă dezamăgește și pe mine. Am crezut că voi fi în stare să pricep lumile pe care le porți în suflet. Dar nu prea știu ce înseamnă ele.

Suspini și încerci din nou:

Eu, singur,
Tu, răsucind trandafiri însângerați,
Eugenie,
Euforie,
Cuminecătură.

Ce înseamnă *eugenie*? Iar un trandafir însângerat semnifică în vreun fel că eu te atac cu niște spini? Cu ce am greșit? Sau cântecul ăsta este despre Summer?

Iată-mă, nu cel mai ascuțit cuțit din sertar, nu cea mai inteligentă fată pe care ai fi putut-o avea.

Îmi apuci mâinile și mă privești în ochi. Încerc din greu să nu plâng, pentru că știu că băieții urăsc

plângăcioasele, dar lacrimile îmi țâșnesc și nu le pot opri.

— La naiba, spui. Iubito, îmi pare rău, nu am vrut. Ai înțeles greșit...

Mă îmbrățișezi strâns.

— Voiam să spun că suntem diferiți și îmi place asta, îmi șoptești. Nici nu-ți pot spune cât de bună ești cu mine, pentru mine.

— Cum pot fi bună pentru tine dacă nu-ți înțeleg cântecele?, mormăi eu.

Plâng pe tricoul cu ROCKSTAR pe care ți l-am făcut cadou. Miroase puțin a pudră de bebeluși. Închid ochii.

— Tot ce am nevoie e să fii alături de mine orice s-ar întâmpla. Am nevoie de o iubită pe care să mă pot baza.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. E ca și cum ai zice că sunt o mașină Volvo sau ceva pe acolo. Nu vreau să fiu doar genul pe care să te poți baza. Vreau să fiu o Ferrari – rapidă și al naibii de sexy. Îmi mângâi părul cu blândețe. Mă bătea gândul să mă tund ca Lys, dar tu mi-ai spus să n-o fac, că îți place așa.

— Ne potrivim. Ca un... puzzle. Știi ce zic?, mă întrebi.

Credeam că eu sunt ființa care nu se potrivește nicăieri, dar poate că tu ai apărut ca să schimbi asta.

Totuși, sufletul încă mă mai doare.

— Dar...

Mă uit la tine.

— Dacă nu sunt profundă, înseamnă că sunt superficială. Crezi că sunt una din fetele alea cu creierul cât un bob de mazăre...

— Nu am vrut să spun profundă în sensul ăla. Am vrut...

Te încrunți și îți ferești privirea. Apoi îți scoți pălăria și îți treci mâna prin păr.

— Eşti perfectă, Grace. Asta e ceea ce boul de mine încerca să spună. Nu eşti un suflet chinuit, asta era ideea. Eşti bună şi dulce şi lucrurile astea sunt de neînţeles pentru tine fiindcă sunt sărite de pe fix. Eu sunt sărit de pe fix.

— Gavin...

— Nu, chiar sunt. Adică, până la urmă ce tip îi spune astfel de cuvinte fetei de care e îndrăgostit? Nu te merit.

Ba da, meriţi pe cineva mai bun ca mine. Asta e problema. Nu-mi imaginez cum aş putea vreodată să-mi merit locul de lângă tine.

Te ridici şi-mi întinzi mâna.

O iau, fără să spun nimic, şi te urmez în acel colţ al grădinii tale pe care părinţii tăi nu-l pot vedea prin uşa de sticlă. Te aşezi pe iarbă şi mă tragi deasupra ta, cu picioarele de-o parte şi de alta a coapselor tale. Până când termini, nu mai ştiu care e josul şi care e susul, nu mai ştiu decât că îmi doresc tot mai mult, dar sub nicio formă n-o să-mi pierd virginitatea în miezul zilei, pe lumină. Uit că tu mi-ai spus că nu-s profundă şi uit cât de tare m-a durut. Risipeşti toţi norii din mine cu sărutările tale.

Paisprezece

NU-MI POT SCOATE DIN MINTE ce mi-ai spus. Timp de o săptămână, mă tot sâcâie cuvintele tale. *Nu eşti foarte profundă.* Mă întrebi ce am şi eu spun că nimic, sunt bine. Şi zâmbesc, zâmbesc tot timpul. Şi chiar sunt bine.

Cu excepţia momentelor când nu sunt.

Mă surprind supraveghindu-mi fiecare cuvânt pe care ţi-l spun, imaginându-mi ce impresie îţi fac. Caut urme de dezamăgire în felul în care mă priveşti, devin nervoasă când îmi cânţi ceva ce tocmai ai compus. Parcă merg pe coji de ouă. Eşti plecat în weekend-ul ăsta să-ţi vizitezi bunicii, aşa că îmi petrec sâmbăta cu fetele, bucurându-mă în secret că am parte de puţin timp fără tine. O pauză de la acea eu care sunt cu tine.

— E timpul să mâncăm un meniu de fete leftere, spune Nat şi parchează la Wendy's. Un meniu de un dolar e ok?

— Cartofi prăjiţi şi sos picant pentru mine, şi o îngheţată.

— Lys?, întreabă ea.

— La fel.

Nat face comanda şi strângem banii de la toate trei, apoi ne îndreptăm spre casa lui Lys, care e în construcţie, la ieşirea din oraş.

— Mai eşti virgină?, mă întreabă Lys pe neaşteptate.

Minţile neodihnite vor să afle.

— O, Doamne, de unde până unde?

— Ei, serios acum, parcă nu te aşteptai să te întrebăm.

— Da. Încă virgină, spun.

— Am crezut că aţi făcut-o până acum, spune Lys. Adică, când era cu Summer părea atras de ea, logic, dar când e cu tine, parcă e... obsedat.

Zâmbesc.

— Bun aşa.

Noaptea trecută ai insistat să adormim împreună, aşa că ne-am pus telefoanele pe FaceTime. Eu am adormit prima. Când m-am trezit, dimineaţa, tu erai încovrigat pe o parte, iar părul îţi cădea pe faţă. Nu aveai cămaşă. Eşti adorabil când dormi.

Mă uit la Nat.

— Că veni vorba de băieţi obsedaţi... care mai e treaba cu tine şi Kyle?

— Da, băi. Am văzut că în ultimul timp te cam pipăie peste tot, spune Lys.

Nat nu se poate opri din zâmbit.

— Păi... am cam făcut-o noaptea trecută.

Zbierăm toate ca disperatele.

— Ceeee? Detalii, ACUM, spun eu.

— Păi, când spun că am făcut-o, nu mă refer la ce faci tu cu Gavin. Doar ne-am sărutat. Destul de mult. Asta e tot, zice Nat.

— Cu limba?, întreabă Lys.

— Da. Puţin.

— Şi Iisus a fost de acord cu asta?, o înţep eu.

Nat scoate limba la mine.

— Nu i-am cerut părerea.

— Vreau să am şi eu pe cineva cu care să mă prostesc!, spune Lys, de pe bancheta din spate.

Mă întind şi o apuc de mână.

— Există o fată pentru tine, acolo, undeva.

— Mda. În Antarctica, mormăie Lys.

Când ajungem la Lys, ne schimbăm în costume de baie şi îi invadăm jacuzzi-ul.

— Eşti ok?, mă întreabă Nat.

Eram cu privirea pierdută, derulând conversaţia pe care o avusesem la telefon cu tine de dimineaţă, întrebându-mă dacă am spus ceva stupid.

— Ce? Da, sunt bine, spun şi mă scufund mai tare în apă.

— Ba nu eşti, zice Lys. Ce ai păţit?

Nu vreau să-ţi trădez secretele, dar trebuie să mă eliberez de asta.

— Gav... a zis ceva săptămâna trecută care... mă rog, nu e mare lucru. Voi credeţi că eu sunt profundă?

— Profundă?, întreabă Nat.

— Mda, adică dacă aş putea filosofa sau, nu ştiu, să fiu profundă, înţeleaptă.

— Ce ţi-a spus exact Gavin?, mă întreabă Nat, mijindu-şi ochii.

— Nimic.

— Mincinoaso, spune şi Lys.

Mă scufund şi mai mult în jacuzzi, iar apa bolboroseşte în jurul meu.

— A spus... că nu sunt profundă.

— Ce mama dracului? Pe bune?, întreabă Lys.

— N-a vrut s-o spună într-un sens negativ.

Nat clatină din cap.

— Dar nu are niciun sens pozitiv. Cum a putut să-ţi spună aşa ceva?

N-ar fi trebuit să le povestesc.

— Băi, hai să nu facem mare chestie din asta. Pe

bune, doar s-a exprimat greșit.

— Nu-i găsi scuze, mă sfătuiește Lys. A fost o chestie de căcat pe care să ți-o spună.

Știu că ele au dreptate. Dar nu știu ce aș putea face. Nu putem schimba trecutul. Și știu că ți-ai retrage vorbele, dacă ai avea cum.

Nat îmi apucă degetele pe sub apă.

— Ești unul dintre cei mai profunzi oameni pe care-i cunosc. E un idiot. Un idiot sexos, dar tot idiot. Adică, la naiba, ai citit *Război și pace* de plăcere. Ieri ai spus că ai vrea să regizezi o piesă de Brecht și apoi mi-ai explicat care e treaba cu manifestul comunist.

— Plus că poți recunoaște compozitorii de muzică simfonică doar ascultându-i, spune Lys. Mai știi când eram la Macy și tu ai spus că îl adori pe Vivaldi?

Zâmbesc.

— Mai știu, fiindcă ai râs de mine.

— Femeie, asta e fiindcă te iubesc.

Lui Nat îi bâzâie telefonul, iar ea se șterge pe prosop înainte să întindă mâna după el.

— Părinții lui Peter sunt plecați în weekend și dă o petrecere diseară. Mergem?, ne întreabă ea.

— Cine mai vine?, zic eu.

— Bănuiesc că toată distribuția piesei.

Lys dă din cap.

— Hai s-o facem.

Apoi arată spre mine.

— Individa asta trebuie să se relaxeze un pic.

— Sunt bine, mă.

Îmi bâzâie și mie telefonul, mă uit la el, pe urmă zâmbesc.

— Ce e?, mă întreabă Nat.

Ridic telefonul să vadă și ele. E o poză cu bunicii tăi,

iar sub ea ai scris: Ăştia vom fi noi peste optzeci de ani.

Lys se preface că vomită.

— Vezi, ce ţi-am spus? E obsedat rău de tine.

— Încă nu pot crede că îl am pe Gavin Davis. Cum naiba s-a întâmplat asta?

Nat se încruntă.

— Întrebarea e cum de a avut el norocul să te aibă pe tine.

*

Casa lui Peter e undeva la ţară, cam la cincisprezece minute în afara oraşului. O casă sub formă de fermă, cu un domeniu mare de jur împrejur. Când ajungem, luminile sunt aprinse în toată casa, iar muzica pur şi simplu urlă.

— Dacă ai mei află că am ajuns aici, or să mă omoare, spun.

— Ceea ce nu ştiu nu le poate face rău, zice Lys şi îşi îndreaptă peruca roz pe care o poartă. Cum arăt?

— Fabulos, spun. Dar eu?

Port pantaloni trei sferturi în stilul anilor 50, balerini şi o bluză vintage.

— Ca Audrey Hepburn, spune Nat.

Lys se apleacă spre mine.

— Ai văzut că Nat s-a îmbrăcat cu rochia ei cea mai sexy?

Dau din cap că da. E tot un pic conservatoare, dar îi scoate frumos în evidenţă fundul şi coapsele.

— Chestia aia claaar ai îmbrăcat-o pentru Kyle.

— E prea scurtă?, zice Nat.

— E potrivit de scurtă, îi spun.

Sunt cam cincizeci de oameni la petrecere şi îi ştiu pe majoritatea – tocilari pasionaţi de teatru, puşti din corul

şcolii şi câţiva amici cu care am ore împreună. Câteva minute stau în pragul uşii, bucurându-mă de senzaţia că sunt o adolescentă normală. Măcar o dată nu-mi petrec seara de sâmbătă dădăcindu-l pe Sam sau făcând diverse corvezi pentru maică-mea.

— Aţi ajuns, fetelor!, spune Kyle când dă cu ochii de noi.

Poartă pălărie şi papion, îmbrăcămintea lui obişnuită pentru petrecere.

— Băuturile le găsiţi în bucătărie, spune el, apoi se întoarce spre Nat.

— Hai, voi doi mergeţi să vă cuplaţi. Ne vedem mai târziu, îi împinge Lys pe Nat şi Kyle de la spate, ignorând expresia de şoc de pe faţa prietenei noastre.

Masa din bucătărie e plină ochi cu sticle diverse de băutură şi frigiderul e plin cu bere. Îmi iau o Cola, iar Lys îşi prepară un cocktail serios cu tequila şi Sprite.

Ne îndreptăm apoi spre sufragerie, unde s-a organizat pe loc un concurs de dans între cei de la teatru şi cei de la cor.

Peter ne vede şi ne face cu mâna.

— Fetelor, rahaţii ăştia de la cor ne bat la fundu' gol. Sper că aveţi ceva mişcări cu care puteţi contribui şi voi, ne spune.

Lys îmi dă să-i ţin paharul tocmai când începe piesa *Single Ladies* de la Beyonce.

— Eu mă bag, zice.

Mă strecor pe canapea, stând mai mult în braţele lui Peter, în timp ce Lys începe să se dea în spectacol pe podea. N-aveam idee că se pricepe aşa bine. Râd cu lacrimi. După ce termină, o lasă şi pe fata de la cor să arate ce poate.

— Degeaba, nu poţi concura cu noi!, strigă Peter.

Timpul pentru un selfie, spune el apoi și ridică mobilul.

Îmi lipesc obrazul de al lui și zâmbesc.

— O postez chiar acum. Îi pun descrierea *Nemernici sexoși*.

— Drăguț, râd eu.

Lys vine spre noi în pași de dans.

— Nu mă urâți fiindcă sunt perfectă, spune.

E transpirată pe frunte.

Îi întind paharul pe care mi-l lăsase în grijă.

— Ai fost genială.

— E rândul tău, îmi zice.

Îmi las băutura pe măsuță și mă prefac că mă pregătesc să rup ringul. Vine piesa *Baby Got Back* și mă arunc și eu la podea. Peter mă însoțește și punem la bătaie cele mai bune mișcări ale noastre, o combinație de hip-hop și disco. Dăm din fund ca niște idioți, încercăm să ne lăsăm cât mai mult pe vine și să ne păstrăm echilibrul. Peter se preface că-mi dă palme la fund, iar eu mă prefac a fi scandalizată.

Chiar când ne pregătim să ne reluăm locul pe canapea, te văd. Stai în cercul celor care ne-au urmărit dansul și te holbezi la mine.

— Gavin!

Alerg spre tine, dar, când îmi arunc brațele în jurul tău, tu nu mă îmbrățișezi. La început, nu mă prind, mai ales că sunt amețită de la dans și de bucuria că petrec o noapte departe de Matahală.

— Nu știam că te-ai întors în oraș! De ce nu m-ai sunat?

Te apuc de mână. Ți-am spus vreodată cât de mult îți iubeam mâinile? Puternice, degetele alea obișnuite să alunece pe corzile chitării, degete care le strâng pe ale mele, care îmi mângâie părul, care mă ating în atâtea

feluri în care îmi înfioară pielea. Nu știam pe atunci că mâinile tale mă vor răni. Mă obișnuisem să mă atingi de parcă aș fi fost din sticlă – cu grijă, cu blândețe.

— Credeam că rămâi la Lys peste noapte, îmi spui.

Abia acum simt tonul tău acuzator, dar tot nu mă pot dumiri de ce ești supărat.

— Așa era planul. Dar Kyle i-a spus lui Nat că Peter dă o petrecere. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?!, țipi tu.

Nu te-am mai văzut nervos înainte de asta. Mă sperie acest Gavin cu buzele strânse, cu ochii lipsiți de căldură, care mă privește cu furie.

— Gav, eu...

Mă iei de mână și mă tragi după tine, sus pe scări. Tu, Kyle și Peter practic locuiți unii în casele celorlalți – te simți atât de confortabil aici de parcă ai fi la tine. Intrăm în camera care pare a fi dormitorul părinților lui Peter și tu închizi ușa. Lângă pat, pe noptieră, e o veioză. Camera e decorată în stil rustic, cu niște inimi de lemn pe perete, cu plăcuțe pe care sunt scrise fragmente din Biblie. Un astfel de citat acoperă aproape tot peretele de deasupra patului. Îmi doresc să fi fost mai atentă la cuvintele alea.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu se termină niciodată.

— Ce mama dracu', Grace?, spui.

Sunt mai confuză ca niciodată.

— Ce e? De ce ești așa supărat?

— Te-am văzut. Stăteai în poala lui, dansai în pula mea cu el de parcă vă pregăteați să vă futeți.

— Stai așa, e vorba de Peter?

Dacă nu ai fi așa furios, aproape că ar fi amuzant. Peter, care e ca un frate pentru mine încă de când l-am cunoscut. Peter, a cărui garderobă e compusă din tricouri primite gratis la diferite promoții. Băiatul care are coșuri și vorbește cu gura plină. Și tu, Gavin Davis, ești gelos pe el?!

— Da!, explodezi tu. E vorba de Peter. Despre faptul că nesimțita de iubită a mea se vede pe ascuns cu...

— Heeei, Gav.

Mă apropii de tine și îți pun mâinile pe umeri.

— Peter e doar un prieten. Și nu m-am văzut cu nimeni pe ascuns. Nu aveam idee că te-ai întors. În plus, n-am știut de petrecerea asta până în urmă cu câteva ore.

Îmi dai mâinile la o parte, apoi te duci în celălalt capăt al încăperii.

Privești podeaua.

— Nu știu dacă pot face asta, Grace.

Cuvintele tale taie adânc în mine. Nu ai cum să știi, dar au fost exact vorbele pe care tata i le-a spus maică-mii înainte de a ieși pe ușă pentru totdeauna.

Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu se termină niciodată.

— Gavin.

Vocea îmi tremură. În doar câteva săptămâni, ai devenit centrul lumii mele. Gândul de a fi nevoită din nou să îi suport pe Matahala și pe mama fără tine alături de mine mă sufocă.

— Eu... Te iubesc nebunește. Chestia asta... n-a fost nimic. Absolut nimic.

Ochii tăi par că se îmblânzesc.

— Nu părea a fi nimic mai devreme.

Ezit, apoi traversez și eu camera și te apuc de mână.

De data asta, nu ți-o retragi.

— Îmi pare rău. Am fost proastă, spun.

Ai dreptate să fii supărat. Dacă te-aș fi văzut eu dansând așa cu o altă tipă, mi-aș fi pierdut mințile. Doamne, sunt o iubită care nu te merită.

— Vorbesc serios. Chiar nu a fost nimic.

Suspini.

— Summer făcea genul ăsta de chestii doar ca să mă chinuie. Nu știu de ce. Poate ca să arate că e puternică. Flirta cu alți tipi în fața mea. Mă mințea când îmi spunea unde merge. O dată am prins-o la mall, cu un tip de la ea din clasă. A spus că sunt doar prieteni, dar... nu așa părea.

Trebuie să pun întrebarea la care nimeni nu pare să știe răspunsul.

— De asta te-ai despărțit de Summer?

Mâna ta o strânge mai tare pe a mea.

— Am aflat că aveau discuțiile astea în miez de noapte. Ea și tipul de la mall. Când am întrebat-o, pur și simplu a luat-o razna. Mi-a spus atâtea rahaturi. Când am ajuns acasă, m-am simțit ca un gunoi. Lipsit de valoare. Lipsit de speranță. Și am...

Vocea îți tremură și nu mă privești. E cea mai lungă discuție pe care am avut-o până acum despre ziua aia.

— Sunt un laș, spui.

— Eu n-o să te rănesc niciodată, îți zic și te întorc cu fața spre mine.

Te îmbrățișez și mi se pare că ești atât de fragil. Mă strângi și tu și îmi dau seama că vor fi zile în care va trebui să fiu eu puternică pentru amândoi.

— Eu n-o să te rănesc, îți repet.

— Bine, spui tu încet.

Te așezi pe pat, apoi mă tragi la tine în brațe.

— Înnebunesc când văd că te atinge altcineva.

Ador că eşti posesiv. Mă vrei doar pentru tine. Acasă, dacă aş dispărea, mama şi Matahala ar cădea în genunchi şi i-ar mulţumi lui Dumnezeu.

— Altcineva, te referi şi alţi băieţi în afară de Peter?

— Da, mai sunt şi alţii care te îmbrăţişează tot timpul.

— Ca prieteni!

— Da, doar că... Putem stabili o regulă?, mă întrebi. Să nu atingem persoane de sex opus?

— Nu ai încredere în mine, spun cu o voce plată.

— Ba da. În ei nu am încredere. Ştiu că ei se gândesc că eşti sexy. Nu ai idee cât de tare îi exciţi.

Roşesc.

— Gav...

— Vorbesc serios. Doar promite-mi. Fără atingeri.

Nu pot gândi când stăm atât de aproape unul de celălalt. Când miroşi atât de bine şi mă priveşti cu ochii ăia.

— Păi, dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

— Înseamnă.

Bagi mâna în buzunar şi îmi dai ceva înfăşurat într-un şerveţel.

— Ţi-am luat ceva de la magazinul de lângă casa bunică-mii.

Îţi zâmbesc.

— Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

— Dar îmi place s-o fac, spui şi îţi freci uşor nasul de obrazul meu.

Desfac şerveţelul şi înăuntru este o brăţară argintie stilizată în simbolul infinitului.

— Pentru că atâta timp îmi doresc să fiu cu tine, spui, atingând brăţara.

Mi-o pun la încheietură, apoi te trag mai aproape. Îţi spun cât de mult îmi place, şi cât de mult îmi placi tu.

Ți-o dovedesc cu buzele și mâinile, cu ritmul în care îmi bate inima, cu tot ce am în mine.

— Eu sunt pregătit, dacă ești și tu, îmi șoptești.

Te privesc atentă.

— E în regulă dacă eu vreau să mai aștept?

— Sigur.

Îmi zâmbești.

— Dar nu cred că vei mai fi în stare să-mi reziști mult timp.

— Probabil că nu, spun râzând.

Coborâm la parter și îți iei o bere. Peste câteva minute, cineva îți pune o chitară în brațe. Mă așez pe canapea lângă tine, iar oamenii îți cer să le cânți melodii. Cu câteva săptămâni în urmă, aș fi fost doar o fană a ta admirându-te de departe la o petrecere, stând în cercul care se strângea în jurul tău. Ador cum, din când în când, te apleci spre mine și mă săruți, fără să-ți pese că oamenii ne privesc.

Nu o știu acum, dar asta va fi una dintre cele mai fericite amintiri ale noastre. E de dinainte de țipete și lacrimi, înainte de vină și de tăcerile apăsătoare. Dinainte să îmi doresc să nu fi fost eu fata pe care o sărutai la petrecere.

Cincisprezece

— OAMENII NU POT SUPRAVIEȚUI fără chipsuri tortilla, spui.

Suntem la supermarket și alegem ronțăieli pentru o seară acasă la tine, în care ne vom uita la filme. Mamele noastre au acceptat că suntem împreună, deși părinții tăi nu și-ar fi dorit ca tu să ai o altă relație atât de curând. Suntem împreună oficial și chestia asta are și părți proaste – maică-mea mi-a impus reguli de câte ori pe săptămână te pot vedea, iar mama ta ne urmărește cu ochi de uliu. Mă place, dar nu mai are de gând să-i permită vreunei fete să-ți frângă inima. *Mă sperie cât de tare vă iubiți deja*, mi-a spus ea la un moment dat, când tu erai în baie.

Mama crede că o poveste de iubire din liceu nu are cum să sfârșească altfel decât într-o mare de lacrimi.

Nu ar trebui să te fixezi pe un singur băiat. Ești în liceu, mi-a zis mama. Dar eu mă gândesc la cât de fericiți sunt împreună ai tăi. S-au cunoscut și ei în liceu. Oricum, nu e ca și cum aș lua în serios sfaturile în dragoste venite din partea maică-mii. S-a măritat cu tata și cu Matahala. Asta spune multe.

Mama îmi dă voie să mă văd cu tine doar de trei ori pe săptămână. Dacă treci pe la mine să-mi aduci o înghețată, se pune și asta ca întâlnire. Mama e ca un dictator comunist, dar și noi ne pricepem la strategie. De fapt,

suntem așa de buni că ar trebui să fim angajați imediat de armată. Te invit la cină în fiecare săptămână și tu o faci pe maică-mea să râdă, îl iubești pe Sam, mă ajuți să spăl vasele. Ești amabil cu Matahala și încerci să nu-l deranjezi cu ceva. Mama o să cedeze într-un final și o să mă lase să te văd mai des. Știu că așa va fi.

Mai târziu, o să-mi dau seama că mama ar fi făcut mai bine să rămână pe poziții – m-ar fi scutit de toată tragedia. Voi înțelege că eu și mama suntem niște fraiere, cucerite de farmecul masculin și de teama propriei noastre singurătăți. Amândouă ne săpăm singure mormântul. Apoi ne așezăm în el, cu mâinile pe piept, și așteptăm să vină băieții și să ne astupe cu pământ.

— Urăsc chipsurile tortilla, spun, când te văd că arunci în cărucior cea mai nasoală aromă – brânză picantă.

Te uiți la mine, șocat.

— Zi-mi că glumești.

— Nu chiar. Îmi pare rău.

Dai din cap, neîncrezător.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus până acum. Nu mai cred că între noi se va putea înfiripa ceva...

Râd și tu mai arunci încă o pungă de tortilla în cărucior, provocându-mă să protestez. Apoi îmi iei mâna când din difuzoare se aude piesa *Thinking Out Loud* a lui Ed Sheeran.

Și, iubito, te voi iubi până vom avea șaptezeci de ani...

— Ce faaaaci?, te întreb când îmi dau seama că mă conduci într-un dans printre rafturi.

— Dansez, dăăă.

Mă învârți și eu râd, dar nu pot să nu observ că toată lumea ne privește. Nu se uită urât, dar ne fixează cu privirea. Mi se înroșesc obrajii. E fix motivul pentru care

tu ești actor și eu nu – nu mă simt confortabil când niște necunoscuți se holbează.

Când piesa se termină, mă pupi pe obraz.

— Ești înspăimântată acum, așa e?

Eu dau din cap, iar tu te întorci spre public.

— Mulțumim!

Faci o plecăciune.

— Vom fi la dispoziția voastră întreaga seară.

— Oh, Doamne.

Te trag spre un raion mai puțin aglomerat.

— Hai, pe bune, a fost așa rău?, râzi tu.

Chiar, oare a fost? Ești cea mai lipsită de inhibiții persoană pe care o cunosc. Poate că oamenii cred că și eu sunt la fel, dar se înșală profund. Mă îngrijorez brusc că poate te-am dezamăgit. Lui Summer nu-i pasă ce cred oamenii despre ea, dar mie îmi pasă, chiar mult.

— Da, a fost destul de rău. Cred. Nu-mi place când oamenii se uită la mine, spun.

— O să țin minte asta data viitoare.

O spui ca și cum ai în plan un experiment asemănător cu acela care tocmai s-a încheiat. O aventură de proporții epice.

Și chiar ai.

Balul e la numai câteva săptămâni distanță și toată lumea vorbește doar despre el. Nu sunt sigură că urmează să mă inviți, fiindcă mi-ai dat de înțeles că nu ai vrea să mergi. E pentru cei de-a doișpea, iar prietenii tăi cei mai buni sunt a unșpea, ca mine.

Dar apoi primesc primul indiciu vineri dimineața, înmânat de către Kyle, sub forma unui bilețel. Știu că e de la tine, pentru că scrisul tău de mână deja mi-a devenit familiar. Îți place să-mi dai bilete pe toată durata zilei – am o cutie de trabucuri plină cu ele acasă.

Pe o parte a biletului scrie *Vrei să*. Pe cealaltă:

Mergi ca un pinguin până la bibliotecă? Cineva îți va da acolo următorul indiciu.

— Vorbește serios?, îl întreb pe Kyle.

Kyle rânjește.

— Nu am idee ce a scris, știu doar că te urmărește.

Mă uit în jur, dar nu văd nici urmă de tine. Tot mai des se întâmplă asta, să mă uit în jurul meu ca să mă conving dacă ești acolo. În mai puțin de un an, nu mă voi mai uita în jur cu speranță. Îmi va fi frică. Voi fi paranoică. Voi vedea conspirații până și în sărutările noastre.

— Nu pot să cred că mă pune să fac asta, mormăi eu.

Sunt convinsă că mă inviți la bal. Prima chestie pe care ai scris-o e *Vrei să*. Dar în loc de flori și un cântec compus special pentru mine, primesc drept cadou să mă fac de râs mergând ca un pinguin.

Școala geme de elevi. Biblioteca este în partea opusă a campusului. Faptul că știu că mă urmărești mă face și mai nervoasă. O să arăt ca o idioată nu doar în fața tuturor, dar mai ales și în fața persoanei pe care vreau să o impresionez.

Îmi desfac părul și încerc să-mi ascund cât de cât fața. Mă uit în podea și încep să fac mersul pinguinului, legănându-mă de pe un picior pe altul ca Charlie Chaplin.

Pinguinii nu sunt foarte rapizi. Până ajung la bibliotecă, sunt transpirată, iar fața mea are zece nuanțe de roșu.

Peter mă așteaptă dincolo de ușă și începe să râdă foarte teatral când mă vede. Dintre toți oamenii, ai ales fix cei mai apropiați prieteni ai noștri să mă vadă intrând în pielea unui nenorocit de pinguin.

— Doamne, e genial!, urlă el, apoi mă urmărește cu telefonul.

Minunat, acum toată lumea mă va vedea făcându-mă de râs.

Peter îmi dă următoarea bucată de hârtie, dar numai după ce imit și vocea unui pinguin. Se pare că e foarte pițigăiată, mă informează Peter.

Din următorul indiciu, îmi dau seama că vrei să mă faci să merit cu adevărat să mă duci la bal.

Scrie: *Mergi.*

Apoi: *Să te așezi în patru labe și să latri în clasa de teatru în timpul pauzei de prânz. Cineva îți va da următorul indiciu.*

Am fluturi în stomac când ajung la clasa de teatru. Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu supărată sau nu pe tine. Știi cât de introvertită sunt. Dar îmi spui mereu că ar trebui să învăț să ies din zona mea de confort. Mi-aș dori să-ți semăn mai mult: să-mi scot capul pe geamul mașinii și să simt vântul biciuindu-mi fața. Să zbier un monolog din Shakespeare pe terenul de fotbal în timpul orei de sport.

Dar nu sunt eu asta. Oare nu sunt bună așa cum sunt?

Îmi arunc rucsacul din spate și mă așez în patru labe.

— Ce naiba faci?, mă întreabă Lys.

— Nu vrei să știi.

Latru.

Îmi vine să plâng.

Nat se uită la mine de parcă ar vrea să mă strângă de gât.

— E așa de stupid, spune către nimeni în particular.

Ryan aleargă spre mine. Se apleacă spre mine și îmi întinde o hârtie.

— Indiciul cu numărul trei, spune basistul tău.

Oare văd milă în ochii lui? Nici nu mai pot spune. M-am uitat prea mult numai în ai tăi, le-am învățat limba. Nu-mi dau seama nici că am început să mă văd pe

mine numai așa, prin ochii tăi.

Desfac biletul. *Cu mine.*

Pe partea cealaltă:

...în minte, să cânți cu voce tare imnul național în pauza a șasea, în clasă. Cineva îți va da următorul indiciu.

O fac. Fac toate lucrurile de pe foi și, la finalul zilei, tot ce-mi doresc e să-mi schimb numele și să mă mut în Guatemala. Să fiu cât mai departe de aici. Îmi spun că a meritat, atunci când, la ultima mea oră, vii chiar tu în persoană aducându-mi cel din urmă indiciu. Îți iei chitara în brațe, și, pe neașteptate, apar și ceilalți băieți din formația ta și cântați o versiune punk a piesei *My Girl.*

Când termini și jumătate de școală aplaudă recitalul oferit pe neașteptate, mă strângi cu putere în brațe.

— Sunt atât de mândru de tine că ai făcut toate nebuniile astea. Chiar mă iubești. Mi-era teamă că o să renunți.

Îmi ascund fața în curbura gâtului tău, încă șocată.

— M-ai *testat*?

— Nu i-aș spune chiar test... dar l-ai trecut oricum.

— Gavin!

— Nu te enerva, te iubesc! Mergem la bal!

Mă săruți înainte să mai apuc să mai spun ceva.

Cu buzele tale lipite de ale mele, cu melodia ta încă în urechi, uit că nici măcar nu am spus da. Ai presupus tu că vreau să merg la bal. Ai presupus că vreau să fiu iubita ta. Nu m-ai întrebat. Ți-am dat inima mea pe o futută de farfurie de argint și tu ai mâncat-o, însângerată, bucată cu bucată.

*

Îi dai polițistului actele tale. Din nou.

Nici măcar nu am ajuns încă la bal.

— Conduceai cam haotic, fiule. Cumva ai băut?

Fața mi se înroșește și încerc să mă ascund în rochia mea de bal, cea pe care tu ai insistat să o port.

Știu ce îți stă cel mai bine. În afară de asta, trebuie să mă asigur că se dă jos ușor, mi-ai spus, cu un zâmbet diabolic.

Nu m-ai lăsat să o plătesc eu. Bănuiesc că m-ai tot auzit că trebuie să lucrez ture duble la Pot ca să-mi permit să merg la bal. Este o rochie lungă până în pământ. Ai spus că alea scurte și foarte strâmte sunt pentru curve care vor să-și facă geloși iubiții. În funcție de cum cade lumina, e când roz, când portocaliu stins, când aurie. Vreau s-o transform într-un fort și să mă ascund în ea. Mâna îmi mângâie colierul pe care mi l-ai dat – panglici și mărgeluțe de aceeași culoare ca rochia.

— Nu, domnule, nu am băut. Jur pe viața mamei mele, spui tu. Prietena mea, ea...

Mă aplec spre geam și îi zâmbesc polițistului cât de fermecător pot.

— E vina mea, îl sărutam. Pe obraz, dar i-am distras atenția. Îmi pare atât de rău. Promit că nu se va mai repeta.

Polițistul se încruntă și abia acum pare să observe că tu porți frac, iar eu o rochie super elegantă.

— E seara balului?

Dai din cap.

— Sunt într-a doișpea. Și... un băiat responsabil și foarte virgin.

Polițistul râde.

— Bine, spune, și îți dă actele înapoi. Aveți grijă de voi. Și rămâneți virgini.

— E genul de întâmplare pe care o vom povesti nepoților noștri într-o zi, îmi zici.

Nepoții noștri?

— Mă gândesc că vom avea zece, spui.

Inima mi se încălzește dintr-o dată. Vrei să fii cu mine pentru totdeauna, nu-i așa?

*

Petrecerea e magie pură. Ești un gentleman adevărat. În fiecare fotografie arăt mai fericită decât am fost vreodată – fie râd cu gura până la urechi, fie te sărut pe obraz. În timpul pieselor romantice îmi cânți încet la ureche; la cele zbânțuite, mă tragi mai aproape de tine.

— Cum ai făcut asta?, mă întrebi.

— Ce să fac?

— Să fii cea mai frumoasă fată de aici.

Felul în care arăți îmbrăcat în frac mă face să-mi doresc să improvizez chiar acolo un număr de striptease. Îmi place cum ți-ai slăbit papionul și cum ți-ai desfăcut neglijent doi nasturi de la cămașă. Și mânecile suflecate până la cot, care îți dezvăluie mușchii pe care-i exersezi cântând la chitară. Și cum îți ții haina atârnată într-un deget, peste umăr, de parcă ai fi un star din filmele anilor optzeci. Perfecțiunea întruchipată.

Fetele se holbează la mine, geloase. Știu că se întreabă cum am pus gheara pe tine. Sunt cea mai norocoasă tipă din lume.

După bal, mă duci pe bancheta din spate a Mustangului tău și ne sărutăm până ce mi se umflă buzele. Cineva ne bate în geam și ne vâră o lanternă în ochi.

— Copii, ștergeți-o de aici, ne spune gardianul.

În timp ce te așezi la volan, mă uit pe geam și observ că parcarea s-a golit. Suntem ultimii rămași.

Conduci către unele dintre locurile noastre preferate

de giugiulit. Parcarea de lângă biserica mormonilor (cine ar fi crezut?), şi acel cartier din oraş care nu este foarte iluminat stradal. Atâta că suntem văzuţi de cineva dintr-o casă şi acel cineva cheamă poliţia.

Vin gaborii din nou. Când ne lasă în pace, amândoi izbucnim în râs.

— Am multă materie primă despre care să scriu diseară în jurnalul meu, te provoc.

— Ai un jurnal?

— Încă de când eram la grădiniţă.

— La naiba. Ai scris şi despre mine?, întrebi.

— Sigur că am scris şi despre tine. Dar nu-ţi face griji, e într-un loc secret.

Ajungem pe o altă stradă întunecată din apropierea casei tale. Suntem din nou pe bancheta din spate şi mă simt surprinzător de bine. Îmi ridici rochia deasupra coapselor, iar eu îmi înfig degetele în părul tău. Buzele tale, limba, degetele sunt peste tot. Ar trebui să mă simt jenată pentru că poţi vedea şi gusta atât de multe, de suspinele mele, dar nu sunt. Îmi închid ochii şi un fior de extaz pur mă străbate, şi ştiu ce este. Şi te iubesc atât de al naibii de mult.

Îmi deschid ochii şi te văd ştergându-ţi buzele de genunchiul meu, zâmbind.

— Îmi place să-ţi fac asta.

— Pe bune?, şoptesc.

— Glumeşti. Normal că da.

Natalie ar spune că e pervers. Mama ar... Doamne, nici nu ştiu ce ar face.

Ştiu că nu e adevărat, dar mă tot gândesc că nimeni, niciodată pe lume, în toată istoria îndrăgostiţilor, nu a mai simţit aşa ca noi. Cum ar fi putut altă persoană să dorească pe cineva aşa cum te vreau eu pe tine? Cum ar

fi putut să simtă că altcineva e parte din ei înșiși?

Mă ridic și mă întind să-ți desfac cureaua.

— Vino aici, îți șoptesc.

Îmi amintesc cum, odată, în ora de geometrie, o majoretă vorbea despre Justin Timberlake și spusese ceva de genul *Vreau să-i fac copii*, și m-am gândit că era atât de ciudat.

Dar acum am și eu gândul ăsta, din senin. Vreau să am copii cu tine. Te vreau înăuntrul meu. Vreau să mă topesc în pielea ta ca să fiu cu tine tot timpul.

— Te iubesc, îți șoptesc, cu buzele lipite de piele.

Îmi zâmbești, iar felul în care colțurile buzelor ți se ridică mi se pare plin de iubire.

— Eu te iubesc și mai mult.

Sunt obsedat de tine.

Când mi-ai spus cuvintele alea, m-am simțit mândră.

Nu pot să nu mă gândesc la tine tot timpul. Uneori, nu pot adormi până nu scriu un cântec despre buzele tale, sunetul vocii tale, felul în care degetul tău mijlociu e ușor aplecat spre stânga.

Ne oprim înainte să mergem prea departe și să nu ne mai putem controla. Când luăm o pauză, mă simt ușurată. Nu vreau să stric nimic în seara asta. Oricât de tare te doresc, nu vreau să-mi pierd virginitatea în noaptea balului. Nu vreau ca prima dată când voi face sex să fie așa un clișeu.

Ne așezăm pe locurile din față și mergem spre casa mea, iar la radio se aude în surdină o formație de rock indie. E aproape ora la care trebuie să ajung acasă – mama mi-a dat voie să ies până la miezul nopții. E bună și regula ei la ceva. Ne împiedică să mergem cu mașina până la casa în construcție, cea unde ne-am sărutat pentru prima dată. Tu știi că eu încă nu sunt pregătită să fac sex, dar vorbim despre asta tot timpul. Nu mă presezi. Te vreau

și eu la fel de mult pe cât mă vrei tu. Nu știu cât timp mă voi mai putea abține. Doar că sunt speriată. Sexul pare un pas important, uriaș, ceva ce nu mai pot lua înapoi. Nu vreau să fiu una din fetele de la mine din liceu care fac sex tot timpul. Pare doar... greșit. Ca și cum dintr-o dată aș face parte dintr-o rasă extraterestră. Toate prietenele mele sunt virgine. Nu vreau să fiu prima care își pierde virginitatea. Și nu vreau să se schimbe nimic între noi. Sunt speriată de cum ar putea să evolueze relația noastră.

Vreau să fiu eu primul, mi-ai spus cu o zi în urmă. Apoi te-ai răzgândit. *Vreau să fiu singurul.*

Încă nu pot crede că tu n-ai făcut-o niciodată. *Eu o să te dezvirginez*, ți-am spus, iar tu ai râs, ai zis că nimeni nu e la fel de amuzant ca mine.

Suntem aproape de casă când simt o încordare crescând între noi. Nu am idee de unde vine. Mâinile ți se încordează pe volan. Fără să-mi dau seama, totul în mine se contractă, parcă ar sta la pândă. Fericirea se evaporă. E felul în care ar trebui să mă simt acasă, cu ai mei, nu cu tine. Niciodată cu tine.

— Aș vrea să-l citesc, spui încet. Jurnalul tău. Pot?

Te întorci și mă privești.

— Ce? N-ar fi ciudat?

Ridici din umeri.

— Păi, dacă nu-mi ascunzi nimic, ce contează?

Stau acolo, în liniște. Mă gândesc. Nu știu de ce, dar nu pare deloc în regulă.

Îmi pui o mână pe genunchi.

— Vreau doar să fiu atât de apropiat de tine pe cât e posibil.

O parte din teama din interiorul meu se topește. Mă iubești. Vrei să mă cunoști în totalitate, așa cum și eu îmi doresc să te știu pe tine. Dar, chiar și așa, tot pare greșit.

Pare greșit chiar și să-mi ceri asta.

— Știu, îți spun. Dar e... jurualul meu.

Te încrunți.

— Eu îți citesc poemele mele, versurile pieselor. Și ele sunt ca jurnalul meu.

E adevărat. Doar că tu alegi pe care să mi le citești. Jurnalul meu – eu nu las nimic din ce trăiesc deoparte. Tot haosul din mine e pus acolo. Matt e și el acolo. Deja îl urăști, deteşti că muncesc alături de fostul meu și că el apucă să mă vadă mai mult decât o faci tu.

— Eu am încredere în tine. Tu nu ai în mine?, spui.

— Ba da.

— Pur și simplu nu pot fi cu cineva care nu e sută la sută sincer cu mine. Summer... avea o grămadă de secrete.

Summer e cuvântul magic. Cred că știi și tu asta. Nu o să vreau niciodată să crezi că eu semăn cu fata care te-a împins spre sinucidere. Așa văd lucrurile acum – faptul că ți-ai tăiat venele a fost din vina ei. Eu nu sunt ca ea. Eu o să am grijă să fii în siguranță. Tu o să ai grijă de mine.

Așa că mă dau bătută.

A doua zi, îți citesc fragmente din jurnalul meu. Stai pe capota mașinii tale, iar eu stau în fața ta. Îți ții mâinile în jurul taliei mele. După câteva pagini, mâinile ți se desprind de pe mine. Ești furios – de ce? Am lăsat necitite pasajele despre Matt, gen atunci când am vrut să-l sărut fiindcă avea făină pe nas. Deci, ce motive ai să te enervezi?

— Știu că sari unele părți, îmi spui.

Întinzi mâna și-mi apuci jurnalul.

— Haide, lasă-mă pe mine să citesc.

Ai dreptate. Am lucruri pe care le ascund. Pasaje în care mă întreb dacă într-adevăr ești potrivit pentru

mine. Pagini unde îți înșir defectele. De pildă, cred că e o tâmpenie că îți plac atât de mult benzile desenate, în special alea cu He-Man. Păstrezi figurinele din anii 80 și tu cu prietenii tăi repetați uneori replici ale personajelor. Poate că mă deranjează pasiunea asta a ta fiindcă o dată ai spus că nu sunt la fel de sexy ca She-Ra, sora lui He-Man. Știu că glumeai, dar chiar și așa. Prostioare de genul ăsta.

Dacă nu-ți voi da jurnalul, vei ști că ascund ceva. Și mă vei forța să-ți spun, oricum. M-ai întrebat în urmă cu câteva săptămâni dacă m-am masturbat vreodată și am mințit, dar mi-ai putut citi minciuna pe față. M-ai forțat să-ți spun cum o fac, la ce mă gândesc.

— Ai face bine să te gândești numai la mine, mi-ai zis.

Nu glumeai. Uneori, mă gândesc că ți-ar plăcea să-mi pui camere de supraveghere în minte, dacă ai putea.

Îți întind jurnalul. Dar fac o strategie. Deschid la o pagină unde am scris cât de mult te iubesc, cum poate că ne vom căsători într-o zi. E adevărul și vreau să citești asta.

După ce termini de citit pasajul, mă tragi mai aproape de tine. Strălucești de fericire.

— Vezi, îmi șoptești. Nu a fost așa de rău.

— Nu, îți spun, ușurată. Nu a fost.

Nu mai scriu niciodată în jurnalul meu.

Șaisprezece

ÎMI PLACE CĂ-MI SPUI toate secretele tale. Uneori, te cuprinde o tristețe de nesuportat. Nu știi de ce te simți așa și ți-e teamă că părinții tăi vor afla și vor intra în panică.

Mă supraveghează tot timpul. Fiecare cuvânt pe care-l spun, fiecare gest, analizează totul în cele mai mici detalii. Le e frică să nu încerc din nou să-mi fac rău.

Îmi mărturisești că tristețea asta te mănâncă de viu. Că singurele chestii care te salvează sunt muzica și eu. EU.

— Te-ai simțit vreodată atât de prins în cursă încât să nici nu mai poți respira?, te întreb într-o după-amiază.

Suntem acasă la tine, ne prefacem că lucrăm la teme, dar în realitate ne sărutăm tot timpul când mama ta nu e în cameră.

— Mai mereu, îmi răspunzi. Îmi iubesc părinții, dar... orașul ăsta, viața asta... sunt versiunea lor de paradis. Pur și simplu nu pricep.

— Știu. Așa sunt și Nat și Lys. Uneori, simt că sunt singura persoană din liceul ăla care are un vis. Cum ar veni, un vis adevărat, mare.

Nat și Lys au și ele visuri, cu siguranță. Dar sunt unele mai prozaice. Nat vrea să fie asistentă medicală, Lys vrea să fie psiholog.

— Și care e visul?

— Să fiu o artistă muritoare de foame, spun.

— Ha! Ştiam că o să zici asta.

— Cum aşa?

— Păi, să mă gândesc, spui şi îţi freci cu degetele bărbia. De câte ori te-ai uitat la *Moulin Rouge*?

— Asta aşa e. Dar trebuie să recunoşti că ar fi o viaţă frumoasă.

— Grace, îmi spui cumva că scopul tău în viaţă e să fii o prostituată bolnavă de tuberculoză?

Nu mă dau bătută.

— Dacă e singurul fel în care aş putea trăi în Paris, din perioada *Belle Epoque*, atunci da, chiar vreau să fiu o prostituată bolnavă de tuberculoză.

— Nu eşti sănătoasă, spui.

— Hai, alătură-mi-te! Tu ai putea muri de sifilis, ar fi aşa drăguţ!

Râzi şi clatini din cap. Pălăria îţi cade pe jos, iar tu te întorci spre un public imaginar şi faci un gest larg.

— Doamnelor şi domnilor, am demonstrat ce era de demonstrat.

Îmi zâmbeşti şi îmi atingi obrazul.

— Am nevoie de tine. Eşti singura parte bună a zilelor mele, ştii asta?

Roşesc şi îţi dau uşor mâna la o parte.

— Sunt convinsă că asta e o exagerare.

Te apropii şi mai mult de mine.

— Eşti atât de bună la asta.

— La ce?

— La a fi cu mine.

— Gav..., spun eu şi îmi muşc buza.

— Doamne, ador când faci asta.

— Ce fac?

Clatini din cap.

— N-o să-ți spun. Dacă ai ști, ai deveni conștientă de gest și nu l-ai mai face, și apoi la ce aș mai visa când sunt la ore?

Replicile astea ale tale – de ce nu am putut vedea niciodată că sunt mult prea perfecte? Cum ar fi decurs lucrurile pentru noi mai departe dacă nu m-aș fi lăsat dusă de nas de fiecare din ele?

— Deeeci, am niște vești, spui. De fapt, am vestea mai de mult, cam de o lună, dar a trebuit să mă gândesc la asta. Deci, mda.

Stomacul mi se strânge.

— Vești de la facultăți?

Dai din cap că da. Încerc să zâmbesc. Știam că se apropie momentul, amândoi știam.

— Deci..., spun eu, încet.

— Nu fi tristă.

— Nu sunt.

Mă împingi ușor cu umărul.

— Mincinoaso.

— Bine. Sunt puțin tristă. Puțin mai mult. Dar mai bine spune-mi odată și să terminăm cu misterul.

— Nu merg la Universitatea din Los Angeles.

Mă holbez la tine.

— Ce? Cum e posibil să te fi respins?

Ridici din umeri.

— Pierderea lor.

Mă simt atât de vinovată că vestea mă bucură.

— Și ce o să faci?

— Păi, m-am gândit că te vei bucura să afli că rămân aici. Merg aici la facultate.

Clipesc nedumerită.

— Dar ar fi trebuit să te muți în LA și să devii un star rock și să uiți complet de mine.

— În primul rând, pe tine nu te-aş putea uita orice aş face.

— Când ai fi fost înconjurat de fane, m-ai fi uitat.

Râzi şi îmi mângâi buzele.

— Tu eşti singura fană de care am nevoie.

— Chiar încerc din răsputeri să nu mă bucur de vestea asta, spun.

— Aveai cumva de gând să te desparţi de mine în septembrie?, mă provoci.

— Nu. Dar urăşti locul ăsta. Nu vei fi fericit.

— N-am cum să fiu nefericit dacă te am pe tine. În plus, e doar un an. Când vei termina şi tu liceul, vom putea merge unde vedem cu ochii. Lumea e a noastră, ce dracu'.

*

Seara trecută, mama m-a pedepsit interzicându-mi să mai mănânc ouă timp de o lună, pentru că am uitat să spăl tigaia în care am făcut o omletă. Cu câteva zile în urmă, m-a ameninţat să mă retragă de la un concurs de dans al şcolii fiindcă am uitat nişte haine în maşina de spălat. Toate fazele astea ridicole mi-au dat de înţeles că e nebună de legat.

Acum, e ora 8 dimineaţa şi trebuie să dau testul SAT la 8 şi jumătate. Sediul unde îl voi da e la douăzeci de minute distanţă de casă şi voi mai avea nevoie de câteva momente odată ce ajung acolo, să mă pregătesc. Mama mă duce cu maşina, pentru că n-am vrut să te trezesc sâmbăta la o oră care este, şi te citez, *în creierii nopţii*. Dar acum spune că nu putem pleca până nu împăturesc hainele spălate – chiloţii şi maieurile Matahalei, iar eu sunt la un pas de a izbucni în plâns. Sunt crizată şi îmi vine

să urlu: *Trebuie să iau testul ăsta, căţea proastă, te urăsc atât de mult.*

— Mamă, rufele sunt gata, putem pleca?

Se uită la maldărul de haine, le ia pe cele două de sus şi le mai împătureşte o dată, apoi încuviinţează din cap.

Alerg afară şi sar în maşină şi, imediat cum mama bagă cheile în contact, nebunia începe:

— Nu sunt sigură că am încuiat uşa, zice mama. Du-te să verifici.

— Te-am văzut încuind...

— Grace. Du-te să verifici.

Am văzut-o încuind, la naiba, fiindcă ştiam că asta avea să se întâmple, ştiam. Fac un adevărat spectacol exagerat încercând să deschid uşa, ca să-i demonstrez că e încuiată. Mă întorc, mă urc în maşină, iar mama iese din parcare. Radioul e prea tare, capul mi se învârte şi o să pic testul, parcă văd. Săptămâna viitoare e ultima de şcoală. Nu vreau să-mi stea pe creier testul întreaga vară.

Ajungem pe la jumătatea străzii, când mama opreşte.

— Căcat, spune. Poarta din spate. Mă îndoiesc că Roy a încuiat-o când a scos tomberonul afară.

Începe să întoarcă maşina. Ceasul de pe bord arată 8 şi 5 minute.

— Mama, te rog. O să întârzii.

— Taci din gură, n-ai văzut că la Hendersoni a intrat cineva în curte săptămâna trecută?

— Pentru că au o poartă pe care o poţi sări cu uşurinţă! Şi e ora 8 dimineaţa, mama. Mai mult ca sigur, toţi hoţii dorm.

Mă ignoră complet. Ajungem din nou pe aleea de acces. Sar afară din maşină, înainte să-mi spună ea, alerg la poartă şi, evident, e încuiată. Gonesc ca nebuna înapoi la maşină.

— Ok, e totul în regulă. Pornește!, țip la ea.

— Nu-mi vorbi tu pe tonul ăsta, domnișoară. Nu pornesc mașina asta până nu înveți să vorbești respectuos.

În ochi mi se adună lacrimi și îmi mușc buza. Dacă o să încep să plâng, o să mă doară ca naiba capul. O să spun ceva ce mai târziu o să regret.

— Îmi pare rău, mormăi.

— Ce-ai spus?

— Îmi pare rău.

Cuvintele îmi ies mai puternice de data asta, iar sfidarea e îngropată adânc, acolo unde ea n-o poate vedea. Am devenit Fiica Respectuoasă Care Se Căiește.

Brusc, deschide portiera și scoate cheile din contact.

— Mama! Am spus că-mi pare rău!

— Ondulatorul de păr, zbiară peste umăr. L-am lăsat în priză, pornit, sigur!

Nu, n-ai făcut-o!!!!!!

8.10

8.15

Încep să plâng, și singurele cuvinte care-mi vin în minte sunt *tulburare obsesiv-compulsivă.*

M-am săturat de praful invizibil.

De uși care se descuie singure.

Dungi necălcate pe haine.

Ondulatoare de păr care ard în priză.

Sunt pedepsită și nu-mi pot folosi mobilul (o poveste lungă, care are de-a face cu o mătură uitată pe prispă), așa că scriu un mesaj imaginar pentru Natalie:

Nu pot ajunge. Baftă! Îmi urăsc viața.

Aud ușa casei trântindu-se și abia acum începe adevăratul dans macabru. Mama încuie ușa, coboară scările, se întoarce, o mai încearcă o dată. E tot încuiată. Merge pe potecă, se oprește. Are de gând să se întoarcă. Îmi

întâlnește privirea. Sunt tăcută, cu lacrimile întinse pe obraji. Îmi dau seama că în interiorul ei se dă o bătălie. *Mai încearcă ușa o dată*, îi spun demonii ei mititei. Ochii mei o imploră să se urce în mașină. Ochii ei mă imploră să o înțeleg. Dar nu pot. Nu vreau.

Ridică un deget. *O singură dată*, vrea să-mi spună. *Mai bine să te asiguri, decât să-ți pară rău.*

8.45

Ajungem la sediu. Mi se spune că am întârziat. Îmi spun oamenii de acolo că nu mai pot da testul.

Mă întorc spre mama.

— Te urăsc, îi spun pe un ton plat.

Știe că vorbesc serios.

— Îmi pare rău să aud asta.

Vocea îi sună nepăsătoare, dar pot vedea durerea din ochii ei. Dar nu va recunoaște că e vina ei. Nu va recunoaște că are nevoie de ajutor.

Nu vorbim deloc tot drumul până acasă.

Șaptesprezece

ÎNTREAGA PELUZĂ DIN FAȚA auditorium-ului în aer liber e împânzită de lume. Soarele arde cu putere și pielea tuturor se înroșește. Stau înghesuită între Natalie și Alyssa, așteptând să înceapă spectacolul de final de an. Așteptând să urci și tu pe scenă și să-i dai pe toți pe spate.

E ultima zi de școală și examenele s-au terminat. Nu ar mai fi Liceul Roosevelt dacă nu ar respecta tradiția cu acest spectacol. Este mai mult decât un eveniment al școlii – mai degrabă un carnaval în toată regula. Vara și-a intrat în drepturi și se simte în aer bucuria sfârșitului a încă unui an de școală. Suntem ca niște animale într-o cușcă cărora urmează să le fie deschisă ușa să iasă spre libertate. Cel puțin, asta e ceea ce ne spunem.

Libertatea e o iluzie, spune Lys. *Bărbatul a inventat vacanța de vară ca să uităm că în restul timpului ne ține încătușate.*

— E așa cretin că încă se mai numește Air Guitar, spune ea, mușcând dintr-un burger luat de la o tonetă parcată în apropierea școlii, special pentru eveniment. Adică, serios? Oamenii chiar cântă la chitări adevărate.

Eu și cu tine am avut conversația asta înainte, despre cum spectacolul a progresat de la playback și mimarea cântatului la chitară, la o chestie autentică încă de când erai tu într-a noua, când tu și ceilalți băieți din formație i-ați luat pe toți prin surprindere când ați făcut boxele să

explodeze.

— Aș sublinia că iubitul meu a revoluționat tot spectacolul liceului. Vă puteți imagina cât de nasol ar fi fost dacă ar fi rămas la stadiul de mimă?

Nat își dă ochii peste cap.

— Ei bine, ar trebui să fie haios să-i vedem pe Peter, Kyle și Ryan cum îi imită pe One Direction.

— Gav a încercat să-i facă să se răzgândească.

Bietul Ryan, care a nimerit în schemă fără să vrea... Acum, în loc să fie basistul sexy de la Evergreen, o să fie ținut minte ca un băiat dintr-o trupă care imită o formație cam lame.

Ai râs de te-ai tăvălit pe jos când ai aflat că vor să facă o coregrafie după *What Makes You Beautiful*. Au mai vrut să coopteze pe cineva în trupă, și nu au găsit decât un boboc.

— De abia aștept, spun eu. În principal pentru că am de gând să fac un milion de poze și să le folosesc ca material de șantaj pentru tot restul vieții.

Nat râde.

— I-am spus lui Kyle să zică mersi că nu-i dau papucii după asta.

Ea și Kyle s-au cuplat oficial după petrecerea de la Peter.

Îmi vibrează telefonul și mă uit la el. E un mesaj de la tine.

Bauuu.

Unde ești?

Într-o locație super secretă de rockstar-uri. Ți-aș spune, dar apoi ar trebui să te ucid.

Mă poți vedea?

O, da. Sânii tăi arată grozav în tricoul ăla.

Te gândești vreodată și la altceva?

Scuze, n-am auzit ce-ai zis. Eram ocupat să-mi imaginez iubita goală.

— Are emoţii?, întreabă Lys.

Încep să râd.

— Nu, nu prea cred.

Nu pari să ai vreodată emoţii. Primeşti toată atenţia celorlalţi de parcă ar fi un lucru care ţi se cuvine. Cred că mereu ai fost aşa. Ai luat lucrurile gândindu-te că ţi se cuvin.

Prima formaţie se urcă pe scenă, un grup de trei fete care cântă o melodie veche de la Destiny's Child. Mă enervează lipsa lor de haine. Mă întreb dacă vreuna dintre ele a flirtat cu tine în spatele scenei. Mă întreb şi dacă tu i-ai răspuns la flirt.

— Panarame, mormăie Lys.

Aş vrea să pot spune că nu m-a pufnit râsul, dar aş minţi. Nat o loveşte peste mână.

— Eşti cea mai proastă feministă ever, sâsâie ea. N-ai citit *Monoloagele vaginului*?

Când tu şi restul trupei Evergreen urcaţi pe scenă, energia care cuprinde publicul e la apogeu.

Ăla e iubitul meu, mă gândesc, plină de mândrie, în timp ce băieţii fluieră, iar fetele urlă. Nu sunt geloasă pe tipele din public – eşti al meu.

Eşti mereu sexy, dar cu chitara electrică în mână şi cu părul care-ţi cade pe faţă eşti pur şi simplu superb, aşa cum mergi până în mijlocul scenei. Chiar arăţi ca un star rock.

Când apuci microfonul, îţi tragi cureaua chitării peste umăr şi pentru o secundă tricoul cu Ramones ţi se ridică şi îţi văd o bucată de piele. Piele pe care am atins-o, am sărutat-o, am lins-o. Oasele tale înguste, neaşteptat de delicate.

Îți tragi microfonul mai aproape de buze și privești publicul. Iar eu știu că mă cauți printre atâtea fețe. Îți fac cu mâna, iar pe chip îți apare un rânjet. Îmi faci și tu cu mâna. E ca și cum aș avea o etichetă fosforescentă pe mine pe care scrie Iubita. Ador asta. Porți pandantivul pe care ți l-am făcut – o pană de chitară pe un șnur din piele, iar degetele tale îl ating o dată. Ca să-ți poarte noroc, poate.

Începeți direct cu un cover al piesei mele preferate, *California Dreamin'*. Nu le-ai spus băieților de ce ai ales-o, dar eu știu, și e cel mai romantic și dulce lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine. E un cover excepțional de reușit. Respectă originalul, dar îi imprimă o nouă personalitate. Un pic de Red Hot Chili Peppers, un pic de Green Day. Toate chestiile care îmi plac mie la un loc. Din când în când te uiți direct spre mine, cu buzele aproape lipite de microfon.

Îmi țin respirația pe toată durata concertului și știu că nu sunt singura care o face. Îți urmăresc mâinile pe corzi, felul în care mușchii și tendoanele îți întind pielea. Felul în care pari posedat de muzică, cum îi dai voie să pătrundă înăuntru. Începi un solo de chitară plin de dorință, o nevoie barbară pe care o văd în ochii tăi de fiecare dată când ne aruncăm hainele de pe noi.

Felul în care cânți pe o tonalitate joasă *Mă las în genunchi și mă prefac că mă rog* e atât de sexy, încât aproape este insuportabil. Publicul izbucnește, iar tu zâmbești, același zâmbet pe care-l ai după ce ne prostim împreună. Satisfăcut. Un ghem de dorință mi se înfiripă în abdomen și îmi imaginez cum aș fugi în culise, te-aș apuca și te-aș trage după mine în cea mai apropiată clasă pustie.

Când termini, toată lumea aplaudă cu entuziasm, pentru prima dată în acea după-amiază. Urlu și eu și

îmi arunc mâinile în aer, iar voi vă daţi jos de pe scenă. Sunteţi din nou doar nişte băieţi – poţiunea muzicii şi-a pierdut efectul, dar a lăsat totuşi un luciu. Tu nu te întorci să mai priveşti spectatorii.

Îţi simt absenţa adânc în inima mea, aşa cum o fac de fiecare dată când o uşă se închide în urma ta, când aud tonul de apel în ureche, după ce ai închis.

Mai târziu, mergem să înotăm în piscina ta. Toată lumea e acolo, inclusiv maică-ta, care are ca îndatorire să ne tot aducă pizza, se pare. După ce toţi pleacă, mergem în camera ta. Părinţii tăi ne-au spus să lăsăm uşa deschisă şi ne conformăm, dar nu prea contează fiindcă ei sunt jos, în sufragerie, şi ultima dată când ai fost acolo să iei băutură din frigider ei adormiseră la film.

— Ai fost minunat astăzi, îţi spun.

Stau în poala ta, iar mâinile îţi sunt ocupate cu desfăcutul topului meu. Nu spui nimic – complimentele te fac să roşeşti, dar îmi cânţi din nou, încet, piesa mea preferată. Buzele colindă de pe gât, în jos, pe sâni. Mă ridic uşor pentru ca tu să poţi să-ţi strecori degetele spre bikinii mei.

— Am cumpărat prezervative. Să fie, îmi şopteşti.

— Nu... putem... Părinţii tăi...

Suspin, iar tu râzi încet şi mă aşezi pe pat, apoi îţi deschei pantalonii. Stăm unul lângă celălalt, dezbrăcaţi. Te apropii şi mai mult de mine.

— Eşti sigură?, îmi şopteşti.

Vreau să-mi pierd virginitatea cu tine. Doar că nu ştiu când va fi momentul potrivit. Bănuiesc că o să ştiu pur şi simplu. O să o simt cu tot corpul.

— Nu cât părinţii tăi sunt acasă, îţi şoptesc la rândul meu.

O descopăr pe acea Grace din interiorul meu care are

mereu capul pe umeri. Dar nu mai e nici ea ce a fost. Te întorc ca să stai pe spate, apoi îmi croiesc drum în jos, dincolo de bucata de piele pe care am văzut-o pe scenă, când ți s-a ridicat tricoul. Mai jos și mai jos.

Mâinile tale mi se înfig în păr și eu zâmbesc, simțindu-mă puternică, ca și cum aș fi singurul lucru care contează pentru tine acum. În sfârșit, sunt și eu cel mai important lucru din lume pentru cineva.

Când termini, îmi șterg gura și te privesc. Îmi doresc să fi știut să pictez. Sau să sculptez. Să te transform în lut, să-mi trec mâinile peste fiecare bucată din tine. Te vreau intrat sub unghiile mele, imprimat în pielea mea. Vreau să știu exact din ce ești făcut, ce ai în interior.

Te privesc și te privesc și iar te privesc.

★

Când te văd cu toca pe cap, izbucnesc în plâns.

Sunt făcută sandviș între Nat și Lys și amândouă, ca printr-o înțelegere secretă, mă apucă strâns în brațe, chestie care mă face să plâng și mai tare.

Îmi faci un semn discret cu mâna din rândul celor de a doișpea, unde stai.

Lys încearcă să-mi distragă atenția.

— Cum mai stau lucrurile cu ai tăi?

— Sunt supărați ca naiba pe mine, spun și îmi șterg lacrimile.

E motivul pentru care sunt pedepsită toată vara și nu am voie să te văd deloc. Ultima ta vară înainte de facultate.

Îmi bați în geam și mă duc imediat spre ușă, așa cum facem mereu. Sub fustă, port lenjeria de dantelă pe care mi-ai cumpărat-o.

Sunt deja cu mâna pe ușă când se întâmplă.

— Ce naiba faci?

Matahala. O, Doamne, să fiu prinsă de el, tocmai de el.

Mâna îmi cade de pe mânerul ușii, iar fața ta e aproape la fel de albă ca machiajul de scenă pentru mimi.

Mă întorc și spun prima minciună care îmi vine în minte.

— Nu puteam dormi, așa că l-am chemat pe Gavin. Aveam de gând să stăm pe verandă și să povestim până mi se făcea somn.

— Mai bine te-ai duce acasă chiar acum, Gavin, spune Matahala, apoi se întoarce spre mine. Felicitări. Tocmai ți-ai pierdut vara.

— Măcar îmi mai dau voie să mă văd cu voi, fetelor, spun.

Era cât pe ce să se întâmple și asta.

Fetele mă strâng din nou în brațe. Un ghem de iubire protectoare. Am noua mea versiune de Cei Trei Amigos. Fără casa mov, dar e bună și aceasta.

Ceremonia e mai rapidă decât m-aș fi așteptat. Luni întregi de spaimă pentru doar o oră și jumătate de cuvinte de rămas bun.

— Ne vedem în câteva minute, le spun lui Nat și Lys, apoi fug spre tine.

Apuc să te văd înainte să pleci la o petrecere cu colegii tăi de clasă. Am hotărât să ne întâlnim pe terenul de baseball înainte să te vezi cu părinții tăi.

— Hei, îmi spui și îmi ștergi lacrimile. Te iubesc. Nimic n-o să schimbe asta.

Dau din cap, dar mă simt oribil.

— Te iubesc și eu atât de mult, și mă întreb ce se va întâmpla dacă...

Îți apeși buzele pe ale mele, moi și dulci. Mă agăț de tine cu disperare. Nu-mi pasă dacă ne vede cineva.

— Tre' să plec, îmi spui şi te desprinzi din îmbrăţişare. Dar sub nicio formă nu stau departe de tine vara asta. O să găsim o cale. Promit.

Dau din cap.

Rămân peste noapte la Nat. Noi două, împreună cu Lys, ne petrecem seara mâncând popcorn şi ciocolată. Dacă n-ar fi fost ele, probabil aş fi plâns încontinuu tot timpul ăsta. Vorbim despre plecarea ta la facultate. Cum, deşi rămâi în oraşul nostru, intri într-o altă lume. Nu, mai bine zis o planetă diferită.

— Va fi tipul ăsta sexy care mai şi cântă într-o trupă şi toate studentele se vor da la el, spun eu, tristă.

Lys îmi dă dreptate.

— Mda. Îmi pare rău, dar da.

Nat o loveşte.

— Ce? Dacă e adevărat!

Nat îmi pune un braţ pe după umeri.

— El este evident îndrăgostit de tine. Cred că relaţia voastră poate supravieţui... dacă vrei tu.

— Sigur că vreau, spun. Auziţi, hai să nu mai vorbim, e prea deprimant.

— De acord, zice Nat. Îţi vine să crezi că intrăm într-a doişpea?

Lys se întinde spre castronul în care au rămas boabele tari de porumb.

— Ştiu, nu-i aşa? E vremea să depăşim şi etapa asta, la naiba.

Viitorul mă umple de panică. Posibilităţile lui nelimitate. Am uitat asta, de-a lungul ultimelor luni petrecute cu tine. Lumea mea s-a redus la circumferinţa braţelor tale.

— Credeţi că am uitat cine sunt?, întreb dintr-o dată. Am devenit *fata aia*?

Fata aia e cea care își lasă baltă prietenele pentru un tip, o fată a cărei viață se învârte numai în jurul lui.

Nat ezită și mai ia o lingură de înghețată.

— Ei bine... Poate puțin.

Mă întind și-i apuc mâna, apoi pe cea a lui Lys, și le strâng.

— Asta e așa nasol. Îmi pare rău.

Nat clatină din cap.

— Ești fericită, nu?

— Cu Gavin? Da, spun. Părinții mei îmi fac viața mai complicată, în special când vine vorba despre el.

— Atunci, asta e tot ce contează.

Fericită. Anul viitor pe vremea asta, Gavin, nu voi fi fericită. Nu voi mai fi disperată să te văd.

Anul viitor pe vremea asta, voi fi pregătită să-ți spun adio.

Optsprezece

AI FAMILIA PERFECTĂ.

Îmi place să mă uit la voi împreună – mama ta, tachinându-te ironică, apoi sărutându-te pe obraz, ca să se asigure că n-o iei în serios și nu te superi. Îmi place că de fiecare dată când te pupă, scoate un sunet, *Muah!* – înseamnă că te iubește cu adevărat, în caz că nu știai. Tatăl tău, cu mintea departe, amabil și dulce, mereu intrând în camera unde ești tu, căutându-și ochelarii (sau poate de fapt verifică dacă ești bine). Ești singurul lor copil și este evident că ești universul lor. Te adoră, așa cum o face toată lumea. Sunt cei dintâi acoliți ai tăi.

— Grace, tare mi-aș dori să te putem strecura într-unul din bagajele noastre, spune mama ta. Ești așa micuță, mai mult ca sigur ai încăpea.

— Un bagaj de mână ar fi indicat, spui tu. Ca să nu stea în avion la cală, cu restul bagajelor.

Tatăl tău chicotește. Crede că ești cel mai inteligent băiat din lume. Și eu cred asta.

Te apropii de mine și mă săruți pe frunte. Ai o expresie serioasă.

— Nu pot crede că mama ta a spus nu. Am fost convins că...

Te oprești și suspini.

— Știu.

Mă uit în altă parte când simt că mi se pune un nod în gât. Am plâns așa mult în ultima vreme.

Te iubesc atât de mult, Gavin Davis. Îmi place la nebunie cât de ciufulit îți e părul și cum porți aceleași trei ținute tot timpul. Ador cum te pot auzi de fiecare dată cântând la chitară atunci când mă apropii de casa ta. Ador că tu ești singura persoană din lume care știe ce tare mă gâdil pe interiorul cotului.

— O decizie foarte urâtă, e de acord și tatăl tău.

Părinții tăi te duc timp de zece zile în Hawaii și s-au oferit să-mi plătească și mie excursia, ca un cadou de absolvire, iar mama a spus nu. Hawaii. O plajă tropicală, fără haine pe noi, și mai ales tu tu tu tu.

Chiar e o decizie nașpa. O urăsc pe mama. Știu că sună oribil, dar așa stau lucrurile. Cred că e invidioasă pe mine, fiindcă sunt cu un tip care nu mă calcă în picioare, că sunt tânără și suplă și fericită. Că am o mulțime de orgasme. Uneori, o surprind privindu-mă cu dispreț. Și a devenit tot mai țâfnoasă și mai critică față de mine. Aparent, am colăcei de grăsime pe stomac, nu am genunchi îndeajuns de frumoși pentru rochii și fuste scurte, culoarea mea preferată, roșul, mă face să par prea palidă. Chiar s-a enervat foarte tare când m-am cântărit și am văzut că am slăbit două kilograme. *Așteaptă până ce metabolismul o să-ți încetinească*, mi-a spus. *Semeni cu taică-tu, și uită-te cum arată femeile din familia lui.*

— Distanța o să ne întărească iubirea, spun.

Practic, îmi tremură vocea și bărbia. *Capul sus*, cum ar spune Beth.

— Asta e atitudinea potrivită, spune mama ta și îmi pune o Cola în față.

Știe că acasă nu am voie să beau suc și cum e considerat un lux să ai așa ceva pe lista de cumpărături.

— Mersi, Anna, îi zic.

Îmi place că nu-mi dă voie să-i spun doamna Davis. *Faci parte din familie acum. El te iubește, așa că te iubim și noi. E foarte simplu.*

Și chiar este. Părinții tăi au devenit și ai mei. Îmi dau sfaturi, își fac griji pentru mine, mă hrănesc. Mama ta chiar insistă să ieșim ca fetele. La manichiură și la prânz. Sunt chestii pe care aud că fetele de vârsta mea le fac cu mamele lor, dar nu știam că se întâmplă *cu adevărat*. Când le-ai spus ce s-a întâmplat în dimineața în care am ratat testul SAT, mama ta a izbucnit în plâns. M-ai făcut să-ți promit că de acum înainte te voi suna pe tine să mă duci cu mașina, dacă apare ceva important, orice.

Mama ta îmi strânge mâna.

— Când voi doi vă veți căsători, nu vei mai avea parte de nebuniile astea.

Sunt obișnuită cu amabilitatea familiei tale, dar nu știam că s-au atașat de mine atât de mult.

Zâmbești când vezi surpriza de pe fața mea.

— Da, am vorbit despre tine când nu ai fost prezentă, îmi zici.

Roșesc. Mereu mă vei face să roșesc. Te așezi lângă mine și-ți îngropi fața în umărul meu. Au trecut zile de când nu ne-am mai atins în felul nostru, de când nu ne-am mai sărutat.

— O singură șansă îți mai dau, mi-a zis mama, după ce Matahala m-a prins cu tine și m-a pedepsit pentru tot restul verii. Data viitoare, dacă se mai întâmplă, vă despărțiți.

Cred că aș muri dacă m-ar obliga să mă despart de tine. Gândul că ai putea ține o altă fată în brațe, dacă n-aș mai fi eu lângă tine, pur și simplu mă termină.

— Anna, părinții lui Grace nu sunt chiar nebuni,

spune tatăl tău, privindu-ne feţele îndurerate. Mă rog, poate doar puţin.

— E de căcat, te plângi tu.

Oferta de pace a maică-mii a fost doar să mă lase să vin până aici ca să-mi iau la revedere. Apoi, voi fi din nou pedepsită întreaga vară şi nu voi mai avea voie să te văd. Tu ai aceşti părinţi minunaţi care m-au acceptat, care m-au făcut parte din familie, iar eu am o mamă care mă sechestrează şi apoi aruncă cheile. Ca şi cum aş fi Rapunzel, fără acel turn minunat şi fără părul superb.

— Dacă aş fi un părinte mai responsabil, spune mama ta, şi tu ai fi pedepsit, fiindcă te-ai dus acasă la ea în miezul nopţii.

— Pe mine nu mă poţi pedepsi. Am optsprezece ani, spui.

Mă simt ca şi cum eu n-o să mai împlinesc vreodată vârsta asta.

— Ba o să te pedepsesc şi la patruzeci de ani, dacă o să meriţi, spune mama ta, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Te întorci spre mine.

— Mama ta şi Matahala...

Tatăl tău te loveşte în glumă cu ziarul peste braţ.

— Nu-i mai zice aşa.

Dar pot vedea privirea lui amuzată.

— Mama ta şi Matahala... mă rog, Roy – rânjeşti la tatăl tău şi el clatină din cap, tot amuzat – nu îşi dau seama că pedepsindu-te pe tine, mă pedepsesc şi pe mine?

— Nu cred că le pasă, spun eu.

Se aude o maşină claxonând afară – a venit taxiul care să vă ducă la aeroport. Sunetul ăla e ca un pumn în stomac.

Mă apuci de mână şi mă tragi spre camera ta.

— Venim imediat, strigi spre părinții tăi, care deja au început să ducă bagajele la mașină.

— Nu mă faceți încă bunică!, strigă mama ta.

— Mda, bine, bine, zici tu.

Glumește, dar e felul ei de a ne reaminti care sunt limitele și responsabilitățile. Nu se preface că sexul nu există. Părinții tăi ne vorbesc despre asta și știu că suntem amândoi virgini. Mama ta chiar m-a dus la o clinică unde am primit pliante despre contracepție, pentru că știe că maică-mea nu s-ar ocupa de asta nici într-un milion de ani. Ar fi putut să fie niște discuții ciudate și stânjenitoare, dar nu s-a întâmplat așa. Părinții tăi sunt foarte tari.

Când suntem singuri în camera ta, mă împingi în perete și mă săruți apăsat. Ai gust de cafea și zahăr și îți prind părul în pumni, în timp ce-mi lipesc pielea de a ta.

— Mi-aș dori să mă strecor pe sub pielea ta, șoptești. Să fiu atât de aproape pe cât pot.

Cât de des se întâmplă ca vorbele pe care mi le spui să se transforme într-un cântec? Când te vei întoarce, mi-l vei cânta.

Aș vrea să mă strecor sub pielea ta
Să fiu atât de aproape pe cât poate fi cineva
Să locuiesc în inima ta
Să am grijă de ea ca de o casă.

Ne mai sărutăm o vreme, apoi te îndepărtezi, dar mâna îți rămâne sub bluza mea. Îmi place cum camera ta îmi e deja atât de familiară: chitările, amplificatoarele, acvariul cu doi peștișori aurii înăuntru.

— Te vei îndrăgosti de o australiancă în bikini, știu eu.

Nicio fată nu poate rezista farmecului emanat de pălărioara ta neagră sau de vocea ta. Îți iei și chitara acustică

la tine. Te va auzi cântând şi va fi ca în acele poveşti cu zâne, în care ele atrag muritorii cu muzica lor nepământeană. Of, Doamne. Vei compune cântece despre ea şi mai târziu mă vei minţi că sunt despre mine.

— De ce australiancă?, mă întrebi şi încerci să nu râzi. PS. Te comporţi prosteşte acum, ştii, nu?

Ridic din umeri.

— Asta îmi spune intuiţia – australiancă. Cu bikini foarte decoltaţi. Galbeni.

— Vino încoace.

Mă iei în braţe şi mă prăvălesc în tine. Mă legeni într-o parte şi-n alta, îmi spui *scumpo, iubito.* Îmi place când uneori eşti de modă veche. Se aude un alt claxon de afară – semnul că trebuie să ieşi.

Tricoul tău zboară de pe tine într-o secundă.

Mi-l întinzi.

— Dormi în el în fiecare noapte. Promite-mi.

— Gav, nu-ţi pot lua tricoul cu Nirvana.

Îmi zâmbeşti.

— O să fie pe mâini bune.

Apuci o pungă mică care stătea ascunsă în spatele amplificatoarelor şi mi-o dai mie, în timp ce tragi pe tine un alt tricou din grămada de haine de pe podea.

— Şi poartă asta în fiecare zi.

Îmi arăţi spre pungă.

— Gav...

Încă un claxon.

— Repede. Vreau să o văd pe tine înainte să plec, îmi spui, şi ochii îţi lucesc, ca atunci când îmi pregăteşti o surpriză.

Înăuntru e o cutie, şi în cutie e o mică stea argintie atârnând de un lănţişor.

— Mi-a amintit de steaua noastră căzătoare, zici.

— E așa frumoasă.

Îmi întind mâinile și te iau din nou în brațe. Îmi pui pandantivul la gât și coborâm, ținându-ne de mână.

Chiar înainte să ne despărțim, îmi apuci bărbia, așa cum îi faci unui copil când vrei să ai toată atenția lui. Pare un pic straniu când mă atingi așa. Părintește.

O sirenă îmi sună în cap, ca o avertizare, dar o ignor. (Doamne, Gavin, de ce, de ce am ignorat-o?)

— Am încredere în tine, Grace. Deși voi fi peste ditamai oceanul și fiecare tip din orașul ăsta o să cumpere prăjituri de la tine de la Honey Pot, știu că n-o să faci prostii.

Dintr-o dată mă simt agitată, deși fără motiv.

Încuviințez.

— Promite-mi că nici tu n-o să mă înșeli cu fata în bikini galbeni.

— Promit, spui și râzi. Sună-mă în fiecare seară.

— Așa o să fac.

Apoi, ești dus.

Văd camioneta dând colțul, apoi încep să merg spre casă. Nu mai plâng. Nu sunt nici măcar tristă. Doar confuză.

De ce simt că o greutate parcă mi s-a luat de pe umeri?

Nouăsprezece

ÎN PIESELE DE TEATRU E O REGULĂ: dacă arăți o armă în primul act, trebuie să se descarce în al doilea sau al treilea, ideea fiind că publicul sub nicio formă nu are cum să uite că a văzut arma aia. Ceva trebuie să se întâmple cu ea. După o vară întreagă în care am fost pedepsită să nu te văd, încep să-mi dau seama că tu ești acea armă, că te vei descărca și nu știu care dintre noi va rămâne în picioare până la sfârșit. Poate că o parte din mine a așteptat mereu ca și celălalt pantof să cadă pe podea. Ești prea perfect – relația noastră e prea perfectă. Nu e genul meu de poveste. N-am fost niciodată fata care să rămână cu băiatul pe care-l dorește toată lumea. Așa că mă tot aștept să-ți vii în fire și să-i pui capăt, să ne pui capăt.

Dar, în timpul ăsta, încerc să te sprijin așa cum pot.

Ești deprimat. Spui că e asemeni unui val negru care vine peste tine și te înecă, și că singurele momente în care ieși la suprafață sunt cele pe care le petreci cu mine. Eu sunt oxigenul tău, gura ta de aer proaspăt.

Dar nu-ți sunt destul.

Ești furios. Pe tine, pe emoțiile care dau în clocot în interiorul tău. Nu poți scăpa de ele până ce nu compui o piesă. Când o cânți, pot simți fiecare părticică din durerea ta. Uneori, lovești cu pumnul în perete, în ușă, totul pentru a sfâșia pielea care-ți ține demonii înăuntru.

— Trebuie să te văd, Grace. Asta e o nebunie!

Stăm tot timpul la telefon, în vreme ce adolescenţii normali ar fi la o întâlnire, la cel mai nou film de acţiune, s-ar giugiuli în maşină. De abia am trecut de jumătatea verii ăsteia nenorocite. Mai sunt treizeci de zile până ce voi avea voie să te văd.

— Ştiu, îţi şoptesc la telefon. Îmi pare rău că sunt atât de duşi.

Urmează o pauză lungă, apoi tu zici:

— Asta nu mai merge aşa.

Prima dată mă loveşte şocul. Un pumn în piept. Deja suntem atât de apropiaţi. Să mă desprind de tine ar însemna să-mi sfâşii bucăţi din ceea ce sunt. Aş sângera peste tot. Mama ar fi furioasă. Aş face o mare mizerie.

Dar, în adâncul sufletului... uşurare. Aş putea să nu mă mai simt atât de vinovată că părinţii mei sunt nebuni. Aş putea să nu mai simt că te trag înapoi. Toată vara am aşteptat ca tu să te desparţi de mine. Am văzut venind asta. De fiecare dată când am vorbit, la sfârşitul conversaţiei erai supărat. Deja încep să observ cât de diferite sunt lumile noastre. Viaţa mea e plină de reguli, iar a ta nu are deloc unele. Îmi trăiesc viaţa în alb şi negru. A ta e atât de colorată. Stai în oraş până când ai chef, vii şi pleci după cum ţi se năzare. Ai tăi nu-ţi impun condiţii, poate doar să nu ucizi oameni sau să nu furi. Nu pot merge la niciunul din concertele tale, la niciuna din petrecerile la care eşti invitat. Nu pot înota în piscina ta, nu mă pot uita la filme cu tine pe canapea, nu pot sta lângă tine într-un restaurant.

— Dacă... Dacă vrei să te desparţi de mine, înţeleg, spun cu o voce care parcă nu mai e a mea.

A fost prea mult să sper că m-ar putea iubi cineva în felul ăsta, o perioadă atât de lungă.

Mă simt deja moartă.

Viitorul mi se întinde în față, însingurat și sumbru. Fără dansat în supermarket-uri. Fără serenade. Fără surprize la fiecare colț. Fără să mai fiu salvată din calea Matahalei. Ne-am iubit cu toată intensitatea, fără să ne pese de nimic altceva sau de altcineva. Ne-am făcut unul din celălalt propriile universuri.

Dar nu e suficient. Pentru tine.

— De ce naiba m-am îndrăgostit de tine?

E un fel de urlet, care vine din adâncul tău, ca și cum ar fi o întrebare pe care ți-ai mai pus-o de atâtea ori.

— Îmi pare rău, spun eu.

De fapt, pentru ce îmi pare rău? Că exist? Nu știu. Dar cuvintele astea sunt primele care îmi vin în minte atunci când tu ești supărat, pentru că presupun mereu că e vina mea. Încă nu sunt conștientă că tu ai putea fi nefericit fără un motiv anume. Că tristețea îți înoată în vene, că ți se scufundă în piept și îl apasă, fără ca eu să contribui cu nimic.

— Din punct de vedere legal, sunt adult. Adică, ce-ar trebui să le spun oamenilor de la școală? *Scuze, n-o puteți cunoaște pe prietena mea, pentru că ai ei nu-i dau voie să iasă din casă după ora la care începe petrecerea? Oh, iubita mea nu poate veni la concertele mele, pentru că e minoră.* Adică, Iisuse. Ce facem aici?

— Te trag înapoi, spun eu.

Taci. Ceea ce înseamnă că ești de acord cu afirmația mea. Un album de Muse care se auzea pe fundal se oprește brusc, ca și cum cineva ar fi smuls dintr-o dată vocea lui Matt Bellamy.

Trag aer adânc în piept.

— Îmi pare ră...

— Nu mai spune asta, în pula mea!

Îmi pare rău.

Dacă aș avea coadă, acum ar fi între picioare.

Se aude o lovitură, apoi înjuri. Ai lovit un obiect, iar acum vânătăile tale vor fi din cauza mea. Te vei gândi la mine de fiecare dată când le vei vedea.

— Nu-ți face rău, te rog. Te iubesc, îți șoptesc.

Nimic.

— Gav...

Vocea îmi tremură și îmi mușc limba, tare, ca să nu izbucnesc în plâns, dar un suspin tot îmi scapă.

Glasul tău se înmoaie imediat. Nu poți suporta să mă auzi plângând. Spui că îți frânge inima.

— Iubito, nu plânge. Iartă-mă. Doar că... la dracu'! Chiar îmi pare rău. Simt că-mi pierd mințile. Sunt așa un idiot.

Acum lacrimile nu mi se mai opresc. Îmi spui că mă iubești, că ești furios pe maică-mea și pe Matahală și că te-ai descărcat pe mine.

— Nu te merit, îmi spui.

— Ba nu, eu nu te merit.

E adevărat. Ești prea bun pentru mine. A fost un accident că ai fost cu mine timp de cinci luni.

— Iubito, nu. Ascultă. Doamne, nu vreau decât... să fiu cu tine. Acum plângi și eu nici măcar nu pot veni să te îmbrățișez și asta mă omoară.

— Am crezut că vrei să ne despărțim.

Nu am idee ce se întâmplă acum.

— M-ar ucide să nu mai fiu cu tine.

Mă topesc. Chiar acolo, pe podeaua din bucătărie.

În liniștea care urmează simt că ne apropiem tot mai mult, ca și cum bucățile din mine pe care ți le-am dat și bucățile din tine pe care mi le-ai dat se strâng mai tare unele în altele. Dar...

— Mă gândesc din nou s-o fac, spui, încet.

— Ce să faci...

Apoi înțeleg. Să te sinucizi.

— Vin la tine, îți spun.

— Ești pedepsită.

— Nu-mi pasă. Vin!

Îmi pun hainele de alergat, apoi o mint pe mama, îi spun că ies să fac puțină mișcare ca să ard caloriile de la prăjiturile pe care le-am mâncat la muncă. Mama e mereu la dietă, așa că nu devine suspicioasă.

Ajung acasă la tine în timp record. Cinci minute.

Când deschizi ușa, mă arunc în brațele tale.

— Te iubesc, îți spun, iar și iar.

— Sunt praf. Îmi pare rău, spui tu.

— Nu, nu, ești perfect.

Părinții tăi nu sunt acasă. Nu știi când se întorc. Nu ne pasă. Mă tragi înăuntru, mă săruți până amețesc, apoi practic mă târăști până în camera ta.

— Iubitule, poate ar trebui să vorbim despre asta. E pur și simplu ceva ser...

— Am nevoie de tine, îmi spui. Trebuie să fiu cât mai aproape de tine. Ești singurul lucru care mă face să simt că exist.

Îți strecori mâinile sub tricoul meu.

— Cât de aproape pot, repeți.

— Nu știu dacă sunt pregătită, șoptesc, speriată dintr-o dată.

— Am nevoie de tine, Grace. Te rog.

A trebuit să înduri atâtea căcaturi din partea alor mei. Îți datorez asta. Și vreau să mă dăruiesc ție, chiar vreau. Nu sunt sigură ce mă ține s-o fac. Mă uit în ochii tăi, mă pierd în acele mări albastre.

— Bine, șoptesc.

Apoi nu se întâmplă cu încetinitorul, ca în acele filme unde fata și băiatul hotărăsc că a venit clipa și el umple camera cu lumânări, încercând timid să creeze atmosferă. Nu. E grăbit, și acum acum acum. În câteva secunde, nu mai avem haine pe noi. Amurgul ne colorează pielea în nuanțe de roșu și tremur pentru că ești frumos și ești al meu, unul dintre portretele alea perfecte pictate în ulei. Un înger dezbrăcat, un tânăr prinț singur în palatul pustiu.

Îmi apăs buzele pe cicatricile de pe încheieturile tale și tu inspiri cu un zgomot ușor.

— Te iubesc, îți spun din nou, ca și cum cuvintele astea ar fi un medicament, ca și cum te-ar putea ține printre noi pentru măcar o sută de ani de acum încolo.

Mă întinzi pe pat și te așezi deasupra mea.

Scoți un prezervativ dintr-un sertar de lângă pat.

Închid ochii și inspir puternic.

— Ești ok?, mă întrebi, chiar înainte.

Îmi trec vârfurile degetelor peste fața ta. Îmi tremură puțin fiindcă sunt speriată și plină de o dorință care amenință să mă strivească.

— Sunt bine.

Te împingi înăuntrul meu și mă doare. Îmi mușc buza ca să nu țip, iar tu îți lipești fruntea de a mea.

— Ador când faci asta, îmi spui și îmi săruți blând buzele.

Ești tandru, verifici dacă mă simt bine din secundă în secundă, îmi șoptești cuvinte frumoase la ureche. Degetele ți se plimbă pe corpul meu de parcă aș fi corzile chitarei tale, muzica, totul. Când încep să mă simt plăcut, îmi înfășor mâinile și picioarele în jurul tău, strâns, și suntem ca o barcă pe mare, singuri și înconjurați de nimic altceva în afară de lumina lunii.

După, stăm unul lângă altul şi ne privim în ochi.

— Pentru totdeauna, îmi şopteşti, apoi îmi iei palma şi mi-o săruţi.

— Pentru totdeauna, spun eu.

*

Matahala e amabilă cu mine, ceea ce, jur, e un semn că vine Apocalipsa. Probabil că la orizont se vede deja o invazie de lăcuste. M-a surprins plângând în curtea din spate, când măturam, şi acum stăm în foişor, iar el mi-a dat un baton de ciocolată Klondike, ceea ce venind din partea Matahalei e echivalentul semnării Tratatului de la Versailles.

— Ce-ai păţit? Necazuri cu băieţii?, mă întreabă.

Necazuri cu băieţii? De când îi pasă lui? N-o spune însă deloc ironic, dar tot nu ştiu dacă e cazul să discut despre probleme în dragoste cu el... nu?

Înghit cu greu.

— Da, un fel de.

Mă uit la Matahală, cum îşi desface batonul lui de ciocolată. Poartă tricoul lui polo obişnuit şi pantaloni kaki, iar ochii îi lucesc în lumina soarelui. Ştiu că nu ar trebui să am încredere în el. Dar, în acelaşi timp, am nevoie să vorbesc cu cineva. Nu prea sunt multe oportunităţi pentru discuţii sincere şi sentimentale prin preajmă.

— Hai, toarnă tot, fato, zice.

Simt parcă dintr-o dată ecoul unui sentiment de căldură şi mă simt atât de tristă – oare aşa ar trebui să fie când ai un tată?

— Eu şi Gavin ne-am certat în legătură cu o situaţie cu totul şi cu totul ipotetică, şi acum el nu mai crede că-l iubesc... E aşa o prostie.

— De la ce v-aţi certat?

Au trecut săptămâni de când cineva din casa asta a vorbit cu mine, în afară de urletele obişnuite şi ameninţări. E drăguţ s-o fac acum. E al naibii de drăguţ, aşa că mă hotărăsc să mă prefac că Matahalei chiar îi pasă, că a fost lovit în cap de un fulger şi şi-a dat seama că nu s-a purtat nici pe departe ca un tată. Uite cum caut resturi de afecţiune, Gavin. Uite cât de recunoscătoare sunt când mi se aruncă un os.

— El vorbea despre cum, într-o zi, când trupa va avea super succes şi va fi în turneu, ne vom distra atât de mult mergând din oraş în oraş, iar eu am zis că da, probabil va fi drăguţ, dar voi avea şi eu repetiţiile mele. Adică, în viitorul ăsta ipotetic, şi eu aş regiza piese. Iar el a fost şocat, a întrebat dacă n-am de gând să vin cu el în turneu. Iar eu am zis că sigur că aş veni, dacă voi fi liberă, numai că... uite, Taylor Swift a fost şapte luni în turneu numai anul ăsta, iar eu am nevoie să mă dedic şi artei mele. Apoi el s-a supărat şi a zis că nu-l sprijin, şi mi-a reproşat că nu mă deranjează că el va fi înconjurat de fane. Apoi mi-a zis că are fane chiar şi acum, şi probabil că e vorba de fetele alea care vin la toate concertele Evergreen, şi nu prea am ştiut cum să reacţionez la asta.

E o ironie că discut tocmai asta cu Matahala, pentru că o parte a problemei a apărut după ce el m-a pedepsit şi mi-a interzis să merg la concertele iubitului meu. Uneori, mă gândesc numai la târfele alea în fuste scurte, cum se dau de ceasul morţii ca să se fută cu iubitul meu şi simt că o iau razna. Iar tu mă pedepseşti, fiindcă după ce mi-ai zis chestia cu fanele, m-am uitat pe blogul trupei şi am văzut poze cu tine şi cu gagicile alea sexy. Nu toate pozele sunt aşa, dar sunt totuşi multe cu fanele tale, zbierând în public şi apoi fotografiindu-se cu tine. Şi

postează chestii în care spun cât de tare te vor, iar eu nu pot face nimic decât să stau acasă și să mă uit. Ești supărat că nu mai fug de acasă în miez de noapte, și spui că tu ești singurul care face sacrificii pentru relația noastră. Așa că noua ta strategie e să-mi arăți ce pierd.

— Mie mi se pare că doar încearcă să te facă geloasă, spune Matahala.

— Mda. Păi, funcționează.

Matahala își ridică picioarele și le sprijină pe scaunul din foișor, vizavi de ăla pe care stă.

— Gavin e un puști simpatic. Dar să-ți spun ceva: cei ca el – care vor să îi urmezi peste tot ca un cățeluș – sunt cei de care ar trebui să te ferești.

— De ce?

Se încruntă și mușcă din nou din ciocolată.

— Eu și soră-mea obișnuiam să fim destul de apropiați. Apoi s-a măritat cu un nenorocit obsedat de control. Jeff. La început, au fost chestii minore, cam ce îți face Gavin ție. Voia să fie cu ea tot timpul, se aștepta să lase totul baltă când o chema el. Ura dacă ea ieșea cu prietenele, chestii din astea. Apoi a vrut ca ea să-și lase jobul, să stea acasă, deși nu aveau copii. Soră-mea își iubea serviciul, dar a zis că vrea ca el să fie fericit. A bătut-o într-o noapte, și l-am învățat eu minte după asta. Numai că ea nu voia să-l părăsească, iar el nu i-a mai dat voie să vorbească cu mine după faza aia. N-am mai auzit nimic de ea de cinci ani. Mătușă-mea zice că au doi copii.

— Iisuse, zic.

Cum de sora Matahalei nu-și dădea seama cât de nepotrivit era tipul ăla pentru ea?

Matahala dă din cap.

— Tu faci ce vrei, Grace, dar eu ți-o spun – tipii ca Gavin, ăștia sunt adevărații șerpi ascunși în iarbă.

Se ridică, își termină batonul și mototolește ambalajul ciocolatei, iar mama deschide ușa și scoate capul afară.

— Aici erai, spune plictisită. Trebuie să ai grijă de frati-tu. Eu o să dau o fugă până la magazin.

— Vin și eu, zice Matahala. Am de luat niște chestii pentru grătar.

Discuțiile sentimentale s-au terminat. Sam iese din casă și mă apucă de picioare, alintându-se. Dintr-odată, mă simt vinovată că am vorbit cu Matahala despre tine, de parcă te-am trădat. E omul care ne-a ținut departe unul de celălalt întreaga vară. N-ar fi trebuit să-i dau voie să-mi cunoască temerile, și totul pentru un baton amărât de ciocolată.

— Mulțumesc, îi spun Matahalei, când dă să o urmeze pe mama în casă. Dar Gavin... chiar e un băiat bun. Nu cred că avea intenții rele. Chiar mă iubește.

Simt nevoia să te apăr. Nu ești un șarpe ascuns în iarbă și, deși apreciez intenția Matahalei de a fi de folos, nu pot primi sfaturi de la un bărbat care își numește des soția *cățea* și controlează toți banii din casă, până la ultimul cent. Felul în care l-a descris pe acel Jeff... ar fi putut la fel de bine să se descrie pe el însuși. Matahala nu prea e conștientă de sine. De ce să ascult la ce are de spus despre tine?

Se întoarce cu spatele și dă din cap.

— Înmormântarea ta.

Îl urmăresc intrând în casă. Chiar când mă gândeam că am putea avea un început de relație ok...

Ești norocos că nu am un tată care să fie pasionat de arme, genul care să spună că te va face bucăți dacă îmi frângi inima. Ai noroc că Matahala a fost cea care m-a avertizat în privința ta și nu o persoană pe care să o respect și în care să am încredere. Și ești norocos că m-ai

sunat chiar înainte ca orice din ce mi-a spus Matahala să aibă timp să-mi pătrundă în suflet.

Îmi bâzâie telefonul. Îl scot din buzunar și ești tu. Au trecut șaisprezece ore de la cearta noastră.

Îmi duc mobilul la ureche.

— Bună.

— Sunt un nenorocit și tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată și îmi pare rău, îmi spui.

Tac. Încă nu-mi pot scoate din minte pozele de pe blogul trupei.

— Grace?

Simt teamă în vocea ta. Chiar crezi că aș putea avea curajul să mă despart de tine. Nu-ți face griji, Gavin. Nu o să-mi crească o pereche de coaie încă zece luni de acum încolo.

— M-ai înșelat?, șoptesc.

— Of, Doamne, Grace. Nu, la dracu', sigur că nu. Te iubesc. Nu te-aș înșela niciodată.

Sam s-a urcat în leagăn și zbiară după mine să-l dau tare. Își întinde picioarele în față și râde cu ochii la cer. Mă întreb dacă am fost vreodată atât de lipsită de griji cum e el.

— Pozele alea...

Suspini.

— Încercam doar să te fac geloasă. Nimic altceva nu părea să funcționeze.

— Ce naiba, Gav?

— Știu acum. E o prostie. Doar că... am nevoie acolo de tine, Grace. Nu pot cânta cum trebuie fără tine. De asta m-am crizat așa tare legat de turneu. Ești muza mea. Nu ai idee ce mult înseamnă să te am acolo. Ce înseamnă pentru mine. Și îmi dau seama că nu ți-am explicat cum trebuie. Ești atât de esențială pentru mine.

Du-te dracului pentru că spui mereu chestii perfecte, Gavin.

— Tot nu pot veni la concertele tale. Mama zice că dacă mai ies în toiul nopții, o să mă oblige să mă despart de tine.

— Vom fi atenți, spui tu. Te rog, iubito. Am nevoie de tine. Nu încerc să te forțez, jur. Și dacă spui nu, o să accept și nu o să te mai bat la cap. Promit.

Suspin și cad o clipă pe gânduri.

— Când e următorul?

Clasa a doisprezecea

Douăzeci

VARA CEA LUNGĂ S-A TERMINAT, în sfârşit, şi ne-am întors la a ne vedea de trei ori pe săptămână, cât am eu voie. Trişezi şi mă vizitezi la muncă, dar e un timp furat, nu unul de care să ne bucurăm pe bune. Ţi-ai luat un job la Guitar Center, ceea ce înseamnă că sunt dăţi în care eu sunt liberă, dar nu eşti tu. E sâmbătă şi ne pregătim să ieşim, când primesc un telefon surpriză de la sora mea.

— Întoarce-te, surioară.

Beth stă pe trotuarul de vizavi, sprijinită de maşină. Începem să zbierăm de fericire una la alta. Arată diferit – mai mare. Dar tot mai miroase a portocale.

— Ghici pe cine o să cunoşti, îi spun.

— E înalt, brunet şi superb?, mă întreabă ea.

— Da. Şi e al meu – ţine-ţi labele deoparte.

Râde, iar eu o iau de braţ şi o aduc în faţa casei, unde Sam te-a convins să desenaţi împreună cu cretă pe asfalt. Eşti aşa de bun cu el.

— Drăguţ, puştiule, îi spun eu, analizându-i desenul din care nu se înţelege mare lucru.

— Ta-daaa, zice el şi mai adaugă o linie.

— Bate cuba, îi zici, iar el îţi loveşte palma, fericit.

— Te iubesc, Gab, spune el şi îşi pune mâinile grăsuţe

în jurul gâtului tău.

— Și eu te iubesc, amice.

Îl strângi în brațe până începe să chițăie.

Nu știu de ce, dar când te văd cât de dulce ești cu el, îmi vine să ți-o trag chiar acolo.

— Deci, el e Gavin, spun eu și fac ūn gest spre tine de parcă ai fi un premiu câștigat la vreun concurs televizat.

Îți ia un moment să o recunoști din pozele care sunt împrăștiate prin casa noastră.

— E chiar Beth Carter?, întrebi tu, ridicându-te de jos.

— În carne și oase, spune ea.

— Beff!, strigă Sam și aleargă direct în brațele ei.

Tu zâmbești și dai mâna cu sora mea. E atentă la blugii tăi skinny, la tricoul vintage, la pălăria celebră. La mașina de băiat rebel.

— Pari un adevărat pericol, spune ea, într-un fel din care nu poți distinge dacă glumește sau nu.

— *Pericol* e un pseudonim al meu.

Bowling-ul nu e vreun hobby de-al tău, dar o face pe soră-mea foarte fericită, așa că insist să mergem. Beth a venit pe durata weekend-ului, o vizită scurtă în timp ce apartamentul ei e supus unei curățări generale prin fumigație. Ești supărat pentru că aveam planuri pentru o seară romantică, dar nu mi-am văzut sora de aproape șase luni, așa că, oricât m-ai ruga, nu vreau s-o exclud din planurile mele.

— Cred că sunt deschisă la ideea unei prietenii de durată cu termitele, îi spun lui Beth. Dacă de ele e nevoie ca să vii să ne vizitezi...

Beth râde.

— Fată, știi de ce nu vin în vizită.

Încă un lucru de care e vinovată Matahala. Îmi

amintesc că totuşi cu mine a împărţit un baton de ciocolată. Poate că mai există speranţe.

Sala de bowling e veche. Nu pare că s-a schimbat nimic la ea din anii şaptezeci. Sunt dulapuri de lemn în care sunt puse popicele şi mingile de bowling. Miroase a nachos şi a ulei. Mai sunt şi alte jocuri de jur împrejur, chestii unde tragi cu săgeţi şi câştigi un animal de pluş. În difuzoare se aude muzică veche, iar mingile celor care joacă lovesc popicele cu ecou.

— Ei, bine, spui tu, venind cu pantofii de bowling într-o mână şi cu mingea în cealaltă. Avem culoarul şapte. Am insistat să primim un număr norocos.

— Crezi că o să avem nevoie de noroc?, spun eu, veselă.

— Dacă joci bowling la fel de prost pe cât cânţi, atunci da!, spui amuzat.

M-ai lăsat să pun coloana sonoră de la *Rent* în maşină şi am cântat fiecare piesă, pe mai multe voci.

Te lovesc peste braţ şi încerc să mă prefac că remarca ta nu mi-a rănit sentimentele. Beth ne aruncă o privire îngrijorată. Îmi dau ochii peste cap, în semn de răspuns pentru ea. Arată ca şi cum s-ar pregăti să spună ceva, dar sunt salvată de Nat şi Lys, care guiţă de fericire atunci când o văd.

Beth le îmbrăţişează pe rând. Mergem spre culoarul şapte şi tu mă apuci de mână ca să mă opreşti puţin mai în spate.

— Ce e?, întreb.

— Cred că o să mă car.

— Ce? Dar Beth e aici. A vrut să te vadă. Să ne vadă împreună... ştii?

— Mai bine petrece tu o seară cu fetele. Eu o să mă văd cu băieţii.

Îmi strângi mâna.

— Ne vedem mâine.

— Îți pare rău că n-am stat doar noi doi.

Dai din cap că da.

— Dar înțeleg.

— Acum or să creadă că ne-am certat sau ceva.

Ridici din umeri.

— Nu-mi pasă ce cred ele.

— Îmi pasă mie, spun. Îmi pasă ce crede Beth. E sora mea mai mare. Haide, Gav... te rog.

Suspini.

— Bine. Dar îmi rămâi datoare.

Te pup pe obraz.

— Te iubesc.

— Mda, da.

E cea mai ciudată seară ever. Tu și Beth pare că ați pornit pe picior greșit. Vă ciondăniți legat de scor, muzică, filme. Mă enervează că niciunul din voi nu faceți un efort ca să vă înțelegeți, nici măcar de dragul meu. Mă gândesc la părinții tăi și la cât de drăguță sunt eu cu ei. Sunt obosită, tot încerc să mediez conversațiile și mai primesc și mingi proaste.

— Hei, cred că știu care e problema ta, spune unul dintre tipii care lucrează acolo, în timp ce mă întorc de la bar.

Pare de vârsta mea, dar ar putea fi la facultate, ca tine.

Îmi pun mâinile în față, ca și cum m-aș pregăti să mă rog.

— Ajută-mă, te rog!

Râde și îmi întinde o altă minge.

— Asta e preferata mea. Sclipiciul cu care e acoperită o face mai rapidă. Pe cea pe care o folosești acuma nu o poți ridica cum trebuie și...

— Ce se întâmplă?, spui tu, apărând în spatele meu.

— Tim mă învață niște trucuri, spun.

Îmi dau seama imediat ce îi spun numele că am făcut o greșeală. Pare că am ajuns deja să ne cunoaștem, când de fapt doar am citit numele de pe ecusonul lui.

— Ei bine, Tim, aș aprecia dacă ai sta naibii departe de iubita mea, spui cu o voce calmă și măsurată.

Tim se încruntă.

— Frate, eu doar îmi făceam treaba.

Ridic mingea la piept.

— Gav, el doar...

Arăți către un ghișeu unde s-a format deja o coadă, iar celălalt angajat aleargă încolo și încoace ca să aducă pantofi de bowling.

— Aia e treaba ta.

Îi faci cu mâna, ironic.

— Pa, pa.

Tim îmi mai aruncă o privire, apoi clatină din cap și se îndreaptă spre coadă. Îl aud că mormăie ceva din care deslușesc *puțoi*, dar nu cred că tu ai auzit, ceea ce e grozav, pentru că ai expresia asta plină de testosteron de parcă ai vrea în orice clipă să sari la bătaie.

— Ce naiba, Gavin?

Le pot vedea cu coada ochiului pe Beth, Nat și Lys, cum trag cu urechea la discuție.

— Grace. Nu face pe nevinovata. Flirtai cu el chiar în fața mea, ce mama dracu'!

Într-o secundă, Beth e între noi.

— Ia nu vorbi așa cu sora mea! Care naiba e problema ta?

Mă bag între voi doi.

— Hei, hei, chiar nu e mare...

— Ba da, e mare chestie, spune Beth. Uite, nu m-am

băgat în relaţia voastră...

— Foarte bine, pentru că nu e treaba ta!, spui.

— ...Deşi, să fiu sinceră, nu mi s-a părut de la început o idee bună. Dar rahatul ăsta la care tocmai am asistat, spune ea, ignorându-te, e genul de chestie pe care Matahala i-o face maică-mii.

Beth ştie să mă lovească în punctele vulnerabile. Mă holbez la ea. Nici într-un milion de ani nu m-aş fi comparat cu mama când venea vorba despre relaţiile mele sentimentale. Vorbeşte serios?

Te întorci spre mine.

— Sora ta mă compară cu reîncarnarea Satanei şi tu eşti ok cu asta?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă întorc pe călcâie şi fug la baie, ca o laşă ce sunt. Nat şi Lys vin după mine imediat. Sunt în faţa chiuvetei şi îmi şterg cu furie ochii cu prosoape de hârtie. Sunt varză, mi s-a întins machiajul peste tot.

Nu spun nimic, doar mă îmbrăţişează. Simt că lumea mi s-a întors cu susul în jos. Cu câteva minute în urmă erai iubitul meu perfect şi acum... Nici nu mai ştiu cine eşti. Chiar ieri am jucat un joc minunat de-a *eu te iubesc mai mult* şi credeam că nimeni din lume nu s-a mai iubit aşa ca noi. A fost remiză, am căzut noi de acord, cam pe când eram complet goi pe podeaua dormitorului tău.

— Eu te iubesc mai mult decât mă iubeşti tu, îmi spui şi îmi deschei nasturii cămăşii.

— Nu, eu te iubesc mai mult, îţi spun eu şi îţi desfac cureaua pantalonilor.

Îmi mângâi gâtul cu buzele. Îmi dau capul pe spate.

— Nu, murmuri. Clar eu te iubesc mai mult.

Palmele tale alunecă pe spatele mele şi îmi desfaci sutienul, îl scoţi şi-l arunci pe jos.

Mă întind și îți trag fermoarul.

— *Ba nu. Eu te iubesc atât de mult.*

Ușa se deschide și Beth intră înăuntru.

— Soră-mea...

— Chiar mă comport ca mama?

Ceva care seamănă cu mila îi străbate chipul.

— Puțin, da. Vorbește așa cu tine tot timpul?

— Asta a fost prima da, spun, amețită. Adică, ne-am mai certat pentru că nu prea reușim să ne vedem. Mama și Matahala sunt ridicoli, știi și tu.

Beth se întoarce spre Nat.

— Ne poți duce acasă? Gavin a plecat.

— Ce? Cum a plecat?

Inima îmi bate să-mi sară din piept. Trec de fete și fug în parcare. Tocmai ieși cu mașina de acolo și alerg spre tine.

— Gavin!

Ai geamul ridicat și muzica urlă. Trebuie să sar în fața mașinii ca să-ți atrag atenția.

— Iisuse, Grace!, țipi la mine, când deschid portiera și mă așez lângă tine.

— Îmi pare rău, spun. În legătură cu tot. Nu știu ce a apucat-o pe Beth...

Lași motorul pornit, dar ieși afară și eu vin după tine.

— Mda, soră-ta e o cățea acră.

— Hei, Gav, stai așa. Nici n-o cunoști.

— Păi, nici nu-mi doresc.

— Asta e o prostie, spun. Nu poți să vezi? Tipul ăla, Tim, încerca doar să fie amabil.

— Ba încerca să-ți intre în pantaloni, spui.

Încep să plâng, iar tu mă tragi spre tine.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit așa. Nu eram furios pe tine, ci pe el.

— Ei, bine, s-a terminat acum. Putem să ne continuăm seara?

Clatini din cap.

— Nu prea cred, Grace. Dar du-te și distrează-te cu sora ta. O să ne vedem noi... atunci când părinții tăi îți vor da voie.

Nu am ce să mai fac decât să te sărut de noapte bună și să plec să le găsesc pe fete.

Mai târziu, acasă, Beth se cocoață în fostul ei pat, cel de deasupra. Își lasă picioarele să atârne peste marginea lui.

— Păi, ce să zic, a fost minunat, spune ea sec.

Părul ei lung și negru e prins într-un coc, iar ochii îi stăruie pe fața mea, de parcă ar vrea să mă citească.

— De obicei nu e așa, îți jur. Doar că a fost complicat în ultima vreme pentru noi. Cu școala și toate chestiile.

Ne-am certat o grămadă de când a început facultatea ta. Începi să-ți dai seama că e penibil să ai o iubită care e încă la liceu.

— Nu știam că o să se întâmple căcatul ăsta. Frate, le spun oamenilor că iubita mea e la liceu și îmi aruncă niște priviri de parcă aș fi un futut de pedofil.

— Îmi pare rău.

De ce mă scuz? Nu e ca și cum aș putea schimba că am șaptesprezece ani. Dar simt că trebuie să-mi pară rău. Ca și cum am făcut ceva greșit fiind cine sunt.

Suspini și îmi pui o mână pe coapsă.

— Mă rog, cel puțin acum fac sex.

Mă uit urât la tine și tu râzi.

— Știi ce vreau să zic, nu te uita așa.

Chiar știu? Nu sunt așa sigură. Ce sunt pentru tine acum? O rușine? O bucată de carne? Pentru că așa mă simt. Dar nu spun nimic, mă așez în poala ta și mă prefac că totul e bine.

Pentru că dacă relația mea cu tine nu merge, nimic nu merge.

— Îți face zile fripte că ești încă la liceu?

Soră-mea a putut citi mereu gândurile oamenilor.

— Gav spune că oamenii se comportă aiurea când află.

Beth încuviințează.

— Are sens. Pentru că atunci când mergi la facultate chiar lași totul în urmă. Liceul pare o etapă atât de depășită, deși nu a trecut mult timp de atunci.

— Crezi că o să se despartă de mine?, o întreb.

— Nu știu. Asta depinde de voi.

Ezită puțin, apoi coboară pe scăriță și se așază lângă mine, în patul meu.

— Ești fericită cu el? Pentru că pari cam stresată.

— Eu...

Sunt pe cale să zic *sigur că sunt fericită*, când îmi dau seama că nu știu dacă e adevărat sau nu.

— Cred că sunt un pic confuză, zic într-un final. Cu rahaturile astea de acasă, cu facultatea lui Gavin, totul e un haos.

— Vrei sfatul meu?, mă întreabă.

— Da. Mereu.

— Cred că e super sexy, și faptul că e într-o formație îi sporește farmecul. Dar... nu e foarte de treabă. Știi ce zic?

— Nu, nu știu, spun ușor răstit.

— Haide... Remarca aia despre cum cânți?

Fața mi se înroșește.

— Glumea.

— Și când a făcut pe cocoșul cu tipul ăla?

— Gav e... posesiv.

Ai început să faci multe comentarii în ultima vreme legată de băieții din anturajul meu și nu mai pot spune

dacă în mine nu ai încredere sau în ei.

Beth îmi pune o mână după umeri.

— Simt o energie negativă, surioară. Şi ştii că intuiţiile mele sunt întotdeauna corecte.

Din nefericire, chiar sunt.

— Îl iubesc.

— Ştiu. Asta e problema.

Îmi bâzâie telefonul – eşti tu.

— Mă întorc în câteva minute, spun.

— Nu lipsi prea mult – vreau să folosim la maxim timpul rămas.

Promit să mă grăbesc. Răspund la telefon ieşind în curte.

— Bună, îţi spun şi mă aşez pe un scaun din foişor.

— Bună.

Niciunul din noi nu mai zice nimic preţ de un minut.

— A fost asta prima noastră ceartă?, spui.

— Păi, ne-am cam ciondănit în ultima vreme. Cred că asta a fost prima noastră ceartă serioasă.

— Cred că ştiu cum să evităm fazele de genul pe viitor.

— Bine...

— Ar trebui să facem o regulă, în ce priveşte sexul opus. Eu să nu am voie să rămân singur cu alte fete şi tu să nu fii singură cu alţi băieţi. Ca să evităm chestiile ca aia care s-a întâmplat mai devreme.

Deja urmez regula stabilită de tine, care spune că nu am voie să ating alţi tipi. Nu-mi mai îmbrăţişez prietenii de luni bune. A fost mai greu decât aş fi crezut, ceea ce m-a făcut să cred că poate tu aveai dreptate să impui regula asta. Dar nu sunt sigură că mai am nevoie de încă una.

— Dar e cam imposibil, dacă o conversaţie în public

se pune și ea ca fiind „singuri", spun.

— Păi, în seara asta ai fi putut spune mulțumesc, apoi să-l anunți că ai prieten. Să nu continui conversația cu el.

Tac o vreme. Dacă îți spun că nu-mi place noua regulă, vei crede că vreau să flirtez cu alții tot timpul. Dar, pe de altă parte, dacă voi fi de acord cu regula, măcar voi avea liniște că nu te întâlnești cu vreo studentă sexy să studiați împreună.

— Bine, spun. Hai să încercăm și să vedem ce se întâmplă.

Construiești un zid în jurul nostru, lăsând pe dinafară pe toți cei pe care-i cunosc și la care țin. În curând, zidul ăla va fi prea înalt ca să mă pot cățăra pe el și să ies înapoi afară.

Douăzeci și unu

SUNTEM LA TEATRU; stau în rândul al treilea și mă uit la Peter cum o dă în bară din nou. Domnișoara B e bolnavă, așa că supraveghez eu repetițiile astăzi.

— Spune-mi replica!, strigă Peter, punându-și mâna streașină la ochi, ca să se ferească de reflectoare.

— Peter, avem primul spectacol săptămâna viitoare, îi spun. Ce vei face când sala asta va fi plină cu public?

Are rolul principal în *Creuzetul*. Nu e piesa mea preferată, dar domnișoara B a trebuit s-o aleagă pentru că era în programa la engleză.

— Doar zi-mi replica, Grace.

Suspin și mă uit pe scenariu.

— *Poți vorbi un minut fără să coborâm în Iad din nou? M-am săturat de Infern!*

Repetă replica și îmi notez că trebuie să exerseze până ce o va face cu mai multă pasiune. La audiție a fost genial, dar acum personajul lui mai are nevoie să fie șlefuit.

Câteva minute mai târziu, îmi cere din nou să-i spun replica. De data asta, încerc să mă prefac că aș fi domnișoara B. Mă ridic și mă apropii de scenă.

— Nu-ți spun replica de data asta.

— Ce pula mea?, zice el.

— Nu-mi vorbești tu așa, spun, încercând să adopt tonul lui Beth.

Categorică și calmă, părând că dețin controlul.

— Trebuie să te descurci. Imaginează-ți că suntem la spectacol și ai uitat replica – improvizează.

— La naibaaaa, spune Lys, și pare de acord cu mine.

Peter se uită la mine de parcă ar vrea să mă ucidă, apoi continuă scena, cerând indicații de la ceilalți actori. Mă gândesc la eseul personal pe care a trebuit să-l scriu pentru admiterea la Universitatea din New York. Poate ar fi trebuit să scriu despre cum lupta cu greutățile în viața mea personală mă ajută să fiu un regizor mai bun. Viața cu mama și Matahala m-a pregătit pentru orice. M-a învățat să fac față conflictelor.

Deja știu acum că va trebui să stau în spatele cortinei pe timpul spectacolului și să-i livrez replicile fraierului ăsta.

La sfârșit, dau indicații tuturor actorilor, pe baza notițelor din carnet. Mă iau cu toții în serios, chiar și Peter. E unul dintre momentele din viața mea de care chiar sunt mândră.

Vii și mă iei după ce se termină, iar eu sunt fericită, pășesc pe nori. Lucrurile au fost cam aiurea între noi de la vizita lui Beth, dar ne străduim s-o scoatem la capăt. E octombrie deja, și ne-am mai obișnuit puțin cu ideea că ești la facultate.

— ...Și, pe scurt, am fost tare a dracului. Chiar și Lys s-a mirat.

Tu râzi.

— Sigur că ai fost. Eu știam deja că poți fi și așa.

Ne oprim la Denny's să mâncăm ceva înainte să mă duci acasă.

— Mă întreb dacă or avea cursuri la facultate despre cum să te comporți cu actori ca Peter, spun eu, așezându-mă la o masă. Cu ăia care se comportă ca divele, dar

nu iau munca în serios.

— Dacă ar avea, ai fi maestră.

Chelnerița vine să ia comanda și ne toarnă cafea. Pun trei pachețele de zahăr în a mea, în timp ce tu o bei pe a ta neagră.

Mă aplec spre tine.

— Deci... când aveai de gând să-mi spui că i-ai trimis un email sor-mii?

Bei din ceașca de cafea, fără grabă.

— M-am gândit că vei afla până la urmă.

Îți pun o mână pe braț.

— Ei bine, ai câștigat puncte. Multe. Mulțumesc.

— M-am purtat ca un nesimțit cu ea. Și ținând cont că va fi un membru al familiei noastre într-o zi, m-am gândit că ar fi mai bine pentru mine să nu mă urască.

Roșesc, iar tu rânjești.

— Nu știu de ce pari așa surprinsă. Sub nicio formă nu o să ne petrecem restul vieților altfel decât împreună.

— Nu mai fi atât de perfect.

Beau din cafea, ca să-mi gonesc nodul din gât.

Aș fi putut ajunge ca maică-mea, alături de cineva ca tatăl meu sau ca Matahala. Dar universul mi te-a scos în cale pe tine.

— Și de unde ai luat adresa ei de email?

— Din telefonul tău.

— Aha, pe ascuns.

Îmi zâmbești.

— A avut vreun efect email-ul?

— Da, cred că da. Vrea să-ți dea o a doua șansă, oricum.

— E tot ce speram.

Ne vine mâncarea și eu îmi torn o tonă de sirop pe clătite. Îmi furi o bucată dintr-una și îți dau peste mână.

— Deci... cine e Dan?, mă întrebi.

— Hmm?

— Dan. Am văzut că ţi-a trimis câteva email-uri.

— Mi-ai citit mail-urile?

— Nu intenţionat. Erau pur şi simplu... acolo. Când am căutat adresa lui Beth.

Mă încrunt.

— E un tip din clasa de literatură britanică. Suntem parteneri de proiect.

— Bine.

Muști din burger, iar eu îţi iau un cartof prăjit şi-l mestec cu voluptate.

— Mi-ai mai citit email-urile şi altă dată?

Încerc să-mi menţin vocea relaxată, dar aud anxietatea din ea. Nedumerirea. Ai parola telefonului meu, aşa cum şi eu o am pe a ta. Dar nu mi-a trecut prin cap să mă uit în mail-urile şi mesajele tale.

Încerc să-mi spun că e în regulă, că e bine să nu avem secrete. Dar degeaba – pare atât de greşit. Cu adevărat greşit. Vezi tu, Gavin, ar fi trebuit să-mi ascult intuiţia în momentul ăla. Ar fi trebuit să-mi amintesc că toate femeile din familia mea ştiu lucruri înainte ca ele să se întâmple, aşa cum străbunica mea ştia întotdeauna cine o să ne sune chiar înainte ca telefonul să ţârâie. Ar fi trebuit să ştiu: dacă mi-ai făcut asta însemna într-adevăr că eşti un şarpe ascuns în iarbă.

— Nu. Jur! Doar că de data asta m-a învins curiozitatea, îmi spui, ridicând mâinile.

— Pentru că n-ai încredere în mine.

— Ba am.

Clatin din cap şi încep să înţep nervoasă cu furculiţa clătitele.

— Grace, jur că am. Doar că n-am putut rezista. Am

intrat doar să caut adresa lui Beth, jur.

Apoi ridici o sprânceană și întrebi:

— Nu-i ca și cum ai ceva de ascuns, nu?

— Ce mama naibii, Gav?

— Glumesc!

— Nu te cred.

Te apleci și mă săruți pe vârful nasului.

— Te iubesc până la cer și înapoi. Ok? Acum mănâncă-ți clătitele.

Mă iubești până la cer și înapoi. Ai citit asta într-una din cărțile cu povești pe care mi le-ai adus acasă când eram bolnavă. Mă topesc, și tu știai că așa se va întâmpla. Ai mereu câte un as în mânecă, și funcționează de fiecare dată.

— Îmi rămâi dator cu un cântec, îți spun, cu furculița îndreptată amenințător spre tine. Ceva romantic despre cât de multă încredere ai în mine.

— O să încep să lucrez la el din seara asta.

Când ești o proastă îndrăgostită, e aproape imposibil să vezi steagurile roșii care semnalizează. E ușor să te prefaci că ele nu sunt acolo, să te prefaci că totul este perfect.

Staturile rock superbe, care te fac să amețești când te sărută, pot scăpa nepedepsite cu orice crimă.

★

E ultimul spectacol pe care-l avem cu *Creuzetul* și primim aplauze la scenă deschisă. Actorii ne cheamă pe mine și pe domnișoara B printre ei, pe scenă, și ne oferă buchete mari de trandafiri. Facem o reverență și te văd pe tine, în rândul întâi. Strigi cel mai tare și îți ridici mâinile deasupra capului când aplauzi.

Mâine mă voi întoarce aici, să ajnt la strângerea echipamentului, a decorului, a tot ce am adus de la şcoală, dar în seara asta mama mă lasă să stau până târziu, fiindcă avem petrecerea întregii echipe. Port o rochie neagră, scurtă şi simpatică, inspirată din anii 60, cu dresuri roşii şi cu bocancii mei roz. Pentru că e Halloween, port urechi de pisică din catifea şi mi-am alungit ochii cu eyeliner, să pară ca de pisică. Nu am avut timp să mă gândesc la un costum şi, în plus, tu crezi că să te costumezi e o chestie idioată. E destul de răcoare afară, aşa că mă duc în culise şi iau pe mine o jachetă de piele, apoi vin şi mă întâlnesc cu tine în faţa teatrului.

— Mergem la Peter – vrei să vii cu noi în maşină?, întreabă Nat.

Ea şi Lys au făcut amândouă parte din distribuţie. Nat e îmbrăcată ca Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*, şi ţine între dinţi port-ţigaretul, aşa cum îl ţinea şi Audrey. Lys e îmbrăcată sub forma unei dileme existenţiale, într-o salopetă neagră pe care sunt imprimate întrebări ca *Există Dumnezeu?* sau *Care e scopul vieţii?* Sigur, mai poartă şi cizme peste genunchi şi o perucă blondă, pentru că vorbim despre Lys.

Clatin din cap.

— Nu, ne vedem acolo. Mă duce Gav.

Nat se încruntă şi îmi aruncă o privire bănuitoare.

— V-am mai spus, îi pare rău pentru ce s-a întâmplat când cu Beth.

A trecut o lună de la seara când am fost la bowling, dar Nat şi Lys tot nu au depăşit complet momentul.

Lys face un semn ca şi cum şi-ar încuia buzele şi ar arunca cheile. Îmi dau ochii peste cap, iar ele îmi trimit un sărut, apoi o iau din loc cu restul actorilor.

Mă văd cu tine în hol. Tu mă iei în braţe şi mă învârţi.

— Mi-a fost așa dor de tine, spui, când ne îndreptăm spre parcare.

— Și mie.

Nu ne-am mai văzut de o săptămână. Clasa a doișpea, pentru mine, și primul an de facultate, pentru tine, sunt mai dificile decât ne-am fi așteptat. E ca și cum de fiecare dată când am eu câteva ore libere, nu ai tu. Când ai tu, e prea târziu ca să mai ies eu în oraș.

Îmi inspectezi atent îmbrăcămintea.

— Mereu te îmbraci așa când eu nu sunt prin preajmă?

— Cum adică?

Îți pui o mână pe rochia mea.

— E drăguță, dar cam... scurtă.

— Mda...

Mă tragi mai aproape de tine.

— Poartă chestiile astea doar când suntem singuri, ok? Nu vreau ca băieților de la școală să le vină idei.

— Ce? Iubitule. Ești serios?

Nu spui nimic, iar eu râd, fiindcă mi se pare o prostie. Tu te încrunți.

— Lăsând asta la o parte, cum a fost spectacolul?

— A fost în regulă.

— Doar în regulă? Speram ceva în genul *fenomenal, genial, excepțional...*

Tu râzi.

— Păi, tu chiar ești toate lucrurile astea. Dar, știi, e doar un spectacol al școlii, atât. În plus, Peter în rolul lui Proctor? Să fim serioși.

Mă opresc din mers. Suntem în fața teatrului, pe scările largi care duc către intrare. Tu ești un pic mai jos decât mine, pe treptele din față. Te întorci să te uiți la mine și pari nedumerit.

— Ce e?, întrebi.

— Doar un spectacol al școlii?, repet eu. E ceva nasol să spui asta.

Acum pricepi și tu ce se întâmplă.

— Hei, n-am spus-o în sens rău. Doar că nu e ceva care să mai aibă legătură cu mine.

— Ești la facultate de două luni, Gav. Dintr-o dată, liceul e ceva în care nu te mai regăsești?

Ai cam renunțat la actorie ca să te dedici muzicii și formației tale, ceea ce e în regulă, dar nu mi-am dat seama că nu-ți mai pasă chiar deloc de teatru. Sau de munca mea acolo.

— Te iubesc, spui. Și îmi pare rău. Am folosit cuvintele greșite. Chiar sunt mândru de tine.

Îngenunchezi și îți împreunezi mâinile dramatic.

— Mă ierți?

Îmi dau ochii peste cap.

— Of, ridică-te, prostule.

— Iau asta ca pe un da.

Te ridici și îmi așezi mai bine urechile de pisică.

— Ce-ar fi să mergem undeva și să scoți tot de pe tine cu excepția acestor urechi?

— Noroc că avem o petrecere la care trebuie să ajungem, spun eu zâmbind. Dar o să-ți ofer un mic teaser.

Ne urcăm în mașină.

Lovești cheile de volan, gânditor, și îmi dau seama că vrei să-mi spui ceva. Stomacul mi se strânge. Ultimele dăți când am ieșit am fost la un pas de o ceartă serioasă, dar în ultima clipă unul dintre noi a dat înapoi și conflictul s-a aplanat.

Mă întreb ce-o să se întâmple în seara asta.

— Nu vreau să merg la petrecere, spui.

— De ce?

Scoți un suspin.

— Pentru că sunt la facultate, Grace. Pentru că nu vreau să merg la o petrecere penibilă cu niște tocilari care se cred actori, care habar n-au cum să se distreze.

— Ah, nu-ți place pentru că nu va fi o beție generală.

Înainte să intri la facultate, nu beai atât de mult, doar o bere sau un pahar de ceva la o petrecere, dar acum mă suni beat în miezul nopții sau vii mahmur la întâlnirile noastre. Iei o țigară din pachetul de pe bordul mașinii. Un alt obicei căpătat recent.

— Și ce, ar trebui să mă entuziasmez că va fi pizza și că ne vom juca de-a învârtitul sticlei? Sau că vom avea un concurs de dans unde Peter va încerca să te pipăie?

— Pe bune? Aduci asta în discuție acum? Uite, doar lasă-mă acolo, atunci, dacă suntem cu toții prea penibili pentru ca marele Gavin Davis să piardă vremea cu noi.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nimic. În fine. E prea târziu ca să mă mai ducă altcineva cu mașina. Dacă mă poți lăsa tu acolo, la întoarcere mă vor duce acasă Nat și Lys.

— Ascultă, tu chiar o să te duci la petrecerea aia, după ce noi nu ne-am văzut de o săptămână?

— Gav, e petrecerea echipei noastre. Știi cât de importantă este. Am muncit pe brânci pentru spectacolul ăsta și vreau să sărbătoresc. Mai știi când maică-mea mi-a interzis să merg la ultima din ele?

Deschid geamul, pentru că țigara ta mă afumă.

— Și, pe bune, stinge mizeria aia.

Mormăi ceva ce nu pot distinge, arunci țigara, pornești mașina și ieși mult prea repede din parcare.

— Gavin!

Nu spui nimic, doar dai muzica tare și conduci. Rămânem tăcuți cât timp tai orașul și te îndrepți spre

casa lui Peter, care e în afara localității. Am fost atât de plină de adrenalină în timpul spectacolului, încununarea muncii mele, iar acum sunt doar obosită.

Te urmăresc cu coada ochiului. Luminile de pe bord îți aruncă diferite culori pe chip, iar farurile taie întunericul nopții. Îmi verific telefonul. Mai am două ore și jumătate până trebuie să fiu acasă.

— E o tâmpenie. Nici nu știm de ce ne certăm, spun.

— Așa e, spui.

Îmi desfac centura și mă aplec spre tine, te sărut pe obraz, pe gât, pe lobul urechii. Zâmbești și îți bagi o mână în părul meu, trecându-ți degetele prin toată lungimea lui.

Parchezi pe marginea șoselei, lângă niște arbuști.

— Ce faci?, te întreb, văzând că oprești motorul.

Zâmbești.

— Ce-mi faci tu?

Mă aplec spre tine și îți sărut vârful nasului.

— Petrecerea, șoptesc.

Îmi atingi buzele cu buzele tale.

— Dă-o dracu' de petrecere, spui.

Te las să mă mai săruți și aproape mă las pradă tentației, dar în ultimul moment mă trag într-o parte.

— Gav. Sunt regizorul secund. Trebuie să merg la petrecerea asta. Vreau să merg.

Ar fi trebuit să accept să merg cu Nat și Lys. Mă simt captivă în mașină cu tine. Pentru prima dată de când suntem împreună, îmi doresc să fiu într-un loc unde tu nu ești.

— Te rog, doar du-mă la petrecere, spun. O să mă întorc cu Nat, dacă tu nu vrei să rămâi.

— Nu te-am mai văzut de o săptămână!

— Nu e corect...

— Știi ce nu e corect? Că am o iubită ai cărei părinți nu mă lasă s-o văd. Că nu are voie să iasă seara din casă și nu poate veni la concertele mele. Nu e corect că îi văd pe nenorociții de chelneri de la Starbucks mai des decât pe ea.

— Nu pot controla nimic din toate astea, izbucnesc. Și am fugit noaptea de acasă pe ascuns pentru trei concerte de-ale tale.

Îți întorci capul și te uiți pe geam. Te apuc de mână și te trag ușor, ca să-ți întorci fața spre mine.

— Ascultă, vreau să fiu cu tine tot timpul. Dar trebuie să merg la petrecerea asta. Dacă nu aș fi acolo, ar fi ca o palmă dată colegilor mei. Știi asta.

Îmi bâzâie telefonul, dar, înainte să apuc să citesc mesajul de la Lys, mi-l smulgi din mână și mi-l bagi în buzunarul tău.

— Te rog, putem fi doar noi doi?, spui încet.

— Gav, dă-mi telefonul.

— Petrecerea sau eu – ce alegi?

Un avion zboară deasupra noastră. Îl las să treacă, și abia apoi răspund. Mi-aș fi dorit să fiu în el.

— Nu pot fi amândouă? Să facem un compromis?

Te uiți la telefonul tău.

— Trebuie să fii acasă cam în două ore. Drumul până la Peter ne ia jumătate de oră. Deci, ce faci, stai trei sferturi de oră la petrecere și mie îmi păstrezi un sfert de oră? Atâta îmi rămâne să petrec cu prietena mea săptămâna asta?

— Dar dacă ai veni cu mine, am fi împreună.

Brusc, explodezi.

— Am stat în căcatul ăsta de oraș numai pentru tine, iar tu nu ești în stare să renunți la o futută de petrecere pentru mine!

Loveşti cu pumnul în volan.

— Ce mama mă-sii, Grace?

— Stai. Ce?!

Ieşi din maşină şi trânteşti portiera. Rămân singură în maşină, clocotind de nervi. Mă gândesc la Nat şi Lys şi la restul echipei, distrându-se la petrecere. Nu-mi vine să cred că sunt prinsă aici, pe marginea drumului, şi mă cert cu tine. Şi nici nu pot da vreun mesaj, pentru că mi-ai luat telefonul. Inspir adânc, apoi ies din maşină.

— Gav. Ce-ai vrut să zici că ai rămas în oraşul ăsta pentru mine?

— Nimic. Nu contează.

— Nu ţi-am cerut să rămâi aici. De ce ai spune...

— Am refuzat să merg la facultăţile din Los Angeles, deşi am fost acceptat, ca să stau aici cu tine. Bine?

Mă holbez la tine.

— Chiar vorbeşti serios?

— Nu am vrut să-ţi spun. Niciodată. Ştiam că doar te vei simţi prost...

— Nu ai... nu ai intrat la Universitatea din Los Angeles, nu?

Şcoala visurilor tale.

— Gavin. Nu ai intrat, nu?

Nu spui nimic.

Aştept, privindu-te şi uitând că mai trebuie să şi respir.

— Ba am intrat, spui încet.

Ceva se rupe în interiorul meu, îmi cade ca un bolovan de-a lungul şirei spinării.

— Dar de abia ne cuplasem, spun, mai mult pentru mine.

— Deja mă îndrăgostisem de tine când am primit scrisoarea de acceptare. Nici nu s-a pus problema, serios.

Tu ești cel mai important lucru. Întotdeauna.

Și știu asta – dacă eu aș intra la Universitatea din New York, nu aș fi suficient de puternică pentru a face ce ai făcut tu. Mă gândesc la eseul pe care tocmai am început să-l scriu. Eseul personal pe care l-am rescris deja de cinci sute de ori. Domnișoara B a promis să-mi scrie și ea o scrisoare de recomandare.

— Ai renunțat la școala visurilor tale pentru mine, șoptesc șocată.

Nu avusesem idee cât de mult mă iubești.

— Aș renunța la orice pentru tine. La orice.

Mintea îmi fuge, de parcă ar fi o mașinuță teleghidată din parcul de distracții, fuge tot mai repede și nu se poate opri.

— Nu ți-am cerut și nu m-am așteptat să o faci.

— Știu, spui și îmi zâmbești. Dar bănuiesc că așa sunt eu, romantic.

— Dar, când eu mă voi muta la New York, tu ce o să...

Stai acolo și aștepți să continui. E ceva ce îmi scapă, ceva ce... Oh. Mă sprijin de mașină, conștientizarea a ce se întâmplă acum trecând peste mine ca un val rece de ocean. Devine dintr-o dată și mai greu să respir. Să gândesc. Să simt.

Apoi, dintr-o dată, simt totul.

Cum îmi poți cere asta?!

Înainte să te cunosc pe tine, New York-ul era totul, singurul vis, ceea ce mă ținea în viață. Și acum vrei să mi-l iei. Nimeni nu știe mai mult ca tine ce multă nevoie am să merg acolo.

— Gavin...

Ești tăcut, mă urmărești, așteptând.

— Te iubesc, șoptesc. Te iubesc atât de mult, dar...

— Dar? Așa va fi de acum înainte? Te iubesc, dar...? Dar ce, Grace?

Încep să plâng. Lacrimi mari, care nici nu știu pentru ce sunt. Furie. Simt ceva apropiat de furie. Pentru că știu ce aștepți acum de la mine. Nu mai pot merge la New York, așa e? Pentru că, dacă aș face-o, ar însemna că nu te iubesc la fel de mult pe cât mă iubești tu. Și s-ar termina cu noi.

După un minut, întinzi mâna spre mine.

— Hei, iubito, e în regulă. Formația începe să aibă concerte importante în Los Angeles. Dacă vei intra la facultate acolo, am să mă transfer. Ne putem muta împreună într-un apartament. Îți imaginezi cum ar fi?

Îmi tremură corpul, iar tu mă ții acum în brațe, îmi șoptești cuvinte de alint. Mă agăț de tine, deși tocmai m-ai înjunghiat în stomac cu un pumnal ruginit, din senin.

Apoi, o voce dinăuntrul meu începe să se audă tot mai tare. Îmi urlă în urechi și mă face să mă desprind de tine, să pășesc în spate. În lumina farurilor aprinse se văd particule de praf, iar norii se plimbă pe deasupra lunii. Pe autostradă trec mașini, indiferente la drama care se petrece pe marginea drumului. Am putea vinde totuși bilete.

Știu că trebuie să lupt pentru ce îmi doresc. Nu ar fi viața mea dacă nu ar trebui să mă arunc în bătălii ca să obțin chestiile la care visez. Universul nu lucrează pur și simplu pentru mine. Nu dă doi bani pe dorințele mele. Sunt norocoasă că măcar îmi pune o sabie în mână, înainte să mă azvârle în luptă.

— Gav. E visul meu. Toată viața mea mi-am dorit să locuiesc în New York și să fac teatru. E... e cine sunt. Tu știi asta.

O mașină trece pe lângă noi, iar luminile ei sfâșie întunericul. Prind puțin un sunet de muzică, un rock violent.

— Facultatea de teatru din Los Angeles e la fel de bună, spui tu. Și mai e acolo și toată industria filmului.

Mă apuci de mâini, îți înlănțui degetele de ale mele.

— Am vorbit deja cu băieții din trupă. Nu vor să vină la New York. Scena din LA e mai bună, e un oraș mai ieftin, sunt mai multe cluburi dispuse să ne lase să cântăm... Am încercat să-i conving. Jur că am încercat.

— Când aveai de gând să îmi spui?

— M-am gândit că... Nu eram atât de sigur că încă mai aveai planuri cu New York-ul. Așteptam să te răzgândești. Și m-am gândit că poate nici nu vei intra.

A fost ăsta un test? Pentru că, dacă da, l-am picat.

— Nu crezi că aș fi intrat? Adică, nu sunt destul de deșteaptă...

Nu ești foarte profundă.

— Nu! Doar... Știi, noi am discutat despre cum ar fi să locuim împreună și tot tacâmul.

Am mers o dată la Ikea, de distracție. Am ales mobilă pentru apartamentul nostru imaginar, iar tu mi-ai cumpărat cea mai urâtă inimă de pluș, cu brațe subțiri de-o parte și de alta și cu un rânjet pe așa-zisa ei față. I-ai spus Fernando. O dată, când ai venit la mine și ai mei nu erau acasă, a trebuit s-o ascundem sub pat fiindcă era prea ciudat să facem sex în fața ei.

— M-am gândit că planul cu apartamentul era pentru după ce vom termina facultatea. Adică, sigur că vom locui împreună într-o bună zi.

— Într-o zi, spui, ironic. Peste cinci ani? Serios?

— Dacă am încerca, totuși, o relație la distanță...

Scuturi din cap.

— Alea nu țin. Toți cei pe care îi cunosc la facultate și au relații la distanță s-au despărțit deja, și n-a trecut nici un semestru. Știi ce se spune despre Thanksgiving și despre vacanța aia? Că e vacanța în care cei plecați în alt oraș se întorc acasă și își dau papucii. Nu ajung nici până la Crăciun împreună.

— Poate că noi am fi diferiți, spun. Suntem suflete pereche. Nimic nu ar putea să intervină între noi și să ne separe.

New York-ul e visul meu. Viitorul meu, viața mea. Cum aș putea renunța la el?

— O să ajungem acolo într-o zi, îmi spui. Promit. New York-ul nu pleacă nicăieri.

Capul îmi pulsează și îmi smulg urechile alea stupide de pisică. Nu-mi vine să cred că am purtat poate cea mai importantă conversație despre viitorul meu arătând ca membra unei formații de fete de duzină.

— Oricum, probabil ne certăm degeaba. Poate că nici nu voi intra...

— Nu te înscrie. Te rog, îmi spui.

Nu zic nimic.

— Patru ani sunt un timp foarte lung, Grace. Nu ai putea să vii la niciunul dintre concertele mele. Nu aș apuca să-ți cunosc prietenii. Nu aș putea să vin să te iau de la repetiții și să te scot la cină. Te-ai duce în cluburi și eu nu aș fi acolo să dansez cu tine, să-ți iau ceva de băut și să mă asigur că ajungi acasă în siguranță. Viețile noastre ar fi complet separate. Adică, uite ce greu ne este acum, și trăim la cinci minute unul de celălalt.

Sincer, nu m-am gândit niciodată în felul ăsta și îmi dau seama că ai dreptate. Nu vreau să-mi petrec următorii patru ani în partea opusă a țării față de cea în care ești tu. Vreau să fiu cu tine. Parcă și văd scenariul – diferența

de fus orar ne împiedică să vorbim la telefon, tu te enervezi că apar pe rețelele sociale poze cu mine lângă băieți pe care nu-i cunoști. Apoi, o tipă cool, cu înclinații artistice, care tot vine la concertele tale îți captează într-un final atenția. Te tot vezi cu ea la petreceri, aveți cursuri împreună. Apoi, într-o seară, bei prea mult și ea e chiar acolo, cu buzele atât de apetisante...

Îți sprijini fruntea de a mea.

— Alege-ne pe noi. N-o să-ți pară rău.

— *Pentru că acolo unde ești tu, e și lumea. Iar unde nu ești tu, începe disperarea*, șoptesc.

— *Romeo și Julieta*?

— *Henric al IV-lea.*

Am încă în minte imaginea mea alergând pe străzile New York-ului. Dar o las să se risipească. Nu ar conta, dacă tu nu ai fi acolo să împarți totul cu mine. M-aș simți oribil, și la fel te-ai simți și tu.

— Am nevoie de un minut, spun, apoi mă îndrept spre un copac din apropierea mașinii.

Se presupune că trebuie să faci sacrificii pentru oamenii pe care-i iubești. Așa a făcut mama, când eu și Beth eram mici, înainte să-l cunoască pe Matahala. Și-a luat trei joburi pentru ca noi să avem mâncare pe masă. E ceea ce a făcut Fantine pentru Cosette în *Mizerabilii*. *Visez la o lume plină de speranță, în care viața să merite trăită.*

Te iubesc. Iar concluzia e că tu trebuie să fii cu restul băieților din trupă, iar ei nu vor să vină la New York. Și asta nu e vina ta. Nu e ca și cum mi-ai fi cerut să mă mut în Omaha. E multă viață teatrală în LA și poate mi-aș încerca norocul și în lumea filmului. Aș putea obține o bursă. Nu trebuie să fie pentru totdeauna.

Atunci, de ce mă simt ca și cum m-aș îneca?

— Bine, spun, când mă apropii din nou de tine. Fără

New York.

Mă săruți apăsat.

— Te iubesc atât de mult.

Ceva în mine pâlpâie și se stinge, ceva ce știu că nu voi mai avea cum să recuperez. Dar tu meriți. Chiar meriți. Îmi voi mai spune asta timp de câteva luni. Iar când voi înțelege că nu meriți, va fi prea târziu.

— Și eu te iubesc, îți spun.

— Mai vrei să mergi la petrecere?

Dau din cap că nu.

— Ai dreptate. Nu mai e timp.

— Îți pare rău?

— Mda. Puțin.

Puțin mai mult.

Ochii mi se umplu de lacrimi, pe care mi le ștergi cu vârfurile degetelor.

— Vom avea cele mai mișto chestii în Los Angeles, promit.

Îmi spui o poveste frumoasă despre apusuri pe plajă. Un apartament cu hainele noastre în același dulap. Spui că ne-am putea lua și un câine. Ne vom trezi unul lângă celălalt în fiecare dimineață și uneori îmi vei aduce micul dejun în pat.

— Va fi perfect, spui.

— Perfect, repet eu.

Apoi mi-o tot spun și mie, încercând din răsputeri să o cred.

Douăzeci și doi

VISEZ – CEVA CE INCLUDE o vidră și testul meu la istorie universală de luni, când sunt brutal smulsă din somn. Stai aplecat deasupra mea și zâmbești. Camera e în întuneric și mă gândesc că ai intrat pe geam, dar apoi observ că ușa dormitorului e deschisă și pe hol lumina este aprinsă.

— Ce e?, reușesc să întreb.

— La mulți ani, spui.

Mă ridic și îmi frec ochii.

— Ce se întâmplă?

Arăți spre ceas.

— E oficial ziua ta.

— Da?

— Dap. Te-ai născut la ora 3 și 20 pe 14 noiembrie, cu optsprezece ani în urmă. De cât timp ai nevoie ca să fii gata?, mă întrebi și te ridici de pe pat.

— Gata pentru ce?, întreb și eu, suspicioasă.

— Mergem într-o aventură secretă.

— Mama a fost de acord?

— Am primit aprobarea alor tăi, nu-ți face griji.

Mă ajuți să mă dau jos din pat trăgându-mă de mâini, apoi mă ții lipită de tine, înainte de a-mi da drumul. M-am trezit complet între timp.

— Cu ce să mă îmbrac pentru aventura asta?

— Cu chestii obișnuite. Dar ia-ți și o haină.

— Ești foarte misterios.

Îmi trimiți un sărut din palmă, apoi ieși din cameră și îmi spui că mă vei aștepta în sufragerie.

Lucrurile au fost agitate între noi din noaptea cu petrecerea. Încerc să nu te urăsc pentru că mă obligi să rămân în California. A fost alegerea mea, nu m-ai forțat propriu-zis, și totuși m-am simțit ca și cum n-ar fi fost a mea decizia. Dar, mai mult decât să merg la New York, îmi doresc să nu ajung ca maică-mea, captivă în relații eșuate, lipsite de iubire. Te-am găsit pe tine, Alesul, și aș fi o idioată dacă te-aș pierde. Dar, chiar și așa, e greu să renunț la New York. Nu mai ascult *Rent*, nu mai pot. Arunc toate broșurile legate de facultatea de acolo. Îmi tot spun că meriți lucrurile astea.

Când termin de îmbrăcat, îmi iau geanta și haina. Ușa dormitorului alor mei este închisă, așa că sting lumina pe hol și cobor.

— Cum ai intrat?, te întreb.

— Mama ta a lăsat o cheie sub preș pentru mine. Hai să mergem.

În mașină mă așteaptă o cafea, cu o grămadă de frișcă și zahăr, așa cum îmi place. Părem singurii oameni treji la ora asta prin oraș. Nu e nicio altă mașină pe drum.

— E un pic înfricoșător la ora asta, spun. De parcă ar fi venit apocalipsa.

Tu râzi.

— Să mă trezesc la ora asta în mod cert e o dovadă că te iubesc enorm, asta știu sigur.

Beau din cafea.

— Și... unde mergem?

Singurul restaurant deschis e la Denny, dar nu pare ceva pentru care să merite să te trezești la trei dimineața.

Apoi intrăm pe o stradă familiară și parchezi mașina în fața casei lui Nat.

— Ok, acum chiar sunt curioasă.

Nat și Lys țâșnesc împreună din casă.

— La mulți ani!, urlă ele și se urcă pe bancheta din spate a mașinii tale.

— Am adus gogoși, spune Nat.

— Deci, ce se întâmplă? Mor aici!

Ieși de pe strada lui Nat și te îndrepți spre autostradă.

— Mergem spre nord, spui tu.

— Ar fi de ajutor dacă ai fi mai explicit, spun.

— Aaa, hai să ne jucăm chestia aia unde pui douăzeci de întrebări, zice Nat și bate din palme.

Îmi întinde o tiara roz cu pietre.

— Și trebuie să porți asta, sărbătorito.

Mi-o pun pe cap și chicotesc.

— Bine, întrebarea cu numărul unu. E departe locul spre care mergem?

— Da și nu, face Lys.

— Mai mult de două ore de mers?

— Da, spui tu.

— E aproape de ocean?

— Da, spune Nat.

Încep să zâmbesc chiar înainte să pun următoarea întrebare.

— Are cumva un pod mare?

— Da, spun toți în cor.

— Oh, Doamne, chiar mergem la San Francisco?

— La naiba că mergem!, spui tu.

— Fraților! E cel mai tare cadou ever!, chițăi.

— Păi, o dată devii și tu majoră, spune Nat.

— Maică-ta m-a pus să-i promit că n-o să-ți faci un tatuaj, mă avertizezi tu.

— Pe bune?

— Pe bune, râzi tu.

Lys îmi dă telefonul ei.

— Uite. Ți-am făcut un playlist pentru ziua ta.

Un playlist făcut de ea e ceva serios. Stă ore întregi să îmbine cântecele, găsește mixurile perfecte. Uneori le face în funcție de o anumită temă. Ultimul pe care l-a făcut cuprindea Rihanna, Beatles, Radiohead și Yo-Yo Ma.

Conectez telefonul lui Lys la sistemul audio. Primul cântec care începe este *Birthday* de la Beatles. Râd când cânți și tu împreună cu ei și dansezi pe scaun. Deschidem cutia cu gogoși, și eu aleg prima – glazură de ciocolată, evident.

Cele trei ore pe care le petrecem pe drum trec repede. Nu e aglomerat la ora asta și suntem efervescenți de la zahăr și cofeină. Prima chestie pe care o facem când ajungem e să ne luăm micul dejun la un restaurant retro din Mission. Clătite, caşcaval pane, şuncă şi mai multă cafea. Vizavi de noi, e o clădire decorată de sus până jos cu graffiti: flori încolăcite, un soare imens, valurile oceanului.

Aici sunt genul meu de oameni.

— Nici nu vă pot spune cât e de minunat să fiu la atâția kilometri distanță de familia mea, spun în timp ce mănânc ce mi-a mai rămas.

Îți pui o mână pe după umerii mei și mă tragi mai aproape.

— Ia-o așa, zice Lys. Anul viitor pe vremea asta, ai putea fi în New York, la cursurile de teatru.

Simt cum te încordezi lângă mine. Nu le-am spus încă lui Nat și Lys. Știu că se vor înfuria. Vor crede că am înnebunit. Dar ce e mai important – un oraș sau un om?

Iubirea vieții mele sau orașul care nu doarme niciodată? Nu vreau ca ele să te urască. Nu au înțeles de ce nu am mai ajuns la petrecerea echipei de teatru, de ce mi-ai dat voie să nu vin.

Cumva, ai pierdut deja încrederea lor între seara de la bowling și noaptea petrecerii. Dar cred că să ne aduci pe toate la San Francisco îți câștigă acum puncte. Le simt înmuindu-se.

— Că tot veni vorba de teatru, spune Lys și se uită la tine. I-ai spus?

Tu clatini din cap și un mic zâmbet îți apare pe buze.

— Ce? Alte secrete?

Bagi mâna în buzunarul jachetei și îmi întinzi patru bilete. Sunt pentru *Rent*, spectacolul de azi.

— Vorbești seriooos? O, Doamne!!!

Îți sar de gât și tu mă strângi tare și râzi. Apoi te lovesc peste umăr.

— Porcule, mi-ai spus că nu mai erau bilete.

— Păi, n-am vrut să stric surpriza.

— Aww, sunteți așa dulci, zice Nat, iar Lys ne și face repede o poză cu telefonul.

— Postez chestia asta chiar acum. Descriere: fostul elev de la Liceul Roosevelt Gavin Davis câștigă premiul Iubitul Anului.

E o zi perfectă. Înainte de spectacol, mergem la Pontonul Pescarului și mâncăm stridii. Facem poze cu Podul Golden Gate în spatele nostru, cu părul în vânt și fețele vesele. Mergem în Cartierul chinezesc și îmi cumpăr o pereche de ochelari de soare portocalii.

— E ca Disneyland-ul pentru homosexuali!, se bucură Lys, uitându-se la toate atracțiile: tricouri cu inscripții despre libertatea lesbienelor, obiecte colorate în culorile curcubeului.

Își cumpără o insignă pe care scrie *Born This Way*, cu fiecare literă într-o culoare a curcubeului.

Rent e excepțional, bineînțeles. Încerc să nu mă gândesc la facultate, la promisiunea pe care ți-am făcut-o ție.

— O să ajungem acolo într-o zi, îți promit, îmi șoptești la ureche în pauză.

Îți strâng mâna.

— Știu.

Nicio zi nu e ca astăzi, cântă ei pe scenă. Mă întreb dacă am făcut cea mai mare greșeală din viața mea renunțând să trimit eseurile pentru înscriere.

Dar apoi îmi ridici mâna și îmi săruți palma și eu îmi spun că am luat decizia corectă.

Am ales bine.

★

Se aud țipetele lor din stradă.

Mai întâi, vocea răgușită a Matahalei. Apoi vocea maică-mii, mai blândă și mai nesigură.

Tocmai m-ai lăsat cu mașina acasă și sunt obosită, și încă fericită după ziua mea. Dar imediat ce îi aud, devin încordată și mă opresc în fața ușii, să mai amân momentul când voi da ochii cu ei.

— Deja își plătește factura la mobil, își cumpără singură hainele, spune mama. E doar un copil...

— Nu e un copil. Are optișpe ani. Eu îmi ajutam familia cu bani de la șaișpe ani. O răsfeți.

Stau în fața ușii, incapabilă să mă mișc din loc.

— E la liceu. N-o s-o pun să plătească chiria, Roy, asta e...

— Cine e proprietarul casei?!, zbiară el. Pe numele

cui sunt facturile?

— Roy...

— Cine plăteşte creditele la bancă?

— Iubitule, te rog...

— Cine mama dracu'?

— Tu, spune ea, atât de încet încât abia o aud.

— O sută de dolari pe săptămână, atât să-mi dea, spune el. Să înveţe să fie un adult responsabil.

— Înţeleg punctul tău de vedere, o aud pe mama, pentru prima dată luptându-se pentru mine în felul ăsta, din ce ştiu eu. Dar de ce nu îi spunem mai bine să pună bani deoparte pentru facultate? O să aibă nevoie de...

— Discuţia asta s-a terminat!

— Dar...

— Dispari din faţa mea, Jean. Am avut o zi a naibii de grea.

Aud apoi zgomotul uşii unui dulap dată de perete, şi al gheţii aruncate pe fundul unui pahar. Mă sprijin de uşa garajului şi închid ochii. De ce nu pot avea măcar o zi, una singură, pe care să nu mi-o distrugă Matahala?

Mă forţez să merg spre casă. Bate vântul, iar ramurile copacului din curtea noastră se scutură ca şi cum ar fi pumni încleştaţi. Deschid uşa şi păşesc înăuntru. Matahala stă pe canapea şi se uită la golf. Mama e în bucătărie, spală vasele. Se întoarce spre mine când intru.

— Cum a fost?

Are un zâmbet fals, chinuit.

— Super. Chiar m-am distrat. Mersi că mi-ai dat voie să merg.

— E ceva pentru tine pe pat. Nu e mult, dar...

— Mulţumesc.

Sunt puţin ameţită şi apatică. Chiar se aşteaptă Matahala să încep să plătesc chirie? Când se va apropia

finalul anului școlar, va trebui să muncesc mai puțin. Nici nu voi câștiga patru sute de dolari pe lună.

Mă duc în camera mea, brusc epuizată. Îmi doresc să fie din nou dimineață, să se repete momentul în care m-ai trezit să pornim în aventura secretă.

Cadoul de la mama e într-o pungă cu flori pe ea. E cea pe care o folosim iar și iar. Nu-mi amintesc cine a cumpărat-o – cred că bunica i-a dat-o maică-mii cu un cadou, în urmă cu câțiva ani. Înăuntru e un pulover verde închis, aproape de culoarea ochilor mei, moale, cu nasturi de lemn. E ciudat. Mereu am crezut că maică-mea nu mă înțelege, dar fiecare cadou pe care mi-l face e perfect. Mă gândesc acum că poate mă cunoaște mai bine decât îmi dau eu seamă. Îl probez. E moale și comod, cu mânecile trecând puțin de încheieturi. Îl scot, apoi mă pregătesc de culcare. Mama bagă capul pe ușă.

— Îți vine?, mă întreabă, privind la puloverul pus pe spătarul scaunului.

— Da. E chiar drăguț. Mulțumesc.

Pare că vrea să mai spună ceva, dar apoi doar scutură din cap.

— Mă bucur că te-ai distrat de ziua ta. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult.

Matahala nu a fost de acord să dăm o petrecere, amintindu-ne că banii nu cresc în copaci.

— Mamă, spun, chiar când e pe cale să închidă ușa. V-am auzit vorbind. Despre bani.

— Rahat. Nu am vrut să-ți spun de ziua ta. Îmi pare rău... nu prea am avut ce să fac.

— Știu. Mersi că mi-ai luat apărarea, oricum.

După ce închide ușa, mă prăbușesc pe pat și te sun.

— Bună, spui, încet. Credeam că ai adormit.

Îți povestesc ce are de gând Matahala și te înfurii.

— Ce căcat e în neregulă cu el?

— Nu știu, spun.

Mai vorbim câteva minute, dar mi-e foarte somn, așa că îți spun că o să te mai sun de dimineață.

Telefonul îmi vibrează după un timp care pare să fi fost foarte scurt, câteva minute. Dar e ora 2 noaptea. Ești tu.

— Deschide fereastra, iubito.

— Ce?

— Sunt afară.

Mă ridic, dezorientată. Te văd uitându-te pe fereastră. O deschid și tu aluneci înăuntru, apoi mă iei în brațe. Mă topesc în tine.

— M-ar omorî dacă te-ar găsi aici, șoptesc.

— Au adormit cu siguranță, îmi spui.

Te iau de mână și te trag spre pat, și o vreme îndelungată ne înlănțuim unul în celălalt, cu pielea lipită de pielea celuilalt, buzele pecetluite. Trebuie să avem grijă fiindcă patul meu scârțâie. Ne atingem și ne sărutăm în tăcere, din când în când ne mai scapă un suspin, un geamăt. Când am orgasm, îmi apeși palma deasupra buzelor, pentru că se simte minunat și uit că nu suntem în mașina ta, și sunt gata să țip. Îți inspir mirosul specific, de săpun și de ceva masculin, doar al tău. Părul îți e ciufulit și îmi plimb degetele prin el.

— O să am mereu grijă de tine. Mereu, îmi șoptești.

Când mă trezesc dimineața, ai plecat. E un plic lipit de ceasul meu. Înăuntru sunt patru bancnote de o sută de dolari. Și un bilet.

Chiria pe noiembrie. Dă-l dracu' pe Matahală. Te iubesc.

Douăzeci și trei

AȘA TE IUBESC CEL MAI MULT:

Ești pe scenă, umpli tot spațiul cu trupul tău, în timp ce degetele îți fug pe corzile chitării. Tu și chitara ta electrică aveți dansul vostru sălbatic, apoi buzele tale se lipesc de microfon și cânți despre noi, despre cum te simți când faci dragoste cu mine, și mă bucur că e foarte întuneric și oamenii nu pot vedea că roșesc, și sunt mândră și jenată în același timp.

Mai aproape, mai aproape, vreau să fiu înăuntru
Ești locul în care mă pot ascunde
Geamurile s-au aburit, pe bancheta din spate
Ești numai a mea, iubita mea dulce

E unul dintre cele mai populare cântece de la Evergreen. Are un ritm sexy de bass, tobe care te fac să sari de pe loc, și îl cânți ca pe un geamăt lung. Chitara ta intervine în aproape fiecare secundă, ca și cum nu se poate abține. Îmi amintește de felul în care te apleci și mă săruți pe buze chiar când sunt în mijlocul unei propoziții.

— Doamne, tipul ăsta e atât de sexy, spune o fată de lângă mine.

Zâmbesc. E amuzant să fiu iubita ta, în lumea ta. Ar trebui să-mi fac un tricou – Fata lui Gavin.

Kyle – cel pe care l-ai însărcinat să mă ducă cu mașina, încălcându-ți propria regulă care spune că nu am voie

să fiu singură cu un reprezentant al speciei masculine – se uită la fetele de lângă noi, care salivează privindu-te.

— Bătaie între gagici! Bătaie între gagici!, strigă.

— Taci din gură, zic eu și râd.

— Să-ți păzești bărbatul, Grace, mă întărâtă el. Tipele astea pare că au venit să se joace.

Îți ascult piesele, ascult cât de mult mă iubești. Când ochii tăi mă caută în mulțime și zâmbești doar pentru mine, toate mizeriile pe care mi le fac părinții sunt date uitării.

— Următoarea piesă e pentru fata mea minunată, Grace. Pot auzi de la voi un *Fuck yeah* pentru iubita mea?

Întreaga sală urlă pentru mine. Dau din cap și râd, aproape plângând, pentru că oare poți fi mai incredibil de atât? Ochii tăi nu se desprind de ai mei în timp ce cânți. E ca și cum am fi singuri în încăpere. În tot universul.

Pielea ta lipită de pielea mea
Uită totul și să ne iubim
Uită totul și să ne iubim
Lasă-mă să fiu imnul tău, iubito,
Lasă-mă să fiu cântecul tău

Mulțimea te acompaniază, numărul fanilor tăi crește de la o zi la alta. Brusc, pare totul real, ca și cum chiar ai putea deveni un star rock adevărat. Fetele care te roagă să le dai autografe pe țâțe. Înlătur imaginea și cânt și eu cu tine. Aproape toate piesele sunt despre noi, și mă întreb dacă fanii tăi înțeleg asta. Kyle sigur știe. N-am idee ce crede. Ce tablou pictează cuvintele tale? Ce au el și Nat e atât de domestic în comparație cu relația noastră. O relație dulce, inocentă. Tot ce nu suntem noi.

Mai ai câteva cântece în playlist, câteva pe care nu le știu. Sunt despre cum te simți atât de obosit, despre o tristețe fără margini, despre cum e să fii excitat. Sunt

despre confuzie și dragoste și despre instinctul că lucrurile nu stau bine. Bass-ul lui Ryan e frenetic, parcă ar fi o inimă care bate. Tobele lui Dave îmi amintesc cum dai tu cu pumnul în volanul mașinii când ești nervos, cum arunci chestii prin cameră când ești gelos. Încep să-mi pierd vibrația dobândită după cântecele tale minunate despre noi, dar apoi îl cânți pe cel mai emoționant dintre toate, un cântec de leagăn pe care mi l-ai scris pentru nopțile mele agitate de acasă. Când termini, îți trimit un sărut, iar tu îmi răspunzi cu un zâmbet, îl prinzi din aer și te prefaci că îl bagi în buzunar. E un gest familiar, pe care l-ai făcut mereu. Mă liniștesc. Încă suntem Noi.

Îmi verific telefonul – e aproape două noaptea. Mă rog ca maică-mea să nu intre în dormitorul meu, dintr-un motiv sau altul. Cu norocul pe care-l am, o să fie vreun incendiu acasă în noaptea asta. Îmi și imaginez expresia de pe fața Matahalei când o să vadă că sub pătură nu sunt eu, ci niște perne atent aranjate.

Încheiați concertul cu un cover după *Happiness Is A Warm Gun*, de la Beatles, și e minunat și înfricoșător. Cânți cuvintele cu atât de multă dorință – parcă văd cum și iei o armă în mână. Urăsc piesa asta. Mă face să mă gândesc la tine în cada plină de sânge. Prima dată când am mers la baie, acasă la tine, nu am putut să mă opresc din a mă holba la cadă. Nu puteam crede cum de nu este pătată. Nu puteam împăca ce s-a întâmplat acolo cu șamponanele cu fructe care stăteau pe margine, cu săpunurile parfumate.

Ultima notă se pierde în freamătul mulțimii și gata, ați terminat. Aplauzele sunt sălbatice. Fiecare fată din încăpere te vrea. Mi-e teamă că nu arăt suficient de cool, că nu par să te merit. Am buzele date cu ruj roșu. O fustă scurtă. Tocuri și un tricou strâmt. Totul pentru tine.

Barul în care cântați e ca o uriașă cutie neagră. De-a lungul unui perete e barul, de unde îmi iau o Cola. Aștept împreună cu Kyle să terminați de strâns instrumentele.

Pe pereți sunt postere. Pearl Jam, Arctic Monkeys, Modest Mouse. Toată lumea de aici e mai în vârstă decât mine și mă întreb dacă ies în evidență. E lumea ta, dar nu am un loc al meu în ea, nu încă.

Brațe în jurul taliei mele, păr umed de transpirație pe gâtul meu. Tu, tu, tu. Mă întorc și mă atârn de gâtul tău.

— Ai fost extraordinar, spun.

Acum, chiar acum, ești acel Gavin Davis, tipul după care tânjeam de la distanță. De neatins. Și totuși, iată-mă aici, cu limba în gura ta. Nu sunt de obicei atât de îndrăzneață. Îți place la nebunie. Mâinile tale mă strâng mai mult și simt că ai erecție, și nu-mi pasă că toată lumea ne privește.

Într-un fel, îmi place că se uită.

Kyle își drege vocea.

— Băi, e foarte romantic ce faceți, dar...

— Ești gelos?, întrebi tu, și glumești numai pe jumătate.

Îmi place că ești posesiv în seara asta. Îmi place că ești transpirat și că te uiți urât la oricine se apropie prea mult de mine.

Kyle se simte brusc inconfortabil.

— Mă rog... cum zici tu, frate.

Îmi dai drumul și îți pui un braț pe după gâtul lui.

— Te iubesc, tipule – doar făceam mișto.

Mă uit la tine cum accepți îmbrățișări și felicitări și să ți se facă cinste. Cuvintele pieselor tale încă mai freamătă în mine, unele din ele în contradicție cu tipul sociabil care pari de cele mai multe ori.

Noroi până la gât, înot în mizerie, trebuie să ies de aici

M-ai tăiat în bucăți, m-ai învârtit, m-ai împins de pe o stâncă și ai zâmbit

Când am căzut

Stau întins, cu ochii închiși, și mă gândesc la toate felurile în care aș putea muri.

Cum poate tipul care a scris asta să fie același Gavin care acum pare că se distrează din tot sufletul? Nu îmi iese la socoteală. Dar mai sunt și celelalte cântece ale tale, cele care mă iau de mână și mă învârt până ce mi se pare că delirez.

Doamne, o doresc atât de mult, e a mea, doar a mea,

în întregime a mea

Sărută-mă din nou, spune-mi că mă iubești,

ține-mă aproape și nu-mi da drumul

E perfectă, devine mai bună pe zi ce trece

O iubesc, nu-mi pasă ce spun ceilalți

— Mergem la Denny, spui tu, apucându-mă de mână. Vii?, îl întrebi pe Kyle.

— Nu, frate, tre' s-o întind. Genial concertul, spune el.

Mă salută, apoi iese și se îndreaptă spre parcare.

— Gavin Davis în carne și oase, spune o tipă într-o rochie neagră minusculă și cizme înalte.

Te îmbrățișează, iar degetele ei zăbovesc pe talia ta.

— Ești așa o vedetă.

Îmi place că nu o săruți și, imediat cum îți dă drumul din îmbrățișare, mă apuci de mână.

— Mersi, Kim. Ea e iubita mea, Grace.

Ochii ei de culoarea mierii mă inspectează și pe frunte îi apar riduri.

— Bună. Gavin și cu mine avem cursuri împreună.

— Tare, spun eu.

Mă întorc spre tine și zic:

— Avem cafea și mâncare sățioasă care ne așteaptă.

— Așa e. Ne vedem, Kim, spui tu și mă lași să te trag de acolo.

Mergem la restaurant și mă ții de mijloc tot timpul, asigurându-te că nu mă simt lăsată pe dinafară, pentru că mai vorbești și cu băieții din trupă. Apoi mergem acasă la tine și pășim în vârful picioarelor să nu-i trezim pe ai tăi.

Pui Beatles – *Abbey Road*. Începe *Because*, iar tu mă iei în brațe și dansăm prin cameră.

Iubirea e totul, iubirea ești tu.

Ne prăbușim pe patul tău și e un moment perfect, doar respirații grăbite și buzele tale și corpul tău lipit de al meu.

Pentru scurt timp, suntem infiniți.

Douăzeci și patru

SUNT ABIA LA MIJLOCUL turei mele la Honey Pot și sunt leșinată de oboseală. E Black Friday, și în loc să fac cumpărături sau să mănânc ce a mai rămas de la Thanksgiving, sunt prinsă aici toată ziua, alimentându-i pe cei care vin să cumpere chestii din mall. Imediat cum nu mai este coadă, îmi scot notițele și repet pentru testul la istorie de luni. Am trecut de la ciuma medievală la Renaștere. Îmi plac să văd cauzele și efectele, felul în care perioade lungi de timp se înlănțuie și se explică. O chestie a dat naștere alteia. E ca în relația noastră. Dacă nu ai fi încercat să te sinucizi, nu am fi împreună acum. E ciudat să mă gândesc că a fost nevoie ca tu să treci prin toată durerea aia ca noi să ne îndrăgostim.

Spre seară, treci pe la tejgheaua mea.

— Bună, frumoaso, spui.

Ridic ochii și îți zâmbesc. Deja pun la pachet o prăjitură cu stafide pentru tine.

— Ce te aduce pe aici?, întreb, prefăcându-mă surprinsă.

— Eh, știi tu. Eram prin zonă.

Îmi ridic sprâncenele.

— Ce coincidență.

— Într-adevăr.

— Matt!, strig uitându-mă în spate și scoțându-mi

şorţul murdar de cocă. Ies un sfert de oră. Te descurci?

— Numai dacă îmi aduci un hot dog când te întorci, strigă el.

— N-o să aibă timp pentru asta, spui tu şi mă apuci de mână, trăgându-mă repede de lângă vitrina cu prăjituri.

— Gav, ai fost cam nesimţit.

— Ştiai că se uită la fundul tău când te apleci să scoţi tăvile din cuptor?

Zâmbesc şi încerc să cânt cu vocea mea nu tocmai grozavă un vers din *Rent*: *Se zice că aş avea cel mai mişto fund de pe Strada Paisprezece, e adevărat?*

— Nu e o glumă, Grace. Dacă o să mai facă asta, va trebui să iau măsuri.

— Să iei măsuri? Crezi că suntem în *West Side Story*? Iubitule, cred că doar îţi imaginezi...

— Nu-mi imaginez.

— Bine, atunci ia-o ca pe un compliment. Adică, vrei ca iubita ta să aibă un fund drăguţ, nu?

Nu spui nimic. Te încrunţi şi porneşti spre băncuţele din mijlocul mall-ului, de lângă aranjamentul uriaş pentru Crăciun. Decid s-o las baltă, aşa cum fac de fiecare dată când eşti gelos fără motiv. Nu vreau să stric cele câteva minute pe care le am cu tine certându-ne pentru nimicuri. În timpul săptămânii, cu greu găsim timp pentru a ne vedea. Ai tot mai mult succes cu trupa, aveţi mai multe concerte pe săptămână. În afară de ele, ai cursurile de la facultate şi jobul la Guitar Center. Eu am de învăţat ca naiba, plus munca la Honey Pot, fără a mai menţiona multele sarcini care îmi sunt date acasă de mama şi Matahala, unele complet imprevizibile.

— E aşa linişte şi răcoare aici, spun.

Să munceşti la Honey Pot e ca şi cum ai sta într-un cuptor imens, gălăgios.

Dai din cap, pari distras. Te joci cu cheile de la mașină și nu mă privești.

— Ce ai pățit?, spun.

Îmi trec în revistă ziua – nu găsesc să fi făcut ceva care să te enerveze. Încerc să nu mă simt nervoasă, îmi ignor nodul din stomac.

Îți rearanjezi pălăria, apoi privești în jos, încleștându-ți pumnii. Când devii neliniștit și te manifești așa, știu că e ceva în neregulă. Doamne, am destule belele acasă. De ce nu pot fi lucrurile simple cu tine? Nat și Kyle nu se ceartă niciodată. Doar se distrează, sunt simpatici și normali.

— Cineva a postat o poză cu scena pe care tu și Kyle ați făcut-o pentru piesă. Am văzut-o în dimineața asta.

— A, da? Cred că am fost destul de buni. *Desculți în parc* e o piesă drăguță și...

Pufnești pe nas.

— Crezi că sunt idiot?

— Ce?

Dar acum știu la ce te referi. Fața mi se încălzește și înroșește, și îmi întorc privirea de la tine spre Moș Crăciun și renii lui. O fetiță încearcă să se urce în poala Moșului.

— Cum a fost? Se pricepe?

— Gavin, nu. Nu se întâmplă nimic. Am încercat să improvizăm un sărut și toată lumea a fost de acord că a părut fals. Chiar și Nat, care e iubita lui.

— Să improvizezi o scenă în care te săruți cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei – e cam ce ar face o târfă, nu crezi?

Ochii mi se fac mari.

— Ce?, șoptesc.

— Ce ar face o târfă, repeți. Așadar, ești o târfă. Ai

un iubit, în caz că ai uitat.

Târfă. Cuvântul trece prin mine ca un cuțit rece. Stau fără să zic nimic, mă uit din nou la aranjamentul pentru Crăciun. Se aude Bing Crosby cântând despre un Crăciun alb, și la Gap au reduceri și nu pot să cred că tocmai mi-ai spus ce mi-ai spus. Nu pot.

— Cum poți să-mi spui așa ceva?, șoptesc și vocea îmi tremură.

Te uiți în altă parte, dar nu pari să fii jenat.

— Îmi pare rău. Sunt obosit ca naiba și l-am văzut pe Matt cum te privea și... e prea mult, Grace. O iau razna.

— Trebuie să plec, spun.

— Ca de obicei, spui cu buzele strânse.

Îmi ridic mâinile ca pentru a mă apăra, dar simt cum mă cuprinde frustrarea.

— E jobul meu. Nu-l pot lăsa pe Matt singur acolo.

— E în regulă, du-te. Ne vedem mai târziu.

Te privesc cum te îndepărtezi. Nu privești în urmă. Mâinile îți atârnă de o parte și de alta a corpului și ai ceva din alura unui zombie. Ți-ai pierdut farmecul de star rock. Ce se întâmplă cu tine? De câteva zile ai cearcăne maronii sub ochi. Mă trezesc dimineața și am mesaje de la tine pe care mi le-ai trimis în miezul nopții, din oră în oră. Îmi spui că ești deprimat, că trebuie să ieși din oraș, că urăști toți ipocriții de la facultate. Vreau să cred că nu ai vorbit serios mai devreme, când m-ai făcut *târfă*.

Când mă întorc la muncă, Matt stă sprijinit de tejghea, bea un pahar de lapte rece. Nu-mi place laptele în general, dar cel pe care-l vindem noi e delicios.

— Scuipă tot, spune el, când îmi vede fața căzută.

Și o fac. Chiar dacă el e fostul meu și poate nu e chiar potrivit să o fac, îi spun toate grijile mele, toate frustrările. Uitasem cât de ușor este să vorbești cu el. Îi spun și

lucruri pe care nu ți le pot spune ție sau lui Natalie. În special ție. De exemplu, cum am senzația că l-ai pus pe Peter să mă spioneze la școală.

— Iubitul tău e cam ciudat și înspăimântător, spune Matt.

— Ba nu e!

Poate că n-ar fi trebuit să-i povestesc nimic.

— Știi de cât timp te urmărea Gavin azi, înainte să vină să te salute?

Nu cred că vreau să aflu răspunsul. Ai recunoscut că uneori tragi cu ochiul la mine, când merg în diferite locuri cu prietenii mei, și că nu-mi spui că ești și tu acolo. Odată, ai dormit toată noaptea în mașină, în fața casei mele, să te asiguri că sunt bine. Nu ai vrut să mă trezești pentru că aveam un examen a doua zi, dar avuseseși un coșmar teribil în care eu muream într-un incendiu, așa că ai venit să te asiguri că nu s-a întâmplat. M-am gândit că a fost așa romantic, dar când le-am povestit lui Nat și Lys, au spus că ești nebun și și-au dat ochii peste cap.

— Frate. A stat acolo cel puțin o oră, urmărindu-te, spune Matt.

Încep să tremur. Nu vreau să-l cred, dar pare genul de chestie pe care ai face-o tu zilele astea.

— Ce ar trebui să fac?

Mă uit peste umăr, să mă asigur că nu te-ai întors. Dacă ai auzi conversația asta...

— Desparte-te naibii de el.

— Nu. Îl iubesc.

Uneori, simt că ești singura persoană din lume care mă iubește. Dacă ne-am despărți, cine ar mai rămâne? Lucrurile nu stau perfect acum, dar viața mea ar fi de zece ori mai oribilă fără tine. Uneori, singura chestie care mă ajută să merg mai departe, să trec peste situația

mea de acasă, e gândul că te voi revedea în câteva zile și că ești acolo undeva, ducându-mi dorul la fel de mult pe cât îți duc și eu ție. Poate că nu contez prea mult pentru mama și Matahala, dar sunt totul pentru tine. Dă dependență, să fii totul pentru cineva. Să-fie ei totul pentru tine. Ești singurul drog pe care-l iau.

Chiar și așa, ar fi minunat să nu simt că merg pe gheață subțire când sunt cu tine – îmi ajunge cât am acasă. Niciodată nu știu când aș putea să fac ceva care să te supere. Iar comentariul cu *târfa* chiar a durut.

— Uite, știu că eu sunt fostul tău iubit și că poate părea aiurea venind din partea mea, dar... felul în care te urmărește, te controlează, nu-ți dă voie să stai în preajma altor tipi – e genul de gelozie dusă la extrem.

I-am povestit lui Matt despre acea dată când Andrew a venit să mă ia cu mașina de acasă ca să mergem la repetiții pentru *Creuzetul*. El era cu mine în piesă. Ai venit și tu să mă iei, vrând să-mi faci o surpriză, dar noi deja plecasem. Ai fost atât de furios încât nu mi-ai mai vorbit câteva zile. Nu m-ai iertat decât în noaptea în care am venit la tine și am intrat pe geamul dormitorului tău, neavând nimic pe sub rochie.

Când termin de strâns împreună cu Matt, ies în fața mall-ului să o aștept pe maică-mea să vină să mă ia. Dar camioneta ei nu e acolo – ești tu, în schimb. Te sprijini de un felinar și arăți foarte trist. Când mă observi, îți îndrepți spatele și faci vreo doi pași spre mine.

— Bună, zic.

— Bună. Am întrebat-o pe mama ta dacă te pot lua eu. Îmi pare rău pentru... pentru tot.

— Credeam că ieși cu băieții în seara asta.

— Da, așa plănuiam, dar apoi te-ai supărat și... nu știu, n-am vrut să las lucrurile așa.

Te apropii mai mult de mine.

— Nu ești o târfă. Și nu-mi vine să cred că am zis rahatul ăla. O să regret până în ultima mea zi.

Îmi mușc buzele.

— Chiar a fost de căcat să-mi zici așa ceva.

— Știu. Sunt cel mai mare nemernic din univers. Mă ierți? Te rog?

Nu mă pot uita la tine. Mă concentrez pe mașinile care ies din parcare și se împrăștie în diferite direcții. Singurul lucru la care mă pot gândi e: am renunțat la New York pentru tine.

— Nu știu, Gav.

Cum poți fi iubitul meu care mi-a dat patru sute de dolari când Matahala mi-a cerut să-i plătesc chiria și în același timp iubitul care mă numește o târfă?

— Voi face orice ca să îndrept ce am stricat, spui.

— Păi, e genul de chestie pe care Matahala i-ar spune-o maică-mii. Ce mi-ai spus tu mai devreme. E așa aiurea.

— Știu, spui încet. Pot fi de o gelozie nebună. Îmi pare rău. Sunt doar speriat că aș putea să te pierd.

— Să mă numești târfă n-o să te ajute să mă păstrezi.

— Nu e o scuză, dar în ultima vreme m-am simțit la pământ. Tu ești singura chestie bună din viața mea. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Îți ridici capul și ochii îți lucesc.

Desparte-te naibii de el, mi-a zis Matt. Cochetez cu ideea, doar pentru o clipă. Îmi pui apoi o mână pe ceafă și mă tragi mai aproape.

— Grace.

Îmi șoptești numele ca pe o rugăciune.

Și deși totul în mine îmi spune să mă îndepărtez, te las să-ți apeși buzele peste ale mele. Parcarea e întunecată,

şi mă tragi pe bancheta din spate a maşinii tale.

Sărutările devin tot mai intense, dar, pentru prima dată, îmi dau seama că nu am chef de sex.

Buzele tale, mâinile, pielea – nu-mi doresc acum nimic din toate astea. Mă simt brusc claustrofobă, acel cuvânt – târfă – îmi stăruie în minte în timp ce tu îmi ridici fusta şi încerci să-mi scoţi chiloţii. Cine e fata asta, dintr-o maşină oarecare care miroase a McDonald's şi transpiraţie? Cine e băiatul care miroase a tutun şi care n-o priveşte în ochi? Asta e marea mea poveste de dragoste? Asta am visat toată viaţa mea?

Mă ridic brusc.

— Gavin, nu pot. Nu pot.

Te uiţi la mine confuz.

— Ce nu poţi?

Arăt spre bancheta din spate, pe care stau, apoi la noi.

— Asta.

Cuvintele izbucnesc din mine, cuvinte despre care nici nu ştiam că sunt acolo:

— Nu ştiu cine naiba mai sunt!

Îmi frâng mâinile la propriu – oamenii aparent fac asta şi în realitate, nu doar în filme.

Asta, îmi dau seama, e de fapt problema. Nu gelozia, lumile diferite în care trăim sau regulile impuse de părinţii mei – e vorba că am devenit o păpădie. Sufli peste mine şi mă împrăştii în toate zările.

— Eşti iubita mea, spui, cu voce severă.

Ai dreptate. De la o vreme, doar asta mai sunt. Iubita lui Gavin Davis. Tot ce mai contează pentru mine e să te fac fericit prin orice mijloace. Să te văd, să găsesc o modalitate de a fi împreună.

— Vreau să fiu mai mult de atât, şoptesc.

Te tragi de lângă mine, iar eu rămân cu genunchii la

piept şi cu spatele lipit de uşă. Pălăria îţi e pe jos, părul îţi e ciufulit, şi chiar şi acum vreau să-mi trec mâinile prin el.

Îţi închei fermoarul de la pantaloni, apoi deschizi portiera şi ieşi. Te apleci să te uiţi la mine.

— Te duc acasă.

— Bine.

— Bine!

Trânteşti portiera.

Ciudat, dar simt uşurare. Nu voi mai avea mâinile tale explorându-mi corpul, strecurându-se prin acele locuri ascunse pe care nici eu nu mi le găsesc pe lumină.

Suntem tăcuţi tot drumul, zece minute chinuitoare.

Opreşti la câteva blocuri distanţă de casa mea.

— Trebuie să vorbim.

Deja am deschis uşa pe partea mea şi tremur când vântul rece de toamnă îmi ridică fusta. Afară miroase a focuri de tabără.

— Gav, sunt obosită. Vreau doar să merg acasă.

— De ce trebuie să fii aşa o căţea nenorocită?

Mă urc din nou în maşină şi trântesc portiera.

— De ce trebuie să fii aşa un nemernic?

— Doar am grijă de tine, Grace. Nici nu ai idee la ce se gândesc băieţii. La ce se gândeşte nenorocitul de Kyle. Încearcă să te despartă de mine...

— E iubitul prietenei mele cele mai bune! Şi e şi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu se întâmplă nimic între noi.

Scuturi din cap.

— Iubire, ai prea multă încredere în oameni. Nu ştii cum gândesc băieţii...

— De ce nu poţi să ai încredere în mine?, bombăn eu.

— În tine am, dar nu am în ei.

— Ăsta e un căcat, spun eu.

Mă dau spre uşă, să ies din maşină, dar tu mă apuci şi mă smuceşti spre tine. Te împing, cu palmele apăsându-ţi pieptul, dar strânsoarea ta se intensifică şi mă răneşte.

— Gavin, opreşte-te...

Mă săruţi cu putere, dinţii ni se lovesc, şi îmi deschizi gura, deşi nu vreau. Ai gust de ţigări şi scorţişoară. Încerc să te mai împing o dată, dar mă ţii strâns şi mă trezesc că îţi răspund la sărut. Suspini şi îţi slăbeşti strânsoarea. Îmi spui că mă iubeşti, iar şi iar. Nu mai ştiu ale cui lacrimi sunt pe faţa mea, ale mele sau ale tale, pentru că amândoi suspinăm, şi mă urc deasupra ta, pentru că simt că trebuie să fiu cât mai aproape de tine. Trebuie să-mi amintesc ce suntem, iar asta – tu înăuntrul meu, o parte din mine – e singurul lucru care are sens.

Ce se întâmplă nu e deloc tandru. E răzbunător şi rapid şi minunat. Arzi în interiorul meu, ca un foc care prăpădeşte totul în calea lui. Când terminăm, suntem transpiraţi, iar eu simt în interior o durere şi o usturime.

— Deci, aşa arată sexul de împăcare, spui tu. Poate ar trebui să ne certăm mai des.

— Urăsc să ne certăm, spun, cu fruntea lipită de a ta.

— Ştiu. Şi eu. Toată chestia cu eu la facultate, tu la liceu e mai grea decât mi-am imaginat. Mă ucide să nu fiu în acelaşi loc cu tine. Mă simt ca şi cum nu mai fac parte din viaţa ta şi simt că înnebunesc.

— Eşti cea mai importantă parte din viaţa mea.

— Juri?

— Jur.

Îţi treci mâinile prin părul meu, înfăşori şuviţele pe degetele tale.

— Îmi pare rău. Pentru tot.

— Ştiu.

Mă dau jos din brațele tale și mă așez pe scaunul de alături, căutându-mi chiloții.

— Trebuie să merg acasă. Maică-mea o să se enerveze că s-a făcut așa târziu.

Îmi apuc geanta și deschid portiera.

— Grace?

— Da?

— Nimeni pe lume nu te iubește la fel de mult cât te iubesc eu. Știi asta, nu?

Dau din cap că da, te mai sărut o dată, apoi cobor din mașină.

Nu știu ce naiba tocmai s-a întâmplat. Tremur și sunt speriată și confuză. Știu doar că obișnuiam să mă simt în siguranță cu tine – iar acum nu mai e așa.

Douăzeci și cinci

ÎN FIECARE AN, NAT, LYS și cu mine rămânem în noaptea de Crăciun la Nat, unde facem schimb de cadouri, ne uităm la *Love, Actually* și mâncăm bomboane de pus în brad. Anul ăsta, ne-am cumpărat cărți, deși Lys nu citește decât dacă e ceva pentru școală. Dar am supus la vot și majoritatea a câștigat.

I-am cumpărat lui Lys un roman fierbinte de dragoste (*Flacăra și floarea* – poveste de dragoste cu tentă istorică) și o carte de benzi desenate (*Îmi vreau pălăria înapoi* – pentru că e o tipă cam morbidă și când i-a citit asta lui Sam, finalul a făcut-o să râdă atât de tare încât a izbucnit în lacrimi).

Lys mi-a luat mie *Kama Sutra*.

— Perverso, îi zic eu, râzând.

Nat mi-a luat o ediție specială din *Fire de iarbă*, fiindcă știe că-l iubesc pe Walt Whitman.

Ea primește de la mine *Anne de la Green Gables*, adnotată, și *Cele cincizeci de umbre ale lui Grey*, de la Lys. E scandalizată.

— Ai luat cărțile dintr-o librărie adevărată? Le-ai dau cuiva de la casă să ți le împacheteze?, o întreb.

— Da, normal, zice Lys și rânjește.

Nu la mult timp după asta, începe să-și contorsioneze corpul în cele mai alambicate poziții, în timp ce eu citesc

cu voce tare din *Kama Sutra.*

— Fii atentă. *Lotusul înflorit* – Stați cu spatele deasupra partenerului, și înconjurați-i mijlocul cu picioarele...

Nat își astupă urechile și începe să cânte. Cam pe atunci mă tăvălesc deja pe jos, cu lacrimi pe față, în timp ce Lys se străduiește să imite poziția descrisă, dar nu reușește și se dă de-a dura pe spate. Râde și ea de se prăpădește. Lys are cel mai tare râs; e ca un râs de copil, care vine de undeva adânc în interiorul ei.

Mâncăm pizza și bem prea mult Pepsi. Ne dăm cu ojă roșie și ne năpustim asupra prăjiturilor aduse de mine de la Honey Pot. Aproape că fac pe mine de râs când Lys începe să mimeze că-i face sex oral unei acadele.

Se face târziu. Ora confesiunilor. Inspir adânc și le povestesc cum m-ai numit – *târfă, cățea.* Cum mă urmăreai în timp ce eram la muncă.

— Ce. Mama. Dracului?, spune Lys și se uită atentă la mine.

E caraghios să vezi pe cineva cu o moacă atât de furioasă, dar care poartă pijama de flanel cu curcubeie.

— Chiar a zis așa ceva?, întreabă Nat.

— Nu a vrut, dar...

— Asta nu e deloc o scuză, e de părere Lys. Aș putea să-i tai pula pentru asta, chiar acum.

— Ăăă, mai bine nu?, spun.

Nat se apleacă spre mine.

— E o treabă serioasă; Grace. Cam așa se purta taică-miu cu mama, chiar înainte ca ea să-l părăsească. După jigniri, au venit loviturile.

— Gavin nu m-ar lovi niciodată!

Îmi tot spun că vânătăile de pe mână, din noaptea aia din mașină, au fost un accident. Nu ai vrut să mă strângi atât de tare și să mă rănești. Doar... nu voiai să plec.

— Mda. Aşa spunea şi mama.

— Să nu crezi că am uitat cât de nebuneşte s-a purtat la bowling, spune şi Lys.

— Sau cum te-a făcut să pierzi petrecerea echipei de teatru, îmi aminteşte Nat.

— Bine, astea sunt chestii vechi. Ştie că a greşit. Şi el nu ar fi aşa, dacă Summer nu ar fi fost atât de...

Nat ridică mâna.

— Stai aşa. Nu contează ce a fost între el şi Summer. Chiar dacă să zicem că e adevărat că l-a înşelat, tot nu are dreptul să te trateze pe tine de parcă ai fi ea.

— Nu are nicio scuză să-ţi vorbească aşa, zice Lys.

Ştiu că prietenele mele au dreptate. Motivul pentru care le-am spus e că ştiam într-un fel asta, dar aveam nevoie s-o aud.

— Nu ştiu ce să fac.

— Fă ce a spus Matt. Dă-i papucii şi gata, spune Lys.

Clatin din cap.

— Chiar nu vrea să se poarte aşa. Îl iubesc. Foarte, foarte mult.

Iubitul meu frumos, sexy, talentat şi nebun. Zeul meu enigmatic şi plin de carismă. Nu te pot lăsa să pleci. N-o voi face.

— Grace. Te-a făcut *târfă*. Pricep că îl iubeşti. E o persoană extraordinară. Dar gelozia lui, felul în care te urmăreşte... e înfricoşător.

— De-a dreptul horror, adaugă Lys.

— În afară de asta, nu vreau să fiu rea, dar probabil că vă veţi despărţi oricum când tu te vei muta la New York. Toată lumea ştie că relaţiile la distanţă nu rezistă. Aveţi vreun plan, măcar?

Nu o pot privi, aşa că îmi studiez unghiile.

— Da, avem, spun încet.

— Şi..., zice ea.

Ridic în sfârşit privirea.

— O să rămân în California.

Nat se holbează la mine.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu m-am înscris la Universitatea din New York. Doar la facultăţi din Los Angeles.

Lys mă priveşte de parcă aş vorbi în rusă.

— Dar... New York-ul e... visul... ce naiba?!

— Mai pot aştepta câţiva ani. O să ajung şi acolo. Şi sunt facultăţi bune de teatru şi în LA. UCLA, USC...

Se aude soneria. E trecut de ora unsprezece.

— Cine mama naibii e?, murmură Nat.

— Poate e Kyle, spun.

— Nu ar întrerupe o seară între fete, zice ea.

Mi-aş dori să nu mă fi numit *târfă*. Nu-mi pot imagina că i-ar spune Kyle aşa lui Nat. Sau că ea l-ar ierta dacă ar face-o.

Mergem în urma lui Nat spre uşă. Mama ei şi fraţii s-au culcat deja. Se ridică pe vârfuri şi se uită pe vizor.

— O, frate. E iubitul tău.

Simt nota de reproş din vocea ei şi scutur din cap – chiar le-am promis că nu te voi vedea sau suna cât sunt cu ele, în seara asta.

— Jur că mi-am închis telefonul.

Soneria se aude din nou.

Nat se uită la mine şi iau o decizie pe loc. O apuc pe Lys de mână şi o trag în hol, departe de uşă.

— Aşa, fii o fată bună, şopteşte Nat.

Nat deschide uşa şi vă văd pe amândoi în oglinda şifonierului de pe peretele opus. Porţi o jachetă neagră de piele şi nelipsita ta pălărie, dată pe spate. Mă trag într-o parte, înainte să mă observi şi tu în oglindă.

— Salut. Trebuie să vorbesc cu Grace, spui.

— Ăăă, suntem cam ocupate acum, spune Nat.

Ține ușa doar pe jumătate deschisă, cu mâna pe clanță. Ca și cum s-ar pregăti să ți-o trântească în nas în orice clipă. Știu că vrea s-o facă.

— Trebuie să vorbesc cu Grace, repeți tu, făcând pauze între cuvinte, ca și cum Nat nu ar înțelege engleza.

— Uite, sunt convinsă că orice ar fi mai poate aștepta până dimineața.

Tu scoți un suspin de exasperare.

— Natalie. Am avut o zi lungă, putem să renunțăm la joculețele astea? Vreau să-mi văd iubita, la naiba, atât. Te rog.

Trebuie să mă asigur că ești bine. Pari atât de epuizat. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Ies din ascunzătoarea mea și vin spre ușă.

— Bună, spun.

— Putem vorbi puțin? Afară?

Mă uit la Nat, de parcă i-aș cere permisiunea.

— Ai zece minute. După asta, o vrem înapoi.

Nu-i răspunzi lui Nat. Te întorci cu spatele și pornești pe peluza din fața casei, spre Mustang-ul tău care e parcat la câțiva metri de acolo.

Nat se întoarce spre mine.

— Să nu crezi că fazele astea sunt romantice. E posesiv, obsedat de control și necioplit.

Lys e și ea de acord.

— Bine spus.

Îmi trag în picioare bocancii roz Doc Martens.

— Mă întorc în zece minute. Promit.

Merg pe iarbă și imediat îmi dau seama că ar fi trebuit să-mi trag un pulover pe mine. E frig ca naiba afară. Îmi ies aburi din gură.

Stai rezemat de capota mașinii, cu brațele încrucișate. Un felinar își aruncă lumina peste tine, de parcă ai fi pe scenă. Casele din jur au decorațiuni de Crăciun, beculețe și Moși atârnați de balcoane. Ar fi romantic, dacă tu nu ai arăta așa ofticat.

— Ce s-a întâmplat, ce ai pățit?, spun.

A fost totul ciudat din seara aia, din parcarea mallului. Nu ne certăm, dar relația noastră e încordată.

— Nimic. Aveam nevoie să te văd. Ce dracu' a apucat-o mai devreme pe Natalie?

— I-am promis că vom fi doar noi, fetele, în seara asta. Nu-ți amintești?

— Dar nu era nevoie să se comporte ca o vacă.

— Nu e o vacă, spun, ușor răstit. E prietena mea cea mai bună.

— Uite, am încercat să te sun, de vreo zece ori am încercat, dar mi-a intrat căsuța vocală. Nu aveam cum să dau de tine.

— Noaptea Fetelor e cam sacră. Și nu trebuia să fii așa nesimțit cu Nat.

— Păi nu voia să mă lase să te văd!

Stau acolo și mă uit la tine, nu zic nimic, până ce tu nu cedezi și spui că îți pare rău. Vezi că tremur de frig și îți scoți jacheta de piele, mi-o așezi mie pe umeri. E caldă și are mirosul tău.

— Nu fi supărată. Te iubesc.

Le tot aud pe prietenele mele spunându-mi că ar trebui să mă despart de tine. Cuvântul urât și dur pe care mi l-ai spus nu demult îmi tot revine în minte.

— Le-am spus fetelor ce s-a întâmplat în seara aia, când ai venit să mă vezi la muncă. S-au supărat. Poate de asta a fost Natalie mai puțin primitoare cu tine mai devreme.

Mă priveşti atent.

— De ce naiba vorbeşti despre chestiile noastre cu ele? E treaba noastră, e ceva personal.

— Pentru că s-a întâmplat şi pentru că, deşi ne-am împăcat oarecum, încă mai sunt supărată. M-ai făcut *târfă*, Gav. Nu pot să uit pur şi simplu.

— Nu am vrut, spui. Ţi-am zis asta. Eram furios.

Mă tragi înspre tine.

— Haide, nu-mi purta acum ranchiună la infinit.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai tăi.

— Dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, s-a terminat. Înţelegi?

— Mda, spui tu, şi pare că ai un nod în gât.

Pari atât de trist, încât nu mă pot abţine să nu-ţi iau faţa în căuşul palmelor mele şi să-mi apăs buzele pe ale tale.

— Ne-am împăcat?, mă întrebi cu ochi rugători.

— Da, ne-am împăcat.

Îţi dau pălăria mai pe spate, ca să-ţi pot vedea ochii mai bine.

— De ce eşti aici, de fapt?

— Ştiu că ai o seară cu fetele, dar speram să te pot răpi – doar pentru două ore, nu mai mult. Te aduc înapoi, promit.

— Gav... Nu pot să le las baltă. Avem chestii de gagici în plan.

Îmi oferi cel mai sexy zâmbet al tău.

— Eşti sigură? Părinţii mei nu-s acasă, avem vâsc atârnat deasupra pragului... Chiar ţi-am şi compus un cântec de Crăciun.

Mă aplec şi îţi sărut vârful nasului.

— Nu mă tenta, răutate mică.

Strânsoarea ta devine mai puternică, iar scânteia de

bucurie din ochii tăi dispare.

— Grace, de abia te-am văzut toată săptămâna. E vorba doar de câteva ore. Pe ele le vezi în fiecare zi la şcoală – cu siguranţă ar înţelege.

— Sigur NU vor înţelege. Te iubesc, dar trebuie să mă întorc înăuntru, fie şi numai pentru că e frig de-ţi îngheaţă coaiele aici.

— Chiar ai spus că e frig de-ţi îngheaţă coaiele?

— Am zis.

Clatini din cap, râzând.

— Aşa o gură spurcată.

Mă simt uşurată. Dacă râzi, înseamnă că nu ne vom certa.

— Cred că ştii exact cât de spurcată e gura mea.

Aud un zgomot şi o văd pe Natalie zbierând de la geamul dormitorului ei.

— A expirat timpul!

Ridici degetul mijlociu spre ea. Te pocnesc peste braţ.

— Gavin!

Iar Natalie, buna şi pura Natalie, îţi întoarce şi ea gestul.

Apoi, ca pentru a-i demonstra ei că ai câştigat, mă tragi spre tine, dar nu mă săruţi aşa cum mă aşteptam. Îmi săruţi doar colţurile buzelor, nasul şi pleoapele. Îmi cânţi la ureche refrenul din *All I Want for Christmas Is You*. Apoi îţi iei jacheta de pe umerii mei, iar eu mă împleticesc spre casă, beată de tine încă o dată. Felinarul aruncă o lumină aurie peste tine, şi pari desprins dintr-un film noir, cu pălăria ta şi jacheta de piele, ca un tip care pune la cale ceva delicios şi rebel.

— De acum înainte, toate weekend-urile le petreci cu mine, în afara unor circumstanţe cu adevărat speciale. Şi nu-ţi mai pune telefonul pe silent.

— Nu-mi da ordine mie, Gavin Andrew Davis.

Îmi zâmbești.

— Te iubesc, Grace Marie Carter.

Mă întorc și nu apuc să fac nici doi pași, că mă și prinzi de mână.

— Sună-mă înainte să adormi.

Când intru în sufragerie, Nat și Lys stau pe jos, cu picioarele încrucișate, ca două Buddha, și mă așteaptă.

— Ce voia?, întreabă Lys.

— Să vă las baltă și să fug cu el în lume pentru câteva ore.

— Și ai zis nu. Așa e?, spune Nat.

— Sigur că am zis. Ce fel de prietenă credeți că sunt?

Mă servesc cu un brăduț de ciocolată din grămada de dulciuri.

— M-ați bârfit cât am lipsit?

— La naiba, da!, răspunde Lys.

— Chiar nu-mi vine să cred că nu te-ai înscris la facultatea din New York, învârte Nat cuțitul în rană.

— Îl iubesc. Suntem ca și logodiți. Nu vreau să fim așa departe unul de altul timp de patru ani.

— Uiți partea în care te-a făcut târfă. Ah, și căței, dacă îmi amintesc corect.

— Nat, îi pare rău. Jur.

— Așa ai zis și data trecută, îmi amintește Lys cu blândețe.

— Îmi pare rău, dar a cam pierdut aprobarea noastră, o completează Nat.

— Vă rog, nu-mi urâți iubitul. Ar fi așa nasol dacă nu v-ați înțelege.

Lys îmi pune un braț pe umeri.

— Păi ar face bine să nu ne mai dea niciodată un motiv să-l urâm.

Douăzeci și șase

NU-MI DAU SEAMA CÂT DE RĂU s-a deteriorat relația maică-mii cu Matahala decât pe la începutul lui februarie. Mă prind că se întâmplă ceva aiurea, dar prind din zbor numai frânturi, ca și cum le-aș privi relația prin găurelele unui gard masiv din lemn.

Rar îi văd împreună în aceeași încăpere, iar în cele mai multe seri vine prea târziu de la muncă și bombăne.

Îți jur, Jean, dacă mă mai bați la cap cu reparațiile camionetei încă o dată...

Bine, ia părăsește-mă. Să vedem cât de bine o să te descurci în lumea reală.

Poate a venit vremea să-ți scoți curul gras la căutare de o slujbă.

Într-una din seri, arunc plină de dezgust manualul de istorie din mână și intru val-vârtej în sufragerie.

— Nu-i vorbi așa, îi spun Matahalei.

Îmi tremură vocea. Nu suport să-l văd umilind-o pe maică-mea, până o reduce la Nevasta Tăcută și Supusă.

Matahala se întoarce, iar băutura i se revarsă peste marginea paharului. Veioza de lângă canapea îi proiectează umbra uriașă pe perete.

— Taci dracului, Grace.

Mă uit la maică-mea, dar ea pare împietrită acolo, cu ochii pierduți, ignorându-mă. Privește de fapt la o

fotografie cu mine, ea și Beth, dintr-una din zilele fericite de dinaintea Matahalei.

— Mama...

Se uită la mine și clatină din cap.

Sam începe să plângă și îl iau în brațe, îl duc în camera mea, ca să nu mai asiste la certurile dintre ei.

Se pare că în fiecare noapte, dincolo de ușile închise, se aud țipete și sunet de pahare sparte. De două ori am surprins-o pe mama organizând dulapurile din bucătărie în miezul nopții. Săptămâna trecută s-a ocupat de garaj – o reamenajare totală, în miez de noapte, după ce nu a putut să-și găsească acul și ața. Nu se mai trezește dimineața. Uneori, o găsesc tot în pat când mă întorc de la școală. Acum zâmbește și se laudă că Roy i-a adus flori, în clipa următoare îi apar umbre pe față și își târăște pașii prin casă de parcă ar fi o bătrână.

— Sunt doar obosită, atâta tot.

E o după-amiază de sâmbătă și trebuie să plec la muncă, dar nu-l pot lăsa pe frate-miu singur. Maică-mea e în baie de peste o oră.

— Mamă?

Bat ușor în ușă. Nimic.

— Mamă? Trebuie să plec.

Îmi lipesc urechea de ușă. Se aude apa curgând. Deschid ușa. N-o pot vedea, pentru că geamul cabinei de duș e aburit.

— Trebuie să plec la muncă. I-am dat lui Sam să mănânce și...

Apoi aud sunetul. Se ridică deasupra zgomotului de care-l face apa și îl recunosc. Este plâns cu suspine. Trag cu putere de ușa cabinei, panicată, gândindu-mă imediat la tine, la lame de ras și sânge.

Stă pe jos, ghemuită într-un colț, cu părul ud lipit de

cap. Mă privește cu fața umflată și ochii roșii.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Clatină din cap și își sprijină fruntea de genunchi.

Sunt îmbrăcată ca de plecare, dar nu-mi pasă. Pășesc și eu în duș și mă ghemuiesc în fața ei. Sunt udă leoarcă în doar câteva secunde. Apa caldă s-a terminat, acum e rece ca gheața. Mă întind și opresc robinetul. Văd că tremura și respiră greu, iar dinții îi clănțăne.

— Mama, îi spun cu blândețe.

Am uitat de câte ori mi-a spus ea că exagerez cu plânsul și că joc teatru. Am uitat că am fost pedepsită fiindcă am plâns.

— E în regulă, orice ar fi.

Am mai văzut-o așa o singură dată. Pe când aveam zece ani, a fost o perioadă scurtă în care mama și tata păreau că se vor împăca. El rămânea nopțile la noi și ne scotea în oraș, la restaurant. Apoi, într-o zi, a dispărut. La fel ca borcanul în care mama adunase bani timp de luni bune. Încercam să economisim ca să mergem la Sea World.

O aud că mormăie ceva.

— Ce e?, o întreb.

— Mă dau bătută, spune.

Cuvintele parcă îi cad din gură, moarte, grele. Simt și eu lacrimi pe obraji.

— Ba nu. Tu nu te dai niciodată bătută.

Mă gândesc la mama mea de dinaintea Matahalei, înainte ca el să ne fi sfărâmat lumea. Cum arunca facturile neplătite la coș și ne ducea apoi la McDonald's, cum ne-a pus pe mine și pe soră-mea să mergem pe jos, cântând, după ce am rămas fără benzină. Cum am cântat colinde, deși eram în aprilie.

Fără să-mi dau seama, mâna mea îi atinge părul. E

castaniu închis, ca al meu. Nu îmi dau voie să mă gândesc cum, cu numai câteva zile în urmă, m-a tras de păr, spunând că s-a săturat de mofturile mele. Nici nu mai ţin minte de ce se supărase. Probabil uitasem să duc gunoiul.

O scutur de umăr şi îşi ridică privirea.

— E nervos indiferent ce aş face, spune, ca pentru ea.

I se strâmbă chipul şi începe din nou să plângă. Îmi doresc ca Beth să fi fost aici. Ar fi ştiut ce să facă.

Eu o privesc neajutorată.

— Ce a făcut?

Mă întind şi iau un prosop.

— Hai să te şterg.

Rimelul şi tuşul i s-au întins pe toată faţa şi pare că are două găuri în loc de ochi. Se luptă să stea în picioare, ca şi cum picioarele i-ar fi prea slabe. Înfăşor prosopul în jurul corpului mamei mele, care nu pare să se poată opri din tremurat.

— Nu trebuia să fii la muncă?, mă întreabă.

Dau din cap că da, apoi mă uit la uniforma mea plină de apă. O să întârzii. Simt că aş vrea să rămân cu maică-mea, dar nu pot să chiulesc, pentru că eu sunt ultima tură.

— Mă schimb şi mă întorc imediat, îi spun.

Încuviinţează, iar eu mă duc în camera mea şi îmi scot hainele ude, apoi iau din coşul de rufe uniforma purtată ieri. Sam îşi face somnul de după-amiază, iar Matahala e la golf, aşa că în casă e linişte. După ce mă îmbrac cu hainele uscate, mă întorc la ea, în baie.

Şi-a pus pe ea o rochie-capot, iar părul şi l-a înfăşurat într-un prosop. Îmi amintesc când eu şi Beth am strâns bani ca să-i cumpărăm capotul ăsta pufos şi mătăsos de Ziua Mamei.

— Îmi pare rău, spune ea şi face un gest spre cabina de duş.

Se uită în oglindă și își șterge machiajul întins pe față.

A trecut mult de când eu și mama am discutat deschis despre orice, așa că decid să-mi încerc norocul.

— Mamă, de ce nu-l părăsești? E... un tip groaznic. Meriți mai mult. Amândouă merităm.

Nu se uită la mine, ochii îi sunt parcă lipiți de oglindă.

— Nu e așa simplu, îmi răspunde.

— Dar...

— Îmi împrumuți douăzeci de dolari?, mă întreabă. Roy nu-mi dă niciun ban până la sfârșitul săptămânii.

Matahala îi dă un fel de alocație săptămânală. Ca unui copil. El controlează totul.

— Da, îi spun. Sigur.

N-o să mi-i dea niciodată înapoi. Se va preface că toată asta – discuția de acum, scena din duș de mai înainte – nu a avut loc. Nu va fi prima dată.

— Îl iubesc. Când o să mai crești, o să înțelegi, spune.

Cum aș putea să înțeleg? Ce fel de persoană suportă rahaturile pe care i le face el?

— Dacă dă în tine, jur, mama, o să chem poliția.

Nu l-am văzut lovind-o propriu-zis, dar nu m-ar mira deloc dacă aș afla că o face.

Zâmbește, tristă.

— Roy nu mă lovește. Nu are nevoie s-o facă.

Îmi amintesc ceva spus de el cu câteva nopți în urmă. *Bine, pleacă. Dar nici într-un milion de ani nu o să obții custodia.* Nu-l va părăsi, nu până ce Sam nu termină școala, în orice caz.

Mă gândesc la tine. La felul în care mă ții în brațe, de parcă aș fi ceva prețios și rar. La darurile pe care mi le faci din când în când, la cum îmi cânți la telefon seara, ca să adorm. Și mă simt brusc disperat de tristă pentru mama. Poate că ea n-a avut niciodată genul de relație pe care o

avem noi. Poate că nu va avea niciodată.

Îmi înghit nodul din gât.

— Mă duc să-ți aduc banii.

Îi dau patruzeci de dolari, apoi merg pe jos spre muncă, cu vântul de februarie care mi se strecoară pe sub straturile de haine, amorțindu-mă. Încerc să nu mă gândesc la cum voi putea face rost de banii de chirie luna asta.

Când ajung la muncă, Matt îmi aruncă o privire îngrijorată, în timp ce scoate prăjiturile fierbinți din cuptor.

— Ce-ai pățit, *chica*?

Reușesc să ajung în fundul depozitului înainte să izbucnesc în lacrimi. Vine grăbit după mine, ignorând clienții care s-au așezat la coadă. Fără să spună nimic, mă strânge tare în brațe. Mă apuc de brațele lui, sunt recunoscătoare că mă îmbrățișează. Miroase a zahăr și a parfumul de mosc cu care se dă mereu.

— Vrei să rămân eu aici și să închid în locul tău? Du-te acasă, dacă simți nevoia.

— Acasă e ultimul loc în care îmi doresc să fiu, murmur înăbușit, cu buzele lipite de umărul lui.

— Vrei să vorbim despre asta?

Dau din cap că nu. Mă mai ține în brațe câteva minute, apoi îmi dă drumul. Zâmbește.

— Ești frumoasă și când plângi, știi asta?

Mă face și pe mine să zâmbesc.

— Ei, taci din gură.

— Grace?

Îmi ridic privirea și te văd pe tine acolo, ajuns dincolo de tejghea, cu brațele încrucișate și arătând deloc fericit.

Mă întorc spre Matt.

— Poți să ne lași un minut?

— Sigur. Vino la casă când ești gata, spune Matt.

Intri în magazin și treci de Matt fără să-i arunci nici

măcar o privire. Ușa se clatină în urma ta.

— Era pur și simplu peste tine.

E primul lucru pe care mi-l spui după ce Matt se întoarce la servire.

— Ce mama naibii?, zici.

— Eram supărată, spun.

Mă enervează că nu pare să-ți pese. Credeam că doar Matahala îmi ignoră lacrimile.

— Doar mă consola, atât.

— Mie nu mi s-a părut că era doar *amabil*, spui.

Ochii tăi parcă au înăuntru o furtună, iar buzele îți sunt atât de strânse, încât par o rană pe piele.

Mă gândesc la maică-mea, cum plângea goală sub duș, cu fața încrețită ca un șervețel, și îmi pierd dintr-o dată cumpătul.

— Știi ceva? Nu-mi pasă cum părea pentru tine. Dacă nu ai observat încă, uite că plâng. Am o zi al dracu' de oribilă, iar tu ești acum doar un idiot gelos.

Ne uităm unul la celălalt pentru câteva momente, apoi tu tai repede bucătăria, ajungi la mine și mă îmbrățișezi.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, îmi spui.

Suspin și trag pe nări mirosul tău. Nu te-am mai văzut de zile bune și aroma ta e ca o întoarcere acasă.

— Ce s-a întâmplat?

Dau din cap.

— N-am chef să vorbesc despre asta.

— Ceva acasă?

— Mda.

Degetele tale îmi alunecă pe spate, ca pe corzile chitării, și îmi alungă ușor tensiunea.

— Pe o scală de la unu la zece, cât de tare îți place munca pe care o faci aici?, mă întrebi.

— Cred că vreun șase. Uneori, șapte sau opt. De ce?

— Mă gândeam că ai putea să vii să lucrezi la Guitar Center cu mine.

Zâmbesc, uitându-mă la tine.

— Nu știu nimic despre chitări.

— O să te învăț eu.

— Ți-aș distrage atenția și apoi am fi amândoi concediați.

Mă desprind din brațele tale și îmi apuc șorțul.

— În afară de asta, am ceva vechime aici. Am un program flexibil și pot lipsi când am spectacolele. Îmi plac colegii mei...

— Nu vreau să mai lucrezi aici, ok?, îmi spui cu blândețe.

Îți bagi mâinile în buzunare și îți muști buza. Mă urmărești atent, așteptând.

— De ce? Din cauza lui Matt?

Dai din cap că da.

— Tu cum te-ai simți dacă eu aș lucra cu Summer?

— Păi, nu mi-ar plăcea neapărat, dar...

— Grace. Te-ai criza incredibil dacă s-ar uita la mine așa cum se uită Matt la tine.

— Matt nu se uită în niciun fel la mine.

— Ba da, se uită. Ți-am spus, e cu ochii fix la fundul tău când te apleci să scoți prăjiturile. Te atinge tot timpul.

— Ce?

— Te rog. Dacă nu vrei să muncești la Guitar Center, atunci... oriunde în altă parte. O să-ți caut eu ceva.

— Dar tocmai am primit o mărire de salariu. Am ture bune...

— Nu-ți face griji pentru bani. Îți dau eu diferența.

— Gav, nu te pot lăsa să faci asta.

— Îmi spui că mă iubești mai mult decât orice pe lume, dar apoi nu vrei să-ți lași slujba asta de căcat. Ce ar trebui să cred, Grace?

Mă apropii de tine și îmi pun brațele în jurul mijlocului tău.

— Chiar te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Mda, mă rog.

Te desprinzi de mine și pornești spre ușă.

— Gavin! Haide, pe bune...

Dar nu te oprești.

Mai târziu, în patul meu, mă uit la stelele lipite de mine sub patul de deasupra, al lui Beth. Erau niște stele din plastic cu sclipici, care trebuiau să strălucească în întuneric. Le-am lipit în primele zile după ce ne-am mutat aici. Acum nu mai strălucesc, sunt doar un plastic ieftin.

Aud o bătaie în geam. Dau draperiile încet la o parte, nu mă grăbesc. Nu știu dacă într-adevăr am chef să vorbesc cu tine acum.

Dar mă privești ca și cum ți-ar părea cu adevărat rău. Mă dau un pas în spate, iar tu sari în cameră.

— N-ar fi trebuit să plec așa, șoptești. Îmi pare rău.

Ne așezăm pe pat și îmi iei mâinile în ale tale.

— Te-ai... te-ai mai gândit?, mă întrebi.

— Dap.

— Și...

— Gav, nu o să-mi las munca. E de căcat că nu ai încredere în mine...

— Cum aș putea să am, când tu încalci regulile pe care le-am stabilit? Am spus că nu ne vom atinge cu persoane de sex opus, iar apoi tu te-ai dus și te-ai sărutat cu Kyle...

— Într-o scenă din piesă!

Nu pot să cred că aduci iar prostia aia în discuție.

— Şi l-ai lăsat pe Matt să te ţină în braţe, ce pula mea...

Îţi acopăr gura cu mâna.

— Gavin, te aud ai mei!

Îmi dai drumul mâinii din a ta.

— Nu vreau să mă cert, îţi şoptesc.

— Atunci nu mai lucra acolo.

— Nu.

Îţi menţin ochii în ai mei, sfidătoare. E plăcut să-ţi spun ţie cuvântul ăsta.

Tu pari că vrei să spui altceva, apoi zâmbeşti.

— În regulă, Carter. Ai câştigat.

Mă aplec şi te sărut.

— În plus, ce te-ai fi făcut dacă nu mai primeai prăjituri gratis?

— E un argument şi ăsta.

Te descalţi şi te urci în pat, lângă mine.

— Spune-mi de ce plângeai.

Şi, uite aşa, nu ne mai certăm şi suntem din nou îndrăgostiţi. Mă ţii strâns în braţe şi eu îţi povestesc despre mama. Mă întreb dacă şi ea e în braţele Matahalei acum, sau stă trează ghemuită pe partea ei de pat.

— Mă simt aşa nasol pentru ea, şoptesc.

Nu are pe cineva care să împrăştie norii şi să facă soarele să răsară. Nu te are pe tine. Te strâng şi mai tare în braţe şi te sărut pe toată faţa.

— Pentru ce a fost asta?

— Pur şi simplu, îţi zic.

Îţi apeşi buzele pe fruntea mea, şi în scurt timp respiraţia ta devine uşoară şi regulată.

Rămân trează multă vreme, ascultând cum îţi bate inima.

Douăzeci și șapte

DE CÂND AM REFUZAT SĂ-MI PĂRĂSESC serviciul, ne certăm de fiecare dată când vorbim. Să fiu cu tine e ca și cum aș merge tot timpul pe sârmă. În fiecare zi. Mereu sunt încordată și simt că aș putea să cad. Dacă nu răspund când mă suni sau la un mesaj, îți ieși din pepeni. Mi-am schimbat parola la telefon pentru că mi-a fost teamă că vei citi email-urile de la Nat și Lys. Au pornit o campanie prin care încearcă să mă convingă să mă despart de tine. A fost și un fel de test, să văd dacă ești într-adevăr atât de nerezonabil pe cât zic ele că ai fi. Când ieșim la restaurant, mă duc dinadins la baie și îmi las telefonul pe masă, iar când mă întorc te găsesc furios.

— Ce încerci să ascunzi de mine?

— Era un test. L-ai picat, îți răspund.

Refuz să îți spun parola nouă, și întâlnirea de la restaurant se termină mai devreme. Nu vorbim timp de trei zile.

— Termină rahatul ăsta, mă îndeamnă Nat și Lys.

— Nu pot.

Pur și simplu, nu pot. Oamenii care se fac unul pe altul atât de nefericiți ar trebui să se despartă. E la mintea cocoșului. Dar imediat cum îmi pun în minte s-o fac, ceva bun se întâmplă. Ceva care îmi reamintește de ce ești sufletul meu pereche, cum ar fi să vorbești cu persoana care se ocupă de sunet la mall să îți dea voie să cânți

ceva pentru mine, live, în timpul uneia dintre turele mele la Honey Pot.

Atenție, toată lumea din mall. Cântecul acesta îi e dedicat prăjiturăresei mele preferate.

Matt și cu mine ne uităm unul la altul.

— Ce naiba?, zice el.

Se aud primele acorduri din *Anthem*.

— E Gavin.

— *Lasă-mă să fiu imnul tău*, cânți.

O clientă de la coadă face un gest spre difuzoare.

— Îl știi pe tipul ăsta?

Roșesc și dau din cap.

— E iubitul meu.

— Are o voce frumoasă, spune femeia.

Zâmbesc, mândră.

— Chiar are.

★

E mijlocul lui februarie, mai sunt doar patru luni până termin liceul. Repetițiile pentru piesa de la spectacolul primăverii sunt în toi și nu prea mai avem deloc timp să ne vedem. Mă simt ușurată că te văd mai rar și știu că ăsta e un semn rău. Dar tot nu sunt pregătită să renunț la tine. Am făcut cel mai mare sacrificiu din viața mea când nu m-am înscris la facultatea din New York. Nu poate să fi fost pentru... nimic.

Jucăm *A Douăsprezecea Noapte*, una din preferatele mele de la Shakespeare. Mama domnișoarei B e bolnavă, așa că ea îmi cere tot timpul să-i țin locul. Îmi place fiecare secundă – să mă ocup de repetiții, distribuția, să lucrez cu fiecare actor în parte, să mă întâlnesc cu echipa și cu designerii. Și îmi dau seama de un lucru important despre

mine – îmi place să regizez atât de mult fiindcă este ceva doar al meu. Îmi place să am un lucru care nu are nimic de-a face cu tine. Mă face să mă simt... eu, din nou.

La câteva săptămâni după ce începem repetițiile, sunt pe drum spre Ashland, Oregon, o excursie destinată elevilor care joacă în piesă, o excursie care are loc o dată la patru ani. Din moment ce toți banii pe care-i câștig se duc pe chirie, a trebuit să împrumut pentru călătoria asta de la bunică-mea. *Nu trebuie să mi-i dai înapoi, va fi secretul nostru*, mi-a spus. Încă un motiv pentru care Buni e ruda mea preferată. Timp de un weekend întreg ne vom scufunda în Shakespeare, vom vedea câteva spectacole, vom lua parte la ateliere și mai ales vom fi într-un oraș parcă făcut anume pentru teatru și împătimiții lui (Teatru cu T mare, vreau să spun).

Ești furios că merg în excursia asta. Începe în ziua de după Valentine's Day, care, în loc să rămână siropul romantic specific, s-a transformat în aniversarea unui an de când ai încercat să te sinucizi. M-ai scos în oraș la cină, dar ai fost cu capul în nori și puțin cam beat. Eu am făcut remarca idioată cum că această excursie pică la timp, fiindcă ne va fi util să avem o perioadă de reflecție. Acum ești convins că urmează să-ți dau papucii când mă întorc. M-ai rugat să nu plec, mi-ai spus că mă vei duce tu acolo după absolvire.

— Suntem mai importanți noi decât excursia asta. Am un concert. Am nevoie de tine acolo, mi-ai spus.

Dar am rămas pe poziție.

Dimineața următoare, îmi iau valiza și alerg spre parcarea școlii. Am întârziat fiindcă am stat trează jumătate din noapte, făcându-mi griji pentru noi. Pentru că ajung în ultima clipă, nimeresc să stau în autocar lângă Gideon Paulson, în loc să fiu în spate, cu Nat și Lys.

E în clasa a zecea, un tip cu care nu am mai vorbit cine știe ce înainte să fie distribuit în rolul contelui Orsino în piesa noastră. Am ajuns să ne cunoaștem mai degrabă semestrul ăsta. Chiar ne-am împrietenit oarecum, deși nu e o chestie pe care ți-aș putea-o spune ție. Gideon e ajutorul meu, îi disciplinează pe toți când domnișoara B nu e prin preajmă. Repetă replicile cu actorii care au probleme în a le ține minte. E parte din micul nostru grup – era în gașca celor care cântă la cor, dar s-a transferat în echipa de teatru în ianuarie. E o nebunie cum te poți apropia de cineva doar pentru că aveți o piesă de pregătit împreună.

Gideon e genul meu de persoană. Ne plac aproximativ aceleași chestii, cu excepția faptului că el are o pasiune pentru manga și filme cu arte marțiale, care pe mine nu mă pasionează deloc. Dar e ok, pentru că pe de altă parte adoră Radiohead, citește chiar mai mult decât mine, și își dorește să vadă lumea într-o bună zi. În timp ce autocarul taie văile secetoase ale Californiei și se îndreaptă spre nord, stăm cu capetele apropiate și creăm un itinerariu imaginar pentru ocolul lumii.

— Ei bine, spune și își împinge ochelarii în sus pe nas. Trebuie să luăm o decizie importantă. Elveția sau Praga?

— Praga e non-negociabilă, spun.

— Serios? De ce, ia să te aud.

— Am strămoși cehi. Există o statuie a unui străstră-stră-bunic de-al meu într-un mic oraș din țara aia.

— Corect, atunci. Nu pot sta în calea încercării cuiva de a-și descoperi rădăcinile. Dar, pentru că tu ai ales pentru noi în Europa, o să aleg eu în Asia.

— Chiar te rog.

Caută pe telefonul lui cazare în Asia și descoperim că e mai ieftin dacă ne luăm cazare în aceeași cameră.

— Ești genul care trage toată pătura?, îl întreb.

— Cam da. Mai bine îți aduci și sacul de dormit, ca să fii sigură.

Și chiar în momentul ăla îmi dau seama că flirtăm unul cu celălalt. Am genul acela de amețeală și fluturi în stomac pe care le am când sunt cu tine. Observ că genunchiul meu îl atinge pe al lui Gideon. Poartă un tricou pe care sunt scrise caractere în chineză, iar pe tenișii a scris cu markerul Fuck War. E stilul care-l caracterizează – rebel, dar în felul tocilarilor, mai degrabă. Îmi place că poartă o servietă în loc de rucsac. Îi sporește charisma hipsterească. Ador băieții care se îmbracă cu personalitate, iar tu ești cea mai bună dovadă.

Mâna lui Gideon o atinge pe a mea când marchează Muntele Fuji pe harta călătoriilor noastre imaginare. Stau nemișcată, conștientă de căldura lăsată în urmă de atingerea lui.

Vreau să mă atingă din nou.

La naiba.

Petrecem următoarele patru ore detaliind cu grijă itinerariul nostru, dezbătând care rute sunt mai potrivite și în ce orașe să ne oprim. Râdem când ne chiorăie stomacurile. Va trebui să ne oprim să luăm prânzul în curând, dar nu-mi doresc asta, pentru că mă distrez prea bine flirtând cu Gideon.

Căcat.

Mereu am fost genul care se îndrăgostește cât ai zice pește. Prima dată când te-am văzut pe tine, m-am transformat într-unul din acele personaje din desene animate, care are inimioare în locul ochilor. Am trecut instant de la a nu ști că exiști, la a mă gândi la tine în fiecare secundă din fiecare zi, timp de trei ani.

— Îți spun că trebuie să luăm trans-siberianul, spune el.

— Dar asta nu ne va lăsa prea mult timp să mergem la Moscova și la St. Petersburg.

— Dar să mergem prin Siberia într-un tren ne va face să părem atât de cool.

— Cred că deja vom fi devenit cool după ce vom înota într-un mare recif de corali, îi amintesc eu.

— Ah, deci nu ți-e frică de rechini, dar nu vrei să mergem în Sahara din cauza scorpionilor?, spune Gideon, amuzat.

Încep să râd, iar Peter se ridică deasupra scaunului din fața noastră. Nu îmi dădusem seama că el și Kyle stăteau acolo. Cred că fusesem... neatentă. Distrasă.

— Știi că Gavin nu te va lăsa să mergi într-o călătorie în jurul lumii cu un alt tip, nu?, spune Peter, pentru că e genul de țață băgăcioasă.

Gideon pufnește pe nas.

— Nu o va *lăsa*? E cam 1840, nu crezi?

Se întoarce apoi spre mine.

— Glumește, nu?

Îl ignor pe Gideon și mă trag mai spre fereastră. Sper că Peter nu a observat cât de aproape stăteam de colegul meu de călătorie.

— E o aventură pur și simplu ipotetică, îi spun.

Dar încep să transpir și devin agitată. Oare Peter și Kyle îți vor povesti că am stat alături de un tip în autobuz? Se pune că am fost singură cu el?

Peter ridică o sprânceană.

— Dacă spui tu...

Se întoarce și se așază la loc. Gideon mă privește, cu capul dat ușor pe spate. Scoate o foaie de hârtie și scrie pe ea.

Ești ok?

Mda.

Oare cum de și-a dat seama că mi-am schimbat

dispoziția, așa de repede?

Glumea? Legat de iubitul tău, care s-ar enerva dacă ar afla că petrecem timp împreună?

Când Gideon o scrie negru pe alb, îmi reamintesc cât de absurdă e regula ta. Nu e nimic în neregulă în a petrece vremea și cu alți oameni. Sau a-i îmbrățișa. Nu am mai îmbrățișat un alt băiat aproape un an, în afară de Matt, când am plâns la muncă.

Nu. Gavin este...

Îmi mușc buzele și mă uit la Gideon. Ceea ce e o greșeală, pentru că dacă privești dincolo de ochelari, are cei mai blânzi și mai mari ochi pe care i-am văzut vreodată. Simt că mă pierd în ei. Simt o căldură în stomac, ca și cum tocmai aș fi băut ciocolată caldă. Cu bezele de cacao.

Îmi plac contururile feței lui, amestecul de linii romane cu rotunjimile obrajilor, ca și cum ar mai avea încă moliciunea aceea de copil. Îmi plac dinții lui albi și drepți, îngrijiți, spre deosebire de haosul adorabil care sunt hainele lui.

Posesiv?

Iată, din nou, negru pe alb.

Mda. Într-un fel.

Autobuzul se oprește la stop, iar eu iau hârtia pe care am scris amândoi și o transform într-o mingiuță.

Gideon ridică sprâncenele.

— Distrugi probele?

— Foarte intuitiv, domnule Watson.

Nat mă apucă de mână după ce coborâm și mă trage spre restaurante. Gideon o ia înainte cu Peter și Kyle.

— Frate. Tu și Gideon?, zice ea și zâmbește cu gura până la urechi.

— O, Doamne, termină. E un pămpălău.

Mă simt groaznic după ce spun asta, pentru că nu e

ceea ce cred. Dar încep să înțeleg că trebuie să purtăm cu toții armuri stranii ca să reușim să ducem fiecare zi până la capăt. A mea este negarea. Negare că simt ceva pentru Gideon. Negare că eu și cu tine am fi trebuit să ne despărțim cu ceva vreme în urmă.

— Ba nu, zice Lys, punându-și ochelarii de soare în formă de inimi. Voi doi sunteți pămpăscumpi, ceea ce e o diferență.

— Gagicilor, am un iubit. Știu că nu e persoana cea mai dragă vouă din lume în acest moment, dar eu îl iubesc, știți?

Îmi spun că n-o să mai flirtez cu Gideon. E greșit, știu asta.

Termin prânzul, când îmi dau seama că mi-am lăsat telefonul pe silent tot acest timp. Am șase apeluri pierdute de la tine. Și un mesaj.

Cine e Gideon?

Al naibii Peter. Bănuiam că l-ai pus să mă spioneze, și iată și dovada.

Când mă întorc în autobuz, Gideon se strecoară lângă mine. Îmi arunc telefonul în rucsac și îl las tot pe silent. De data asta chiar am de gând să te ignor. Nu îmi dau seama, dar e primul pas din încercarea de a mă despărți de tine. Pași mici, de bebeluș.

— Deci, unde rămăsesem?, spun eu, deschizând harta.

— Eram în Tokio și eu îți înșiram atracțiile Africii de Sud, mă lămurește Gideon .

— Te duc în Africa de Sud dacă mă duci și tu în Maroc.

Îmi întinde mâna.

— S-a făcut.

Îi iau mâna, îmi lipesc palma de a lui.

Ne ținem de mână mai mult decât e cazul.

Douăzeci și opt

LYS S-A ÎNDRĂGOSTIT DE O FATĂ de la liceul Birch Grove. O cheamă Jessie și are părul șaten cârlionțat, și un râs atât de molipsitor, încât ne face pe toți să râdem când râde ea.

— Încă nu pot crede că mi se întâmplă și mie, în sfârșit, spune Lys, șocată.

De jumătate de zi, nici nu mai vede pe unde merge.

Suntem în camera noastră de hotel, la câteva minute de mers pe jos de locul unde se desfășoară festivalul dedicat lui Shakespeare. O grămadă de dulciuri cumpărate de la magazin pe drum tronează în mijlocul unui pat. Stomacul deja a început să mă doară, dar nu mă pot opri din mâncat Red Vines.

— Așa-i că acum te bucuri că elevii de la Birch Grove au venit și ei în excursie?, o întreb.

La început, Lys era foarte cârcotașă, din moment ce Birch Grove e considerată o școală a copiilor bogați și răsfățați. Mă rog, asta deși Lys e și ea destul de bogată, dar îi place să se considere ca făcând parte *din popor*.

— Știu, nu-i așa?

Se lasă pe spate, aproape leșinată de fericire.

Ziua următoare ne întâlnim cu toții la un restaurant din zonă, ne îngrămădim în cinci separeuri. Gideon e în separeul învecinat cu al meu și strigă la mine:

— Canada! Am uitat complet de Canada!

Încep să râd când Jessie îl privește de parcă ar fi nebun.

— Plănuim o călătorie în jurul lumii, îi explic.

— Ah, e iubitul tău, nu?, mă întreabă ea.

Mă înec cu cafeaua mea prea-dulce, iar Natalie rânjește.

Pentru că sincronizarea ta e impecabilă, îmi sună mobilul și îl ridic pentru ca Jessie să vadă poza cu tine pe care ți-am făcut-o pe ascuns în timp ce cântai la chitară.

— El e iubitul meu, spun.

— E sexy, spune ea, apoi îi face cu ochiul lui Lys. Nu e genul meu, desigur.

— Doar ambalajul e de el, mormăie Nat.

Avem doar două zile de stat în Oregon, iar programul e făcut în cele mai mici detalii. După cină, e vremea pentru un atelier experimental, la care participă și actorii de la festival. Suntem împărțiți în două grupuri și jucăm o chestie care se cheamă Da/Nu. Sunt alese două persoane care stau în mijlocul unui cerc. Se nimerește să fim eu și Nat. Eu am voie să spun doar Da, ea are voie să spună doar Nu. Suntem obligate să răspundem cu aceste două cuvinte, să ne ajutăm de intonație și să ne prefacem că e o scenă reală.

— Nu, spune ea, ca și cum ar fi convinsă că exprimă un adevăr indubitabil.

— Da, zic eu, hotărâtă.

— *Nu*, spune ea.

— Da?

— NU.

Îmi dau seama că e discuția pe care o tot avem despre tine în ultimele câteva luni. Nat trișează și trage cu ochiul în direcția lui Gideon. Îmi zâmbește.

— Nu?

O să o omor, categoric. Pentru că nu am voie să spun decât un singur cuvânt.

— Da, mormăi eu.

După ce terminăm atelierul, o apuc de braţ, hotărâtă s-o cert.

— Băi, n-a fost frumos.

— Ce anume?

Pare întruchiparea inocenţei.

— Uite, ştiu că nu vrei să fiu cu Gavin...

Mă opreşte în mijlocul trotuarului şi îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Te iubesc. Hai să nu vorbim despre asta. Hai să ne distrăm ca nebunele.

Mă uit la ea pentru un moment – am fost atât de furioasă, dar pentru ce? Pentru că prietena mea e preocupată de mine? Pentru că mă tachinează când vine vorba de un tip drăguţ?

— Bine. Accept provocarea, îi spun într-un final.

Pentru prima dată în viaţă, mă simt complet liberă. Părinţii îmi sunt la sute de kilometri depărtare (într-un alt stat!), iar aici sunt doar cu prietenii mei, distrându-ne, cum spunea Nat, ca nebunii.

Bem mult prea multă cafea, turnându-ne în căni multă frişcă şi mult zahăr. Intrăm şi ieşim din magazine de suveniruri, în care se vând toate mărunţişurile legate de teatru pe care ţi le-ai putea dori. Ne citim unii altora fragmentele preferate din Shakespeare, din cărţile pe care le găsim în magazine. Timpul liber ne aparţine, şi îl petrecem pe majoritatea ajutându-le pe Lys şi Jessie să se îndrăgostească, mâncând absolut ce avem chef şi râzând o grămadă.

Mă suni şi mai mult ca de obicei şi îţi ignor apelurile, chiar dacă ştiu că vei fi furios. E minunat să pot face

numai ce am chef.

— Așa va fi la facultate, spune Jessie, ținând-o de mână pe Lys a noastră. Fără părinți prin preajmă, studiind numai teatru, cunoscând oameni noi.

Discutăm despre facultățile unde ne-am înscris. Scrisorile de acceptare sau respingere ne vor veni curând.

— Școala pentru regie e diferită de cea pentru actori?, mă întreabă Jessie.

— Voi fi și la ore de actorie, dar și la alea pentru regie, îi explic. O să încerc să fac și practică, să fiu regizor asistent, și poate, dacă am o baftă imensă, o să prind o bursă în Franța. E facultatea asta în Paris, denumită după cel care a înființat-o, Jacques Le Coque...

Lys izbucnește în râs.

— Le COCK? Cocoșelul? Taci din gură, n-are cum să-l cheme așa.

— Jur că așa-l cheamă!

Jessie și Lys se tăvălesc de râs.

— Doamnelor, fiți mai serioase, spune Gideon, venind spre noi.

Suntem în fața unuia dintre multele teatre din localitate, așteptând să intrăm. Gideon arată chiar bine cu tricoul lui imprimat cu personaje din desene animate, pe sub un pulover cu nasturi.

Nat încearcă să nu râdă, amintindu-și de discuția de mai devreme, și o iubesc pentru asta.

— Niște nebune, spune ea.

Gideon mă privește.

— Oare vreau să știu ce era atât de amuzant?

— Le Cock! Cocoșelul, râde Lys.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ignoră-le.

Îmi sună telefonul. Ești tu. Am lăsat să intre căsuța

vocală la două apeluri ale tale de mai devreme, așa că acum chiar trebuie să răspund.

— Vin imediat, spun, și mă îndrept cu pași grăbiți spre o bancă din apropiere. Bună, iubire, îți spun ție.

— Bună.

Ai vocea răgușită, aspră, dar probabil că te vei abține să mă iei la rost din prima.

— Te distrezi?, mă întrebi.

— Da! Sunt așa multe de făcut aici. Mergem la ateliere experimentale și...

— Mi-e așa dor de tine, îmi șoptești.

— Și mie mi-e dor.

Îmi dau seama că mint. Chiar nu ți-am simțit lipsa.

— De ce nu-mi răspunzi la telefon?

— Sunt destul de prinsă aici și...

— Grace!, mă strigă Natalie, bâțâind din mâini.

— Uite, tre' să fug, îți spun. S-a deschis casa de bilete și intrăm.

— Mă rog.

— Iubitule, nu fi așa. Te rog. Chiar mă simt bine...

— Bine, petrecere frumoasă, spui și îmi închizi.

Îmi bag telefonul în buzunar și inspir adânc. Cineva tușește lângă mine. Mă întorc și îl văd pe Gideon stând acolo, în soarele care se pregătește să apună și îl poleiește în aur.

— Nat și Lys m-au trimis să te conduc înăuntru, îmi spune el și îmi întinde brațul.

— Oh, mulțumesc, spun eu, rânjind.

— Iubitul?, mă întreabă, arătând spre mobilul din buzunarul meu.

— Mda. Mi-a cam închis în nas.

— Aoleu.

— N-a fost o discuție prea reușită.

Gideon bagă mâna în servietă și scoate un pachet de Red Vines.

— Umblă vorba că-ți place să rontăi așa ceva.

— Chiar îmi plac!

Mi le dă, și încep să rontăi la ele, fericită. Dacă asta ar fi o piesă regizată de mine, i-aș pune pe cei doi actori care ne interpretează să se plimbe pe scenă, în timp ce luminile se sting una câte una. Chiar înainte să intre în clădirea teatrului, s-ar privi în ochi, iar un reflector ar arunca o lumină blândă pe ei.

Apoi s-ar face întuneric complet.

★

A douăsprezecea noapte începe cu un naufragiu.

Viola se trezește aruncată pe un țărm, dintr-un tărâm necunoscut, cu nimic altceva decât hainele rupte pe care le poartă. În spatele ei – un ocean imens. Dincolo de el, viața pe care a lăsat-o în urmă. Crede că toți cei de pe vapor au murit, fiindcă ea e singură pe acea insulă pustie. Pământul acela, va afla în curând, se cheamă Iliria.

Vreau să merg acolo. Vreau să fiu ca Viola. Să fiu naufragiată, să o iau de la capăt, să îmi folosesc doar mintea și șarmul pentru a o scoate la capăt.

Destinul trage sforile în Iliria. Identități false, iubire scrisă în stele, coincidențe ciudate. Nimic nu e ceea ce pare, și totuși e un tărâm al minunilor. Echipa care a regizat piesa a transformat insula de care vorbește Shakespeare într-un adăpost comod în stil turcesc, cu perne brodate puse grămadă pe jos, cu măsuțe joase, narghilele și lămpi de sticlă pictată, care aruncă lumini multicolore pe scenă. Actorii poartă șalvari și corsete brodate manual. Mintea mea se umple imediat de idei pentru

cum aș vrea să regizez eu piesa, și o parte din mine de abia așteaptă să se întoarcă acasă și să se apuce de muncă.

În timp ce-i urmăresc pe actorii din Oregon jucând piesa lui Shakespeare, mintea mea zboară nu la tine, ci la Gideon, care e așezat lângă mine. Al cărui genunchi îl atinge ușor pe al meu, de fiecare dată când se foiește în scaun. Mă simt puțin cum se simte Viola la începutul piesei – naufragiată, confuză, încercând să-și găsească drumul într-o lume complicată. Și, la fel ca Viola, simt cum îmi înflorește ceva fragil, lipsit de speranță și terifiant în piept. Un sentiment pe care nu ar trebui să-l am, nu cât timp sunt cu tine.

Mai bine ar fi să se îndrăgostească de un simplu vis, spune Viola.

Viola e îndrăgostită de contele Orsino, dar nu-i poate mărturisi, pentru că e deghizată în băiat. Este servitorul lui, iar contelui nu-i plac băieții, așa că ea nu are șanse ca Orsino să-i răspundă cu aceleași sentimente. Viola nu-i poate dezvălui contelui cine este, pentru că a fi o femeie singură într-o lume în care așa ceva este neobișnuit îi poate aduce numeroase pericole. Scenă după scenă, o văd pe Viola luptându-se în zadar să-și ascundă sentimentele, să-l ajute pe conte să o seducă pe Olivia, o femeie pe care el crede că o iubește, dar care de fapt s-a îndrăgostit de Viola, despre care crede că e un băiat pe nume Cesario. E o poveste complicată, cu identități ascunse și iubiri neîmpărtășite, tot tacâmul.

Gideon se apleacă spre mine, cu buzele aproape de urechea mea, cu respirația fierbinte stăruindu-mi pe gât.

— Chiar dacă știu cum se va sfârși, tot îmi vine să spun *Dă, Doamne, ca ăștia doi să rămână împreună...*

Și mie, mă gândesc.

Știu că vorbește doar despre piesă. Îmi întorc capul

spre el și buzele noastre sunt atât de apropiate.

— Și mie.

Ochii mei rămân lipiți de ai lui, iar întunericul blând din sală mă face curajoasă – nu privesc în altă parte, deși ar trebui. În privirea lui Gideon văd o scânteie, o intensitate care nu se afla acolo înainte să mă urc în autobuzul spre Oregon și să mă așez lângă el și să plănuim o călătorie în jurul lumii.

Oh, timpule... tu trebuie să dezlegi asta, nu eu. Este un nod prea strâns ca să îl pot dezlega singură, spune Viola.

Douăzeci și nouă

GIDEON ÎMI POVESTEȘTE DESPRE DUMNEZEU. Și despre Bjork.

În ultimele câteva săptămâni, m-a băgat și pe mine în atmosfera muzicii trăznite și poeziei care îi place lui, aducându-mi cărți și compunându-mi playlist-uri odată la câteva zile. Îi scriu scrisori lungi și el îmi răspunde la fel. Se pare că amândoi adorăm stilul vechi, demodat, cu stilou și hârtie, în locul email-urilor impersonale. Îmi place să ating hârtia, foaia ruptă din caiet pe care știu că a pus și el mâna. Îmi place să urmăresc dârele pe care le-a lăsat stiloul lui pe foaie, adânciturile unde a apăsat mai mult decât era nevoie.

Uitasem cât de amuzant e să ai un amic băiat. Îmi place să văd lumea prin ochii lui – pentru Gideon, universul e un haos sublim. E interesat de chestii profunde. Întrebările importante, de ce suntem aici și ce ar trebui să facem cu viețile noastre. Îmi dau seama brusc că vreau să aflu și eu răspunsurile la aceste lucruri, sau măcar să mă întreb și eu. Îmi place ce trezește Gideon în mine. În universul lui, nu există prejudecăți, nu există reguli care te îndepărtează de propriul sine. E un fel de Yoda, la dracu', chiar e. Mă face să aștept cu nerăbdare viitorul, să visez din nou la posibilități. Eu și Gideon suntem doar prieteni. Jur.

Cu toate că...

În minutele de dinainte să adorm, nu mă gândesc la tine. Mă gândesc la Gideon.

E o problemă, într-adevăr.

— Ești ca un fel de guru al meu acuma, îi spun, dându-i înapoi colecția de poezii ale lui Rumi pe care mi-a împrumutat-o.

Gideon râde și vâră cartea în rucsac. Mă întreb de câte ori o fi citit-o.

— Va trebui să-mi iau niște haine de guru, atunci.

— Nu, așa e perfect, spun eu, folosindu-mă de scuza potrivită ca să-i ating demonstrativ cămașa.

Ochii lui coboară în ai mei și facem chestia aia pe care am început-o încă din autocar – ne privim și iar ne privim, până când eu într-un final îmi îndepărtez privirea, speriată și simțindu-mă atât de vie, încât e aproape insuportabil.

Astăzi poartă pe sub cămașă un tricou cu un joc video antic, Tetris, unul în care trebuie să potrivești cărămizile care coboară pe ecran, din ce în ce mai repede. Prietenia mea cu Gideon e ca acel joc – la fel cum fac și cărămizile, încercăm să ne potrivim și noi împreună, cât mai repede posibil. Până ca tu să afli despre noi și să fie sfârșitul jocului.

Ești bucuria. Noi suntem diferite feluri de râs, scrie Rumi.

Vei primi iubire, va trebui doar să ai încredere în ea, cântă Bjork.

Nu știu cum aș putea numi chestia pe care Gideon mi-o dăruiește în fiecare zi, dar mă face fericită.

Apoi mă gândesc la tine și simt că am o cărămidă în stomac, fiindcă sunt cea mai jalnică iubită din lume. Mi-a luat săptămâni întregi ca să recunosc că te înșel la nivel emoțional. Asta fac.

— Deci, ți-au plăcut? Poeziile?

— Le-am adorat.

La naiba, iar se întâmplă. Într-o clipă, uit că tu exiști.

— Rumi e... atât de optimist, emană fericire, spun.

— Nu-i așa?

Gideon și părinții lui sunt spirituali, dar nu și religioși. Nu am fost la el acasă, dar îmi pot imagina bețișoare parfumate arzând lângă o statuie a lui Buddha. Probabil e un covoraș de yoga pe jos, iar pe fundal se aude muzică indiană.

— Îmi place cum nu e deloc restrictiv, spun. Adică, când îl citești, ai senzația că pentru el Dumnezeu nu are toate regulile alea și granițe care nu trebuie încălcate. Poți fi musulman, ca el, creștin, ca Nat, sau ceva nedefinit cum sunt eu și... ei bine, totul să fie în regulă.

Ne retragem într-un colț ascuns dintr-o clasă, așa cum ne-am obișnuit s-o facem zilele astea. Departe de ceilalți, dar totuși într-un loc public.

— Mda, ca și cum în fața lui Dumnezeu toți suntem egali, spune el, așezându-se pe jos. Îmi place ideea salvării universale. Nu folosește cuvintele astea neapărat, dar îți lasă impresia că toată lumea va merge în Paradis.

— Corect. De fapt, de ce i-ar fi creat Dumnezeu pe toți oamenii, ca apoi să-i trimită în Iad?

Îmi amintesc cum am văzut cândva un preot predicând la colț de stradă și descriind ororile Iadului, și mi-au rămas întipărite până acum în minte – plânsetul și scrâșnirea dinților. Înspăimântător.

— Mă, băieți, sunteți de-a dreptul ciudați, spune Lys, venind și așezându-se lângă noi.

— Spune fata care poartă o rochie verde neon, cu pisici pe ea, comentez eu.

Lys râde.

— Bine, bine, mă dau bătută.

Îmi doresc să fiu singură cu Gideon, dar în același timp mă bucur că ea e aici. Am nevoie de o însoțitoare, altfel Peter îți va spune ție că iau prânzul singură cu un băiat.

Gideon își aruncă un cartof prăjit în gură, apoi îmi întinde și mie punga cu mâncare pe care a scos-o din rucsac.

— Te-ai gândit vreodată, dragă Alyssa, că noi suntem cei normali?

Lys se uită de la mine la el și înapoi.

— Nu. Nu m-am gândit la asta niciodată.

Vorbim despre piesa la care lucrăm împreună, *A Douăsprezecea Noapte*, care are premiera săptămâna viitoare.

— Deci, care e concluzia, domnișoara regizor?, mă întreabă Gideon. Suntem gata de premieră?

— Sunteți mai mult decât gata.

Chiar vorbesc serios. Totul se așază așa cum trebuie în ultima clipă, chestie care se întâmplă mereu când vine vorba despre teatru. E o precizie pe care n-o înțeleg. Așa cum personajul lui Geoffrey Rush spune în *Shakespeare in Love*: E un mister!

Îmi place la nebunie să regizez. Îmi place să văd cum actorii se străduiesc să fie tot mai buni. Partea cea mai frumoasă e când eu am dreptate sau când ne vine tuturor aceeași idee în același timp. Magia brainstorming-ului.

— Trebuie să fie mișto să nu ai de memorat replici, spune Lys.

— Da, e genial, zic eu. Am așa emoții pe scenă, n-aș putea să joc. Când facem repetițiile la ore și trebuie să spun replicile mă panichez.

Lys și Gideon încep să vorbească despre o scenă pe

care o joacă împreună, iar mie îmi fuge mintea aiurea. Mă joc cu mărul, jocul ăla prostesc în care îi răsucesc codița. La fiecare rotație spun o literă. A, B, C, D, E, F, G.

G din nou.

Când eram mică, spuneam că litera e cea cu care începe numele celui cu care vei rămâne. Mă uit la Gideon. Poate că el a fost acel G de demult, dinainte ca eu și cu tine să ne cuplăm. Dacă am greșit, Gavin? Dacă nu suntem suflete pereche?

G, G, G.

Ușa se deschide și Nat țâșnește înăuntru, arătând ca un dezastru umblător. Părul ei mereu aranjat e strâns acum într-un coc pe jumătate desfăcut, iar rochia îi e șifonată. În fiecare dimineață își calcă rochiile – spune că obiceiul ăsta îi dă un sentiment de control într-o lume plină de haos.

Între examene și repetiții, niciuna dintre noi nu doarme mai mult de patru ore pe noapte. Îmi place energia asta. Trece prin mine ca un curent, frenetică, mă hrănesc cu ea și o las să mă ducă unde dorește. Mă ajută să uit că aștept cu teamă orele pe care am promis să ți le dedic ție în după-amiaza asta.

— Hei, când o să primiți veștile de la facultățile unde v-ați înscris, fetelor?, ne întreabă Gideon.

— Luna viitoare, spune Nat. Atâta că Grace nu s-a înscris la singura facultate unde și-ar fi dorit să meargă.

Mă uit urât la ea.

— Era prea scumpă.

— Minciună gogonată, o să-ți crească nasul, spune Nat.

Gideon izbucnește în râs.

— Nat, vorbești ca bunică-mea.

Ea scoate limba.

— Ce vrea să spună e că Grace într-adevăr minte, îi ține Lys isonul. Știai că Grace voia să meargă la Universitatea din New York, dar nu s-a mai înscris pentru că nu i-a dat voie iubitul ei psihopat?, îi zice lui Gideon.

Simt cum fața mi se înroșește când el se uită la mine.

— E mai complicat. Și nu e psihopat, șoptesc eu.

Se sună de intrare înainte ca altcineva să mai facă mișto de mine că nu m-am înscris la facultatea pe care mi-o doream. Eu și Gideon mergem împreună spre clasele care sunt una lângă cealaltă. E mai tăcut decât de obicei. Îmi dau seama că se gândește la ceva – are acele încrețituri între sprâncene. Și nu e greu să-mi dau seama la ce. La naiba cu Natalie și Alyssa.

Ajungem în fața claselor noastre și încep să pornesc spre a mea.

— Ăăă, bun. Ne vedem mai târziu, spun.

Dar Gideon nu mă lasă să scap cu atât. Se întinde spre mine și mă trage într-o îmbrățișare strânsă. Devin brusc rigidă, de parcă mi-ar fi teamă că tu ne poți vedea. Dacă ne observă Peter și ne filmează, apoi îți trimite clipul? Aș da de bucluc. Încerc să mă desprind, dar Gideon nu-mi dă drumul.

— Poate că tu crezi că trebuie să respecți regulile iubitului tău, dar ele nu mă privesc pe mine, îmi șoptește.

I-am spus cam totul despre tine. Mă rog, nu chiar totul – nu ce se întâmplă pe bancheta din spate a mașinii tale, cum știi exact unde să mă atingi ca să mă faci să tremur și să gâfâi. Dar știe despre regulile tale. A trebuit să-i spun, ca să priceapă de ce nu pot veni să învățăm la el acasă, sau de ce nu ne putem îmbrățișa sau vorbi la telefon. Mi-a spus să mă despart de tine de aproximativ cinci mii de ori.

— O să mă bagi în belea, mormăi eu.

Dar îl îmbrățișez, la rândul meu.

Ne potrivim atât de bine.

E înalt și subțire. Miroase diferit – în locul mirosului de zeu al rockului, care trăiește cu țigări și dușuri rare, miroase a săpun și bețișoare parfumate.

Curat, plin de posibilități.

Mă mai strânge o dată cu putere, apoi îmi dă drumul.

— Știi ce o să zic acum, așa e?, mă întreabă.

Își pune ochelarii pe nas și se îndreaptă cu spatele spre clasa lui. În mod miraculos, nu dă peste nimeni, deși nu vede pe unde merge. Poate e efectul meditației – e un maestru Zen complet.

— N-o spune.

Dar zâmbesc, fiindcă într-un fel îmi place s-o aud.

Mimează cuvintele *Desparte-te de el*, apoi mă mai privește câteva secunde, după care intră în clasă.

Următoarele două ore nu mă gândesc la Universitatea din New York. M-am împăcat cu gândul.

Mă gândesc la Dumnezeu. La cum El, sau Ea, ar putea fi mai mare decât mi-am imaginat, cu tot ce înseamnă asta. Poate dacă m-aș gândi într-un mod diferit la Dumnezeu, m-aș gândi altfel și la tine. M-aș putea întoarce la a fi vechea Grace. Înainte de tine, îmi doream luminile orașului și avioane care decolau spre locuri exotice. Înainte de tine, un film se derula constant în mintea mea, un film cu mine făcând chestii remarcabile: mergând la New York și studiind, călătorind în Africa pentru a ajuta orfanii, pășind pe covorul roșu, măritându-mă cu un francez sexy și mutându-mă la Paris. Dar, după tine, lumea mea s-a restrâns la mâinile tale, buzele tale, vocea ta cântând piese compuse pentru mine.

Și mă sperie ce am devenit fiind cu tine – negațiile

mele s-au transformat în afirmații, lucrurile pe care jurasem să nu le fac niciodată s-au transformat în chestii posibile. În anul în care am fost împreună, am devenit treptat o versiune a maică-mii. Merg pe gheață subțire, păşesc în surdină, pentru ca tu să fii fericit.

Gideon mă întreabă: *De ce îți e teamă?*

Spune: *Ce s-ar întâmpla dacă...*

Şi concluzionează: *Meriți mai mult.*

Chiar aşa să fie? Nici nu mai ştiu.

Treizeci

ȘTIU CĂ E CEVA ÎN NEREGULĂ încă de când parchezi mașina. Poate un al șaselea simț pe care l-am dezvoltat de curând.

Totuși, când sar lângă tine în mașină și îmi apăs buzele pe ale tale, mă săruți și tu. Mă întrebi cum a fost ziua. Aproape că mă păcălești, dar pot totuși să-mi dau seama că e ceva aiurea.

— Ești bine?, te întreb când plecăm dinspre școală spre parc.

Deși e doar mijlocul lui martie, e destul de cald deja, așa că am hotărât să mergem la un picnic înainte de repetițiile mele de la ora șase.

— Mda, sunt bine, spui tu.

Dar mâinile îți sunt rigide pe volan, încheieturile albe de cât de tare apeși. Nu vreau să mă cert cu tine astăzi. Nu prea ne-am mai văzut de când m-am întors din Oregon. Trupa ta are o grămadă de concerte, iar eu nu prea am timp liber, cu repetițiile pentru teatru. Ne-am distanțat și nu știu cum să repar asta. Tu ai început să petreci la greu. Îți dorești să fiu genul ăla de iubită de rocker care fumează cu băieții din trupă, se îmbată tot timpul și îți face felații în băile murdare ale cluburilor unde cânți. Să ai o iubită care trebuie să se întoarcă la o anumită oră acasă îți taie tot cheful, pricep asta. Dar,

conştient sau nu, mă acuzi că sunt încă la liceu, ca şi cum ar fi alegerea mea. Nu pot face parte din lumea ta, oricât de tare m-aş strădui.

Parchezi maşina şi luăm pătura şi mâncarea cumpărată de tine, apoi ne îndreptăm spre ün petec de iarbă de sub un stejar. Ne descălţăm, iar eu mă uit să văd ce ai luat de mâncare.

— Tare, spun, alegând un pachet de biscuiţi Oreo.

Dai din cap şi începi să-ţi faci de lucru cu firele de iarbă.

— Gav, ce se petrece? Nu eşti în apele tale.

Rămâi tăcut timp de vreun minut şi mă gândesc că n-o să-mi spui ce ai, când explodezi brusc.

— Te-am văzut ieri. Vorbeai cu un tip şi şi-a pus mâinile lui nenorocite pe tine, te-a îmbrăţişat.

Gideon a început să dărâme perseverent zidul pe care l-am ridicat între mine şi toţi băieţii pe care-i ştiu. Îmi amintesc jumătatea lui de îmbrăţişare, pentru că mi-a părut rău după ce ne-am desprins unul de celălalt.

— Cum adică m-ai văzut ieri? Ai fost în campus?

Un nod de nelinişte mi se formează în stomac. Încă nu pot uita ziua în care m-ai spionat la mall. M-a făcut paranoică la muncă, mai ales când sunt cu Matt în tură. Dar cum naiba m-ai urmărit şi la şcoală? Era în timpul prânzului.

— Am vrut doar să văd cum te comporţi cu alţi oameni când nu eşti cu mine, spui.

— Adică m-ai spionat?

— Nu. Voiam să te scot în oraş mai încolo, dar m-am răzgândit după ce te-am văzut cu idiotul ăla. Cine e?

— E Gideon... e şi el în piesă. Uite, sincer... cred că e o regulă stupidă. Am prieteni care sunt băieţi. Tu ai prietene fete. Nu văd ce e aşa mare chestie.

— Mare chestie e că nu vreau ca alți tipi să încerce să-ți intre în pantaloni, spui și mă iei de mână. Ești a mea. Nu vreau să te împart cu nimeni.

Îmi trag mâna din a ta.

— Gav, pur și simplu nu e realist să facem asta.

Îți ridici vocea, și niște mame care își supraveghează copiii la leagăne privesc în direcția noastră.

— Ți-am suportat atâtea rahaturi și tu nu poți face atâta lucru pentru mine? Nici n-ai idee cum mă faci să mă simt. N-ai idee. Nu pot dormi noaptea, ok? Nu mă pot gândi decât la tine, înconjurată de toți imbecilii ăia, la prânz, la repetiții, la mall.

Mă hotărăsc pe loc. O să mă despart de tine. Mi s-a luat complet de mizeria asta. Vreau să fiu cu Gideon. Trebuie să încetez să mă mai mint pe mine, să te mint pe tine. Nu-mi mai pasă prin câte am trecut împreună și la ce am renunțat ca să fiu cu tine. Nat și Lys au dreptate – ești obsedat să mă controlezi tot timpul. Și o să fie din ce în ce mai rău. Nu mă voi transforma în maică-mea. Chiar nu.

Îmi scutur niște firimituri invizibile de pe fustă, ca să trag de timp. Mă gândesc la Lady Macbeth, la cât de curajoasă este ea.

— Gavin... Cred că... Cred că noi ar trebui...

Dar nu mă lași să termin, pentru că știi ce am de gând să spun.

— Dacă te desparți de mine, jur că mă sinucid.

Mintea îmi îngheață pe loc.

Mă. Sinucid.

Jur.

Oare cum de am crezut vreodată că încercarea ta de a te sinucide a fost frumoasă, tragică și romantică? Doamne, la ce mă gândeam?

Gheața se topește și dintr-o dată sunt furioasă. Du-te dracului că îmi spui așa ceva. Că îți pui un pistol la tâmplă și-mi zici că e degetul meu pe trăgaci.

— Nu, n-o să te sinucizi.

Șoptesc cuvintele, de parcă așa aș putea să-ți îmblânzesc demonul.

— Ba da, o s-o fac.

Le spui încet, ca și cum i-ai vorbi unui copil, de parcă faptul că eu încă sunt la liceu te face automat pe tine cel matur. E vocea ta de Iubit Matur și Rațional. O urăsc.

— M-am mai gândit la sinucidere. Am și un plan. Știi că îl voi duce la capăt.

— La naiba, Gavin.

— Nu vrei să-ți spun cum am s-o fac?

— NU!

Îmi pierd cumpătul și încep să zbier, și nu-mi pasă că toată lumea din parc se uită la noi.

— Ce rahat e în neregulă cu tine?!

— Crezi că mie îmi place că sunt așa?, spui.

Îți întorci capul, dar nu înainte să apuc să-ți văd lacrimile. Aș vrea să rămân furioasă, dar sentimentele mele se topesc...

Nu pot suporta să te văd îndurerat. Plângi și îmi dau seama că eu am făcut asta, e numai vina mea. Mă întind și te îmbrățișez, iar tu mă iei în brațe și e așa cum trebuie să fie, e locul unde sunt acasă, în brațele tale.

— Te iubesc, te iubesc, îți șoptesc.

De câte ori nu m-ai apărat și tu? De câte ori nu m-ai tras înapoi de pe marginea prăpastiei? Nu te pot abandona acum.

Mă săruți, iar buzele tale sunt sărate de la lacrimi. Mirosul tău atât de familiar mă aduce înapoi la tine.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, spui.

Mă gândesc la tine, în cada albă. Lama de ras, sângele.

— Gav, ai nevoie de ajutor. Hai să vorbim cu cineva. Cu domnișoara B sau cu mama ta sau...

— Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie de tine.

— Dacă nu vrei să vorbești cu cineva, o voi face eu, îți spun.

— Ce, îi vei spune psihologului școlii că iubitul tău e nebun...

— Nu cred că ești nebun. Cred că ești deprimat, și...

— Din cauza ta. Pentru că flirtezi cu tipii ăia.

Mă ridic în picioare. Căcat, căcat, căcat.

— Știi ceva, Gavin? M-am săturat de gelozia asta stupidă. Nu te-am înșelat, dar dacă mă tot tratezi ca și cum aș fi înfierată cu fierul roșu, e o dovadă că nu ar trebui să fim împreună.

Vorbele îmi țâșnesc pur și simplu din gură, de parcă le-aș vomita pe tine.

— Și să-mi spui că eu decid dacă trăiești sau mori e atât de bolnav, și nu merit asta.

Te ridici și tu. Ești atât de aproape de mine.

— Nu mințeam, Grace. Atât ești de importantă pentru mine. Nu ești doar o tipă pe care o fut o dată pe săptămână, ești viața mea.

Lacrimile îmi umplu și mie ochii. De ce nu poți avea încredere în mine? De ce nu putem fi fericiți? De ce nu mă pot opri din a mă gândi la Gideon?

— Ce faci tu mă îndepărtează de tine, Gav. Am nevoie de spațiu, să pot respira.

— Ce înseamnă asta?

Te privesc. E greu să rămâi supărată pe cel mai frumos tip pe care l-am văzut în viața mea. Dar nu imposibil.

— Înseamnă că nu vreau să mă spionezi, nu vreau să te crizezi dacă îmbrățișez pe cineva. Și ai nevoie de

ajutor. Ceva adevărat, pastile, gen.

— Nu-mi trebuie niște futute de pastile.

— Ba da, îți trebuie. Anul trecut ai încercat să te sinucizi, și acum spui că vrei s-o faci din nou? Te rog, iubitule. Merg cu tine la doctor, dacă vrei.

Stăm așa, îmbrățișați, și îți simt respirația pe gât, inima cum îți bate lipită de pieptul meu. Gândul că ai putea să nu mai fi în viață mă doare fizic, nu mă lasă să respir. Ești singura ființă din univers care ar prefera să fie moartă în loc să nu mai fie cu mine. Nimeni nu mă mai iubește așa. Dacă aș fi într-o mașină pe cale să explodeze, doar tu ai încerca să mă salvezi, doar tu ți-ai risca viața ca să o salvezi pe a mea. Nu am dubii că părinții mei nici nu s-ar apropia de acea mașină. Ar inventa scuze și și-ar spune că oricum nu mai puteau face nimic pentru mine. Iar prietenele mele și Beth... și-ar dori să mă salveze, dar le-ar fi prea frică de moarte.

În schimb, tu... Nu ai sta pe gânduri, așa e?

— Îmi pare rău, șoptesc.

— Și mie.

Îți sărut bărbia, gâtul, lobul urechii, te inspir în adâncul plămânilor.

— Ai vorbit serios?, te întreb cu blândețe.

— Mda, cred că da.

Ești ca un labirint. Nu știu cum să ies din tine, nu pot vedea unde sunt. E ca alergatul pe întuneric atunci când sunt cu tine. Mă simt prinsă într-o capcană. Oriunde întorc privirea, e o fundătură. Mă tot întorc în punctul din care am plecat.

*

După ce plecăm din parc, mă duc la repetiții. Pentru

prima dată de când m-am apucat de piesă, nu mai am niciun chef să merg. Vreau doar să mă ghemuiesc undeva și să aștept să treacă toată confuzia. Vreau să nu mă îndrăgostesc de Gideon. Vreau să nu-mi doresc să mă despart de tipul care mi-a fost sufletul pereche timp de un an.

Deschid ușa care duce în holul teatrului. Actorii se plimbă de colo-colo, recitându-și replicile, improvizând lupte cu sabia. Fac cu mâna tuturor care mă salută și mă îndrept spre scenă. Domnișoara B e urcată acolo, își mijește ochii spre mine.

— Grace, tu ești?

— Da, îi strig.

— Poți să-i aduci pe toți aici, să urcăm pe scenă?

Îmi las lucrurile pe un scaun și mă duc în culise. Lys, Nat și Gideon se uită la ceva pe un telefon când îmi bag eu capul înăuntru. Nu pot privi pe nimeni în ochi. În special pe Gideon. Dacă aș face-o, aș începe să plâng.

— Hei, copii. Domnișoara B vrea să veniți pe scenă.

Întorc spatele și plec.

— Grace! Ești bine?, mă întreabă Nat, alergând spre mine.

— Da, foarte.

— Mincinoaso.

Îi fac cu mâna și mă duc să-mi iau caietul cu notițe. Mă urc pe scenă, iar domnișoara B începe să-mi explice ce mai e de făcut. Îmi notez totul, în timp ce ea inspectează decorul.

— Ușa asta nu se închide cum trebuie, spune.

Îl observ pe Gideon cu coada ochiului. Vorbește cu Kyle, iar ochii lui fug spre mine din când în când. Lys mă trage deoparte.

— Hei, ce se întâmplă?

— Nimic.

— Gagico, te rog eu. Te cunosc mai bine de atât.

Suspin.

— O să-ți povestesc diseară. Mai dormim la tine la noapte?

— Evident.

După repetiții, îmi strâng lucrurile, iar Gideon vine și se trânteşte pe scaunul de lângă mine.

— Vrei să vorbești despre asta?

E atât de bun la a-ți citi stările.

— Nu.

Mă analizează atent pentru un minut.

— Bine, cum vrei. Vii diseară?

Părinții lui Gideon sunt plecați din oraș și a invitat toată echipa la el, la o petrecere improvizată. M-am gândit toată săptămâna dacă să merg și eu sau nu.

— Stau la Lys, deci de ea depinde.

Și sigur că mergem. Pe drumul spre casa lui Gideon, le povestesc lui Nat și Lys totul.

— Ce mama tuturor dracilor?, sare Lys din spate.

— Eu nu m-aș fi exprimat așa, dar sunt de acord cu ea, spune Nat.

— Acum chiar trebuie să o termini cu el, zice Lys. Pun pariu că a făcut același rahat și cu Summer.

— Mda. Și aproape că a murit, îi amintesc eu.

În mașină se face liniște.

— Nu-ți poate arunca așa ceva în spate. Nu e corect, zice Nat.

— Dacă vreți o părere avizată, cred că suferă de un atașament bolnav, cu tendințe narcisiste și depresie majoră. Cred că e un diagnostic corect. Și nu are nimic de-a face cu tine, spune Lys. Trebuie să rezolve lucrurile pe cont propriu.

— Vrei să te desparți de el?, mă întreabă Nat.

— Nu știu, chiar nu știu. Îl iubesc, dar...

— Dar..., spune Lys.

— Gideon, completează Nat.

Ezit, apoi dau din cap.

— Mda. Gideon.

Nat oprește în fața casei lui Gideon.

— Cred că ai făcut bine că i-ai spus să intre pe pastile, spune Lys.

— Da, poate că e doar o chestie din aia, cum îi spune?...

— Dezechilibru chimic, zice Lys.

— Aia, da. Poate că va lua pastile și va deveni din nou acel Gavin pe care-l cunoaștem și iubim.

— Sau poate că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, zice Nat. Poate că ăsta de acum e adevăratul Gavin.

Cineva ne bate în geamul mașinii și sărim, speriate. Peter și Kyle ne fac cu mâna să mergem înăuntru.

— Nu-i spune lui Kyle, ok?, o rog pe Nat.

— Niciodată. E iubitul meu, dar voi sunteți pe primul loc, mereu.

Când iese din mașină, el o ridică în brațe și o învârte în aer. Nat își dă capul pe spate și pare atât de fericită, de lipsită de griji. Îmi înghit nodul din gât.

Casa lui Gideon e exact cum mi-am imaginat-o. Chiar există o statuie a lui Buddha, pusă într-un colț, iar camerele miros a bețișoare parfumate. O cameră are covorașe pentru yoga și perne pe care stai să meditezi. Pe un perete sunt atârnate măști aduse de peste tot de prin lume, iar părinții lui zâmbesc din fotografii făcute în locuri exotice. În fața Taj Mahal-ului și a Marelui Zid Chinezesc.

— Ai ajuns!, spune Gideon.

Are într-o mână o sticlă de votcă, în cealaltă una

de gin, dar mă îmbrățișează chiar și așa. Iar eu nu-l îndepărtez.

Când îmi dă drumul, mă întorc spre Lys.

— Cred că asta e noaptea aia.

— Noaptea... Ah!

Ochii ei întâlnesc sticlele din mâinile lui Gideon și înțelege. I-am promis lui Lys că voi bea pentru prima dată în viață împreună cu ea. Vreau să mă distrez, vreau să uit de tine. Vreau să fac ceva numai pentru mine.

Nat clatină din cap.

— Nu știu ce să zic, Grace. Poate ar trebui să aștepți până nu vei mai fi...

— Sunt ok. Am optișpe ani, o să terminăm liceul zilele astea.

Gideon tușește.

— Vorbiți de ceva vreme în limba specifică fetelor. N-am idee despre ce naiba sporovăiți acolo.

— O să vezi, zice Lys, luându-mă de mână. Ghidează-ne spre băuturile interzise minorilor.

— Veniți, doamnele mele, spune el și ne conduce prin sufragerie, care dă la rândul ei în bucătărie.

Acolo e toată echipa care s-a implicat în piesă, care mai de care mai trotilat. Sufrageria e aerisită și luminoasă, cu un covor persan în mijloc și țesături indiene pe pereți. Canapele ce par confortabile, maro deschis, formează un L, iar în fața lor este o măsuță de cafea, pe care stau cărți de călătorii și un album de artă. Două pisici ne privesc suspicioase de sub masa aceea.

Lys apucă sticla cu suc de portocale și pe aia de votcă pe care o avea Gideon în mână.

— Îți fac un cocktail, se cheamă șurubelniță, mă anunță.

Nat își încrețește nasul.

— Sună periculos.

— E doar votcă și suc de portocale, spune Gideon. Chiar nu ai mai băut așa ceva?

— N-a mai băut nimic până acum, îl lămurește Nat, care se rezumă la un Sprite.

— Chiar e prima ta băutură?, mă întreabă Gideon.

— Prima.

— Stai un pic, atunci. Nu te putem lăsa să bei prostia aia.

Deschide frigiderul și scoate o sticlă de șampanie, apoi ia o cupă elegantă din dulap.

— N-or să-și dea seama părinții tăi că a dispărut sticla?, îl întreb.

— Neah, sunt vreo zece acolo, flutură el din mână.

Toarnă în cupă, apoi mi-o întinde. Degetele lui le ating pe ale mele și simt un fior prin tot corpul.

O să mă sinucid dacă te desparți de mine.

Iau o înghițitură. E rece, delicioasă și plină de bule. Simt o căldură în stomac aproape imediat. Mai iau o gură din pahar.

— Ei bine?, mă întreabă Nat.

— E o băutură perfectă, spun.

Gideon rânjește, apoi cineva îl strigă și dispare, spunându-mi că se întoarce imediat.

— Oh, Doamne! Nu-i așa că-i super dulce?, face Nat.

Chiar este, trebuie să recunosc.

— Consideră că ți-ai luat vacanță de la a încerca să mă cuplezi cu el. Pe bune. Vreau doar o seară între fete, fără discuții despre iubiți. Doar să ne amețim și să ne distrăm. Te rog, îi spun eu.

Mă îmbrățișează amândouă, sunt făcută sandviș, și îmi dau seama ce mult îmi iubesc prietenele. Și poate că

am greşit. Poate că şi ele ar încerca să mă salveze dintr-o maşină pe cale să explodeze.

Apoi, brusc, îmi dau seama.

TU eşti maşina care stă să explodeze.

Îmi termin şampania, apoi le apuc de mâini şi ieşim în curtea din spate. E linişte, toată lumea e înăuntru, cântă sau dansează, ceea ce e minunat, pentru că e posibil să mă dezintegrez şi nu vreau să se uite la mine ca la urs. Gideon nu are piscină. Are o grădină cu pietre, pe care se reflectă superbă luna.

— Uau, spun.

— Acum pricep de ce el e atât de... Gideon. Şi eu aş fi un maestru Zen dacă aş avea o grădină ca asta, reflectează Lys.

Nat e singura care îşi dă seama că tremur.

— Grace!

Şi îmi pierd controlul. Încep să plâng cu sughiţuri şi nu mai vreau să fiu cu tine, Gavin, şi îmi pare rău că aşa simt, pentru că încă te iubesc, dar nu mai pot face asta. Îmi urăsc viaţa şi vreau ca totul să se termine, de ce naiba nu se termină?

— Nenorocitul ăla. Uite în ce stare a adus-o, spune Lys.

Nu mă pot opri din plâns, în timp ce Lys patrulează nervoasă prin grădină.

— Trebuie să o rupi cu el, concluzionează.

— Ştii că o va face. Nu glumeşte, spun eu.

— Să o facă dracului!, izbucneşte Lys.

— Lys. N-o ajuţi aşa, spune Nat.

— Încă îl mai iubesc.

— Dar nu mai vrei să fii cu el, mă lămureşte Nat. E în regulă. Oamenii o iau în direcţii diferite. Se întâmplă pur şi simplu, ştii? Să vrei să o termini cu el nu te face o

persoană rea.

— Nu știu. Dacă nu ar fi fost atât de... Și Gideon... Chiar nu știu, la naiba.

Se deschide ușa glisantă.

— Scuze, Gideon. Probleme de fete, îi spune Nat.

— Grace e ok?

— Nu, spune Lys, sec.

Îmi șterg ochii și mă întorc spre el.

— Scuze. Sunt bine, o să fiu bine.

— Pot să ajut în vreun fel?

Îmi întinde un alt pahar plin cu șampanie. Îl iau.

— Ăsta e perfect.

Gideon îmi zâmbește.

— Bun, mă întorc înăuntru. Dar dacă ai nevoie de un asasin sau un spărgător de coduri sau un Cavaler Jedi, știi unde să mă găsești.

Încep să râd.

— Nu găsești un Cavaler Jedi pe toate drumurile, glumește Lys, după ce el dispare din peisaj.

Dau pe gât paharul de șampanie.

— Hei, ușor, mă avertizează Nat.

— Ce o să faci?, mă întreabă Lys.

Mă simt mai calmă acum și hotărăsc pe loc că îmi place șampania.

— O să mă asigur că i se prescriu pastile. Și o să văd dacă asta va schimba lucrurile în vreun fel.

— Și dacă n-o va schimba?, întreabă Nat.

— Atunci... O să mă despart de el.

O s-o fac, Gavin. Revino-ți, pentru că jur că o să ne pun punct dacă n-o s-o faci.

Treizeci și unu

SUNT ÎN PATRU LABE, ȘTERG stinghiile care mărginesc podeaua, în sufragerie. E cinci și un sfert și tu vei fi aici la și jumate. Au trecut câteva zile de la petrecerea lui Gideon. E ziua ta. E marți, nu jucăm piesa în seara asta, așa că te scot la un restaurant italienesc de lângă facultatea ta. Îmi tot spun că dacă nu mergi la medic până la sfârșitul săptămânii, chiar o să mă despart de tine.

Încerc să nu-mi murdăresc rochia când dau cu sprayul pe stinghii, apoi trec o cârpă peste ele. Nu rămâne deloc urmă de murdărie pe cârpă, pentru că nu există nicio nenorocită de murdărie pe stinghiile alea.

Noua obsesie a maică-mii e să curățăm casa prin toate ungherele în fiecare zi. Să dăm cu mopul, cu aspiratorul, să ștergem praful și să spălăm veceurile. Ieri, era o picătură de sos de paste uscat pe masa de bucătărie, și a început să urle ca apucata, să spună că trăim într-o cocină de porci. Cu munca, școala, piesa și acum cruciada împotriva murdăriei, mă declar învinsă. Când ne-am întâlnit duminică și am mers la tine acasă să ne uităm la un film, am adormit imediat. M-ai învelit cu o pătură și m-ai ținut în brațe.

Chiar nu știu cum aș suporta totul, dacă nu ai fi tu care să mă vizitezi noaptea la geam, sau să apari pe neașteptate la mine la muncă. Când te sun, răspunzi imediat.

Eşti prima persoană la care alerg când lucrurile devin insuportabile acasă. Mi-ai fost colac de salvare, şi acum e vremea să fiu şi eu aceeaşi chestie pentru tine. Mi-am promis să nu-mi mai dau voie să mă înstrăinez de tine. Trebuie să fiu din nou îndrăgostită ca la început, altfel tu te vei sinucide. Ştiu că o vei face.

Nu-mi dau voie să-mi mai zboare mintea la Gideon. De fiecare dată când o fac, mă simt vinovată. Te iubesc pe tine şi am trecut prin atâtea împreună. Ai avut de înfruntat o familie de nebuni, programul meu imposibil, eu încă la liceu. Cum aş putea să-ţi întorc spatele, după câte ai făcut pentru mine? Aşa că fac tot ce pot ca să mi-l scot pe Gideon din minte.

Când termin cu stinghiile, mă ridic şi-mi îndrept spatele.

— Mama? Gata, sunt curate.

O aud venind de-a lungul holului, cu Sam care se ţine după ea. Are cearcăne închise la culoare sub ochi şi părul i-a căpătat o nuanţă incertă. Pot vedea fire albe prinse în coada ei de cal. E ciudat să o văd pe mama arătând imperfect. Într-o vreme, îşi respecta cu sfinţenie unghiile şi părul. Se apleacă şi inspectează stinghiile.

— Ai ratat o porţiune, spune şi îmi arată.

Mă aplec din nou şi şterg. Mă simt la câteva secunde distanţă de a-mi pierde minţile. Mă gândesc la tine, la întâlnirea noastră şi la cât de multă nevoie am să evadez de aici.

— Cred că ar trebui s-o iei de la capăt, spune ea.

Nu mă pot controla. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Mamă, te rog. Gavin o să ajungă aici din minut în minut...

— Cu cât te apuci mai repede, cu atât termini mai devreme.

— Dar ne-am rezervat o masă...

— Ce mama dracului ți-am spus?!

Fața îi e desfigurată de furie și nu mă mai pot abține, îmi dau drumul și îi spun tot ce am adunat în mine în ultimele luni.

— Toată casa e curățată, mama, e curată lună. Iar eu sunt moartă de oboseală, nu mai pot face asta. E ceva în neregulă cu tine, pe bune...

Își ridică mâna și mă pălmuiește cu putere. Mă clatin pe picioare și o privesc șocată, cu mâna lipită de obrazul care îmi arde. Mă apucă de umeri și mă scutură atât de tare încât îmi mușc limba.

— De ce tot timpul trebuie să mă lupt cu tine?, spune.

Cu coada ochiului observ o mișcare, și tu ești chiar acolo, în fața televizorului. Mama lăsase ușa deschisă mai devreme, pentru că vremea era așa frumoasă. Mă uit din nou la ea, panicată.

— Mama. Mamă, Gavin...

— Curvă ce ești!, urlă ea la mine.

Își ridică mâna din nou, tu strigi la ea și vii spre noi, dar nu ajungi la timp ca să oprești lovitura. Palma e atât de puternică încât mă dă cu capul de perete.

— Ce pula mea faci?

Nu te-am văzut niciodată atât de furios, ridicând vocea atât de mult.

Mă apuci de mână și mă tragi în spatele tău. Sughiț de la plâns și capul îmi pocnește, și te iubesc atât de mult pentru că vrei să mă salvezi, Gavin.

— Ce căcat faci?, zbieri din nou.

Văd că tremuri de furie și îți sunt atât de recunoscătoare, în sfârșit cineva care îmi ia apărarea.

Mama se uită la tine, amuțită.

— Dacă vreodată mai îndrăznești să faci asta, chem dracului poliția. Ar trebui să o chem chiar acum, spui.

Mama clipește, de parcă tocmai ar ieși dintr-o transă.

— Gavin, trebuie să pleci, spune ea.

— Bucuros, spui și mă tragi după tine.

Plâng atât de tare, încât de abia mai pot respira.

— Unde crezi că mergi, Grace?

Mă întorc să o privesc și nu pot să cred că trebuie să rămân acasă după toate astea.

— Vine cu mine, spui tu.

— Grace Marie Carter, mișcă-ți fundul imediat aici...

O ignori pe maică-mea. Îmi apuci cu blândețe capul în palmele tale.

— Iubito, tu vii cu mine. N-o să te las aici, când ea e așa cum e.

— Dacă plec acum, o să intru în belea...

— Vom vedea mai târziu ce e de făcut. Acum să mergem la mine.

Încep să plâng și mai tare.

— Restaurantul, îngaim.

— E în regulă, o să mergem altă dată.

Maică-mea trântește ușa în urma noastră și tu mă conduci la mașină. Mă împiedic, am vederea încețoșată și îmi dau seama că nici măcar nu am pantofi în picioare. Pornim spre casa ta.

— Îmi pare rău, suspin, îmi pare atât de rău...

Tragi pe marginea șoselei și îți desfaci centura.

— Vino aici, spui.

Mă prăbușesc în brațele tale și îți îmbib imediat cămașa cu lacrimile mele. Porți și cravată, iar asta mă face să hohotesc și mai tare, văzând că te-ai pregătit pentru întâlnire. Mă liniștesc doar când începi să-mi cânți

melodia mea preferată, *California Dreamin'*.

Îmi şterg lacrimile.

— Cred că arăt groaznic.

Sughit, iar tu îmi mângâi părul.

— Eşti perfectă.

Îţi prinzi centura la loc şi pornim, iar în scurt timp suntem în faţa casei tale. Maşinile alor tăi sunt şi ele acolo.

— Gav, nu vreau ca ei să mă vadă aşa...

Mă apuci de mână.

— Ei te pot ajuta.

Intru în urma ta, iar părinţii tăi îşi întorc privirile spre noi de pe canapea.

— Ai uitat ceva, scumpule?, zice mama ta.

Dai din cap că nu şi mă tragi mai aproape. Observ şocul de pe faţa femeii şi încep din nou să plâng. Le explici ce s-a întâmplat, iar mama ta mă îmbrăţişează.

— Of, dulceaţă. A trecut acum. O să fie bine.

Mă conduce în bucătărie şi scoate o pungă de mazăre din congelator.

— Pune-ţi asta pe cucuiul de la cap şi îţi aduc imediat şi ceva pentru durere.

Te aşezi lângă mine, îmi iei punga din mână şi o pui cu blândeţe peste locul unde m-am lovit cu capul de perete.

Tatăl tău patrulează nervos prin sufragerie.

— Cred că ar trebui să vorbim cu părinţii tăi. Să le spunem că vor fi traşi la răspundere pentru faptele lor.

Clatin din cap.

— Îţi mulţumesc mult, Mark, dar cred că asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Dar maică-sa nu poate face aşa ceva şi să scape basma curată, spui tu.

Îți pun o mână pe genunchi.

— E în regulă...

Îmi așezi mai bine punga congelată pe cap, apoi mă tragi spre tine și mă trezesc că îți stau în brațe.

Mama ta se întoarce cu o pastilă de Advil și un pahar cu apă.

— Nu înțeleg. Ce a apucat-o?, mă întreabă.

Le spun despre obsesia maică-mii legată de curățenie și ei se încruntă.

— Ar trebui să meargă la un medic. Ia pastile?

— Nu, din câte știu eu.

Se aude o alarmă, iar mama ta spune că e mașina de spălat și își cere scuze că dispare un moment.

— Nu vreau să te întorci acolo, spui. Ai optsprezece ani, nu ești obligată să mai stai cu ea.

— Și unde să merg?

— Aici. Sunt convins că putem face în așa fel încât să încapi în patul meu.

Taică-tu te lovește peste ceafă cu un ziar și amândoi zâmbiți.

— Mă duc să mă dau cu apă pe față, spun.

Când ajung în baie și mă privesc în oglindă, sunt șocată că tu încă mă mai poți iubi și așa. Nasul îmi e roșu aprins, obrajii mai poartă urmele palmelor. Ochii îmi sunt tulburi și cu vase sparte, iar rimelul mi-a curs pe obraji. Părul e un dezastru. Iau săpunul și mă spăl pe față, apoi îmi strâng părul într-o coadă. Când mă întorc, tu ai rămas singur în bucătărie, mă aștepți.

— Vino, îmi spui și mă conduci în dormitorul tău.

Ne așezăm pe pat, stăm așa îmbrățișați în timp ce eu încerc să-mi dau seama ce e de făcut.

— S-a mai întâmplat așa ceva și altă dată?

— Nu chiar așa. M-a mai lovit, dar nu așa tare. Felul

în care mă scutura...

Te apuc de mână, recunoscătoare să-l am pe acest Gavin alături de mine în seara asta. Ești blând, protector, și ador tot ce spui și faci. De ce nu poți fi așa tot timpul? Mă simt oribil că am fost atrasă de Gideon. Nu te merit. Poate că nu te-am meritat niciodată.

Mă întorc cu fața spre tine și te privesc în ochi.

— Ți-am distrus ziua de naștere.

— Ba nu. Vino încoace. Uite, a fost cel mai frumos an din viața mea, pentru că ai fost cu mine. Rahatul cu ai tăi se va termina după ce se încheie liceul.

Mă gândesc la toate dățile când ai fost alături de mine, când era insuportabil pentru mine acasă. Toate telefoanele în miez de noapte și cântecele și micile cadouri. Tu, intrând pe fereastră în camera mea, luându-mă cu tine în diferite aventuri. Nu știu cum aș fi putut să le supraviețuiesc maică-mii și Matahalei anul ăsta dacă nu ai fi fost tu.

— Uite, am ceva care o să te bucure.

Deschizi un sertar al noptierei și scoți un flacon cu pastile.

— Medicamente. Pentru depresie. Aveai dreptate.

Mă întind și te sărut. Uite, de asta nu pot renunța la noi. Gideon e probabil doar o îndrăgostească prostească și trecătoare. Cum aș putea să ucid ce avem noi, doar pentru ceva ce oricum mai mult ca sigur nu ar dura?

— N-o să mai las pe nimeni să-ți facă rău, îmi șoptești.

Pentru prima dată după mult timp, mă simt în siguranță cu tine.

— Îmi pare rău, spun, cu ochii din nou în lacrimi.

— Pentru ce?

— Nu știu. Pentru tot.

Pentru Gideon. Pentru părinții mei. Pentru că n-am avut încredere în tine.

Îți apeși buzele pe fruntea mea.

— E totul în regulă acum. O să fie bine.

Mi-aș dori să pot să te cred.

*

Ajung acasă mai devreme de ora la care trebuia să fiu înapoi. Mi-am lăsat mobilul acasă, așa că nu știu dacă mică-mea a încercat să mă sune. Nici măcar nu am la mine cheile. Încerc ușa din față, e încuiată.

La naiba.

Sun la ușă, sperând să nu-l trezesc pe Sam. Un minut mai târziu, maică-mea deschide. Are părul ud și e înfășurată în halat de baie. Mă simt stresată și sfidătoare și obosită. Dar m-am pregătit sufletește dinainte pentru confruntarea asta. Dacă vrea s-o avem, n-are decât.

— Stai jos, îmi spune, arătând spre masa din sufragerie.

Sunt speriată. Încerc să-mi reamintesc că am optsprezece ani, că ei nu mă mai pot controla ca înainte. Aș putea ieși pe ușă chiar acum și ei nu vor putea face nimic ca să mă oprească. *Curaj, inima mea.*

Matahala e și el la masă, cu o votcă tonic în mână. Îmi trag un scaun și mă las să cad pe el, și pur și simplu încep să tremur, pentru că e ceva definitiv în privirea lui, iar maică-mea se uită în altă parte.

— Vreau să dispari de aici, spune Matahala.

— Nu înțe...

— Ultima zi în care mai stai sub acoperișul meu e aia în care ai absolvirea. Apoi, dispari.

Mă holbez la el.

— Și unde să merg? Facultatea începe abia în august. Și nici nu știu unde o să învăț.

— Nu e problema mea.

Mă uit la maică-mea.

— E pe bune chestia asta?

Se uită prin mine.

— Nu am făcut nimic greșit!, țip eu.

— Ai grijă cu tonul ăsta, mormăie ea. Dacă îl trezești pe frati-tu, va trebui să stai cu el până adoarme. De abia am reușit să-l culc.

— E o nebunie, spun. TU ești nebună. Nenorocitele alea de stinghii erau perfect curate, iar eu aveam o întâlnire...

— A strigat după tine să te întorci, spune Matahala.

— Nici nu ai fost aici. Habar n-ai ce s-a întâmplat.

— Ți-a zis maică-ta să te întorci?

— Da, mi-a zis, dar mă pălmuise, și Gavin...

— Te-ai întors?

— Nu, spun, încet.

— Atunci, ți-ai făcut-o cu mâna ta, zice Matahala.

Mă ridic repede și toată furia care a fost în mine de când ne-am mutat aici țâșnește afară, în cuvinte.

— NU AM FĂCUT NIMIC GREȘIT.

Matahala ridică mâna la mine. E la câțiva centimetri de fața mea, gata să mă lovească. Mama scoate un țipăt dezarticulat, dar de data asta nu-mi mai e frică. De data asta, chiar îmi doresc să mă lovească.

— Hai, lovește-mă, îi spun, apucându-mă cu putere de colțul mesei. Abia aștept s-o faci.

Pentru că, atunci, aș putea chema poliția. Aș putea vorbi despre asta la școală. Ar intra într-un bucluc imens.

Ne holbăm unul la celălalt. Ochii lui sunt un maroniu spălăcit, ca diareea. Buzele lui se arcuiesc a dispreț,

dar un dispreț neputincios.

— Ești pedepsită, spune.

Îmi dau capul pe spate și încep să râd.

Și apoi îmi dau seama – nu e deloc o matahală. Roy e doar un bărbat cu o singură carte de joc vârâtă pe mânecă.

Iar acum i-am văzut-o cu toții.

Treizeci și doi

ULTIMUL CLOPOȚEL SE AUDE, și școala s-a terminat astăzi și pentru prima dată după multe zile mă simt fericită. Natalie mi-a spus în dimineața asta că a vorbit cu mama ei și că pot veni să stau la ea toată vara. Mama lui Natalie nici nu a stat pe gânduri, de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles. În casa lui Nat nu se zbiară, nimeni nu dă ordine. E doar iubire, și mâncare bună, și multă veselie. De abia aștept.

— Îmi place cum planul Matahalei a ieșit într-un final bine pentru tine, spune Lys și face o figură de karate prin aer. Ia-o pe asta, curvă ce ești.

Nat rânjește și ea.

— Unu la zero pentru Grace.

Aproape că mă bucur că lucrurile au luat întorsătura asta. Simt că mi s-a ridicat o greutate enormă de pe umeri. Plutesc, și toată ziua la ore parcă sunt ametită. Numărătoarea inversă a început. Mai sunt două luni jumate până la absolvire.

E sfârșitul orelor de școală și îmi îndes cărțile în dulap, când un triunghi de hârtie aterizează lângă mine, împăturit cu grijă. O scrisoare de la Gideon. Hârtia îmi arde degetele și nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o citesc, dar nu te pot lăsa să mă aștepți. O bag în buzunarul jachetei, apoi mă răzgândesc. Dacă o să-mi cadă

de acolo? Dacă o găseşti tu? Ar trebui s-o arunc, nu s-o citesc, fiindcă Gideon nu e iubitul meu, dar în loc să fac asta, strecor cu grijă scrisoarea în manualul de franceză, pe care îl bag în rucsac.

Nu că aş avea ceva de ascuns.

Gideon şi cu mine suntem doar prieteni. Chiar asta suntem. Te iubesc pe tine şi trebuie să-mi repet mereu că totul o să fie bine în ce ne priveşte. Tu eşti pe pastile, eu termin liceul în curând. Restul vieţii noastre e pe cale să înceapă. Începe, deja. M-ai salvat de maică-mea. Eram într-o maşină cuprinsă de foc şi tu ai sărit şi m-ai scos. Nu Gideon, tu.

Mă duc în faţa şcolii, unde mă aştepţi tu, iar scrisoarea pare să-mi trimită unde de şoc de acolo de unde e bine ascunsă, în rucsac. Mă grăbesc, şi nu doar pentru că sunt nerăbdătoare să te văd – mai mult pentru că nu vreau să văd expresia lui Gideon când o să te sărut pe tine. Intru repede în maşina ta. Trântesc portiera. Îmi urăsc inima care bate mai să-mi spargă pieptul.

— Hai s-o tulim de aici, spun.

Te apleci spre mine, mă aplec spre tine.

Ai gust de ţigări şi mă trag deoparte.

— Ce e?, întrebi şi îţi mijeşti ochii.

Chiar nu vezi disperarea mea? Vreau să mergem odată, să plecăm.

— Gavin, miroşi ca o scrumieră.

— Nu te-am mai auzit plângându-te până acum.

— Ei bine, m-ai auzit acum.

Îmi dau seama că sunt nervoasă.

— De ce eşti aşa ciufută?

— O zi proastă. Îmi pare rău, spun şi ridic din umeri.

Ieşi din parcare şi porneşti spre facultate. E o cafenea acolo, unde mă duci din când în când. Mă face să mă simt

matură, să comand o latte şi să pierd vremea cu tineri care sunt la facultate. Aşa voi fi şi eu numai peste câteva luni.

După încă vreo zece minute de condus, parchezi în faţa unui bloc din apropierea facultăţii tale. Inima mi se face grea în piept. Ultimul lucru de care am chef acum e să mă văd cu colegi de-ai tăi. Mereu mă simt doar o puştoaică în preajma lor, ca şi cum ar fi penibil că sunt încă la liceu.

— Gav, credeam că o să fim doar noi doi.

— Aşa suntem, spui tu şi rânjeşti.

Opreşti maşina, ieşi din maşină şi vii pe partea mea să-mi deschizi uşa, ca un gentleman perfect.

Îmi arăţi cu mâna spre blocul cu apartamente care par destul de luxoase.

— Aici... e noua noastră casă.

*

— Ai luat un apartament?, întreb.

Eşti atât de fericit, parcă mă aştept să începi să ţopăi pe loc.

— Îl subînchiriez de la un amic din facultate. A plecat să studieze în afară. O să îl am până la sfârşitul verii. Haide!

Mă apuci de mână şi mă tragi după tine până la etajul al doilea. E un complex de locuinţe nou şi frumos, elegant, cu balcoane pe care oamenii fie şi-au amenajat câte un grătar, fie au decorat cu lemn. E destul de liniştit, se aude doar ceva muzică pop în surdină. Nu văd picior de om.

— Are şi piscină, îmi spui. Când o să fie foarte cald, putem invita oameni la noi.

Zâmbesc şi dau din cap şi nu pricep de ce vorbeşti la plural, de ce spui *noi*.

Deschizi ușa și mă inviți.

— Bine ai venit acasă.

E un apartament cu un singur dormitor, cu pereți goi, iar sufrageria e plină cu instrumente muzicale și cu bagaje doar pe jumătate despachetate.

— Tipul care stă aici nu prea s-a omorât cu decoratul, îmi spui când mă vezi că inspectez pereții. Promit să nu-mi las lucrurile peste tot.

Mă duci de mână și deschizi ușa dormitorului.

— Iar ăsta e dormitorul nostru, spui.

Al nostru.

Pe jos sunt haine grămadă, iar în mijlocul camerei e un pat dublu, cu o plapumă cu dungi.

— Nu te-am văzut până acum făcând patul, e tot ce pot spune.

Râzi cu blândețe, îți pui mâinile în jurul taliei mele.

— Am vrut să arate drăguț pentru tine.

Sex.

E ultimul lucru pe care mi-l doresc, dar cum aș putea să-i spun asta iubitului meu, cu care sunt împreună de un an?

Mă duci până la pat și mă așezi ușor pe el. Tremur, ca și cum e prima dată când o fac, și chiar așa mă simt – mă aștept ca acea durere ascuțită să mă străbată din nou.

Ești tandru astăzi, chinuitor de meticulos. Te sărut mai apăsat, dorindu-mi să grăbesc lucrurile, dar tu râzi și îmi spui:

— Ai răbdare, greieraș.

Îmi desfaci blugii și mi-i lași în jos pe coapse, până la genunchi. Apoi îmi scoți cămașa, cea despre care Gideon spune că mă face să arăt ca o bibliotecară perversă.

Gideon.

Închid ochii și încerc să nu mă gândesc la el, dar să nu

văd în jur îl face parcă și mai prezent, și dintr-o dată știu cum pot trece peste ce se petrece acum.

Limba ta îmi intră în gură, dar nu mai e ta, e a lui Gideon, și mă prefac că nu ai gust de țigări și cafea. E și mai simplu când buzele tale coboară în jos pe corpul meu, însoțite de mâini, experte în anatomia mea.

Îmi mușc buzele când te simt în mine și te vreau – nu pe tine, pe Gideon – și asta e greșit, o știu, dar nu pot face altfel. Te întinzi spre noptieră, iei un prezervativ, iar eu deschid ochii, și asta e la fel de greșit, pentru că văd cât ești de frumos și uit complet de Gideon, la naiba.

Îmi țin ochii deschiși și tu ești ca o furtună care răvășește camera, iar eu mă agăț de tine ca să nu fiu spulberată, iar buzele tale și mâinile tale sunt tot ce-mi doresc, nu te opri, nu te opri.

Te prăbușești deasupra mea și transpirațiile ni se amestecă.

Mă doare stomacul și încerc să mă strecor de sub tine, dar tu mă iei în brațe, și stau cu spatele lipit de abdomenul tău, cuibăriți împreună. Mă simt atât de confuză. Mai întâi îmi imaginez că ești Gideon, ceea ce e greșit și pervers, apoi te vreau pe tine, iar acum mi-e rău pur și simplu.

O să mă bagi în belea, i-am spus cândva lui Gideon.

Ai primit iubire, trebuie doar să ai încredere în ea, cântă Bjork.

Mă îndepărtez de tine, mormăi că vreau să fac un duș. Mă privești goală și rânjești.

— Chiar ești frumoasă, îmi spui cu accent sudist improvizat.

Stau în duș și las apa fierbinte să curgă pe mine. Încerc să înlătur urmele tale. Dar săpunul nu ajută. Nu știu cum să-ți explic ție – și nici mie – de ce mă simt așa aiurea să fiu aici. E ca și cum aș fi fost în patul unui străin.

Nu ar trebui să fiu aici, nu acum, nu încă.

Mi se face un dor nebun de Natalie şi Alyssa şi Gideon. Vreau să fiu la repetiţii, să vorbim cele mai tâmpite chestii, despre probele idioate pe care trebuie să le dăm pentru ora de sport. Vreau să râd de costumele ridicole, de Alyssa care a fost trimisă acasă pentru că avea fusta prea scurtă cu câţiva centimetri.

De ce nu pot fi sinceră cu tine? De ce nu te pot lăsa să pleci, să termin cu durerea asta? Dacă mă simt atât de îngrozitor, înseamnă că nu mai trebuie să fiu cu tine.

Dar nu pot s-o fac.

Aş vrea să-mi pot explica măcar mie de ce sunt atât de laşă, de slabă şi de lipsită de coloană vertebrală. Tu ai acum pastilele. Poate că vei fi bine chiar dacă ne vom despărţi. Sunt doar nişte cuvinte simple care trebuie spuse.

Hai să ne despărţim. Mă despart de tine. Nu mai putem fi împreună. Iubesc pe altcineva.

Dar gura mi se usucă şi inima parcă mi se opreşte. Nu-mi dau seama dacă oare corpul meu mă avertizează să n-o fac, sau dacă se cheamă pur şi simplu laşitate. Partea tristă e că-i mai uşor aşa, să rămânem împreună. Să nu agităm lucrurile. Să nu frângem vreo inimă.

Nu vreau să fiu o criminală. Nu vreau să fiu fata care să te împingă din nou în cada aia. Sunt atât de praf acum. Aproape că-l pot înţelege pe tata, care îşi găsea scăparea în droguri şi alcool. Mi-ar plăcea să fiu şi eu amorţită în clipa asta.

Mă şterg cu prosopul şi mă îmbrac. Mă aştepţi în sufragerie, cu o cutie de bijuterii în mână, înfăşurată cu o panglică.

— Ce e asta?

Mi-o împingi în mână.

— Ce-ar fi să afli?

Înăuntrul ei este o cheie nouă, strălucitoare.

Îți bagi mâinile în buzunare, gestul pe care-l faci atunci când ești emoționat.

— Speram ca... Grace, aș vrea să te muți aici. Ți-am putea strânge lucrurile weekend-ul ăsta.

— Weekend-ul ăsta?!

— Iubito, trebuie să te scoatem din casa aia. Deja ți-au spus că nu mai poți sta acolo la vară. Chiar vrei să mai rămâi la ei până în iunie!? Maică-ta te bate...

— Nu mă bate, una la mână, și apoi sunt încă la liceu...

— Ai optișpe ani. Uite, te pot duce eu la liceu, te pot lua când termini. Sunt convins că Nat te poate duce și ea cu mașina la repetiții și la ce mai ai nevoie. Pot să-mi iau ture suplimentare la Guitar Center și, în loc să-i plătești Matahalei chiria, poți contribui la cheltuielile apartamentului, dacă vrei. M-am gândit la toate.

Îți lipești buzele de fruntea mea.

— Mută-te cu mine.

Mă imaginez trezindu-mă lângă tine în fiecare dimineață. Făcându-ți omletă, îmbrăcată în pijama. Făcând dragoste cu tine fără să-mi fac griji că vom fi prinși. Jucându-mă de-a gospodina. Tot ce simt e o amețeală aiurea, ca și cum aș fi într-un carusel care se tot învârte și se învârte, iar eu trebuie să mă dau jos cât mai repede, chiar ACUM.

— Nu pot, Gav.

Te holbezi la mine, confuz.

— Ba da, poți. Nu înțelegi? Nu mai ai nevoie de permisiunea nimănui. Nu vei mai fi pedepsită niciodată. Am făcut în așa fel încât să fii liberă. Ți-am spus că nu voi mai lăsa pe nimeni să te rănească și am vorbit serios.

— Știu, îți spun cu blândețe. Și te iubesc fiindcă mă

protejezi. Dar, Gavin, trebuie să mă comport ca o elevă de liceu acum. Nu vreau să fiu fata care a fugit de acasă și trăiește cu iubitul ei.

— De ce nu?

Îmi înfășor mâinile în jurul corpului și simt brusc că mi-e frig.

— M-aș simți, nu știu... M-aș simți ciudat.

— *Ciudat*, spui tu. Te-ai simți ciudat. Tocmai am închiriat un apartament doar al nostru și am făcut dragoste cu tine în patul nostru și tu te simți *ciudat*.

— Nu e patul nos...

— Ba da, este, explodezi. Tot ce fac e pentru tine, nu pricepi asta?

Spui mereu replicile perfecte, și mai și crezi în ceea ce spui. Nu e abureală.

— Ba pricep, spun.

Poate e vina mea că nu știu să te iubesc.

— Așadar, mai degrabă ai locui în continuare cu imbecilii ăia și să fii sclava lor, decât să fii aici, cu mine?

Ești furios, supărat.

— Nu, nu e chiar așa, spun.

Anul trecut pe vremea asta credeam că vreau o Relație Serioasă. Dar probabil m-am răzgândit. Vreau să pierd nopțile cu prietenele mele și să beau șampania lui Gideon și să merg la petreceri, unde să pot dansa cu cine am chef.

Dar...

Dacă te desparți de mine, jur că mă sinucid.

Îmi pun mâna pe pieptul tău.

Îți pot simți furia, frustrarea.

— E doar prea mult, dintr-o dată.

Te relaxezi puțin.

— Explică-mi.

Vocea ta este din nou ceva mai blândă.

— E vorba că... Totul se întâmplă atât de repede. Credeam că nu voi ajunge niciodată într-a doișpea și acum, bum!, iată viața adevărată. Știi ce zic?

— Uite, Grace, dacă vrei să așteptăm până la absolvire, o să așteptăm. A fost un an întreg, suspini tu. Mai pot aștepta câteva luni.

— De fapt... o să mă mut la Nat la vară.

— Ce pula mea, Grace?

— Îmi pare rău. Nu știam că ai închiriat un apartament. Mama ei a fost de acord și...

— Păi, spune-le că te-ai răzgândit.

Nopțile târzii cu Nat și Lys, în care ne vom uita la filme, vom mânca dulciuri ca nebunele, vom râde până vom leșina.

— Trebuie să mă gândesc la asta, spun.

Îmi smulgi cheia din mână și o bagi în buzunar.

— Bine.

— Gavin, nu fi așa.

— Vezi că o să întârzii.

Ieși deja pe ușa apartamentului și eu vin după tine, coborâm pe scări. Sigur, e taman ziua în care trebuie să ajung la teatru la ora patru.

Nu schimbăm niciun cuvânt pe drum. Când mă lași în fața teatrului, de abia ridici privirea spre mine când îți spun la revedere.

Nu îmi fac griji. O să-mi dai un mesaj mai târziu și o să-mi spui că-ți pare rău. Poate te vei strecura în dormitorul meu după ce mama și Roy vor adormi. Sau mă vei aștepta mâine în fața casei, cu gogoși și cafea, cu sărutări pline de promisiuni. Te cunosc, Gavin. Știu că tu crezi că lucrurile astea sunt de ajuns.

Dar nu sunt. Nu mai sunt.

Treizeci și trei

SUNT CU MAMA LA UN RESTAURANT chinezesc, Lucky Dragon, doar noi două. Nici nu mai țin minte de când n-am mai făcut ceva împreună. De când Roy a hotărât să mă dea afară, ea se poartă ciudat. Cu alte cuvinte, e amabilă. Și nu mai urlă așa mult. Îmi dă voie să ies, să fac tot felul de chestii. Mă întristează. De ce n-a fost mereu așa?

E o seară de joi, nimic special, dar a rugat o prietenă să aibă grijă de Sam și i-a lăsat lui Roy niște resturi de mâncare. Luăm cina împreună, înainte ca eu să merg la teatru.

— Hai, mi-a spus, din ușa dormitorului meu. Să petrecem o seară ca-ntre fete.

Mușcă dintr-un rulou cu legume și mă privește.

— Nu pot să cred că deja termini liceul. Nu mai sunt nici două luni.

Chiar o să stăm acolo și să ne prefacem că nu m-a pălmuit niciodată? Sau că am fost dată afară din casă?

— Știu. E o nebunie.

Acum, că absolvirea e atât de aproape, parcă merg în ceață. Mi-ar plăcea ca eu și mama să avem genul ăla de relație în care să-i vorbesc despre aceste sentimente, iar ea să mă liniștească, să-mi spună că e doar anxietate.

— Când o să primești răspunsurile de la facultăți?

— În orice zi, de acum. În aprilie, așa mi-au spus.

Mi-am verificat email-ul obsesiv, dar până acum nu am primit nimic. Tu ai semnat hârtiile de transfer la Universitatea din Los Angeles, probabil că te vor accepta. E așa ciudat să mergem mai departe cu planurile noastre care privesc LA-ul, când nici nu știu dacă vom mai rămâne împreună până la finalul verii.

Trag cu ochiul la maică-mea când nu e atentă și observ ce mult au costat-o anii pe care i-a petrecut alături de Roy. Păr alb, riduri, colțurile gurii lăsate în jos. Văd și ceva din mine în ofilirea asta și mă sperie teribil. Îmi dau seama că Roy nu face discriminări – ne tratează ca naiba pe amândouă. Îmi imaginez cum ar fi să fiu căsătorită cu cineva ca el, să tresar de fiecare dată când se apropie de mine, să-mi trăiesc așa viața. Mă întreb dacă asta m-ar face să devin rea, să capăt obsesii precum praful invizibil și să uit cum eram pe vremea tinereții.

Când eram mică, mama punea muzică, cânta în timp ce făcea curățenie, băga la cuptor prăjituri în miezul nopții, pentru că așa avea chef. Le mâncam la micul dejun. Odată, pe când eram într-a șasea, m-a scos de la ore ca să mergem să patinăm. A petrecut o lună întreagă, într-un an, ca să-mi facă un costum perfect de Albă ca Zăpada, pentru Halloween.

Dar, în ultimii cinci ani, acea mamă a dispărut. Încetul cu încetul, ca o frunză purtată de vânt.

Acum, atmosfera dintre noi este tensionată. A trecut prea mult de când am râs împreună. Cum reînveți să iubești pe cineva?

— Mulțumesc pentru asta, spun, arătând spre cina din fața mea.

Rareori, mama mă răsfață așa. Roy controlează veniturile, așa că niciodată nu are bani să iasă în oraș cu

fiica ei. Dă din cap, apoi înfige un beţişor într-o bucăţică de tofu şi o bagă în gură.

Eu râd şi ea ridică privirea spre mine.

— Ei, ce e? Sunt mai uşor de folosit aşa.

Zâmbeşte.

— Mai ţii minte *Karate Kid*?, o întreb.

Când eram mică, voiam mereu să merg să-l văd. Cred că l-am văzut de vreo trei sute de ori, fără glumă.

— Scena aia când trebuie să prindă o muscă doar cu beţişoarele?, întreabă.

— Dap. Ai nevoie doar de exerciţiu.

Ridic mâinile şi mimez câteva mişcări ale instructorului de karate, iar mama râde.

— Doamne, îmi cereai să-ţi pun filmul ăla în fiecare zi.

— Ştiu.

Fac o pauză.

— Ar trebui să-l mai revedem cândva, împreună.

— Ar fi drăguţ, spune mama.

Niciuna nu spune ce gândeşte, dar pariez că e acelaşi lucru. N-o să avem şansa de-a o face, aşa e? Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă uit cu mama la un film, sub acoperişul lui Roy. Dar gândul e plăcut. Să stăm aici, aşa, e plăcut.

— Îmi pare rău pentru zilele trecute, spune, pronunţând cuvintele cu greutate. Lucrurile au scăpat de sub control. Nu vreau să te muţi. Dar... nu am prea multe de spus asupra situaţiei... din cauza tatălui tău vitreg.

— E în regulă. O să mă simt bine la Nat.

Mama ei va fi plecată până la sfârşitul lui august într-o tabără unde lucrează, aşa că vom fi doar eu, Nat şi Lys. E haios cum am fost dată afară, şi din cauza asta probabil că o să am cea mai tare vară din viaţa mea.

— În afară de asta, ea nu-mi cere să plătesc chirie. Aşa că o să pot folosi banii ca să-mi iau câte ceva pentru facultate.

— Ah, spune mama, apoi ia o înghiţitură de ceai. E... foarte amabil din partea Lindei.

Mâncăm în tăcere o vreme. În boxe se aude o baladă din anii optzeci, *Every Breath You Take*, de la Police. Ascult pentru prima dată cuvintele.

— Cântecul ăsta nu-i deloc romantic. E un tip obsedat, înfricoşător.

Every breath you take, every move you make... I'll be watching you.

Sună familiar, Gav?

— Gavin ar fi putut chiar el să compună asta, pufnesc.

Mama îşi ridică sprâncenele.

— M-am gândit că e posibil să aveţi ceva probleme voi doi...

Vreau să urlu: de ce nu putem vorbi despre asta?! Dacă n-ar fi existat zidul dintre mine şi maică-mea, am mai fi fost împreună? Dacă nu aş fi fost atât de disperată să evadez de acasă, oare aş mai fi mers la întâlniri cu tine unde ştiam că mă vei trata nasol, dar era oricum mai bine decât o noapte în aceeaşi casă cu tatăl vitreg diabolic? Pentru că, de multe ori, tu ai fost răul cel mai mic. Asta nu e iubire adevărată. Nici pe departe.

Vreau o iubire pe bune.

— Mda, el... ne îndepărtăm unul de celălalt, cred. Nu se poartă prea frumos.

— Iubito...

Mama îşi muşcă buza şi îmi evită privirea.

— Crede-mă, nu vrei să fii cu cineva care se poartă urât cu tine.

Dau din cap.

— Sincer, nu știu dacă vom mai rămâne mult împreună.

Aparența asta de apropiere îmi dă un sentiment plăcut, neașteptat. Mă agăț de el. Vreau să-l fac să dureze. Așa că digul se sparge, și îi spun tot ce am ținut în mine. Îi spun despre tine cam tot, în afară de partea cu sexul și cu furișatul afară în miezul nopții. Îi spun că mă sufoci.

Mama mai bea din ceai, apoi izbucnește în lacrimi.

— Mama!

Mă întind și îmi pun o mână pe brațul ei.

— Îmi pare rău, spune și încearcă să-și stăpânească suspinele.

— Uite.

Îi întind pachetul de șervețele pe care-l am în geantă.

— Mulțumesc, scumpo.

Își șterge ochii și își suflă nasul. Pentru o secundă, arată ca fetița care se pierduse zilele trecute în mall. Îi tremura buza de jos, ochii îi erau plini de teamă, se abținea să nu plângă. Apoi, se așezase acolo și începuse să plângă cu sughițuri. Fusese cel mai trist lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Ești bine?, o întreb.

— Îmi pare atât de rău că lucrurile au luat turnura asta. Îți mai amintești casa mov?

Acum e rândul meu să mă forțez să nu plâng. Dau din cap că da, și izbucnim amândouă în același timp, de parcă ne-am fi înțeles.

— Câh, uite casa mov!

Cuvintele parcă sunt vrăjite. Curg prin mine și șterg orice urmă de amărăciune pe care o aveam față de ea. Încă mai sunt furioasă, rănită, dar cuvintele îmi amintesc de legătura puternică pe care o avem. Nici măcar o

matahală nu poate distruge asta.

— Și mie îmi pare rău.

Este iertare, atâta cât pot dărui în acest moment. Îi prind mâna și i-o strâng.

Nu și-o retrage.

Treizeci și patru

NATALIE ÎȘI BAGĂ UN BRAȚ pe sub al meu și își lasă capul pe umărul meu.

— Iubesc perioada asta a anului, spune.

Primăvara. Totul e despre noi începuturi, dar eu simt că prin mine viscolește toamna spre iarnă. Astăzi e ultima reprezentație a piesei și asta mă deprimă. De fiecare dată când am o piesă în lucru, petrec mai puțin timp acasă. Ne-am reîntors la după-amiezi pline de instrucțiuni și țipete. E și aprilie, ceea ce înseamnă că vom afla dacă am intrat la facultățile pe care le-am ales sau nu. Cum naiba am putut să nu mă înscriu la aia din New York?

— Deci, cum a rămas cu Sadie?

Balul Sadie Hawkins e săptămâna viitoare. Fetele îi invită pe băieți, și fiecare cuplu poartă haine asortate.

— Eu nu pot merge. Gavin are concert în seara aia.

Natalie se oprește și-mi dă drumul la braț.

— Nu cred. Clasa a doișpea, penultimul bal... Ai promis.

Așa e, am promis. Nat, Lys și cu mine am jurat să facem toate activitățile de dinainte de absolvire împreună. Iar acum nu mă pot ține de cuvânt.

— Iubitul meu nu poate veni. Ce ar trebui să fac?

— Păi, să mergi? Gideon încă nu are parteneră. Am o presimțire că nu l-ar deranja să meargă cu tine.

Îmi lovesc în glumă șoldul de al ei.

— Termină, măi.

— Ok, ok, dar vorbesc serios acum. Vino singură. O să-l las baltă pe Kyle și să dansez cu tine, promit.

— Îmi pare rău. Nu pot să merg. Și e nașpa, fiindcă mi-aș cam dori.

Ador balurile de la școală. Ador să ne pregătim, să ne machiem împreună, eu și prietenele mele, să ne alegem hainele și să dansăm o noapte întreagă.

— Atunci mergi, ce naiba!, spune ea și deschide ușa teatrului. Pe bune, Grace. E ca și cum nu mai ai pic de control asupra vieții tale. Chiar vrei să-l lași pe iubitul tău psihopat să-ți răpească și asta?

A ridicat vocea și am intrat deja în hol. Gideon îmi surprinde privirea, iar eu mă scufund în ochii lui, uit că prietenii tăi cei mai buni ne urmăresc cum ne privim unul pe celălalt. Gideon s-a întors deja cu spatele la cei cu care vorbea, a lăsat discuția în aer. Mă depărtez și eu de Natalie. Ne zâmbim unul altuia, nepăsători față de restul lumii.

Nu mai pot să respir. E ca și cum o armată de fluturi s-au așezat pe pielea mea, care mă furnică. Cum spuneam, când mă îndrăgostesc, mă îndrăgostesc serios.

— Bună, tu, îmi spune, când ajunge la doi pași de mine.

Mă forțez să nu-l ating. Să nu-mi pun mâinile în jurul gâtului său, să nu-mi lipesc buzele de ale lui. De ce mă gândesc la asta, sunt o persoană groaznică, îl încurajez pe el și te rănesc pe tine, și...

— Bună și ție.

Bagă mâna în buzunar și îmi întinde o hârtie împăturită sub forma unui trapez. Una dintre scrisorile lui minunate, perfecte, talentate, inteligente. E rândul lui

să-mi dea una – mă întreb ce are de spus despre oda mea față de Radiohead din scrisoarea precedentă, ce crede despre confuzia mea în privința... a tot. Despre casă și școală. Despre tine. Mă întreb dacă a citit printre rânduri, dacă a înțeles cât îl plac, dar că nu pot spune asta direct fiindcă ar fi greșit. Nu putem fi împreună.

Când mă întind să iau hârtia, își lasă degetele să zăbovească și să le atingă pe ale mele. Este modul nostru secret de a ne atinge. Nimeni nu poate vedea. Ne prefacem că nu vedem nici noi. Mă uit la el și mă vede roșind, și are o întrebare în privire.

Dar nu pot să-i răspund, nu pot.

— Mi-ai scris un întreg roman?, îl tachinez.

— Lucrez la asta.

Râde, iar eu strecor scrisoarea în buzunar.

Kyle și Peter apar ca de nicăieri, iar eu și Gideon lăsăm mai multă distanță între noi. Mă simt expusă, ca și cum ei ar putea vedea chiar pe fața mea ce simt pentru Gideon.

— Salut, băi, spune Peter, mutându-și privirea de la mine la Gideon.

Îl cam urăsc în momentul ăsta pe Peter.

— Salut. Doar două spectacole rămase, îți vine să crezi?

Kyle clatină din cap.

— E chiar ultimul, ce nebunie.

— Mai e și cel din seara balului, spune Gideon.

Chestii majore se petrec în lume. Terorism, refugiați, epidemii, dar eu sunt aici, obsedată de micile mele probleme. Necazuri cu băieții, care nu sunt mare lucru. Dar pentru mine înseamnă totul.

Imediat, domnișoara B îi strigă pe toți să urce pe scenă. Îi pun să facă exerciții de încălzire, să repete mici

fragmente cu sunete identice, în care îţi îmbârligi limba şi-ţi prinzi urechile. Unele sunt din Hamlet, preferatele mele. Repet cu ei, mă ocup de decoruri şi lumini, şi mă simt ca eu însămi, după mult timp de înstrăinare.

Dar apoi spectacolul se termină, iar maică-mea întârzie, şi am prea mult timp în care să mă gândesc la tine. Ce ne facem, Gav? De ce nu ne putem desprinde unul de altul?

— Nu vine nimeni să te ia?, mă întreabă Gideon, venind lângă mine.

Sunt în faţa teatrului, mă sprijin de una dintre coloanele greceşti. Ar fi trebuit să accept invitaţia lui Nat, care îmi propusese să mă lase acasă, dar am presupus că maică-mea era deja pe drum.

— Naiba ştie, spun eu, expirând frustrare pură.

— Se întâmplă să posed un vehicul care te-ar putea transporta în orice loc visezi, spune el. Şi e proaspăt spălat. Nu o spăl pe Fran decât în nopţile cu lună plină.

— Nu ştiu ce e mai ciudat – că ţi-ai botezat maşina Fran sau că igiena ei depinde de fazele lunii.

— Ce pot spune? Sunt un om al misterelor.

Îmi arată spre Golf-ul lui rablagit.

— Haide, domniţă, caleaşca te aşteaptă.

Ca şi cum tu nu te-ai criza total dacă eu m-aş lăsa dusă acasă de Gideon cu maşina.

— Mama e pe drum, dar mulţumesc oricum. Poate că o voi cunoaşte pe Fran cu altă ocazie.

— Ei bine, toate lucrurile bune merită aşteptarea.

Nu cred că vorbeşte despre maşină. Gideon se apropie mai mult şi tremur când braţul lui îl atinge uşor pe al meu. *Proasto, termină.*

— Nu trebuie să aştepţi cu mine, spun.

Nu pleca.

— Nu aştept cu tine. Doar... iau o pauză. Înainte să merg acasă. Poate că voi medita aici după ce pleci.

— Minţi, zic eu.

Râde.

— Păi, da.

Stăm în tăcere o vreme.

— Grace...

— Nu, şoptesc eu.

Ştiu ce are de gând să spună. Nu îl pot lăsa, pentru că nu vreau să frâng inimi.

— Avem o problemă. Ştii asta, spune încet.

— Îl iubesc.

Nu îl privesc pe Gideon când o spun. Nu vreau să-i văd expresia de pe faţă.

— Ştiu asta. Dar nu mai eşti îndrăgostită de el – şi aici intru eu în scenă.

Mă întorc spre el, şocată. A spus-o aşa, direct, pur şi simplu, tare şi răspicat.

Şi lumea nu s-a făcut pulbere.

— Nu mă pot despărţi de el, spun.

— De ce?

— Nu ştiu.

O să mă sinucid.

— Încearcă, spune Gideon cu blândeţe. Încearcă să-mi explici.

— A fost totul atât de greu cât am fost împreună. Şi amândoi ne-am spus că va fi mai uşor după ce eu voi termina liceul. Adică, îi ştii pe părinţii mei, ştii ce aiurea sunt.

— Mda.

— Şi dacă acele reguli nu vor mai fi, poate că relaţia noastră va merge.

— Bine. Dar mai e şi problema cu...

Arată spre el.

— Știu.

Mă uit la stele, dorindu-mi să am curaj. Dorindu-mi să-l pot lua de mână.

Mama parchează lângă mine și îi fac cu mâna. Îmi apuc rucsacul de jos, ușurată și dezamăgită în același timp.

Dar Gideon nu renunță așa ușor. Îmi dă un bilet, scris pe programul repetițiilor pentru piesă.

— Vise plăcute, Grace.

Se îndepărtează înainte ca eu să mai apuc să mai spun ceva.

Grace,

Știai că în Zagreb, Croația, este un loc care se cheamă Muzeul Relațiilor Destrămate? Am citit în National Geographic. Oamenii de peste tot din lume trimit obiecte și își spun povestea despărțirilor lor. Nu e trist și ciudat și frumos?

G.

Mă întreb ce aș trimite eu, după ce mă voi despărți de tine. Cel mai înspăimântător este acest *după*. Gideon mă știe mai bine decât bănuiam eu.

Colierul cu stea, mă hotărăsc.

G,

Chiar este trist și ciudat și frumos. Bănuiesc că ai vrut să insinuezi ceva cu asta.

Grace.

Grace,

Să insinuez? Cine, eu?

G.

*

Înainte de ultima reprezentație, toată lumea e adunată la un loc și e un pic tristă, pentru că am vrea ca magia să nu se sfârșească. Gideon e la pian, cântă ceva jazz pe care nu l-am mai auzit până acum. Are notele scrise pe o foaie din fața lui și se strâmbă, și-a uitat ochelarii acasă. Degetele lui lungi și subțiri plutesc pe clape, și din când în când se oprește și își notează ceva, apoi reia muzica. Mă sprijin de pian, iar el ridică privirea la mine și zâmbește. Continuând să cânte, îmi face loc lângă el, pe băncuță. Muzica se scurge în mine și e ca și cum aș alerga pe o stradă însorită, dar sub fericire descopăr și multă melancolie și mă gândesc că trebuie să menționez asta în următoarea scrisoare pe care i-o voi scrie. Facem schimb de scrisori așa cum am face schimb de săruturi.

— Cum ți s-a părut?

— Mi-a plăcut la nebunie, dar știi și tu. Cred că ești vinovat de vânătoare de complimente.

Râde și se trage mai aproape de mine, sau poate doar mi se pare.

— Cum se numește?, întreb.

Gideon reia refrenul. Ascult picături de ploaie, râsete și suspine.

— Încă mă gândesc ce titlu să-i pun.

— Stai așa, tu ai compus asta?!

L-am mai văzut de multe ori pe lângă pian, chiar cântând uneori, dar n-am știut că poate face așa ceva.

— Nu e așa greu. Niște note pe o foaie, știi tu.

— Nu, chiar nu știu. Gideon, asta... e chiar minunat.

Privește la clape.

— Dă-mi mâna, spune blând.

Mi-o așez în a lui și e un fulger între noi, o descărcare

electrică, și amândoi ridicăm capetele și ne privim în ochi. Aud alarme care vor să mă avertizeze, dar sunt amuțite de sunetul inimii mele care pompează sânge.

— Uite, îmi spune, punându-mi degetele pe clape.

— Eu scot sunete ca o turmă de elefanți, zic.

— Păi...

Începe să râdă și îl lovesc în glumă cu umărul.

— Nu trebuie să-mi dai dreptate. Nu e... cavaleresc.

Își așază mâna peste a mea pe clape. Împreună suntem mai buni.

Îmi trag însă mâna de sub a lui, confuză și vinovată.

— Îți distrug cântecul, spun.

— Păi, tehnic, îl distrugi pe al tău.

— Gideon!

Ne întoarcem, aproape sărind din loc. Peter și Kyle se holbează la noi. Prietenii tăi tocmai au văzut... ce făceam noi aici.

— Trebuie să repetăm scena duelului, spune Kyle, fără să se uite la mine.

Gideon se ridică de pe bancă și merge să li se alăture, nu înainte de a-și lăsa mâna pe umărul meu. Rămân la pian singură și mă holbez la clape. Negre și albe. Fără gri.

Natalie vine și se așază lângă mine.

— Da, spune.

— Ce?

— Da, pentru Gideon. Si, oui, ja.

Clatin din cap și simt că fața îmi ia foc.

— Termină. Îl iubesc pe Gavin. Pe bune.

— Nu-l iubești, doar ți-a spălat creierul.

— Mă...

— Toată lumea poate să vadă faza cu tine și Gideon. Nu doar că vă plăceți. E ceva... real. Te înțelege, Grace. Nu ne prostești pe niciuna, știi că așa e.

— Te rog, spune-mi că nu-i aşa.

Pentru că, dacă toată lumea a mirosit cum stă treaba, e doar o chestiune de timp până ce vei afla şi tu.

Oh, Doamne. Ce am făcut?

— E adevărat. Şi e în regulă. Ai numai optsprezece ani. Nu-ţi poţi petrece restul vieţii alături de Gavin numai fiindcă el ameninţă să se sinuci...

— Trebuie să plec.

— Grace!

— Ne vedem diseară!

Nu mă uit după Gideon ca să-mi iau la revedere, pentru că nu mai am încredere să fiu în preajma lui. Fug la bibliotecă, şi abia acolo observ trapezul din hârtie îndesat în buzunarul jachetei.

Treizeci și cinci

GRACE,

UITE CUM STAU lucrurile. Universul e infinit, nu? Și noi suntem doar bucățele infime pe o planetă minusculă și ea, și trăim nu mai mult de o secundă din viața unei stele. Și, cu toate astea, suntem praf de stele. Nu sunt poetic acum, am citit într-o revistă de știință. Tu, eu și alți oameni venim din stele. Ține minte asta data viitoare când te vei mai simți la pământ.

Întâlnește-te cu mine lângă sala de sport după ore, ok? Promiți? Juri pe roșu?

G.

Se sună și mă trezesc că alerg spre sala de sport, cu cărțile strânse la piept, cu stomacul strâns de nerăbdare să-l întâlnesc pe Gideon, pentru că știu că totul va fi bine când sunt cu el. Dar e greșit, greșit, ar trebui să merg acasă. Să aștept să mă suni. Vii să vezi piesa diseară, iar eu sunt acum aici, și ce fac mai exact? Nu e greșit totuși să vorbesc cu prietenul meu. Regula ta e copilărească și nerealistă. E o regulă menită să fie încălcată.

Gideon e deja acolo, se sprijină de poarta gardului care înconjoară bazinul de înot. Citește una din cărțile lui cu benzi desenate. E dulce și așa, ca tocilar, și ador cum își ține buzele când e concentrat. Gideon se strecoară cu atâta ușurință în alte lumi, cu naturalețea cu care oamenii obișnuiți intră într-o altă cameră.

— Bună, şoptesc eu.

Mă priveşte şi-mi oferă un zâmbet.

— Bună şi ţie.

Îşi aruncă cartea în rucsacul rezemat şi el de poartă, la picioarele lui.

— Cum ţi-a fost ziua?, mă întreabă.

Doar mie îmi pune întrebarea asta, e un obicei de-al nostru. Îi vorbesc despre ziua mea de parcă ar fi o poveste, cu detalii înfrumuseţate, ca şi cum am fi la un foc de tabără.

— Ei bine, un cavaler mi-a compus un cântec.

Doamne, iar flirtez cu el. Din nou.

— Te rog, povesteşte.

Şi povestesc. Râdem, uneori atât de tare că mă doare stomacul. Vorbim în şoapte despre chestii pe care le vorbim de obicei în spatele scenei, unde e întuneric, unde absenţa luminii ne înfăşoară ca o mantie. Dacă ne-ai vedea acolo, ai crede că punem la cale o conspiraţie.

— Am o propunere pentru tine, spune Gideon.

— Ok...

— Împătimiţii teatrului simt o poftă nestăvilită de mâncare înainte de spectacol. E un lucru ştiut...

— Desigur. Toată lumea ştie că li se face şi lor foame din când în când.

— Aşa că, sunt curios... îţi place să mănânci? Poţi răspunde cu da sau nu.

— Duci la un nou nivel discuţia prin învăluire.

— Cina, spune el, făcând doi paşi spre mine. Cu mine. Diseară.

Se uită la ceas.

— De fapt, cam peste două ore, ca să putem ajunge mai devreme la teatru.

Clatin din cap. Ar trebui să plec. Gavin. Iubitul meu.

Ar trebui.

— E doar o cină, Grace, spune el, blând. Meniul de nouăzeci și nouă de cenți de la Taco Bell, nimic mai mult. Ceva mai mult decât inocent, dacă e să ne gândim.

— Nu prea știu ce facem aici, spun eu.

— Facem asta, spune Gideon, apoi mă îmbrățișează.

— Te urăsc, spun, cu fruntea rezemată de umărul lui.

— Mincinoaso, spune el, cu aceeași blândețe înnebunitoare.

Mă strânge mai tare în brațe și mă bucur că nu-mi poate vedea zâmbetul de pe față.

Poartă un tricou vintage cu fața lui Albert Einstein. Îi simt prin el căldura pielii și ceva plutește între noi, nu știu exact ce, dar nu vreau să se evapore. Dar trebuie să mă desprind, cu toate astea. E greșit ce facem. Dacă tu ne-ai vedea...

Îmi trece mâinile prin păr.

— Alege-mă pe mine, spune.

Mă uit la el, panicată. Buzele noastre sunt la câțiva centimetri distanță. Dacă o să mă sărute, nu știu ce o să fac. Ochii mi se umplu de lacrimi și nu știu ce să spun. Chiar nu știu, la dracu'.

— Te ador până în Iad și înapoi, îmi spune. Ai devenit cea mai bună prietenă a mea în numai câteva săptămâni. Ești primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc. Alege-mă pe mine. N-o să regreți. Jur pe Radiohead și Shakespeare. Și chiar pe înghețata cu aromă de Pepsi, dacă asta te convinge.

Da, da, mă gândesc, așa o să fac. Nu, îmi spun, nu pot. Chiar dacă nu ai amenința să te sinucizi dacă mă despart de tine, oare Gideon ar vrea să mai fie cu mine dacă mi-ar cunoaște părinții? Ar mai simți același lucru pentru mine dacă ar ști cât de nepricepută sunt când vine

vorba de relații, cât de egoistă sunt? Mă simt folosită, murdară, plină de pete și golită pe dinăuntru. Ți-am dat ție totul, Gavin. Nu cred că a mai rămas ceva și pentru Gideon. Iar el merită mai mult decât resturi.

— Nu te întoarce la el. Chiar dacă noi... chiar dacă tu decizi că asta nu e chiar...

Își înlănțuie degetele de ale mele și știu ce vrea să spună.

— Îți face rău. Și mă ucide să văd asta.

Îmi place să-l țin pe Gideon de mână. Îmi place că vrea să mă atingă cu fiecare ocazie. Îmi place privirea lui blândă, când mă vede. Te înșel, asta fac? Bănuiesc că da. Credeam că sunt mai bună de atât.

Mă trag mai departe.

— Am fost împreună cu Gavin aproape un an. Să-l părăsesc ar fi ca și cum... adică, așa cum o spui tu, pare că aș putea pur și simplu... Nu e așa ușor.

Pleacă, îl implor din priviri. *O să te distrug. Sunt distrusă și eu.*

Își trage mâna dintr-a mea și se sprijină din nou de poartă.

— De ce nu?

Nu o spune cu furie sau frustrare, ochii lui nu se îngustează, cum fac ai tăi când ești nervos pe mine. E ca și cum eu și cu tine am fi o problemă de matematică, pe care Gideon se concentrează s-o rezolve. Și el e inteligent. Eu sunt cea complet depășită aici.

— Pentru că...

Mă încrunt, apoi mă aplec și îmi iau cărțile de jos.

— Pentru că nu pot, ok? Pentru că... îl iubesc.

Ridic bărbia și încerc să o spun cu toată convingerea de care sunt în stare.

— Chiar îl iubesc.

Gideon clatină din cap.

— Spui că îl iubeşti ca şi cum ar fi o întrebare, nu un răspuns.

Se desprinde de poartă şi vine spre mine. Ar trebui să mă dau în spate, dar nu o fac. Scoate o bucată de hârtie din buzunar şi o strecoară printre paginile manualului meu de algebră.

— Tu meriţi aşteptarea. Ne vedem diseară, spune, zâmbind.

Începe să meargă în direcţia opusă şi ceva în mine se prăbuşeşte, dar apoi se întoarce cu paşi repezi. Înainte să mă pot împotrivi, se apleacă şi îşi lipeşte buzele de fruntea mea, iar degetele lui îmi mângâie bărbia.

— Am tot vrut să fac asta de ceva timp.

Apoi se îndepărtează pe bune, cu mâinile în buzunare, cu rucsacul aruncat pe un umăr.

O parte din mine îmi spune să alerg după el, să-l întorc înapoi şi să-l sărut aşa cum îmi imaginez mereu că o fac când mă plictisesc la ore.

Alege-l pe el.

Fă-o.

Fata idioată, nu-l lăsa să plece, la dracu'.

Aştept să ia distanţă, apoi traversez şi eu campusul. Pe la jumătatea drumului, îmi dau seama că mă urmăreşte cineva. Un mers familiar. Paşi mari, mâinile balansate în jurul corpului.

Mă opresc. Mă întorc să mă uit.

— Unde naiba ai fost?, vrei să ştii.

— Păi...

Cel mai mare coşmar. Cel mai mare.

— Doar mă pregăteam. Pentru seara asta.

Cum am putut să-l las pe Gideon să mă sărute? Şi alea de pe frunte se pun, cum să nu.

— E aproape trei jumate, spui.

Am ieşit la trei fără douăzeci. Cum e posibil să fi fost cu Gideon aproape o oră? Am crezut că au trecut doar câteva minute. Secunde, mai degrabă.

— Eu...

— Peter şi Kyle mi-au spus că te-au văzut cu un tip din spectacol. Gideon. Cine pana mea e Gideon? E tipul din autobuzul spre Oregon? Ăla care te-a îmbrăţişat?

Oare tocmai mi-am înşelat iubitul? Sunt genul acela de fată?

— Da, el e. Joacă şi el în piesă şi...

— Uită-te la tine, spui. Mă minţi. Ştiu că mă minţi. Ce îmi ascunzi?

Mă apuci de umeri ca şi cum ai vrea să mă scuturi, să obţii o mărturisire. Îmi amintesc cum a făcut şi mama gestul ăsta, furia din ochii ei. Tu mi-ai face rău, Gavin?

— Nimic nu-ţi ascund. Jur, nimic.

Observ cu coada ochiului biletul pe care Gideon mi l-a vârât în carte. O diversiune, am nevoie de o diversiune. Nu ştiu ce a scris în el, dar oricum tu ai cere să îl citeşti, şi atunci ai şti, ai şti... Gideon spune chestii de genul *Îţi iubesc mintea, tu eşti singura persoană care îmi înţelege ciudăţeniile.*

— Am venit încoace să te scot la o nenorocită de îngheţată. Să sărbătorim ultima reprezentaţie a piesei.

— Gavin, uite... Vorbeam despre piesă şi despre un album care ne place amândurora, şi am pierdut noţiunea timpului...

— Ce album?

— Radiohead. *Kid A.*

— Pff. Porcăria aia.

Nu pricep cum e posibil să nu-ţi placă Radiohead şi dacă ăsta nu ar fi un motiv suficient ca să-ţi dau papucii.

Îmi arunci o privire atât de rece, încât îmi întoarce stomacul pe dos.

— Mă înșeli?

— Gavin.

Întind o mână spre tine, dar mă lovești peste ea. Pielea mă ustură.

— La dracu', mă înșeli?!

Clatin din cap.

— Te iubesc. Nu te-aș înșela niciodată. Nu pot să cred că ai spune așa ceva.

Bat în retragere. Comportament tipic persoanelor care înșală.

Îți muști buza, iar ochii tăi par că se umplu de lacrimi. Cum am putut să-ți fac asta?

— Hei...

Te trag în brațele mele. E diferit de Gideon, care a vrut el să mă îmbrățișeze pe mine. Acum eu trebuie să te liniștesc pe tine. Să te țin în brațe ca să nu-ți pierzi cumpătul.

O să mă sinucid.

— Nu te pot pierde, spui.

După naiba știe cât, te desprinzi din îmbrățișarea mea și te apleci spre cărțile mele, să le ridici.

— Lasă, mă descurc, spun, dar deja le-ai apucat.

— Ce-i asta?, întrebi, scoțând biletul lui Gideon.

Încerc să nu mă panichez. Zâmbesc și îți iau hârtia din mână.

— Scuze. E o chestie super secretă de la Natalie.

Tachinează, flirtează, distrage atenția.

Îți îngustezi ochii, neîncrezător.

Nu sunt genul care să se joace cu focul, dar nu am de ales. Mă fac că îți întind hârtia.

— Ia și citește dacă vrei. E despre crampe menstruale

și chestii de ale ei cu băieții, și...

— Nu, mersi, spui, după ce stai un minut pe gânduri, gata să apuci biletul și să verifici dacă nu cumva te mint.

Bag scrisoarea lui Gideon în buzunar, cu mâinile tremurând. Ești atât de inteligent, Gavin. Dacă nu m-ai fi amenințat că te omori, l-aș fi ales pe Gideon chiar în secunda în care mi-a cerut asta. Sau, și mai bine, m-aș fi ales PE MINE.

Îmi pui brațul pe după umeri.

— Îmi pare rău. Doar că idioții ăștia de Peter și Kyle...

— Înțeleg. Și eu m-aș fi crizat, îți spun.

Îți strecori mâna în buzunarul meu de la spate al blugilor.

— Gavin. Ne vede lumea...

— Și?

Mi se strânge stomacul.

Meriți așteptarea.

— Trebuie să merg acasă, mint.

Porți un tricou pe care scrie ROCKSTAR, un tricou pe care ți l-am cumpărat eu la scurt timp după ce am devenit un cuplu. Îl adori. Uneori îmi ceri să dorm eu în el, ca să-mi imprim mirosul. S-a uzat puțin între timp și are o gaură mică la umăr, dar arată ca și cum am fi noi, asta vreau să-ți spun, nu semănăm și noi cu tricoul ăsta cu ROCKSTAR?

— Lasă-mă să te duc cu mașina, măcar, spui.

Mă urc în mașină, dar, în loc să mă duci acasă, mă duci la apartamentul tău.

— Pe bune, încep eu, dar mă oprești cu un sărut, apoi îmi deschei pantalonii.

— Aici? Sau mergem înăuntru?, șoptești.

Nu am mai fost în apartament de când m-ai dus prima dată să mi-l arăți. Dar mă simt datoare față de tine. Vina mă bântuie și amenință să mă acapareze complet.

— Înăuntru, spun, tot în șoaptă.

Mă simt lipsită de voință. Și poate așa și trebuie să fiu.

— Dar nu am prea mult timp.

— Nu avem nevoie de mult timp, spui.

Când intrăm, mă abandonez atingerilor tale, transpirației și salivei și sărutărilor grăbite. Pentru că meriți asta. Pentru că măcar atât pot face. Mă gândesc la scrisoarea lui Gideon pe care o am în buzunar și sper să nu-mi cadă de acolo. Mă împingi în genunchi. Îți lași chiloții în jos, iar ochii tăi îmi poruncesc să o fac.

Ai dreptate. Nu ne trebuie prea mult timp.

Treizeci și șase

STAU ÎN SPATELE SCENEI, pregătită să dau ultimele indicații de regie. Kyle e pe scenă, oferă publicului monologul final al clovnului. Gideon vine pe la spatele meu și mă îmbrățișează, iar mâinile i se odihnesc pe sânii mei, bărbia și-o sprijină pe creștetul meu. E atât de înalt.

— Gideon..., șoptesc.

Oricine ne poate vedea. Dar nu-l împing. E ultima seară în care mai suntem în echipa de teatru. Nu vom mai avea ocazia să ne ascundem în întuneric.

Stăm așa câteva secunde, sprijinindu-ne unul de altul. Îmi șoptește chestii haioase la ureche, încearcă să mă facă să râd. Buzele lui îmi ating părul. În timpul ăsta, eu dau indicații, și e atât de neprofesionist ce fac, dar ador sentimentul.

— Șiiii... luminile!

Scena e scăldată în reflectoare, iar Gideon aleargă alături de colegii lui, pentru aplauze. Își ridică mâinile înlănțuite și fac o reverență. Ne cheamă pe scenă pe mine și pe domnișoara B. Simt lacrimi în ochi și îmi amintesc că e ultimul spectacol. Următorul pe care-l voi mai face va fi la facultate.

În culise, toată lumea e extaziată. Sala a fost plină ochi, iar noi am fost buni. Merg cu fetele în cabina lor, să le ajut cu costumele. E strâmtă, miroase a parfum și a cosmetice.

— Nu pot să cred că a fost ultimul. Absolvim peste numai zece săptămâni, spune Lys.

Parcă nu ar fi real încă.

Natalie mă privește în timp ce își împrospătează rujul.

— Așadar..., spune.

— Așadar, zic eu.

Își dă ochii peste cap.

— *Te ador?*

Le-am povestit tot ce s-a întâmplat între mine și Gideon. Nu le-am spus în schimb nimic despre tine, despre sex. În ultima vreme, mă urăsc când facem sex, e ca și cum pierd o parte din mine de fiecare dată. În curând, nu va mai rămâne nimic din mine.

Proasto. Meriți ce ți se întâmplă.

— Nu-l merit pe Gideon. El e... am un trecut atât de încărcat.

— Ai traume legate de tatăl tău, spune Lys.

— Un trecut încărcat, cum ziceam.

Nat mă privește cu severitate.

— Băi, oprește-te. Nu mai fi prostănacă. O să-l rănești pe Gideon. Deja o faci.

— Știu, șoptesc.

— Sunt de partea lui Nat aici, spune Lys, aranjându-și rochia roz din tul.

— Țin la tine, spune Nat. Și îmi dau seama că toată treaba cu Gavin e a naibii de complicată. Dar nu poți împăca și capra, și varza. Nu e corect să-l pui pe Gideon la mijloc.

Are dreptate. Nu e corect. Îl încurc, și nici n-o să mă aștepte la infinit. Iar eu nu mă voi despărți de tine prea curând. Trebuie să cred că sentimentele mele pentru Gideon vor trece. E doar ceva de moment și am dus totul mult prea departe.

Se aud țipete afară și ne repezim să vedem ce se întâmplă. Acolo ești tu, cu o bâtă de baseball în mână. Peter și Kyle te țin de brațe.

— I-o tragi prietenei mele?, urli la Gideon. Te omor dracului! Te omor, căcatule!

— Ce-i asta?, spune Gideon, arătând spre bâtă. Vrei să mă provoci la duel sau ceva? Ce tâmpenie.

Gideon se uită la mine și e ca o lovitură în stomac. Îmi dau seama că nu vorbește doar cu Gavin, ci și cu mine.

Îți face rău. Mă omoară să văd asta.

— Gavin!, țip și eu și fug spre tine. Oprește-te! Ce faci?

— Taci, curvo, îmi strigi.

Mă opresc. Cuvântul se aude cu ecou și le simt pe Nat și Lys icnind.

— De ajuns, zice Gideon și mă trage ușor de lângă tine, apucându-mă de mână.

Îi dau voie. Mă simt străbătută de electricitate.

— Nu-i vorbi așa, spune el.

Te uiți înmărmurit la Gideon, care mă ține în continuare de mână. Mă desprind de el. Simt că nu mai pot respira din cauza tensiunii.

— E iubita mea nenorocită, pot să-i vorbesc cum vrea pula mea.

Privirea ta parcă ar vrea să mă ucidă.

— Nemernicul, spune Nat lângă mine. Luați-l de aici sau o chem chiar acum pe domnișoara B. Ba chiar poliția.

— Haide, frate, îți zice Peter.

— Asta e ceea ce vrei?, mă întrebi, arătând spre Gideon. Pe slăbănogul ăsta, căruia nici nu i-a dat barba?

Gideon are șaptesprezece ani, e doar cu un an mai mic decât mine și cu doi față de tine. Numai că acum

tu pari mult mai în vârstă, cu pachetul de țigări într-un buzunar și cu cheile de la apartament în celălalt.

Știu că ar trebui să iau o hotărâre și să spun naibii ceva. Să-ți spun să te duci dracului și să alerg în brațele lui Gideon, sau să-ți spun că te iubesc și să te oprești. Doar că eu nu spun nimic.

Pentru că nu știu ce.

— Gata, asta e. Sun la poliție, zice Nat și ridică mobilul.

— Iisuse. Ok, plec, spui tu.

Mai arunci o privire spre Gideon.

— Stai departe de ea.

— Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea implicată dacă TU ai sta departe de ea, spune el.

Peter și Kyle te târăsc de acolo, cu bâta încă în mână. Îmi arunci o ultimă privire ucigătoare.

Gideon nici nu așteaptă prea bine ca tu să pleci înainte să vină la mine și să mă ia în brațe. Toți ne privesc, dar lui nu-i pasă, și cred că nici mie.

— E psihopat. Adică, psihopat clinic. Termin-o cu el. Meriți mai mult, îmi spune.

Poate că merit mai mult, dar nu pe Gideon. El e bun, amabil, inocent. Nu cred că avut vreodată o iubită. Eu? Nici nu pot număra câte felații i-am făcut tipului care tocmai a amenințat să-i spargă capul lui Gideon cu o bâtă de baseball.

Mă simt folosită și goală, iar prăpastia tristeții din mine devine tot mai adâncă.

— Grace. Nici nu ai idee ce minunată ești, spune Gideon. Ai încredere în mine. Trebuie să te desparți de el.

Dau din cap, pentru că am încredere în el, am atât de multă.

— Bine.

Cuvintele îmi ies pe neașteptate și au un gust aspru,

care mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Serios?

— Da. O s-o fac. Mâine.

Gideon îmi șterge lacrimile de pe față și nu-și poate ascunde zâmbetul.

— Asta înseamnă că te pot săruta pe bune?

Încep să râd, iar el îmi pune o mână pe umăr, mă încurajează.

Ceva în mine se dezlănțuie. Știu că pot face asta. Suspin și mă sprijin pe Gideon, rămânem așa până când e timpul s-o luăm din loc.

Grace,

Nu sunt supărat, jur. Știam că va fi greu să te desparți de el. Îți amintești cum am stat unul lângă altul în Oregon, uitându-ne la spectacolul după A douăsprezecea noapte? Miroseai a grapefruit și eram tentat să-ți ling obrazul, să văd dacă și gustul e același precum mirosul.

Dacă muzica e hrana iubirii, cântă mai departe.

Dăruiește-mi-o în exces.

Dacă nu voi mai avea apetit pentru ea, voi muri.

Acea curgere, din nou! E o cascadă

Îmi aduce sunetul la ureche, acel sunet dulce

Care fură mirosul unui câmp de flori.

De ajuns, nu mai vreau!

Nu mai e la fel de dulce pe cât era odată.

Mi-e dor de tine, Grace. Nu vreau să pierd prietenia noastră. Nu mă mai evita, ok? Îți promit că nu voi mai recita din Shakespeare. E ora două dimineața și nu pot dormi.. Dar nu vreau să fac lucrurile și mai complicate pentru tine. Așa că... rămânem prieteni?

G.

Bună, iubito,

Am înregistrat cântecul ăsta pentru tine. Va intra și pe LP! Ascultă-l, te rog. E acustic, așa cum îți place ție. De abia aștept să te văd la concert în seara asta. Te iubesc mai mult decât orice.

Grace

Știu că nu sunt perfect
Dar încerc al naibii de mult
Mai dă-mi o singură șansă
Să-ți dovedesc că sunt potrivit
Ești îngerul care mă salvează
Ești îngerul care mă salvează
Iubirea noastră nu crește în copaci
Dar mă voi așeza în genunchi
Ca să-ți dovedesc iubirea mea
Să-ți arăt că te vreau numai pe tine
Ești îngerul care mă salvează
Ești îngerul care mă salvează
Vino mai aproape, iubito
Nu renunța la mine
Suntem atât de aproape de tot ce ne-am dorit vreodată
Suntem atât de aproape de tot ce avem nevoie
Am nevoie de tine
Te vreau
Te iubesc
Ești îngerul care mă salvează
Ești îngerul care mă salvează
Grace

Dragă domnișoară Carter,

Din partea Universității din California de Sud,

Îmi face plăcere să vă invit în rândurile noastre începând cu această toamnă, pentru a vă continua cariera academică. Dintre sute de candidați, ați fost aleasă pentru prestigioasă noastră

Şcoală de Artă Dramatică. Veţi primi mai multe informaţii pe mail în curând. Felicitări şi fiţi binevenită în familia noastră!

La luptă,
Eleanor Hopkins
Decan
Şcoala USC de Arte Dramatice

Gracie!

Prietena ta cea mai bună Nat aici. Ştiu că lucrurile au luat-o razna cu băieţii momentan. Tu ştii cu care din ei ţin eu. Dar – ştiu că o să sune aiurea – sunt doar nişte tipi. N-o să te măriţi cu vreunul din ei, îţi dau în scris asta. Ştiu sigur, pentru că am auzit un zvon că un anumit fotomodel care pozează pentru chiloţi Calvin Klein e îndrăgostit până peste cap de tine. Ştt, e secret.

Mi-e dor de tine, prieteno. Au trecut săptămâni de când noi trei n-am mai ieşit împreună. Coincidenţă, trei săptămâni au trecut şi de la incidentul cu bâta. Ar trebui să ne distrăm în ultimul an de liceu, mai ţii minte? E deja luna mai! Nu ne îndepărta pe toţi care te iubim, ok?

Pentru că, şi dacă încerci s-o faci, noi n-o să plecăm nicăieri. La propriu, pentru că oraşul e de căcat şi nu avem unde să ne ducem – poate doar să dispărem în turnul de apă.

Teeeee iubeeeeesc.
Nat

Graţie
substantiv
De la el vine numele tău.

1. Eleganţă sau rafinament al mişcării: S-a mişcat pe scenă cu graţie naturală.

2. Amabilitate: A fost de acord cu graţie că Radiohead e cea mai bună trupă din toate timpurile.

3. În religia creștină, un favor oferit de Dumnezeu, un fel de iertare a păcatelor: Toată grația Celui de Sus fie a ta.

4. O perioadă în care poți plăti sume pe care le datorezi sau să urmezi rigorile unei legi: În această perioadă de grație, sentimentele mele au devenit mai puternice față de tine.

Ești unul dintre prietenii mei cei mai profunzi și o persoană minunată, cu un suflet frumos. Orice s-ar întâmpla, să nu uiți asta.

G.

Grace,

Terapeuta mea mi-a spus că ar fi o idee bună să-ți scriu o scrisoare în care să-ți spun tot ce simt. La început am zis la dracu' cu asta, dar apoi am început să mă gândesc și mi-am dat seama că am multe pe suflet. Adică, merg la terapie și iau pastilele pentru tine, măcar apreciezi? E de căcat că aproape m-ai obligat să merg, spunându-mă că numai așa vei rămâne cu mine. Ceea ce a fost cam mult să-mi ceri, ținând cont de ce ai făcut.

Tipul ăla. Știi de cine vorbesc.

Am crezut că sunt ok după ce ne-am împăcat și după ce mi-ai jurat că nu s-a întâmplat nimic între tine și el, apoi mi-am dat seama că i-aș fi spart fața dacă nu erau acolo Peter și Kyle, să mă țină. Nu-mi pot scoate din cap felul cum te ținea de mână. Și cum îi dădeai voie s-o facă. Am vorbit și cu mama, și a fost și ea de acord că nu e "nimic", cum spui tu. Sunt practic în agonie din cauza asta, Grace. Nu pot dormi noaptea. Medicul mi-a mărit doza de pastile. Nu mai pot compune nimic.

ÎMI DISTRUGI VIAȚA.

Iar eu îți dau voie. Ești ca un drog de care nu mă pot sătura. Nici nu-ți dai seama câtă dependență provoci. Ar trebui să fii transformată în pastile, vândută pe stradă.

Nu știu ce să fac. Te iubesc așa mult. Aș muri pentru tine. Dar mă înnebunești. Tu cum te-ai simți dacă ai afla că eu am fost

și cu alta în același timp? Că am ținut-o de mână? Sentimentul nasol pe care-l ai acum când citești asta... e ceea ce simt eu tot timpul.

Nu te mai gândi că o să ne despărțim, nu ești singura în relația asta.

Așa că uite cum stau lucrurile.

Nu mă mai răni. Nu te mai întâlni cu el. Fără scrisori și fără discuții după ore. Fără telefoane și prânzuri împreună sau ce dracului mai faceți pe la spatele meu. Mda, Peter mi-a zis totul, așa că să nu îndrăznești să mă minți. Și nu le mai asculta pe curvele alea care te vor cu el, nu cu mine. De ce îmi întorci MIE spatele și nu lor?

Grace, te iubesc.

Nu vezi asta?

Ce ar trebui să mai fac ca să-ți arăt că suntem făcuți să fim împreună? Suflete pereche. Tu ești aleasa, nu te mai purta așa.

Gav

Grace,

Cel puțin citești ce-ți scriu? Uneori, mă gândesc că scrisorile mele ajung necitite la gunoi. A găsit el vreuna dintre ele? De asta nu-mi răspunzi?

Ascultă, știu că totul e aiurea și dat naibii. Știu că tu spui că nu putem fi prieteni. Dar e o nebunie. Ești printre cei mai buni prieteni ai mei. Singura persoană cu care pot vorbi despre tot am în cap – Dumnezeu, Radiohead, lumea cea mare. Despre lucrurile importante. N-am putea să păstrăm măcar asta? Promit că n-o să aduc în discuție relația ta, și nici n-o să te mai sărut pe frunte și nici măcar n-o să-ți spun cât de tare îmi doresc să te sărut pe frunte. Jur pe ce am mai sfânt.

Nu te simți bine. Pot vedea asta. Și cum de petreci pauzele la bibliotecă? E ultimul an de liceu! Nat și Lys își fac multe griji pentru tine. Chiar și domnișoara B. Nu vii la balul de primăvară

pentru că eu sunt în spectacol? Pot renunța, dacă de asta e nevoie. Știu că el nu ne vrea unul în preajma celuilalt, și chiar dacă tu știi ce simt eu în legătură cu asta, nu vreau ca tu să ratezi ultimul eveniment al liceului.

E expresia asta pe care o folosesc instructorii de yoga de la clasa maică-mii – Namaste. Înseamnă „lumina din mine recunoaște lumina din tine". Namaste, Grace.

Vino înapoi la noi.

Vino înapoi la mine.

G.

Gav,

E aniversarea noastră de un și eu m-am trezit în dimineața asta și mi-am dorit să fiu moartă. Pentru o secundă, chiar am vrut asta. Mi-am dorit să mă trezesc în nori, sau în uitare, sau în ce ne transformăm după ce murim. M-a speriat rău de tot.

Nu există un mod potrivit de a-ți spune ce vreau să-ți spun. Așa că o s-o zic direct. Mă despart de tine. Din momentul ăsta, nu mai suntem împreună. Te mai iubesc, dar nu mai sunt îndrăgostită de tine. Sau poate mai sunt, nu știu. Nesiguranța e un motiv suficient de bun ca s-o terminăm unul cu celălalt, nu crezi?

Ce știu e că ne certăm tot timpul. Știu că ești supărat pe mine și lucrurile nu se vor schimba. Știu că orice aș face, pentru tine nu va fi niciodată suficient de bun. Știu că te-am rănit la faza cu Gideon. Și pot să-ți spun acum că, deși nu s-a întâmplat nimic între noi, îmi place de el. Chiar mult. Îmi pare rău.

Nu o să mă cuplez cu Gideon după ce scriu asta. Nu o să mă cuplez cu nimeni. E timpul să mă concentrez asupra mea, să-mi dau seama cine mai sunt și ce vreau să fac cu restul vieții mele. Am fost atât de mult împreună încât nu mai știu unde încep eu și unde te sfârșești tu. Amândoi am sacrificat prea mult pentru a fi împreună și nu trebuie s-o mai facem. Suntem atât de tineri. Gav, sunt atât de nefericită. Încep să plâng imediat ce mă trezesc

și adorm plângând în fiecare noapte. Nimic nu-mi mai aduce bucurie. Sunt ca un zombie, mă învârt în jurul școlii prin ceața depresiei. Nu pot continua așa. E ultimul meu an de liceu și am muncit atât de mult ca să ajung aici.

Îmi pare rău că fac asta într-o scrisoare, și mai ales în ziua aniversării noastre. Nu e intenționat. Doar că știu că nu voi fi în stare să mă despart de tine când stai în fața mea, când ești atât de dulce și atât de sexy și atât de al meu. Nu știu dacă avem un viitor împreună. Poate peste câțiva ani ne vom da seama ce și cum. Poate că n-o vom face. Te rog, doar lasă-mă să respir, și te voi lăsa și eu.

Te iubesc, Gav. Te iubesc așa mult. Dar nu mai pot face asta. Te rog, nu-ți face rău. Te rog.

Grace

Treizeci și șapte

STRÂNG ÎN MÂINI SCRISOAREA pe care ți-am scris-o și mă uit pe geam, în timp ce Nat apasă pedala de accelerație în drum spre casa ta.

— Sunt al naibii de mândră de tine, Grace, spune. Știu cât de greu este, dar serios acum, nu te simți deja un pic mai bine?

Dau din cap că da, dar nu sunt sigură.

— Ești convinsă că scrisoarea nu e echivalentul la a da papucii cuiva printr-un mesaj pe telefon?, o întreb.

Pe scrisoare scrie mare GAVIN.

— Gagico, intervine Lys din spate. Singurul motiv pentru care trebuie s-o faci în felul ăsta e că el are obiceiul de a amenința să spargă capul oamenilor cu bâta de baseball.

E adevărat.

— Dar e aniversarea noastră de un an. Poate ar trebui să mai aștept o zi? Pare prea crud.

— Bine, imaginează-ți asta, spune Lys. Nu-i dai scrisoarea. Te va scoate în oraș în seara asta. Tu te vei preface că e totul în regulă, dar el nu e prost, își va da seama că e ceva cu tine, și vă veți certa ca naiba. Apoi tu îi vei spune că-l părăsești, iar el va plânge și va cere să-i mai dai o șansă... Sună cunoscut?

Dau din cap, distrusă.

Nat se uită în oglinda retrovizoare.

— Cred că e timpul să ascultăm playlist-ul de despărțire.

— Mi-ați făcut un playlist pentru despărțire?

— Ei, pe naiba că nu ți-am făcut!, spune Lys, și începe imediat *Fuck You* de la Lily Allen.

Improvizăm o mică petrecere cu dans în mașină și, pe când ajungem la tine, am curajul să ies cu scrisoarea în mână. Mustang-ul tău nu e în parcare, așa că vei ajunge să citești scrisoarea de abia când te întorci de la repetiții. Aveți concert în seara asta, la câteva ore după ce ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea noastră, așa că știu că nu vei fi prea deprimat. Într-un fel, scrisoarea vine la momentul potrivit, pentru că îți vei putea exprima apoi furia pe scenă. Nu am idee dacă vei încerca din nou să te sinucizi, cum ai făcut cu Summer. Ești mai matur acum, și mai iei și pastile și mergi la terapie. Apoi, nu e o lovitură din senin. Nici nu mai țin minte când a fost ultima dată când ne-am întâlnit și nu ne-am certat tot timpul.

— Mergi cu el la școală în fiecare zi, mi-ai zis, cu câteva zile în urmă. De unde știu că nu v-o trageți în pauze, într-o clasă, sau în mașina lui, la ora prânzului?

Limbajul tău nu mă mai șochează, ca prima dată. M-am obișnuit deja să-mi vorbești așa. Scrisorile lui Gideon ard în interiorul meu. Cuvintele lui. Namaste. Vino înapoi la mine. Nu am mai vorbit cu el de o lună, tot aprilie. Îmi e dor de acea Grace care sunt cu el.

— Nu pricep de ce mai stai cu mine dacă tu crezi că sunt o astfel de persoană. Dacă nu ai încredere în mine, să ne despărțim, îți spun.

Eu sunt cea care te-a înșelat, chiar dacă numai emoțional. Simt că parcă nu am dreptul să mai rup eu relația noastră. Te-am rănit, și acum te părăsesc? Aștept să faci tu primul pas. Să

mă părăsești tu.

— Să mă despart de tine, asta vrei, nu?, pufnești.

— Te iubesc, îți șoptesc. Dar am obosit să mă cert cu tine în fiecare zi...

— Te urăsc.

O spui încet, și când ridici privirea spre mine răutatea de pe fața ta îmi trimite fiori pe șira spinării.

— Te urăsc aproape la fel de mult pe cât te iubesc.

Mă uit la tine și nu-mi vine să cred. Nu mai sunt cuvinte de spus, doar frica asta care crește în mine. Ești mai puternic decât mine, ai brațele tale solide, cu mușchi. Mâinile mi se duc instinctiv la gât, ca pentru a mă apăra. Mă gândesc la cum ai apărut la teatru, cu o bâtă în mână. La premeditare. Dacă nimeni nu te-ar fi oprit, ce i-ai fi făcut lui Gideon? Ce mi-ai fi făcut mie?

Nu mai știu cine ești.

Pieptul îmi e strâns de panică și îmi dau seama că mi-am uitat telefonul acasă. Suntem într-o clădire abandonată, în curs de construcție, și e după miezul nopții. Nimeni nu m-ar auzi țipând.

Mă întind spre tine, fiindcă e singurul lucru care te liniștește — atingerea mea. Îți ating buzele cu ale mele. Ochii ți s-au micșorat, sunt doar două linii, și știu că trebuie să te îmblânzesc cumva.

— Suntem suflete pereche. Sufletele pereche nu se urăsc, îți spun.

Te iau de mână și te duc spre bancheta din spate a mașinii. Mă așez acolo și te trag peste mine. Funcționează de fiecare dată — pielea ta lipită de a mea, respirația ta amestecându-se cu a mea.

— Te vreau, îți șoptesc. Numai pe tine. Mereu.

După, mă duci acasă, în tăcere, și când cobor închid portiera fără să fac zgomot. De parcă acum ai fi Matahala și trebuie să am grijă să nu te supăr.

Intru în camera mea, apuc o foaie de hârtie și încep să scriu:

Gavin,

Stau acum în fața ușii apartamentului tău și mă doare să-mi amintesc expresia ta plină de speranță când m-ai adus aici pentru prima dată. Dincolo de ușă, e viitorul pe care ai încercat să-l construiești pentru noi. Sunt pe cale să dărâm totul. Telefonul îmi vibrează în buzunar și mă simt rău, fiindcă știu că ești tu. Îl scot și mă uit la mesaj. E o poză cu tine, ținând în mână o cutiuță pentru bijuterii. Sunt așa o nenorocită.

Nat claxonează și, când mă uit spre ele, amândouă fac gesturi încurajatoare, au rânjete pe față care îmi spun *Poți s-o faci*. Ridic spre ele degetul mare. Pot să o fac. O să o fac. Bag telefonul la loc în buzunar și îmi sprijin palma pe ușă pentru câteva secunde. Un an întreg de amintiri îmi vine în minte. Tu, cântându-mi pe holul școlii când mă inviți la bal. Tu, sărutându-mă în lumina lunii, sub stele. Aniversări, vacanțe, momente minunate, momente de căcat. Piesele tale și zâmbetele, felul în care mă atingi de parcă aș fi o comoară. Dar apoi îmi amintesc cum mi-ai spus că mă urăști. Un an întreg de lacrimi și țipete și sex de dragul de a uita. Un an al lipsei de speranță care s-a înfășurat adânc în mine. Cinci sute douăzeci și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șaizeci și șase de minute într-un carusel care refuză să se oprească.

Ochii îmi sunt plini de lacrimi când pun scrisoarea sub prețul tău de la ușă, pe care scrie *Bine ați venit*. Îi las doar un colț la vedere.

Fug la mașină, și Lys dă radioul la maxim, cu piesele ei de despărțire.

— Ar merge niște înghețată, spune ea.

Restul zilei, mă simt ușoară ca aerul. *Sunt liberă*, îmi tot spun. *Sunt singură*.

Am vorbit serios în scrisoare când am spus că nu mă

voi cupla cu Gideon, dar o parte din mine vrea să alerge în brațele lui și să stea acolo cât mai mult posibil. Ar fi prea mult să sper că el mă va ierta că i-am frânt inima, și că l-am ignorat apoi vreme de o lună.

— Să nu mă lăsați să fiu cu Gideon, le spun fetelor. Am nevoie să fiu pe cont propriu o perioadă.

Lys dă din cap.

— Fetele la putere.

Încep să râd.

— Îmi place cum sună.

Sorry a lui Beyonce e la rând în playlist.

Degetele mijlocii în aer, mâinile sus, flutură-i-le în față, spune-i pa, băiatule...

Nu primesc nici un semn de la tine. M-am gândit că mă vei suna sau îmi vei da mesaje, și eu va trebui să te ignor. Dar nu e nimic. Mă simt dezamăgită. Nu că mi-aș fi dorit să te lupți să mă faci să mă răzgândesc, dar credeam că un an de relație merită un oarecare răspuns.

Când ajung acasă, sting luminile și aprind câteva lumânări. Îmi pun soundtrack-ul de la *Rent* și încep să strâng lucrurile noastre într-o cutie. Scrisorile, cadourile. Colierul cu stea, brățara cu semnul infinitului. Îmi șterg de pe telefon pozele cu noi împreună. Le scot din ramă pe cele printate.

Apoi mă întind pe spate, închid ochii și încep să visez la Paris. La Jacques sau Raoul, la baghetă și cafea cu lapte și picnicuri pe malul Senei. Mă duc la Notre Dame și la Luvru. Urc în Turnul Eiffel.

Pe urmă sunt în New York, legănată într-o barcă din Central Park. La o cină cu prietenii. Pregătesc un spectacol care se va juca pe Broadway.

Și doar atunci când privesc orașul de pe clădirea Empire State, reușesc să adorm.

*

Maică-mea parchează în faţa spitalului, iar eu sar din maşină când nici nu a oprit bine. Alerg spre biroul de informaţii. Cuvintele mi se împleticesc în gură, nici nu ştiu ce spun.

— Am nevoie... iubitul meu... a suferit un accident.

Recepţionera e calmă.

— Cum îl cheamă, scumpo?

— Gavin. Gavin Davis.

Caută ceva în calculator, iar eu stau acolo, cu respiraţia tăiată, îngrozită.

— Etajul patru, camera 407. Orele de vizită aproape s-au terminat...

— Mulţumesc, îi strig şi alerg apoi spre lifturi.

Oamenii care se urcă cu mine în lift mă privesc atenţi. E una din puţinele zile în care a plouat în oraşul nostru, iar eu sunt udă leoarcă, cu hainele lipite de piele. Am uitat să-mi pun sutien pe sub bluza de pijama.

Nu ştiu în ce stare eşti. Ştiu doar ce mi-a scris mama ta într-un mesaj pe care l-am citit când m-am trezit – ai avut un accident noaptea trecută, eşti în spital, să vin cât pot de repede.

Am uitat toată furia în momentul ăsta. Nu mai ştiu decât că te iubesc şi că probabil eşti rănit grav. Aş face orice ca să ştiu că eşti bine.

N-ar fi trebuit să scriu scrisoarea aia niciodată.

Uşile liftului se deschid, iar eu încep să alerg pe coridor. Asistenta de la ghişeu îmi dă o legitimaţie şi mă îndreaptă spre camera ta. Alerg, iar papucii mei cu care am plecat încălţată alunecă pe linoleum. Când ajung în dreptul uşii tale, mă opresc speriată. Mama ta probabil că mă urăşte fiindcă ţi-am trimis scrisoarea. Pentru că sunt

o lașă care a vrut să se despartă de tine printr-o hârtie.

Te rog, fii bine.

Trebuie doar să știu că ești bine.

Ezit în fața ușii închise. Pe cine păcălesc eu? Dacă voi intra acolo, ne vom împăca și vom fi iar un cuplu. Curajul pe care l-am adunat pentru a scrie biletul va fi fost degeaba. Și vom fi din nou în același punct îngrozitor.

Trag cu urechea, dar nu aud nimic. Știu că mama ta e acolo cu tine. Poate și tatăl tău. Ar trebui să intru chiar acum, pentru că tu ai nevoie de mine. Dar n-o fac.

Mă întorc și mă îndrept spre lift. Nu vine, așa că alerg spre scări, de parcă cineva m-ar urmări. Dau nas în nas cu mama, care urcă.

— Ce s-a întâmplat? Nu te lasă să-l vezi?, mă întreabă.

Cum aș putea să-i explic? Știe deja despre scrisoare, și mi-a spus că a fost un mod destul de urât și nepotrivit de a o termina cu tine. Mi-a spus că e dezamăgită că am ales s-o fac așa și te-a compătimit. Apoi s-a întâmplat asta, accidentul, și am simțit că e vina mea, ca și cum mâinile mele ar fi fost pe volan, piciorul meu pe accelerație.

— Nu pot intra, mama. Dacă o fac...

Încep să plâng și nu mă mai pot opri.

— Ne vom împăca, iar asta...

— Grace Marie Carter. Nu așa te-am crescut eu. Intră imediat acolo și asigură-te că Gavin este în afara pericolului.

— Dar...

— Acum.

Are dreptate. Sunt o persoană groaznică. Egoistă dincolo de cuvinte. Nu-mi pot imagina o situație în care tu nu ai veni să te asiguri că eu sunt bine. Doar fiindcă ne-am despărțit nu înseamnă că n-ar trebui să-mi pese

dacă trăiești sau mori.

Câteva minute mai târziu, bat ușor la ușă.

— Intră, se aude vocea mamei tale.

Deschid ușa și primul lucru pe care-l văd ești tu, pe un pat de spital, cu vânătăi și răni pe fața ta frumoasă și îmi pierd cumpătul.

Mama ta stă între mine și pat, tatăl tău e trântit pe un scaun într-un colț, și tot ce-mi doresc e să te îmbrățișez. Și să repar trecutul, să fac să dispară accidentul tău și scrisoarea mea. Pentru că eu am făcut asta. E vina mea. Cum de am putut fi atât de proastă?

— Poate că nu e cel mai potrivit moment..., începe mama ta, dar tu întinzi mâna spre mine, brațul care nu are o perfuzie înfiptă în el.

— E ok, ne spui încet.

Ochii tăi îmi stăruie pe chip.

Mama ta te privește când pe tine, când pe mine.

— Mama, vreau să fie și ea aici, îi spui.

Tatăl tău se ridică, dar nu-mi adresează niciun cuvânt. Ies împreună din cameră, dar mai înainte mama ta îmi aruncă o privire acuzatoare, genul de privire care vrea să spună că aproape i-am ucis fiul. Mă doare, pentru că ei amândoi au fost atât de buni cu mine. Și, prea târziu, îmi dau seama că nu te-am rănit doar pe tine – am rănit întreaga familie. Nu mă voi ierta niciodată.

Când ușa se închide în urma lor, alerg la tine. Încerci să te ridici, dar te strâmbi de durere. Fața îți este o imensă vânătaie.

— Gav... Gav...

— Șttt, îmi spui și mă apuci cu brațul tău bandajat pe după umeri.

— Îmi pare atât de rău, iubitule. Atât de rău. Cum ești?

— Nu așa grav. Nu am hemoragie internă sau ceva. Mi-au spus că voi putea ieși mâine din spital. Mașina e praf, dar asta e... Bănuiesc că am un înger protector.

Faci o pauză, apoi vocea ta devine și mai stinsă.

— Ar fi trebuit să fiu mort acuma.

Îmi apăs buzele pe gâtul tău. Miroși a spital și mi se pare greșit, așa greșit. Îmi povestești ce s-a întâmplat. Mi-ai citit scrisoarea, apoi te-ai îmbătat. Spre dimineață, te-ai urcat în mașină.

— Îmi ieșisem din minți. Am văzut un stâlp în fața mea și am zis *La dracu'*. Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după.

Doctorul spune că ești cel mai norocos puști din lume. Că să intri într-un stâlp cu viteza aia ar fi trebuit să te ucidă pe loc. Că e un miracol.

— Am vrut să mor, spui încet.

Inima îmi sare niște bătăi. Mă simt cuprinsă de frig. Îmi amintesc expresia de pe fața lui Summer, când ne-a povestit anul trecut ce ai făcut.

— Hai să facem o înțelegere, spui. Să mai stăm împreună până la sfârșitul verii. Dacă vrei să ne mai despărțim când vei începe facultatea, o să fiu de acord. Dar dă-mi doar vara asta – fără părinții tăi, fără reguli – ca să-ți dovedesc că putem reuși.

— Gav, ai spus că mă urăști.

Dai din cap.

— Nu am vorbit serios. Haide, știi și tu asta. Eram nervos...

— Ești nervos tot timpul, îți spun cu blândețe.

Îți dau părul de pe frunte, iar tu îmi apuci mâna.

— Te iubesc, Grace. Te iubesc din toată inima.

Ochii tăi sunt aceiași în care m-am pierdut de atâtea ori. Albaștri ca marea, ca ghețarii, o nuanță atât de

specială încât nu am mai văzut-o identică în altă parte.

— Bine, spun. Până la sfârșitul verii.

Mă tragi lângă tine în pat și în câteva minute adormi, epuizat. Rămân lângă tine până când asistenta îmi spune că trebuie să plec. Mă strecor din brațele tale, te sărut pe frunte, apoi închid ușa fără zgomot în urma mea. Mama ta stă pe unul din scaunele de pe hol. Se ridică în picioare când mă vede.

— Am citit scrisoarea, îmi spune. Era... în buzunarul lui. Mi-au dat hainele lui după accident. Erau... atât de pline de sânge.

Lacrimile îi curg pe obraz și o îmbrățișez, așa cum a făcut și ea de atâtea ori cu mine. Să te pierd pe tine ar însemna să-i pierd și pe părinții tăi și nu m-am gândit până acum la asta. Mă aștept ca ea să mă împingă, dar nu o face.

— Îmi pare atât de rău, îi spun. Nu am știut ce să fac.

— Grace, de ce nu mi-ai spus ce se întâmplă? Știi cât de vulnerabil este. L-aș fi putut supraveghea.

Las capul în jos, rușinată. Am fost atât de egoistă încât nici nu m-am gândit să-ți anunț părinții că te părăsesc. Sau poate mi-a fost doar teamă.

— Îmi pare rău, spun din nou. A fost atât de greu, și...

Încep să plâng, iar ea îmi apucă mâinile.

— Scumpo, noi te iubim atât de mult. Iar Gavin te iubește mai mult decât orice pe lume.

— Știu. Și eu vă iubesc.

— Cum... au rămas lucrurile?, mă întreabă încet.

— Rămânem împreună. O vom scoate la capăt cumva.

Degetele mijlocii în aer, mâinile sus, flutură-i-le în față, spune-i pa, băiatule...

Am fost atât de aproape.

Se încruntă.

— Știi, chiar l-ai rănit. Cu băiatul ăla, Gideon...

— Nu l-am înșelat pe Gavin. Nu aș face-o niciodată.

Mama ta suspină.

— N-o să mă bag în treburile voastre. Dar faci parte din familie acum, Grace. Ești ca o fiică pentru noi. Când faci astfel de lucruri, nu-l afectează doar pe Gavin.

— Înțeleg, spun, rușinată.

— Îl vom duce înapoi la Centrul Birch Grove pentru o săptămână. Mi-aș dori să vină acasă după asta, dar el vrea să stea în apartamentul închiriat. Mi-aș dori să-l supraveghezi puțin, să te asiguri că își ia medicamentele. Și trebuie să mă anunți, orice s-ar întâmpla. Poți vorbi cu mine despre orice. În regulă?

— În regulă.

— Mă duc la parter, să-l găsesc pe Mark și să-mi iau o cafea. Vrei și tu?

Clatin din cap.

— Trebuie să plec, de fapt. Mama mă așteaptă.

— Ok. Mai vii pe aici după școală?

Dau din cap că da, ea mă mai îmbrățișează o dată, apoi pleacă. Deschid ușa și mă mai uit la tine câteva clipe. Ai fi putut muri, Gavin. Aș fi putut sta lângă mormântul tău și să știu că e vina mea, că nu vor mai fi alte cântece în lume scrise de tine din vina mea. Dar n-ai murit. Mai avem o șansă. Pieptul ți se mișcă, iar ochii ți se rotesc sub pleoape. Mă gândesc ce visezi. Monitorul arată că inima îți bate regulat. Perfuzia ți se scurge în vene și ești viu.

Închid fără zgomot ușa și mă îndrept spre lift.

Treizeci și opt

STAU PE PODEAUA BUCĂTĂRIEI și țin un cuțit în mână.

Tu nu știi asta. Ești ocupat să fii rock star, în timp ce iubita ta stă și se gândește dacă oare ar avea curajul s-o facă.

Să se sinucidă.

De abia pot respira, gâtul îmi e sufocat de suspine, de o avalanșă de lacrimi. Mă voi îngropa de vie. Îmi voi tăia pielea în bucăți mici. Jur că o voi face. Și aș da foc casei ăsteia, să ardă din temelii, dacă numai așa mă pot elibera de Gavin Davis. A trecut o săptămână de la accidentul tău și deja cad într-o gaură neagră și nu mă pot târî afară, nu mă mai pot preface că e în regulă ce se întâmplă. De ce a trebuit să faci totul să fie atât de greu? De ce viața ta e în mâinile mele? Nu sunt destul de mari încât să te țină.

Îmi țin telefonul apăsat de ureche și aștept ca prietena mea cea mai bună să răspundă. Nat o face, și e veselă, optimistă.

— Bună, măi!

— N-o mai pot face, spun.

Un alt val de suspine mă îneacă.

Se spune că să-ți tai venele e cel mai ușor mod de a te sinucide. Se spune că nu doare atât de mult. E ca și cum ai adormi, doar că e mai mult sânge. Tu știi deja asta.

Nat își schimbă tonul într-o secundă.

— Grace? Ce s-a întâmplat? Ce a mai făcut?

E ca o ursoaică care își apără puii.

Atâtea lucruri a făcut. De fapt, ce NU ai făcut?

Ignor întrebarea ei.

— Sunt atât de obosită. Nu mai pot.

— Grace, desparte-te de el. Asta trebuie să înceteze.

— Nu e așa simplu.

— Ba e. Și dacă moare, cui naiba îi pasă?

— La naiba, Nat.

— Îmi pare rău, mormăie.

Cuvintele tale și-au făcut deja un cântec în mintea mea, care curge neîncetat.

Curvo.

Târfă ce ești.

Panaramo.

Te iubesc, ce nu înțelegi.

O șansă, mai dă-mi doar o șansă.

Te urăsc.

Nu pot sta cu tine până la finalul verii. Dar tu îmi vei face promisiuni, iar eu voi ceda, pentru că nu mai vreau să te văd pe un pat de spital.

— Să vin la tine? Pot veni, spune Nat.

Casa asta e o închisoare, un Alcatraz din suburbii. Nat l-ar face mai frumos. Ar face să dispară gratiile. Dar maică-mea nu i-ar da voie, nu într-o noapte din cursul săptămânii.

— Grace?

Mă uit la cuțit. Are lama ascuțită. Mă sperie. E real. Poate face o mare mizerie, dacă eu aș vrea asta.

— Am un cuțit în mână, șoptesc. Țin un cuțit.

Într-o zi, îmi voi aminti asta. Acest strigăt după ajutor. Chiar dacă o parte din mine știe că am vrut doar să știu că există posibilitatea asta, că există o scăpare, dacă într-adevăr nu mai pot. Să știu că eu dețin controlul.

E viața mea. Vreau să-ți urlu asta ție, iubitul meu psihopat. Familiei mele, care comunică cu mine doar prin țipete și pedepse. Pot pune capăt, dacă vreau. E numai decizia mea.

Am puterea.

Vorbesc cu Nat la telefon timp de o oră. Mă întoarce de pe marginea prăpastiei cu vocea ei calmă, cu căldura ei, cu asigurări că viața nu va fi mereu așa. *Vom pleca naibii de aici*, îmi spune. Și o cred. Pentru că, Doamne Dumnezeule, ce se va întâmpla dacă n-o vom face?

Când se face întuneric complet, îmi dau seama că trebuie să mă opresc din plâns. Mama și Roy vor ajunge în curând acasă. Ar trebui să pregătesc cina. Să mă asigur că totul e perfect – cotoarele cărților aliniate, iarba din grădină udată, fața de masă coborâtă în mod egal peste laturile mesei. Trebuie să fiu Fiica Perfectă. Fiica Vitregă Perfectă. Altfel...

— Sigur ești bine?, întreabă Nat sceptică.

— Da, sunt ok. Jur. Pe bune. Scuze că sunt așa dramatică.

— Desparte-te de el.

— Nu pot.

Am un milion de motive pentru care nu pot. Nu am niciunul. Nu contează. Sentimentul de neputință e mai tare decât orice altceva, ca un vrăjitor care a pus stăpânire pe mine.

Oare ești vrăjitor, Gavin? Spune-mi că da. Ar explica multe.

Închid telefonul. Pun cuțitul printre celelalte tacâmuri, de unde l-am luat. Lama lui sclipește și parcă îmi face cu ochiul. Mi-aș dori să-l pot înfige în inima ta.

Dar, în loc de asta, îmi șterg lacrimile și încep să pregătesc cina.

*

Las geamul mașinii în jos, apoi îmi scot capul afară, în vânt, și urlu de fericire pentru că sunt la sute de kilometri depărtare de tine și e ATÂT DE MINUNAT.

— Daaaaaa!

Intru înapoi în mașină și Natalie rânjește.

— Da, la naiba!

Nu am crezut niciodată că maică-mea o să mă lase să fac o excursie până la Los Angeles cu prietenele mele, dar când soră-mea a promis că ne va aștepta acolo și ne va duce să facem cunoștință cu facultatea, mama a zis: *Ai optsprezece ani acum. Tu alegi.*

Mai puțin m-ar fi șocat o invazie a extratereștrilor.

E numai meritul lui Nat. După ce am sunat-o și i-am spus de cuțit, a insistat să ieșim un pic din oraș. Apoi a sunat-o pe Beth, să pună la cale ceva. Și pe Lys, normal. Trei zile după, iată-mă, gonind cât mai departe de toate chestiile care nu mă lasă să dorm noaptea.

Tu, evident, ești supărat că mă duc. Nu-ți place ideea că voi petrece așa mult timp cu Nat și Lys. Ești speriat că mă vor întoarce împotriva ta. Iată o veste, Gavin – deja au făcut-o. Nu a ajutat nici că tu le înjuri și le bârfești tot timpul. Vrei să nu mă mai văd cu ele. Nu ai deloc încredere în prietenele mele. Și, într-un fel, ai dreptate. Nu sunt în echipa ta. Nici pe departe.

Nu-mi pot scoate din cap cel mai nou cântec compus de tine. Mi l-ai cântat în ziua în care ai ieșit de la Birch Grove, unde te-au obligat ai tăi să mergi, să faci terapie. Întâlnirea noastră s-a transformat într-o ceartă uriașă fiindcă tu ai aflat că am fost la o petrecere la care a mers și Gideon. Nu contează pentru tine că nici măcar nu am vorbit cu el, nici că s-a cuplat cu altcineva între timp.

Tot m-ai făcut *târfă*. Eşti atât de deştept, Gavin. Ştii că acum, că ai supravieţuit accidentului, nu mai am cum să te părăsesc. Nu dacă nu-mi doresc să am mâinile pline de sângele tău. Ai câştigat pariul, ai riscat, dar ai câştigat. Acum poţi face sau spune exact ce vrei, nu? M-ai dus exact în situaţia unde m-ai dorit.

Ai câştigat.

Aşa era piesa ta:

Mă uit la tine cum dormi noaptea
Întrebându-mă ce visezi
Îmi sprijin mâna pe geam
Vreau să fii de partea cealaltă, de partea mea
E mereu o fereastră între noi
Sticla e groasă, mereu
Nu-mi mai pot nici măcar aminti
Zilele în care erai a mea.

— Deci, vreau detalii, îmi spune Nat, când oprim la un chioşc cu taco. De câte ori te-a spionat când dormeai?

— Pare că de multe ori. Ştiu că vrea să fie romantic, dar...

— Nu, e doar înfricoşător. Şi paranoic, zice Lys.

Nu o recunosc, dar sunt de acord cu ea. Gândul că tu ai stat la geamul meu noaptea nu mă face să tremur de încântare, cum îţi imaginezi tu. Nici nu te-ai jenat să mi te confesezi, mi-ai cântat versurile şi ai recunoscut că e adevărat.

— Hai să vorbim despre altceva, spun.

— Din contră, eu cred că ar trebui să jucăm pe roluri scena ferestrei, zice Lys.

— Mai bine nu. Sau hai să presupunem că am făcut-o deja, mormăi eu.

— Să ştii că peste câţiva ani va trebui să mă plăteşti cu o sută de dolari pe oră ca să-ţi dezleg dilemele

existențiale. Mai bine beneficiezi de expertiza mea cât e gratis, spune ea.

Mi-o imaginez stând în spatele unui birou, purtând exact ce poartă acum. Un tricou pe care scrie *Sunt criminală*, cercei în formă de ananas și blugi roz aprins.

— De fapt, cred că Lys are dreptate. Ar putea să te ajute, zice Nat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine.

— Perfect! Eu o să fiu Gavin atunci, spune Lys. Bună, iubito.

Natalie pufnește a dispreț.

— Bună... Gavin.

— Așadar...

Îmi face semn să vorbesc.

— Ăăă, uite, mi-a plăcut piesa ta, dar cred că poate n-ar trebui să mă urmărești noaptea când dorm. Dacă ar afla, ai mei s-ar enerva foarte tare.

— Nu așa, spune Lys. Spune-i ce simți tu în legătură cu asta.

— Nu vreau să fac asta.

Mă apuc de mâncat chipsuri, unul după altul, îmi umplu gura ca să nu mai fie nevoie să vorbesc.

— Ești de coșmar, spune Lys, dramatică.

— Mai bine să tragem cortina.

Nat se întinde peste masă și mă apucă de mână.

— Noi te iubim. De ce naiba ești așa nebună?

— Nu știu, șoptesc.

Dar, de fapt, știu.

Toate astea – certurile, lacrimile, să îi frâng inima lui Gideon – au fost în zadar dacă nu voi încerca măcar să aflu ce urmează pentru mine după liceu. Pentru noi, de fapt. De câte ori nu mi-am imaginat cum ar fi să pot

merge la toate concertele tale, la petreceri, fără să-mi fac grijă că depășesc ora la care trebuie să mă întorc acasă? De câte ori nu ai visat tu să te trezești lângă mine, să te întâlnești cu mine la prânz, între cursuri? Acum suferi de o boală, dar încerci să te vindeci. Poate dacă am găsi pastilele potrivite, terapeutul potrivit...

E imposibil să mă despart de tine acum. Dar să ies pentru câteva zile din oraș cu prietenele mele, să-mi fac planuri pentru bal – unde voi merge singură, fiindcă tu ai concert în seara aia – acestea sunt chestii pe care le pot face.

Universitatea din Los Angeles are un campus uriaș în Westwood. Parcăm pe o stradă mărginită de palmieri, apoi găsim drumul spre apartamentul lui Beth, decorat în stil spaniol, care e la numai câteva minute distanță de campus.

Muzica răsună dintr-un apartament de la parter, și un tip care nu poartă nimic altceva în afară de pantaloni scurți își aprinde un joint chiar în fața noastră.

— Doamnelor, spune el, scoțându-și o pălărie imaginară.

Întinde jointul spre mine și mă întreabă dacă vreau un fum.

Dau din cap că nu. E prima dată când mi se oferă marijuana. O recunosc după miros, de la petrecerile unde am mers cu tine.

— E la liceu, spune Nat, dojenitor.

Pare un fel de profă tânără, cu pantalonii ei kaki și tricoul polo.

Tipul dă din cap.

— Nasol.

— Așa e, zic.

Nat mă trage în sus pe scări.

— Oh, Doamne, drogatul ăla chiar flirta cu tine.

— Nu-i așa?, râd eu și improvizez un dans. Nu mai sunt pe piață, dar încă sunt dorită.

— Frate...

Când îți cresc aripile, nu simți nicio durere. E ca o furnicătură pe spate, apoi în tot corpul.

Beth deschide ușa imediat cum ciocănim. Începem să țipăm amândouă în același timp.

— Ai părul albastru!, zic eu.

— Știu!, urlă ea.

Locuința soră-mii e apartamentul meu de vis. Mobila e una modernă și simplă, de la Ikea, și zbiară, *Suntem tineri și faliți, dar cool.* Ea și colegele ei au decorat pereții cu lampadare chinezești și cu materiale colorate, mătăsoase.

Urmează cel mai tare weekend din viața mea. Mergem la un foc de tabără improvizat pe plajă, mâncăm gogoși la miezul nopții, bem cafea cu noaptea-n cap, apoi mergem la cumpărături. Trecem și pe la facultate, și nu mă pot opri, extaziată, din a vorbi despre cursurile minunate de franceză pe care le au, care mai și oferă burse peste granițe. Iar școala dramatică e una dintre cele mai bune din America. Îmi fac poză cu mascota universității, Tommy Cel Viteaz, și încerc să nu mă gândesc la cum voi reuși să plătesc taxele aici.

— Ok, sora mea, trebuie să te întreb, începe Beth.

Stăm pe cearșaf pe plaja imensă, uitându-ne la Nat și Lys, care se bălăcesc în ocean.

— De ce mai ești încă cu Gavin? Știu că te bat la cap tot timpul să te desparți de el, dar, pe bune, nu am dreptate? E vizibil că ești nefericită. Ai slăbit și ai cearcăne de parcă ai lua droguri tot timpul.

— Mersi de complimente și încurajări, spun.

— Oricând.

Îmi las capul pe umărul ei.

— Încerc să mă despart de el. Asta fac. Jur.

Beth își schimbă poziția pe cearșaf și mă întoarce cu fața spre ea.

— Singurul motiv pentru care ar trebui să stai cu cineva e dacă vă faceți unul pe altul fericiți. Orice alt motiv e o prostie.

— Nu înțelegi, Beth. Aproape că a murit. Doctorul a spus că a avut un noroc chior. Dacă ne despărțim, cine știe ce va face? N-aș putea să trăiesc cu vina că...

Beth își aruncă mâinile în sus, în aerul torid.

— Treaba ta nu e să-l ții pe Gavin Davis în viață. Aia e treaba lui.

Nu spun nimic. Nu e nimic de spus.

— Știi că ți-am mai zis... Te transformi în mama. Nu vezi asta? Gavin e Matahala ta. Tipul tău e abuziv și periculos și sută la sută nebun. Iar tu accepți totul.

Lacrimile îmi umplu ochii.

— Te iubesc. Și trebuie să înceteze totul, spune ea.

Nu te sun, să-ți spun ce fac. Nici nu mă gândesc la tine, în afara discuției despre tine cu Beth. Îmi imaginez cum ar fi viața mea în orașul ăsta. Să flirtez cu băieți pe jumătate dezbrăcați, să mă întâlnesc cu prietenii pe plajă. Îmi imaginez cum m-aș urca într-un avion și aș merge la Paris, să fac cursuri la Sorbona.

Stăm la coadă să luăm prăjituri de la Diddy Riese, un loc faimos de lângă facultate, iar Nat vine și mă apucă de braț.

— Nu te-am mai văzut așa fericită de un an de zile, spune.

— Știu, recunosc eu.

Nu am mai râs așa mult decât cu Gideon. Nu mai țin minte de când nu mi-am mai făcut griji că tu mă vei

vedea vorbind cu alt băiat. Tot timpul a trebuit să mă uit peste umăr, să nu fii acolo și să mă vezi făcând o chestie care te-ar putea scoate din sărite.

Excursia asta face un lucru grozav. Îmi oferă o perspectivă asupra viitorului. Așa ar putea fi viața mea, fără tine.

Nu e atât de rea precum îmi imaginam. De fapt, nu e rea deloc.

Treizeci și nouă

EȘTI ATÂT DE FURIOS că am hotărât să merg la hal fără tine. Tu ai refuzat să mă însoțești. Ai spus că ai douăzeci de ani și doar nu o să vii la o petrecere de liceu. Eu am refuzat să nu merg.

— *Bine, ai spus. Du-te și caută-l pe jegul ăla, în fracul lui de căcat...*

— *Gavin, așa cum ți-am mai spus de un milion de ori, dacă aș fi vrut să te înșel, aș fi putut s-o fac. Așa că, ce contează dacă merg la bal și e și el acolo?*

— *În primul rând, vei dansa cu el.*

— *Nu voi dansa, pentru că are o parteneră. O cheamă Susan și...*

— *Deci singurul motiv pentru care nu ai dansa cu el e că are o parteneră.*

— *Nu asta am vrut să spun. Îmi bagi cuvinte în gură.*

— *Uite, nu vreau să mă cert, spui. Doar că se întâmplă tot felul de rahaturi în seara balului și eu nu vreau decât să te știu în siguranță, ok?*

Te uiți la mine cu un aer mai degrabă parental.

— *Iartă-mă că nu mă simt confortabil cu ideea ca iubita mea să și-o tragă cu vreunul pentru că a băut prea mult și pentru că ăla arăta bine în frac.*

— *O singură dată am băut alcool!, zbier.*

— *Acasă la EL. Să nu crezi că am uitat asta. Prima dată*

când ai băut ar fi trebuit să fie cu mine.

— Sunt perfect conștientă de faptul că sunt cu cineva și asta înseamnă că nu am voie să mi-o trag cu vreun coleg la bal. Iisuse, Gavin!

— Chiar o vei face?, spui, încet.

— E balul de absolvire. Ești binevenit și tu. Dacă nu vrei, voi merge fără tine.

Te holbezi la mine, încurcat, apoi sari în mașină, un Dodge Challenger nou-nouț pe care ai tăi ți l-au făcut cadou după ce ai ieșit de la Birch Grove. Ești norocos că poliția nu ți-a suspendat permisul.

— Du-te singură acasă, îmi arunci.

Aștept până când mașina ta se pierde la orizont, apoi sar în sus de fericire, cu pumnul în aer. Am făcut-o! La naiba, am făcut-o!

Merg câțiva kilometri pe jos până acasă, zâmbind tot drumul.

★

Acum facem poză cu prietenele mele cele mai bune și cu Jessie, iubita lui Lys, zâmbind la fotograf. Ne ținem de mijloc. Ne imortalizează când râdem doar pe jumătate, dar toate în același timp.

— Mă amuză că fotograful a înțeles că și voi două sunteți lesbiene. Cea mai tare poză de grup, spune Lys.

O pup pe Nat pe obraz. E cea mai tare parteneră pentru bal. Plănuiam să merg fără partener, dar Kyle s-a deranjat la stomac în ultima clipă, așa că am decis să merg cu prietena mea cea mai bună.

Tema balului este *Nopți orientale*, așa că parcă am fi într-un decor rupt din Aladin. Lampadare în formă de stele atârnă din tavan, Sala hotelului e plină ochi.

Un cântec liniştit începe, şi mergem cu toţii pe ringul de dans. Eu şi Nat facem un tango, în timp ce Jessie şi Lys se prostesc într-un fel super dulce.

— Ce tare că astea două s-au cunoscut în excursia noastră la Oregon, spune Nat.

— Dap, zic eu şi zâmbesc.

Deşi să mă gândesc la excursia aia mă doare de fiecare dată.

Sincronizarea e perfectă – îl observ pe Gideon lângă masa cu băuturi şi inima îmi face un mic salt în piept. Ca şi cum ar putea să-mi simtă privirea, întoarce capul în direcţia mea şi mă vede.

— La ce te uiţi... ah, spune Nat.

Îi fac lui Gideon cu mâna, apoi îmi întorc privirea. Nu vreau să aflu dacă mi-a răspuns la salut.

— Ar trebui să vorbeşti cu el. Să lămuriţi lucrurile, ştii?

— M-am purtat oribil cu el.

— Mergi şi spune-i că-ţi pare rău.

Începe *Empire State of Minds*, iar versurile sunt insuportabile, mă fac să plâng.

În New York, străzile te vor face să te simţi ca o persoană nouă, luminile te vor inspira.

Nat mă ia în braţe.

— Îmi pare rău pentru New York.

— Şi mie, spun.

Nu ar fi trebuit să te ascult şi să renunţ la visul meu.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Mda, dar e aiurea oricum. Însă uite şi partea bună – vom fi mai aproape una de cealaltă, cu tine în Los Angeles.

— Va fi genial, ne vom preface că ne urâm în timpul meciurilor de fotbal ale echipelor noastre.

Echipele USC și Cal sunt rivale de mult timp.

Noaptea trece cu râsete, dans, și picioare care ne dor în pantofii cu toc. La final, sunt desculță, transpirată și fericită. M-ai sunat de șapte ori și am răspuns numai de două.

— E și el acolo?

E primul lucru pe care mi-l spui când răspund.

— Da. Vizavi de mine în încăpere. Cât mai departe posibil. Ești mulțumit?

Îți închid telefonul și nu răspund la mesajul pe care mi-l trimiți câteva minute mai târziu.

Îmi pare rău. Te iubesc.

Sunt cât pe ce să mă așez la masă, când cineva mă apucă de braț. Mă întorc și inima mi se oprește.

Gideon.

— Pot dansa cu partenera ta?, o întreabă pe Natalie, care bea punch cu picioarele ridicate pe un scaun.

— Chiar te rog, rânjește ea.

Îmi cere și mie voie din priviri, iar eu încuviințez. E atât de plăcut să mă țină din nou de mână.

Cântecul pe care dansăm e *Someone Like You*, al lui Adele, pentru că universului îi place să-și bată joc de mine.

Nu contează, voi mai găsi pe cineva ca tine, îți doresc numai bine și ție...

Mâinile lui îmi apucă talia, obrazul lui se odihnește lângă al meu.

— Mi-am făcut curaj pentru asta întreaga seară, spune.

Zâmbesc.

— Chiar așa?

— Aha. Mi-a fost teamă să nu fiu luat la bătaie cu o bâtă de baseball după. Dar apoi am decis că merită riscul.

Mă uit în ochii lui.

— Îmi pare rău. Pentru tot.

— Știu.

Își împinge ochelarii în sus pe nas.

— Lasă-mă să ghicesc – el nu a vrut să vină pentru că e o petrecere stupidă pentru liceeni.

— Bingo.

— Știi ce o să-ți spun acum, nu?

Zâmbesc, amintindu-mi că îmi spunea mereu să mă despart de tine.

— Mda.

Mimează cuvintele *Desparte-te de el.*

— O voi face. Sunt destul de aproape.

Gideon mă privește cu ceva ce aduce a milă.

— E grozav.

Urăsc faptul că nu mă crede. Vreau ca el să știe că o voi face pe bune de data asta.

— Vrei să pariem?, insist eu.

— Bine. Pe ce?

— Dacă mă despart de el până la absolvire, va trebui să-mi scrii câte un email în fiecare săptămână de-a lungul verii.

— Și dacă nu te desparți de el?

— Păi, ce ai vrea?

— Va trebui să fii în continuare prietenă cu mine, spune.

— De acord.

Mă uit spre masa la care partenera lui stă de vorbă cu alte fete.

— Susan nu se supără că nu dansezi cu ea?

— Nu e ca Gavin. Ea are încredere în mine.

— Ce bine, spun.

— Chiar da.

Nu mai vorbim mult după asta. Pare că totul a fost spus deja. Când piesa se termină, Gideon nu-mi dă drumul din braţe, mă strânge într-una dintre îmbrăţişările lui de urs.

— Baftă, amico, spune.

— Mulţumesc.

Nat, Lys, Jessie şi cu mine stăm până la sfârşit, dansând toate pe ring pe *Part of Me*, de la Katy Perry.

— E piesa ta, fată!, urlă Lys la mine.

E partea din mine pe care nu mi-o vei lua niciodată, nu!

E partea din mine pe care nu mi-o vei lua niciodată, nu!

La final, ne îmbrăţişăm. Avem machiajul întins pe faţă, transpiraţia amestecată cu parfum, iar rochiile ne sunt prea lungi, dar nu ne pasă, pentru că e seara noastră, şi, măcar o dată, nu ţi-am dat voie să mi-o strici.

— Sunt mândră de tine, îmi spune Nat pe drumul spre maşină.

Îi pun un braţ pe după umeri.

— Până la absolvire îl mai ţin, atât. Promit.

— Suntem aici pentru tine.

Îi zâmbesc.

— Ştiu. Mereu aţi fost.

— Normal, ce pana mea!

— Ai înjurat, Nat!, spun.

— Să-l ia naiba.

— Să-l ia, să-l ia, zice Lys.

Râdem, râdem, râdem.

Şi au dreptate. Să te ia naiba, Gavin.

*

În fiecare an, toate clasele de-a doisprezecea din California merg la Disneyland într-o zi după şcoală.

Parcul e în întregime al nostru o seară întreagă. Ne dăm în toate maşinuţele cel puţin o dată, facem poze cu personajele, noi îmbrăcaţi în robă, şi mâncăm chestii fiţoase şi scumpe. Plecăm de acolo abia spre dimineaţă, şi sunt epuizată – genul ăla de oboseală de după multe cafele, când nu poţi adormi.

Sunt surprinsă când vii să mă iei cu maşina, dar nu protestez. În loc să mă duci acasă, mă duci în apartamentul tău, deşi am spus că nu vreau să merg. Eşti insistent, iar eu sunt moartă de oboseală. Imediat cum ajungem, mă prăbuşesc pe pat şi adorm.

Când mă trezesc, îmi zic, o să mă despart de tine.

Deschid ochii speriată, nu ştiu ce se întâmplă. Eşti lipit de spatele meu, în pat, şi îţi bagi degetele în chiloţii mei. Un deget se mişcă în mine, sus, jos, sus, jos. Îţi pot simţi erecţia şi respiraţia agitată.

— Ce mama dracului?, zic şi te dau la o parte.

Ochii ţi se îngustează.

— Dar îţi plăcea.

— Dormeam!

— Crede-mă, îmi dau seama când îţi place şi când nu.

Mă simt... violată.

Mă uit la tine cum dormi noaptea
Întrebându-mă ce visezi

— Gavin, asta e... Vreau să zic...

Nici nu îmi găsesc cuvintele. Disneyland-ul pare că a fost cu ani în urmă. Acum, nu-mi voi mai aminti cum m-am distrat cu prietenii, ci doar ce s-a întâmplat după – cum m-ai atins fără ca eu să-ţi dau voie. Cum te excitai să faci asta pe ascuns.

— Eşti iubita mea, spui. De când nu vrei să te ating? Te porţi de parcă aş fi vreun ciudat, Iisuse Christoase.

— Păi, poate chiar eşti! Adică...

Mă opresc, pentru că expresia ta se schimbă complet. Nu-mi dau seama exact ce este, dar seamănă cu răutatea. E ceea ce văd eu. Ca în noaptea în care mi-ai spus că mă urăşti. Şi dintr-o dată devin conştientă că sunt într-un apartament cu un tip mult mai puternic decât mine. Un tip care mă priveşte ca şi cum ar vrea să-mi facă rău.

Calmează-l, îmi spune o voce interioară.

Sunt înspăimântată când tu mă împingi pe perne, ţinându-mă strâns de încheieturi.

— Spune-mi că mă iubeşti!

Îţi scoţi tricoul, apoi te apleci şi mai mult spre mine, buzele tale atingându-le uşor pe ale mele.

— Grace. Spune-mi. Altfel jur că mă spânzur în baie.

Încep să tremur. Mă strângi şi mai tare de încheieturi.

— Te... te iubesc.

Îmi tragi pantalonii. Mi-i împingi spre glezne. Asta nu se întâmplă, nu. Nu, nu.

— Gavin, nu, te rog...

— Spune-mi că mă vrei, Grace.

— Te vr...vreau.

Îmi iei mâna şi o pui pe cureaua pantalonilor tăi. Închid ochii şi mă prefac că eşti Gideon. Mă prefac că sunt în altă parte, departe de acest apartament, departe de inima ta care bate lipită de pielea mea.

Lasă-mă să plec, vreau să ţip.

Nu eşti deloc blând.

După, fac un duş, apăsându-mi pumnul peste gură ca să nu se audă suspinele mele. Sunt atât de speriată. Mă rog să nu vrei s-o facem din nou. Probabil că m-aş dezintegra.

Intri şi tu în duş şi zâmbeşti când îţi bagi capul sub şuvoiul de apă. Te porţi ca şi cum totul ar fi în regulă,

ca și cum ce s-a întâmplat mai devreme a fost o partidă obișnuită de sex. Devin Femela Supusă. Mă rogi să te spăl pe spate și te ascult. Când te întorci cu spatele, încerc să-ți scot atingerile de pe mine – insist cu săpunul pe sâni, coapse, picioare. Mai rămân în duș după ce tu ieși. Aștept până ce apa se răcește. Până ce ai dispărut complet de pe pielea mea.

Patruzeci

MĂ DESPART DE TINE ASTĂZI.

Mă voi despărți de tine chiar dacă vei începe să plângi, chiar dacă ochii tăi vor deveni și mai albaștri ca de obicei, chiar dacă în genele tale vor fi bobițe de lacrimi. Mă despart de tine chiar dacă asta înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată pe scenă, cu buzele atingând microfonul și nu mă voi mai putea gândi cu mândrie că ești iubitul meu.

Fă-ți numărul, scoate toate cărțile de joc, toate cuvintele dulci și promisiunile, toate privirile rănite. Dă-mi tot ce ai, intră în joc cu toate armele. Nu vor fi de ajuns ca să mă țină lângă tine.

— Patru cuvinte, doar patru. Poți s-o faci, mă încurajează Nat.

Mă despart de tine.

Nat mă îmbrățișează, apoi merge să se ascundă cu Lys în apropiere, în caz că va trebui să-mi sară în ajutor. A promis că se va despărți ea de tine în locul meu, dacă nu am curaj. I-am dat permisiunea să mă tragă de lângă tine, dacă nu voi fi dură până la capăt.

Te-am rugat să ne vedem în parcarea școlii, pentru că este un loc public. Pentru că nu mai am încredere în tine. Pentru că mi-e frică să rămân singură cu tine.

Mă despart de tine chiar înainte de absolvire. Pentru

că nu te voi lăsa să strici această zi. Nu te voi mai lăsa să mai răpești vreodată un lucru pe care-l merit.

Voi petrece vara cu prietenele pe care le-am neglijat un an întreg, din cauza ta. Apoi, voi pleca departe, la facultate. Și o să îmi găsesc pe cineva de care să nu-mi doresc să mă despart.

După ce relația noastră va fi terminată oficial, o voi suna pe mama ta. Dacă vei încerca să-ți faci rău, va fi treaba voastră. Nu te voi mai căra în spate. Nu mai vreau.

Vii spre mine, cu pălărioara neagră împinsă pe ochi. Zâmbești când mă vezi și improvizezi câțiva pași de dans, pentru că e ziua pe care o așteptam amândoi atât. Dar o voi face cea mai urâtă zi din viața ta. Sunt plină de nervi, emoție, anxietate. Pentru prima dată, nu mai există însă o parte din mine care să te iubească, care să se bucure când te vede venind spre mine. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine, niciodată.

— Ce face fata mea?, mă întrebi când ajungi lângă mine.

Încep să simt crăpăturile din inima mea, când se frânge. Porți cravata pe care ți-am cumpărat-o de Crăciun, cea cu cranii. Știu că o adori. Știu și că o porți pentru mine. Și e atât de ciudat că acel tu pe care l-am iubit a fost dat la o parte de acel Gavin care m-a țintuit pe pat și a făcut sex cu mine cu forța, în timp ce încercam să nu plâng. Sunt atât de tristă pentru ce am fost noi. Pentru ce am fi putut să fim.

— Grace?

E prea târziu pentru Gideon și cu mine, dar nu e prea târziu pentru mine. Pentru Grace. E minunat să mă simt atât de egoistă. Deși mi-e greu.

Deschid gura, dar cuvintele nu vor să iasă. În ciuda a tot, nu vreau să te rănesc așa. Mi-aș dori să vreau. Ar fi

mai uşor să te înjunghii în inimă, cu un zâmbet pe faţă. Dar nu sunt o regină ninja dată dracului.

Nu încă.

— Ce s-a întâmplat?

Eşti Iubitul Preocupat.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Scutur din cap, ca şi cum cuvintele ar putea să-mi ţâşnească pe urechi, să nu fiu nevoită să le spun. Nat va trebui să-mi fixeze din nou toca, pentru că deja mi-a alunecat într-o parte.

Întinzi mâna şi mă apuci de braţ. Ai pielea caldă.

— Iubito, ce ai păţit?

Doamne, crezi că nu e vorba despre tine, crezi că s-a întâmplat ceva înainte de ceremonie. Întrebările tale par inocente şi vocea îţi pare blândă. Vrei să mă protejezi. Deja e prea mult. Sfârşitul liceului, sfârşitul relaţiei noastre. Începutul pentru tot restul. Nu ştiu dacă pot face asta. După tot ce mi-ai făcut cu o zi în urmă, ar trebui să fie cel mai simplu lucru din lume. De ce nu e, atunci? Ce e în neregulă cu mine? Întorc capul şi le văd pe prietenele mele.

Mă fac să mă simt puternică, ştiind că ele sunt acolo pentru mine.

— Mă despart de tine. Aici, acum. Te rog, nu spune nimic.

Cuvintele îmi ies grăbite şi transpiraţia îmi curge pe frunte. Te rog, Doamne, fă să reuşesc de data asta. Toate dăţile în care am încercat s-o fac şi, într-un final, sunt doar patru cuvinte, cum a zis şi Nat. Mă despart de tine.

Nu ai idee cât de greu este să te iubesc.

Curvo.

Târfă.

Paranamă ce eşti.

Nu mai fi aşa un copil.

Eşti norocoasă că te iubesc atât de mult.

Te urăsc.

O să mă sinucid dacă te desparţi de mine.

Te holbezi la mine. Fără ameninţări. Fără lacrimi. Pentru prima dată, ai rămas fără cuvinte.

Pentru că ştii că am vorbit serios de data asta.

Apoi, mă îndepărtez de tine.

Nu privesc în urmă.

Epilog

E CRĂCIUNUL ÎN AUGUST.

Natalie şi cu mine împodobim un brad artificial. Lys pune muzica ei preferată de Crăciun. Casa miroase a prăjituri proaspete, iar de şemineu am atârnat şosete.

Dăm o petrecere în seara asta. Lys a invitat-o pe Jessie, iar Nat şi-a invitat prietenii din copilărie care au mers la licee diferite. Şi pe Kyle, care ştie toată povestea despre mine şi tine. A petrecut mult timp cu noi, ne-a ajutat şi când l-am chemat în miezul nopţii că s-a defectat ceva. A fost tipul bun la toate.

De la absolvire, eu, Nat şi Lys locuim singure acasă la Nat. Rudele ei sunt în tabără cu maică-sa, care e asistentă medicală acolo. Au încredere în noi şi ni s-a dat mână liberă.

Zilele noastre se înlănţuie uşor una de cealaltă, o înşiruire de momente perfecte. Cântăm soundtrack-uri de film, bem Pepsi încă de dimineaţă, prăjim prea mult mâncarea sau o lăsăm nefăcută. Trăim într-un turn de fildeş minunat, apărate de cei ca tine sau Roy, care ar putea să ne strice cheful.

Suntem tinere şi libere şi nu vom muri niciodată.

Prietenele mele mă lipesc la loc, cu fiecare râset, fiecare îmbrăţişare, fiecare dans împreună. Ultimul an se topeşte încet din mintea mea. Mă vindec sub grija lor.

Sunt dimineți în care mă trezesc furioasă, frustrată pentru tot timpul pierdut cu tine, enervată pe lunile în care am iubit o bombă cu ceas. Ele mă scot atunci la o înghețată. Îmi prescriu douăzeci de minute de sărit la trambulină, sau un drum în miezul nopții cu mașina lui Nat, pe lângă apartamentul tău, ridicând degetele mijlocii.

Uneori plâng, întrebându-mă cum am putut fi atât de slabă și de lașă. Fără tine prin preajmă, pot vedea cu claritate toate modurile în care mi-ai înlănțuit inima de a ta. Manipularea, abuzul fizic și verbal, jocurile psihologice.

Și, cu toate astea, mi-e dor de tine. Nu e absurd? Dar mi-e dor. Mi-e dor să fiu iubită, chiar și în acel fel bolnav, pe moarte.

Fetele astea, vara asta – sunt cel mai bun medicament. Îmi arată că eu îmi pot fi mie de ajuns, că nu am nevoie de tine. Mă învață să-mi umplu zilele cu amintiri fericite, pe care le prind într-un borcan ca pe licurici. Strălucesc, strălucesc.

O ajut pe Nat să pună steaua în brad, apoi mă duce cu mașina la Honey Pot. Mă ia apoi la finalul turei mele duble. Muncesc cât pot de mult ca să strâng bani pentru facultate. Pentru calculator, pentru chestii cu care să-mi decorez camera de la cămin și alte chestii de care mai are nevoie o studentă.

— Of, iar miros a vanilie, spun când intru în casă.

Sufrageria explodează de râs.

— Am zis eu că mereu spune asta!, țipă Lys către pereți.

Ador că ele mă cunosc, că râd cu mine. Nu mi-e teamă că aș putea face sau spune ceva care să te supere pe tine și apoi să mă amenințI, să mă rănești, să mă despici doar prin cuvintele tale. Nu mai trebuie să mă uit peste umăr.

Au trecut șapte săptămâni de când m-am despărțit de tine. Am sunat-o imediat pe mama ta, ca să te supravegheze. Dacă ai încercat să te sinucizi, eu nu am aflat. Mama ta mi-a dat câteva mesaje în care mi-a spus că tuturor le este dor de mine. Mă întreb dacă tu ai pus-o să facă asta.

Ne-ai speriat la început, venind să bați cu pumnii în ușă în miezul nopții, sau vizitându-mă la muncă. Într-o seară noi trei am venit târziu de la un film și am fost convinse că ai intrat prin efracție – mirosea peste tot a parfumul meu, ca și cum tocmai fusese pulverizat în aer, iar cămașa mea preferată lipsea, cea pe care m-ai ajutat tu s-o aleg dintr-un magazin vintage. O dată sau de două ori i-am cerut lui Kyle să rămână peste noapte, ca să nu dormim cu cuțitele sub pernă. N-o să uit niciodată ce s-a întâmplat după Disneyland – privirea de pe fața ta când mă strângeai de încheieturile mâinilor. Mă ține trează nopțile.

Ne dăm una alteia cadouri, pe care le-am împachetat în hârtie colorată găsită în garajul lui Nat. Cadouri simpatice, mărunțișuri, cum ar fi o cască de duș cu rațe pe ea. Kyle se așază la pian și cântă ceva. Mă gândesc la Gideon și inima mi se îngreunează.

Stau între Nat și Lys și le apuc în brațe, apoi cântăm colind după colind. Ne iese bine un cover după *All I Want for Christmas Is You*. Nu mă deranjează că mi l-ai cântat și tu Crăciunul trecut, pentru că nu e cântecul tău și nu-l poți avea pentru totdeauna.

Îmi îndrept versurile către Nat și Lys, adevăratele iubiri ale vieții mele, care au stat alături de mine în cele mai grele timpuri. Fetele astea sunt lumina mea de la capătul tunelului, ghidându-mă spre mine de fiecare dată când îmi pierd drumul în întuneric.

Peste câteva săptămâni, mă mut la Los Angeles. Mi-am luat deja așternutul de pat pe care-l voi duce cu mine acolo – print cu leopard și perne roșii cu broderie aurie, dragoni chinezești, care se spune că aduc noroc. Mi-am împăturit cu grijă posterul cu *Rent*, fără care nu concep pereții camerei mele. Calendarul cu fotografii ale Parisului. Dicționarul englez-francez. Toate sunt așezate cu grijă într-un colț al camerei, așteptând. Așteaptă ca eu să-mi încep restul vieții.

Știu că vei fi și tu acolo, cântând cu Evergreen, fiind un zeu al rockului. Mama ta mi-a spus că te muți și tu acolo din septembrie, dar că nu vei continua studiile. Sunt îngrijorată că vei veni să mă cauți la facultate. Ieri, Lys mi-a dat un spray cu piper, ca un breloc, și îl iau peste tot cu mine. Așa că sper, pentru binele tău, să mă lași în pace.

Mi-aș dori să o pot avertiza pe fiecare fată pe care o vei cunoaște, să îi spun că înfățișarea ta sexy și cântecele minunate și triste, și zâmbetul tău misterios nu merită costul călătoriei nebune. Mi-ar plăcea să pun o etichetă de avertizare pe fruntea ta. Mă întreb dacă mereu mă vei bântui așa, o fantomă cu o bâtă de baseball în mână și cu o mașină de băiat rebel.

Nat și Lys cântă mai departe, iar mie îmi rămâne un suspin în gât, odată cu ochii care mi se umezesc. Fug în bucătărie și îmi dau cu apă rece pe față. Simt o durere uriașă că va trebui să mă despart de ele. Mi-aș dori să le pot băga în geamantan și să le pun și pe ele în camera mea. Mi-aș dori să primesc înapoi orele furate de tine, toate, ca să pot petrece fiecare minut alături de prietenele mele.

Am nevoie de o scuză, să le spun de ce m-am dus în bucătărie, așa că apuc un măr și încep să-i răsucesc

codița, jucând vechiul pariu cu destinul pe care îl știu încă de când eram mică.

Încă o dată, codița se rupe la G.

Și dintr-o dată înțeleg.

G e de la Grace. Nu de la tine, nu de la Gavin. Nu de la Gideon.

Eu sunt persoana cu care trebuie să fiu acum.

Ridic mărul la buze și mușc din el cu poftă și cu zgomot.

E exact atât de dulce pe cât mi l-am imaginat.

NOTA AUTOAREI

Când aveam şaisprezece ani, m-am îndrăgostit. Rău de tot. Următorii doi ani şi jumătate m-am complăcut în iubirea mea toxică, în *bad romance*-ul din care căutam totuşi o cale de ieşire. Doar atunci când am absolvit liceul mi-am găsit curajul să mă despart de acel Gavin al meu. Poate părea o nebunie ca o persoană să stea într-o relaţie abuzivă atâta timp; dar, când eşti înăuntru, despărţirea pare imposibilă.

Esenţa acestei cărţi este reală, chiar dacă o parte din ce veţi citi este inventată, modificată sau reimaginată. Aşa cum o spune Stephen King: „Ficţiunea este o minciună, iar ficţiunea reuşită este adevărul din miezul minciunii."

Am scris acest roman pentru că, aşa cum spune incomparabila Lady Gaga, *Sunt a dracu', dar liberă, iubitule*. Dacă eşti cumva prinsă în propria ta *bad romance*, vreau ca şi tu să fii liberă.

Mai jos sunt câteva locuri în care poţi căuta ajutor. Am creat şi un website unde ne putem împărtăşi experienţele, unde ne putem încuraja reciproc şi unde putem găsi inspiraţie. Bloguri, artă, muzică şi multă iubire: badromancebook.tumblr.com.

Oricine ai fi, fii convinsă că va fi mai bine. Trebuie doar să sari. Să ai încredere în tine.

Unde poți primi sprijin:

Love Is Respect (loveisrespect.org): Acest site e nemaipomenit. Are teste pe care le poți face ca să afli dacă ești într-o relație sănătoasă sau nu, sfaturi despre cum să fii în siguranță. Dacă ești într-o relație abuzivă, acest site ar trebui să fie prima ta oprire.

Day One (dayoneny.org): Dacă ești – sau crezi că ai putea fi – implicată într-o relație abuzivă, mergi acolo pentru a afla mai multe.

Break The Cycle (breakthecycle.org): Acest site are o grămadă de informații despre cum poți combate violența – vei afla care sunt semnele și ce poți face mai departe.

No More (nomore.org): Această organizație este grozavă și are informații și pentru prietenii persoanelor abuzate. Vei primi sfaturi pentru cum le poți ajuta. Au nevoie de tine mai mult ca oricând.

Poți afla mai multe despre relațiile abuzive (și poți cere ajutorul) și pe câteva site-uri din România:

womensaid.ie/ro/nationalfreepho4.html
(linie telefonică de asistență cu tarif gratuit)
violentaimpotrivafemeilor.ro
cdf.md/rom/lista-de-verificare
asociatia-anais.ro

MULȚUMIRI

Sarah Roberts și Melissa Wilmarth: vă mulțumesc că ați fost Nat și Lys ale mele. Vă mulțumesc că mi-ați spus ***Desparte-te de el*** de un milion de ori, pentru cea mai frumoasă vară din viața mea, și pentru că m-ați adunat la loc și m-ați bandajat. Vă iubesc atât, atât de mult, fetelor. Brandon Roberts, îți mulțumesc că ne-ai venit în ajutor în seara aia, când noi am fost convinse că Știi Tu Cine intrase prin efracție. Și pentru că m-ai făcut să râd, și pentru că ai fost fratele mai mare pe care nu l-am avut miciodată. Diane Torna, generozitatea ta din acea vară a fost fără margini.

Tuturor profesorilor, consilierilor și altor adulți care mi-au binecuvântat viața în liceu – în special Susan Kehler (cea mai bună profă de artă dramatică din lume), Tricia Boganwright, Julie Morgenstern, Sonny Martini și familiei mele de la Fire By Night: vă mulțumesc pentru sprijinul și iubirea pe care mi le-ați dat de-a lungul celor mai grei ani din viață. (Și pentru că mi-ați spus ***Desparte-te de el***, chiar dacă multă vreme nu v-am ascultat). O îmbrățișare uriașă pentru toți prietenii și mentorii care au fost acolo pentru mine într-un fel sau altul. Ați fost atât de mulți, așa că să mă iertați dacă nu vă voi înșirui numele – sper că vă știți cine sunteți.

Toată iubirea familiei mele, în special lui Meghan

Demetrios, sora mea extraordinară. Pentru competiția noastră de bătaie cu picioarele, pentru că mi-ai luat apărarea, pentru că mereu ai fost de partea mea. Zach Fehst: sunt o fată norocoasă fiindcă m-am căsătorit cu tine și pentru că am devenit o parte din familia ta minunată (vă salut, dragi Fehsti!). Mă bucur așa de mult că mi-ai cerut numărul de telefon după ora de teatru de la USC.

Stephanie Uzureau-Anderson, Jessica Welman și Allison Campbell: doamnelor, de unde să încep? Sunt atât de recunoscătoare că Dumnezeul căminelor studențești ne-a pus laolaltă. Cine ar fi crezut că adolescența mea dramatică va fi subiectul unei cărți, într-o bună zi? M-ați ajutat să trec prin primul meu an fără EL.

În final, dar nu în cele din urmă, mulțumiri Elena McVicar pentru prima lectură; celor de la VCFA; agentei mele grozave, Brenda Bowen; desigur, editoarei mele Kate Farrell, care a îmbunătățit cartea și care m-a încurajat pe tot parcursul scrierii ei.

De asemenea, toată iubirea mea pentru cei de la Holt și pentru toți artiștii minunați care sunt în playlist-ul *Bad Romance* (în special pentru tine, Gaga): mi-ați făcut mai ușoară retrăirea acestui haos și sunteți muuuult mai ieftini decât terapia.

DESPRE AUTOARE

Când nu cutreieră prin lumea largă sau nu petrece timp în lumi imaginare, HEATHER DEMETRIOS locuiește alături de soțul ei în orașul New York. Născută în Los Angeles, ea își numește acum Coasta de Est a Statelor Unite ca fiind *acasă*. Heather are o diplomă de Scriere Creativă pentru Copii și Tineri Adulți de la Colegiul de Arte din Vermont și este deținătoarea premiului PEN New England Susan P. Bloom Discovery, pentru romanul de debut, „Something Real" Celelalte cărți ale sale sunt „Exquisite Captive" (prima din seria fantasy *Dark Caravan Cycle*) și „I'll Meet You There". Mai multe despre Heather și cărțile sale poți afla de pe site-ul ei, www.heatherdemetrios.com, sau o poți urmări pe Twitter (@HDemetrios).

www.hergbenet.ro

EDITURA HERG BENET

Bun de tipar: martie 2018. Apărut: 2018.
Editura Herg Benet: Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Grace vrea să iasă. Să iasă afară din casă, de acolo de unde tatăl ei vitreg tună și fulgeră, paralizând-o de frică, iar mama ei o pune să frece noroi închipuit de pe podele. Să iasă din orășelul ei din California, prea mic pentru a-i cuprinde visurile despre o metropolă cu freamăt neîncetat. Să iasă din propria piele și să intre în cea a unui artist parizian, regizor din New York, orice, orice altceva, numai să nu mai fie speriată și singură.

Și iată-l pe Gavin: fermecător, talentat, adorat. Obsedat de control. Periculos. Atunci când Grace și Gavin se îndrăgostesc, Grace e convinsă că e prea minunat totul ca să mai fie și adevărat. Însă nu are nici cea mai vagă idee că relația lor va deveni o închisoare din care îi va fi imposibil să scape.

De o intensitate emoțională apăsătoare și cu o neîndurătoare sinceritate, aceasta este povestea alunecării în întuneric și a revenirii în forța luminii: *Bad Romance*.

„O imagine vie a felului în care o fată inteligentă și aparent sigură pe sine poate să cadă în capcana unei relații abuzive... Personajele foarte bine conturate de către Demetrios sunt captivante, iar descoperirea de către Grace a puterii sale interioare nebănuite va determina pe cititori să capete propriul curaj."

— *Booklist* —

ISBN 978-606-763-158-6

www.hergbenet.ro